

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ОТ АВТОРКАТА НА БЕСТСЕЛЪРА ГРАДИНАТА НА ЛЪЖИТЕ

АЙЛИН ГОУДЖ

Вихрено пътешествие, изпълнено със страст и смъртоносни тайни.

ПОСЛЕДЕН ТАНС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АЙЛИН ГОУДЖ ПОСЛЕДЕН ТАНЦ

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Айлин Гоудж демонстрира целия блясък на искрящия си талант в новия си роман. Тя ще ви грабне във вихрено пътешествие, изпълнено със страст и смъртоносни тайни.

Една нощ фатален изстрел прекъсва един четирийсетгодишен брак, смятан за идеален. Съпругата е обвинена в убийство! Какво се е случило?

Трите дъщери Дафни, Алекс и Кити трябва да погребат баща си и да открият ужасната истина за нощната драма. На раменете им тежи също и нелекият товар на собствения им объркан живот.

*Ние танцуваме в кръг и гадаем, а Тайната
е вътре в кръга и знае.*

Робърт Фрост

ПЪРВА ГЛАВА

Още с влизането си Дафни разбра, че преживяването ще бъде неприятно. Книжарницата бе полупразна, въпреки че през тази понеделнишка априлска вечер валеше дъжд, че лишеният от блясък баскетболен сезон бе към края си, а телевизионната програма не предлагаше нищо повече от повторения на известни предавания. Тя се загледа в лавиците с книги — светлите дъбови дъски лъщяха на флуоресцентното осветление. В помещението имаше само неколцина посетители, повечето от тях седяха и разлистваха книги пред чаша димящо кафе в онази част, която бе отделена за кафене.

„Боже мой, дано пак не се случи същото.“ Дафни пое дълбоко дъх и се постара да не поглежда към съпруга си. Не ѝ се искаше Роджър да приема като безсмислена жертва отказа си от месечното събиране със свои колеги лекари за игра на покер, за да я доведе чак дотук.

Докато стъпваше встрани от локвата, образувала се на вълнистата гумена изтривалка до вратата, завладя я неприятно, отдавна забравено усещане. Спомни си за старата обществена библиотека в родния ѝ град Мирамонт, където като дете се изправяше на пръсти, за да достигне до най-горната полица, едва запазвайки равновесие, и как госпожица Кабачник удряше печата със срока на заетата книга. По онова време Дафни по-скоро би пила вода от чешмичката, след като Скийт Уокър се е изплюл там, отколкото да се осмели да задържи книга след определената за връщане дата и с това да предизвика гнева на господин Кабачник... Точно така се почувства сега, когато влезе в книжарницата — сърцето ѝ се бе качило в гърлото, сякаш щеше да бъде унижена публично.

Провалът, който я заплашваше, се таеше между стелажите с детска литература и готварски книги в помещението, където на откритото пространство, постлано с килим, бяха подредени пет реда от по шест сиви метални сгъваеми стола.

Заместник-управителят очевидно предпочиташе да се намира навсякъде другаде, но не и тук, в Порт Честър, Лонг Айлънд, в качеството си на домакин на още една слабо посетена сбирка на някаква неизвестна писателка. Явно не смяташе, че в задълженията му влиза проява, на какъвто и да е ентузиазъм.

Дафни едва не се задави от ужас. Младият мъж ѝ протегна ръка — мека и влажна като палтото, от което се мъчеше да се освободи. Дежурната усмивка, помисли си тя, подхождаше повече на касиер в „Макдоналдс“. По бузите му бяха избили яркочервени петна, имаше пъпки от акне, а стъклата на очилата му бяха зацапани по краищата, където ги бе пипал с пръсти.

Докато ѝ обясняваше с леко високомерен тон, че госпожа Темпл — управителката, си останала вкъщи, понеже била болна от грип и ѝ се извинявала, той скришом хвърляше погледи към Роджър, който в момента сгъваше чадъра си. Тръсна го силно два пъти над изтривалката, а после още веднъж, за да се оттече водата напълно, преди да го стегне внимателно с лепенката и да го пусне в кофата до аварийния изход.

Дафни беше свикнала хората да обръщат по-голямо внимание на Роджър. Височината на съпруга ѝ и авторитетният му вид приковаваха погледите. Не би се изненадала, ако заместник-управителят му изкозируваше.

— Както и да е, пристигате съвсем навреме — каза младият мъж, обръщайки се отново към нея. — Отзад всичко е готово.

— Да, забелязах. Боя се обаче, че има някакво недоразумение. — Тя се стараеше да запази дружелюбния си тон. — Моят рекламен агент трябваше да се обади. Помолих да не се подготвят столове, докато... докато не видим колко публика ще се събере.

Младежът разсеяно разчопли една пъпка на брадичката си.

— Никой нищо не ми е казал — рече. — Госпожа Темпл ми нареди да извадя столовете. Вие ще четете, нали? Поне така пише в бюлетина.

Роджър се наведе и потупа бащински момчето по рамото.

— След като час и нещо пътувахме под дъжда по магистралата, няколко празни стола няма да ни уплашат. — Придружи думите си с пресилен смях. — Вие сте чели романа ѝ, нали?

Професионалната му усмивка на педиатър беше окуражаваща. Веднъж Дафни стана свидетелка как със същата тази усмивка съпругът ѝ накара шестгодишно травмизирано дете да се разсмее. Роджър като че ли инстинктивно знаеше кога да изслушва и успокоява... и кога да заеме твърда позиция пред изпаднала в истерия майка. Дори видът му — беше едър и снажен, с гъста прошарена коса, сресана назад и откриваща внушителното му чело, внасяше успокоение у хората.

Като се наведе леко напред, той добави тихо и многозначително:

— Не може да не знаете, че „Разходка след полунощ“ получи хвалебствена рецензия в списанието „Пъблишърс уикли“.

В този момент Дафни изпита желание да се обърне и да излезе навън в поройния дъжд. Стори ѝ се, че тази вечер няма да издържи опитите му да оправи явно безнадеждното положение.

— Кой има време да четете всички книги? — Тя се усмихна прекалено топло на изпадналия в неловко положение заместник-управител и се взря в картичката, закачена на ревера му. Името му бе Ленард. — Ленард, ще ми направите лична услуга — продължи тя спокойно, със същия тон, с който придумваше Джени да седне на детското столче в колата или убеждаваше Кайл, че за него в крайна сметка е по-добре да остави сестра си да гледа любимите „Аристократи“, вместо да я принуждава да гледа „Силни рейнджъри“, — ако съберете част от столовете. Явно всички няма да ни бъдат необходими.

Четенето бе определено за осем часа. Вече минаваше осем и пет и на път към книжарницата, докато джапаше по паркинга, превърнал се в голяма локва, Дафни не видя кадифени въжета да задържат тълпата от почитатели, готова всеки момент да нахлуе през вратата.

Ленард сви рамене и погледна часовника си. Нетърпеливото движение на китката му ѝ напомни за съпруга ѝ. Всъщност не само за Роджър, а и за всеки мъж, който я караше да се чувства по същия начин — защо трябваше всяка нейна молба, колкото и дребна да бе, да бъде придружена с хиляди извинения и женски хитрини? Кой ли я бе научил да се държи по този начин? Баща ѝ, предположи тя. В голямата къща край брега на морето тя и сестрите ѝ прекланяха глави пред баща си също като слугините от приказките, които той им четеше на глас, когато бяха малки. Но не сантименталните приказки на Ханс Кристиан Андерсен, а онези, от по-ранна кървава епоха, в които отрязаните

глави на съпругите на Синята брада бяха описани с най-зловещи подробности, а грозните доведени сестри на Пепеляшка режиха с нож парчета от петите си, за да обуят стъклената пантофка.

Спомни си как баща ѝ седеше на тапицираното с брукат кресло до камината, свел глава над тежкия том с кожена подвързия. Светлината на лампата с копринен абажур с ресни играеше върху издължените му пръсти на хирург, докато ги плъзгаше между страниците с позлатени краища с внимателно движение, на което ги бе приучил и тях. Обичаше да казва: „Разръфаната книга е белег за мързелив и недисциплиниран човек.“ Косата му беше светла като кехлибар, с цвета на уискито, разредено с вода, което той си позволяваше всеки ден преди вечеря, вече доста окапала на темето. Той честичко я поглаждаше предпазливо, сякаш да се увери, че все още не е напълно оплешивял. Нехайно бе кръстосал дългите си крака, обути с панталон от габардин, докато изговаряше думите с дълбокия си плътен глас, от който ги побиваха тръпки.

След два дни тя, Роджър и децата щяха да отлетят със самолет за Калифорния, за да присъстват на четирийсетгодишнината от сватбата на родителите ѝ. Сестрите ѝ щяха да бъдат там, от цялата страна щяха да пристигнат много роднини. Изведнъж Дафни усети, че няма търпение да чака. Струваше ѝ се, че всичко, което ценеше най-много, бе свързано с голямата къща с фронтони, разположена на нос Аква Фрия, където, след като тя замина да учи в колеж, почти нищо не се бе променило. Също като в приказките, които се съдържаха в томовете, подредени в махагоновата библиотека в кабинета на баща ѝ, чиито пожълтели страници шумоляха като есенни листа в сумрака на както ѝ се струваше безконечното златно лято. Представи си банските костюми с набит в тях пясък, проснати на перилата на верандата, белещата се кожа по телата и огромно количество домашна лимонада.

Сякаш отдалеч дочу гласа на заместник-управителя.

— Има доста хора, които идват късно, но редовните посетители, нали знаете... онези, на които може да се разчита...

Дафни кимна. Онези предани неколцина души, които идваха на всяко нейно четене: пенсионери, които с нетърпение очакваха развлечението, след като беше безплатно, студентът последна година с конска опашка, който приемаше идването си като морално задължение към член на литературната общност, начинаещият романист, дошъл

заради и най-дребното зрънце надежда, което тя би могла да му предложи, колкото и малко да бе то. И за голям късмет обикновено нечий глас избоботваше:

— Госпожице Сийгрейв, чел съм всичките ви книги. За мен е истинска чест да се запозная с вас.

Никога не се събираха повече от десетина души. Просто тя не бе такъв тип писателка. Въпреки че обикновено получаваха положителни рецензии, романите ѝ никога не намираха място в списъка на бестселърите. Нейните теми за неудовлетвореност от брака и за смиреното отчаяние, което лежи в основата на един на пръв поглед задоволен живот, се продаваха в тираж, който даваше на издателя ѝ достатъчно основание да ѝ предложи договор за следваща книга.

Точно в този случай обаче Дафни би дала половината от скромния си аванс за един-единствен читател. За някой самотен вдовец, който би дошъл убие времето си. Или за човек, вмъкнал се да забрави за малко многобройните си грижи. За някоя уморена, връщаща се от пазар жена, отбила се да поседне, за да починат краката ѝ. За когото и да било изобщо.

Дори за съпруга си.

Но Роджър вече се отдалечаваше по посока към секцията за биографични книги. Загледа се в гърба му, в движението на широките му плещи под блейзъра от туид, в леко клатецата се като на всички едри мъже походка — те сякаш смятаха, че ако някой застане на пътя им, или трябва да отстъпи, или да върви по петите им. „Да не си посмял — прошепна зад гърба му ядосано. — Да не си посмял да ме изоставиш сега.“

Тя го настигна по една свободна пътека между стелажите, където бяха изложени всякакви заглавия, свързани с компютри, и всички те като че ли бяха предназначени за интелект от пето ниво. Когато Роджър се обърна и ѝ се усмихна, както ѝ се стори по-скоро снизходително, отколкото окуражително, Дафни се изчерви.

— Не се безпокой. Ще се представиш добре — увери я той.

— Как можа да го кажеш? — изсъска тя тихо. — Не ти се печеш на огъня. Роджър, няма да успея да се справя сама.

Той леко поклати голямата си глава с буйна коса. Това ѝ напомни как преди години за пръв път се срещнаха в колежа. Роджър беше асистент по логика на тяхната група. Макар само няколко години по-

голям, още тогава той имаше вид на професор. Липсваха му само лула и кожени кръпки на лактите, за да бъде пълна картината. Веднъж, когато го помоли да ѝ помогне за курсовата работа, той ужасно се раздразни от неспособността ѝ да проумее нещо, което според него бе пределно ясно.

— Как може да не разбираш? Ако няма А и В, няма да има и С — бе извикал той нервиран.

С какво я бе привлякъл всъщност? Колкото и да бе парадоксално — именно със своята предсказуемост, която сега така я дразнеше. След раздялата с Джони ѝ беше останала само болката. Тогава за нея всеки ден се сливаше със следващия като вълни в безбрежно море, неотбелязано на картата, които се настигат и застъпват. За нея Роджър беше като котва, като нещо, която да я задържи здраво на едно място, когато силната тяга на спомените заплашваше да я понесе без посока.

Джони...

Образът, който тя носеше толкова дълго в съзнанието си, бе избледнял като снимка в портфейл, смачкана и изтъркана от пипане. На мястото на яркия спомен вече имаше само мозайка от откъслечни впечатления и усещания. Едва доловимият остър мирис на цигарите „Уинстън“, които пушеше. Самоуверената му усмивка, по-скоро приличаща на гримаса, с която криеше кривите си предни зъби. Ниският циничен смях, присъщ на много по-възрастен мъж, а не на седемнайсетгодишен младеж. Носеше прилепнали джинси, макар всички други в училището „Мор Хай“ да обличаха модни широки, и не даваше и пукната пара, ако го попитаха дали не му е горещо с ботушите за мотоциклет и армейското яке, станали за него по-скоро униформа, а не спомени от по-големия му брат, загинал във Виетнам.

Дафни пое дълбоко дъх, за да се отърси от спомените, и насочи вниманието си към Роджър. Той не беше лош, каза си. Не я изоставяше. Нали все пак пропусна сбирката за покер, за да я докара чак от Порт Честър в проливния дъжд?

— Миналия път дойдоха шест души и всички си отидоха доволни — припомни ѝ той, противно точен както винаги. — Не се безпокой, тук съм. Само ме извикай, ако имаш нужда от мен.

Дафни изгледа с ужас празните столове. Ленард тъкмо бе започнал да ги събира и да ги подрежда покрай стената. Явно не

бързаше, но вдигаше повече шум, отколкото духовият оркестър, когато минаваше по Пето авеню.

Тя отчаяно стисна ръката на Роджър.

— Стой до мен — помоли го тихо. — Само няколко минути. Поне докато се появи някой. Нищо друго не искам.

Той я потупа по ръката.

— Ще стоя така, че винаги да можеш да ме виждаш. Обещавам ти. Дори няма да се отбивам в тоалетната.

— Не се безпокоя за теб — прошепна тя и стисна ръката му по-силно отколкото искаше, толкова силно, че той трепна. — Боя се, че ще се изложя.

— Никога не би могла да се изложиш.

— Лесно ти е да го кажеш.

На широкото му лице се появи израз на раздразнение.

— Дафни, слушай какво — започна да ѝ говори със спокоен тон, като на изплашено дете, — не си някаква сензационна драскачка. Никой, чието мнение има значение, не очаква да държиш лекция пред възторжена тълпа.

— Роджър, не става дума за тълпа. Искане ми се да видя поне една доброжелателна физиономия. — На Дафни не ѝ бе приятно да говори с този умолителен тон. Напомни ѝ за тригодишната ѝ дъщеря Джени, която го използваше; когато искаше майка ѝ не само да я изпрати до вратата на детската градина, но и да влезе вътре.

Роджър стоеше с наведена глава и размишлявайки, леко търкаше носа си с пръсти.

— Въпросът е принципен — обясни той със заучено търпение. — Не е редно някой да те държи за ръката. Просто трябва да си самоуверена.

Изведнъж като че ли чу гласа на баща си. „Изправи се, раменете назад, когато си така прегърбена, никой няма да те забележи.“ Представи си го, сякаш в момента беше пред нея — слаб, хубав, нетърпящ възражения като човек, който знае, че съществува само един начин да се направи каквото и да е както трябва — неговият. В съзнанието ѝ изплуваха костеливият му нос и мускулите на жилестите му ръце, сините като индиго очи, остри като инструментите, които използваше, за да разрязва трупове. Никой в семейството не бе в състояние да се противопостави на волята му. Предполагаше, че баща

й, също както и Роджър, бе говорил така само за нейно добро, но на четиринайсетгодишна възраст тя много се стесняваше от плоските си гърди и шините в устата си и изобщо не желаше някой да я забелязва. Дори сега, след повече от двацет години, усещаше, че се скована вътрешно, когато си спомняше как палците на баща й се впиват в лопатките на гърба й, за да я накара да се изправи.

Роджър е прав, каза си. От какво трябваше да се срамува? Беше се реализирала като писателка, а също като съпруга и майка. Жена, която на трийсет и девет годишна възраст все още привличаше погледите на мъже на половината от нейните години. А това, помисли си тя в порив на гордост, ставаше без диети и без да боядисва естествено вълнистата си кестенява коса, която от влагата се къдреше. Пресегна се и прокара пръсти през нея, при докосването почти усети появилите се чупки. Но кой щеше да забележи? По-добре да стиска зъби и да издържи това изпитание с колкото се може по-голямо достойнство.

Докато наблюдаваше как съпругът й се отдалечава, пъхнал големите си ръце в джобовете на широкия кадифен панталон, й се прииска да грабне най-близката книга — „Уиндоус 98 за начинаещи“, и да я запрати по него.

Представянето се оказа точно толкова мъчително, колкото си го бе представяла — сякаш я бяха набучили на шиш за грил, каквито се продаваха в супермаркетите, от онези, които непрекъснато се въртят. Отказа да се изправи на подиума, вместо това се настани до малката маса, където бяха подредени екземпляри от „Разходка след полунощ“. Там предвидлив служител бе оставил пластмасова чаша за кафе, натъпкана с химикалки. За всеки случай, помисли си тя с ирония, сякаш мастилото на една обикновена химикалка нямаше да й стигне за автографите на всички книги, които почитателите биха й поднесли.

Няколко от посетителите в книжарницата се обърнаха към нея, а после веднага отместиха погледи, сякаш виждаха автомобилна катастрофа. Също като на танците в осми клас, спомни си тя с болка, когато с часове стоеше неподвижна, облегната на стената, а мускулите на лицето я заболяваха от непрекъснатите опити да се усмихва, за да показва, че се забавлява.

Дафни би приела дори компанията на пъпчивия заместник-управител, който смяташе, че бе достатъчно да се показва на всеки

десет минути, за да проверява дали тя разполага с всичко, от което се нуждае. Идеше ѝ да му извика: „От какво друго бих могла да имам нужда, освен от някой тежък предмет, за да го запратя по твоята глава и по главата на съпруга ми?“

Роджър, вдълбочен в една книга в другия край на книжарницата, явно не забелязваше терзанията ѝ.

Баща ѝ никога не би оставил майка ѝ в подобно неудобно положение, помисли си тя. Колкото и строг да беше с дъщерите си, той винаги се отнасяше нежно и грижливо към майка им. Като че ли дори я ухажваше. Родителите ѝ винаги бяха обект на завист за приятелите си. Е, значи все пак са вършили нещо както трябва. Четирийсет години, помисли си тя. Дафни се опита да си представи как празнува четирийсетгодишнината от брака си с Роджър, но в сегашното си настроение изобщо не беше сигурна дали иска бракът ѝ да издържи до края на вечерта.

Тя отново обърна очи към Роджър, който в момента разговаряше с някаква своя позната — жена с късо подстригана руса коса — не точно хубава, но привлекателна като жените от предградията, които бягат по осем километра преди закуска и през месец пътуват с колата си до Манхатън, за да направят косата си при добър фризьор. Тя се усмихна на някаква забележка, която Роджър направи, навела леко главата си настрана с израз, който напомни на Дафни една дума, използвана в любовните романи — кокетно.

Докато ги наблюдаваше, Дафни усети, че напрежението я обзема все повече. Роджър явно не бързаше да се върне към книгата и нехайно я пъхна под мишница. Изобщо не се обърна да погледне към Дафни. Ако тази жена беше толкова добра негова приятелка, защо не я доведеше, за да я представи на съпругата си? На нея Роджър не можеше да ѝ отдели нито миг, но изглежда имаше предостатъчно време за друга жена, която едва познаваше.

Фучейки вътрешно, тя видя как той се облегна на стелажа, опрял длан на най-горната лавица. Предполагаше, че по същия начин на петнайсетгодишна възраст бе прехвърлял в киното ръка през облегалката на стола на момичето, с което беше излязъл, преди да я смъкне към раменете му.

Петте минути станаха десет, жената със съжаление погледна часовника си. Каза нещо на Роджър и когато се обърна да си тръгне,

той ѝ подаде визитната си картичка. Скришно, както се стори на Дафни. Въобрази ли си, че си размениха няколко думи шепнешком, преди картичката да се озове в тъмносинята дамска чанта марка „Шанел“?

Дафни се почувства така, сякаш колата ѝ пропада в дупка на пътя и силно я раздрусва. Тя здраво стисна зъби. Дали Роджър не...

Умът ѝ отказа да формулира думите, но вълната от ужас, която премина по тялото ѝ, бе съвсем красноречива. Да има връзка? Роджър? Не можеше да повярва.

Някакъв неясен спомен изплува в съзнанието ѝ. На колко може да е била тогава — на осем... или на девет години? Спомни си затъмнена стая, ухаеща на парфюм кожа я погъделичка по бузата. Къщата бе пълна с гости, а на вратата се откроиха силуетите на двама души...

Прииска ѝ се да закрие очи както тогава. „Глупости — сгълча се. — Реагираш прекалено силно, защото Роджър те ядоса.“

— Извинете. Госпожица Сийгрейв?

Дафни обърна очи към възрастната жена, която изникна пред нея, стиснала в ръка книгата ѝ. Дребна, сива, измъчена, тя стоеше леко прегърбена и сякаш се извиняваше, че заема известно пространство. Поне на Дафни ѝ се стори, че беше от типа хора, които ако случайно някой изпревареше на опашка, биха предпочели да си замълчат, отколкото да се развикат. Старата дама погледна снимката на задната страна на обложката, после отново отправи очи към Дафни и въздъхна, преди неохотно да върне книгата на купчината.

— Но това наистина сте вие! — възкликна, вдигна ръка към лицето си, изчервена от неочакваното вълнение. — Боже мой, просто нямам думи! Истинска чест е за мен да се запозная с вас! Прочела съм всичките ви книги. Всъщност — тя се наведе напред сякаш се канеше да сподели дълбоко пазена тайна, — бих казала, че вие сте любимата ми авторка. Редом с Айрис Мърдок.

— Благодаря. — Дафни успя да се усмихне. — Това е най-хубавият комплимент, който получих тази вечер.

Жената се огледа и за част от секундата Дафни си помисли, че се готви да каже, че всъщност е единствената, която ѝ е направила комплимент, но възторжената почитателка само рече:

— Боях се, че ще закъснея и че ще си тръгнете, щом свършите четенето. Но вие още сте тук. Между другото, казвам се Дорис Уингейт.

— Радвам се, че се запознахме — каза Дафни, пресегна се през масата и стисна меката ѝ ръка. — Искате ли да ви дам автограф?

Дорис се смути и бузите ѝ станаха тъмночервени.

— Ами, всъщност нямах намерение... но, разбира се, колко глупаво от моя страна, разбира се, че сте тук, за да продавате книгите си. Бих желала, но разбирате ли, аз взимам и чета книги от библиотеката.

Тъй като искаше да облекчи неудобството на бедната жена, Дафни ѝ каза тихо:

— Разбирам ви много добре. Винаги когато мога, и аз взимам книги от библиотеката. Имам две деца — на три и на седем години, и понякога ми е нанагорно. — Двете жени си размениха изпълнени с разбиране усмивки и Дафни забеляза, че прегърбените рамене на Дорис леко се отпуснаха. Бързо бръкна в чантата си, която лежеше до краката ѝ. Извади от портфейла си две банкноти — една от двайсет и една от пет, и ги пхна в най-горния екземпляр на „Разходка след полунощ“. Написа няколко думи на титулната страница и подаде книгата на Дорис. — Заповядайте. От мен.

Възрастната жена я изгледа недоумяващо, после протегна разтрепераната си ръка, за да приеме онова, което ѝ изглеждаше като божествен дар.

— Господи, не знам какво да кажа. Това... е най-хубавото нещо, което някой е правил за мен. — Изглеждаше, като че ли ще се разплаче.

Дафни изпита едновременно неловкост и съчувствие. Дали някой ден щеше да изпадне дотам — на стари години да бъде благодарна и за подхвърляните трохи? За съвсем дребен знак, че са я забелязали, че е била достойна за времето и парите, похарчени за нея? Да заприлича на...

Майка си...

Тя веднага отхвърли тази мисъл. Нейната майка изобщо не приличаше на тази жена. Нито пък тя. „Ще поговоря с Роджър. Нека да знае точно как се чувствам.“

Веднага щом успя да се измъкне и двамата останаха сами в колата, напредвайки бавно по магистралата към Лонг Айленд, Дафни се обърна към мъжа си.

— Коя беше тази жена, с която говореше?

— Коя жена? — Даде мигач и се престрои в съседната лента.

— Много приятелски разговаряхте.

Роджър се ухили.

— Невероятно. Да не би да ревнуваш? От Мариан Петранка?

— Е, нещата започват да се изясняват.

— Майка е на мой бивш пациент. Не бях я виждал от години. — Роджър забарабани по волана. Правеше така, когато бе нервен. Не спомена, че пъкна в ръката на Мариан визитната си картичка. Ако тя наистина беше негова случайна позната от болницата, не би имало смисъл да поддържат връзка. Освен ако...

— Можеше да ме запознаеш с нея — отбеляза тя хладно. — Искаше ми се да поговоря с някого. Не че имах какво друго да правя.

— Продаде една книга, забелязах — подхвърли той. — И това е нещо.

Дафни не призна пред него, че подари книгата на жената. Изведнъж усети, че не би могла да му каже. Той щеше да я сметне за глупава и сантиментална. Дори отчаяна. Ако отстъпеше още една крачка, щеше да бъде прекалено.

Тя се загледа навън. Дъждът продължаваше да се лее.

Стичаше се на тъмни струйки по предното стъкло и тя откри, че колкото и да бе странно, не мислеше за току-що изречената от него лъжа, нито че би могъл да има връзка с друга жена, а за сатенената си рокля и смокинга му, дадени на химическо чистене, които трябваше да прибере. Преди да приготви багажа за Калифорния в петък, идеше да накара Кайл — седемгодишен и растящ като фиданка — да пробва панталона си, за да види дали има нужда от отпускане. Още нещо — да провери в пътническата агенция дали са резервирани кола под наем за Сан Франциско — седан с четири врати, както бе помолила. Щеше да позвъни и на сестра си Кити и да я помоли да занимава децата следобеда преди тържеството на родителите им, за да може тя да се включи в подготовката в последния момент.

„Това е твоят живот“ — помисли си. Всички дребни, всекидневни неща се трупаха като тухли една върху друга, замазани

внимателно, за да издигнат къща, която дори големият лош вълк не би могъл да събори. Къща, достатъчно здрава, за да я отвлеча от мисълта как другояче би могла да живее. С Джони например...

Тази ли бе причината да проявява недоверие към Роджър? Самата тя много често се чувстваше виновна, че бе невярна, макар и духом, а не телом? Дали истинската причина да се ядоса, че тази вечер я изостави, не се свеждаше до простия факт, че преди много години не той бе нейният избраник? По-скоро съдбата ѝ го бе отредила.

„Не се задълбочавай толкова, Дафни.“ Гласът на майка и прозвуча в ушите ѝ успокояващ като хладна длан по парещо чело. Дали майка ѝ някога бе изпитвала нещо подобно? Бог бе свидетел, че тя преглъщаше много неща. Баща ѝ не бе човек, с когото се живееше леко, в никакъв случай. Но двамата се обичаха истински, бяха привързани един към друг, тя бе убедена в това. Четирийсет години...

Каквото и да се бе привидяло на Дафни в онази отдавнашна вечер, свита в гардеробното помещение на родителите си, сигурно е било плод на въображението ѝ... или невинна прегръдка, която бе възприела погрешно. Но дори да е било истина, би трябвало родителите ѝ отдавна да са разрешили противоречията помежду си. Когато им бяха на гости предишното лято, Дафни се учуди, дори изпита известно неудобство от отношението на родителите си един към друг след толкова дълъг брак. Лицето на майка ѝ светваше като на момиче, когато шейсет и седем годишният ѝ баща, все още главен патолог в болницата в Мирамонт, се прибереше вкъщи от работа.

— Движението намалява — отбеляза Роджър. — След няколко минути влизаме в тунела. Почти сме си вкъщи.

Точно там ѝ се искаше да бъде в този момент — вкъщи. Но не в апартамента на Парк авеню. Тя копнееше за своята стая в къщата на Сайпръс лейн, да лежи на леглото си и да гледа през високия, побелял от солта прозорец как слънцето подпалва избуялата трева около нос Аква Фрия.

Дафни си представи как върви по пътеката около носа, следвана от съпруга си и децата. Майка ѝ се появява внезапно на стъпалата на верандата, закрива очите си с ръка да се предпази от яркото слънце, а другата притиска към сърцето си сякаш очаква лоши новини. Баща ѝ, свикнал при лоши новини тялото неизменно да стигне до металната

маса в болничната морга, излиза, прегръща я набързо, притиска я силно, после се отдръпва да я погледне в очите и възкликва глухо:

— Постигна каквото искаше. Браво.

Тази вечер, докато се изкачваше с асансьора към надстройката на двайсет и четвъртия етаж редом с Роджър, Дафни си отдъхна. Изпита странното предчувствие, че за малко е избегнала някакво бедствие. Изведнъж се почувства глупаво. Как бе възможно няколко минути неудобство в една книжарница да ѝ се сторят сякаш бе настъпил краят на света. Да си помисли, че след като пъхна в ръката на жената визитната си картичка, Роджър има връзка с нея. Трябваше да бъде благодарна, именно благодарна заради живота, който имаше, заради мъжа си и двете си красиви деца. Заради родителите си, които с нищо не показваха, че вече са възрастни. Заради сестра си Кити. Пък дори и заради Алекс.

Но в мига, в който влезе и видя, че жената, която гледаше децата, говори по телефона с разтревожен вид, някакъв дълбок инстинкт ѝ подсказа, че изобщо не беше предотвратила бедствието, че ѝ предстоеше да научи много лоша новина. Стомахът ѝ се сви... още преди Сузи да ѝ подаде слушалката сякаш беше някакво дребно, злобно животинче, което щеше да я ухапе, и да изрече тихо и глухо:

— Сестра ти. Май е много разстроена.

Кити. Тя не беше просто разстроена. Беше изпаднала в истерия, задъхваше се, едва си поемаше дъх между риданията, почти не можеше да говори. Когато Дафни започна да различава думите ѝ, тя просто не можа да повярва на ушите си. Въобще не разбираше. Думите на сестра ѝ приличаха на дъжда, капещ по тъмния прозорец, към който гледаше със слушалката, притисната до ухото си.

— Татко. Случи се нещо с татко — извика Кити от разстояние четири хиляди и осемстотин километра. — Мама го за-с-с-с-реля. Полицията беше тук. Отведоха я. Ела, Дафни. Имаме нужда от теб.

ВТОРА ГЛАВА

Когато слънцето изгряваше в понеделника, който щеше да се запомни като повратна точка, разделящ семейната история на *преди* и *след*, Кити Сийгрейв месеше тесто за канелени сладки.

Четирийсетгодишнината от сватбата на родителите им беше през уикенда и тя изяви желание да направи торта на три етажа за празненството, което майка ѝ и баща ѝ организираха в клуба. Едва сега осъзна, че беше забравила да поръча повече яйца и масло. Както и много други неща през тази седмица, а и изобщо напоследък, това просто ѝ се изплъзна от ума. Кити засрамена осъзна, че почти не се бе замисляла за родителите си или за тържеството им.

Това не ѝ бе присъщо. Не и на Кити Сийгрейв, която раздаваше кутии с домашни сладки за Коледа и изпращаше картичка и подарък за всеки рожден ден на член от семейството. Същата Кити, която трепереше над племенниците си и рядко пропускаше да се прояви като предана дъщеря — роля, в която я възприемаха, но която нямаше почти нищо общо с истинската Кити, за която родителите ѝ нямаха представа.

Но как би могла да се съсредоточи върху нещо, когато в главата ѝ непрекъснато и натрапчиво се въртеше мисълта, че днес ѝ предстоеше да се запознае с едно момиче? Следобед трябваше да се срещне с шестнайсетгодишно момиче, което притежаваше силата или да я сломи... или да ѝ направи най-големия подарък в живота.

Стоеше до изцапаната с брашно маса в средата на обширната старомодна кухня, а сърцето ѝ биеше силно и напрегнато. Кити погледна към кръглия часовник на стената. „Точно след девет часа и трийсет и шест минути ще застана лице в лице с майката на бъдещото ми дете — помисли си тя. — Ако всичко бъде наред...“

Ами ако момичето само я погледне и избяга? Кити можеше да си представи как изглежда в очите на някой, който не я познава — неомъжена жена от Мирамонт, която живее с любимите си домашни животни, не носи грим, проявила е достатъчно добър усет, за да

превърне домакинския си талант в бизнес, от който би могла да печели пари — създаде е малка чайна, в която се предлагат приготвени в собствената ѝ кухня сладкиши. Накратко — жена, на която всеки с радост би поверил децата си да ги забавлява... но не и да ги отглежда.

Дали да махне мидите и парчетата разноцветно стъкло от рамките на прозорците в стаите на горния етаж? Да сгъне ли копринения шал с ресни, метнат върху люлеещия се стол? Да свали ли макрамето, което висеше от тавана като грамаден узрял плод?

Всичко това би ли имало някакво значение?

Съмняваше се. Някои неща можеш да промениш, помисли си тя. Други дотолкова са се сраснали с теб, че са станали като тъканта на кожата ти или като тембъра на смеха ти. Онова, което Кити виждаше всяка сутрин в огледалото, когато станеше малко преди зазоряване, беше трийсет и шест годишна жена, чийто външен вид почти не се бе променил от времето, когато бе момиче. Само блясъкът на младостта бе започнал да потъмнява като стара сатенена калъфка на възглавница, станала матова от годините, но тя си оставаше същата Кити Сийгрейв, някога тайно влюбена в приятеля на сестра си Дафни, а веднъж, когато я предизвикаха, влезе с валсова стъпка в дрогерията по нощница и си купи юнския брой на списание „Мадмоазел“. Жена с навици, която носеше червеникавокестенявата си коса дълга до кръста — пухкава и стелеща се на вълни, както когато беше гимназистка, прихващаше я над слепоочията с гребенчета от костенурка. От онова време не бе наддала нито грам — тежеше малко по-малко от петдесет килограма с чорапи — щастлив хвърлей на генетичните зарове, на който се радваше и Дафни. За сметка на това той докарваше почти до болезнена ревност по-малката им сестра Алекс, защото тя непрекъснато трябваше да внимава за линията си.

Хората най-често забелязваха очите ѝ — толкова тъмносини, че лилавееха. Имаха цвета на сини сливи. Веднъж неин бивш приятел ѝ бе казал, че му напомняли на нощно плуване в езерото на *Олд Сашмил роуд*, близо до шосе 32. Тя предположи, че ѝ бе направил комплимент.

Всъщност Кити не обръщаше особено внимание на външния си вид. Година след година ветровете на модата духаха покрай нея буквално незабелязано. Тя предпочиташе удобни дрехи — широки памучни блузи и панталони, завързани с шнур, плетени на ръка пуловери в естествени тонове, копринени дрехи с кимоно ръкави,

които се развяваха като крила на пеперуда, когато жестикулираше възбудено, а то се случваше често. Единственият чифт обувки, който практически носеше, я спасяваше от болките след безкрайни часове, прекарани права. Това бяха сандали и, без да си кривим душата, ѝ придаваха вид на доброволка от „Корпуса на мира“ от седемдесетте години.

„Дано да ме хареса — помоли се Кити, стисна очи за миг и отпуска ръцете си да починат върху тестото пред нея. — Дано да проумее колко много мога да дам на това дете.“ Защото една непозната можеше и да не разбере онова, което бе напълно ясно за Кити — че бебето щеше да запълни празнотата в сърцето ѝ, щеше да блесне като звезда в яркия ореол на вече охолния ѝ живот.

Тя удари тестото с юмрук и облаче брашно се вдигна на бледата светлина, която проникваше през прозорците. Навън, където *Харбър лейн* се спускаше към океана, мъглата се стелеше над къщите, разположени стъпаловидно в призрачната ѝ непрогледна пазва, обгърнала пристанището. Но на височината, където се намираше нейната къща, тя вече бе изтъняла и приличаше на влага, изпаряваща се от заскрежен прозорец. Под топлите лъчи на изгриващото слънце градината ѝ блестеше като излъскана — около оградата се виеха сплетени жасмини, орлови нокти и латинки, край малката тухлена площадка растяха мащерка и розмарин, а лимоновите дървета ѝ осигуряваха солиден запас от плодове за торти, кейкове, пайове, да не говорим за литрите лимонада.

Тя много харесваше Мирамонт и това, което можеше да предложи на едно дете — къща край брега, където да играе винаги навън, с изключение на най-студените месеци през зимата, когато вятърът проникваше като безсърдечен натрапник през пролуките в рамките на прозорците и вратите на къщите по *Оушъпсайд авеню*, строени в пост викториански стил и предназначени за ползване през лятото.

Кити си представяше как дъщеря ѝ (по причини, които нямаха нищо общо с предпочитанията, беше убедена, че бебето ще е момиче) се свива до нея на старото плюшено канапе в прозоречната ниша на горния етаж и двете обвили пръстите си около чаши с горещо какао.

Погледът ѝ попадна на изоставената кучешка къщичка под възлесто дърво, плачещо за окастрияне. Дори от кухнята се виждаше

дупката, изровена от стария ѝ тъмнокафяв лабрадор. Когато Бъстър умря предишната година, тя не си взе веднага малко кученце, както приятелите ѝ я съветваха. Вместо това взе под своя закрила две котенца, които една сутрин намери свити върху парчето старо одеяло в къщичката на кучето. Или беше обратното, Фред и Етел я осиновиха. Мъкнеха се след нея като че ли беше майка им, скачаха в скута ѝ, когато седнеше, дори лазеха по главата ѝ и се опитаха да сучат от месестата част на ухото ѝ.

Преди шест месеца, когато Айвън неочаквано обяви, че се мести в Санта Фе, тя получи втора утешителна награда — добра по характер овчарка на име Ромълъс. Приятелят ѝ смотолеви извинението, че дебелата козина на кучето щяла да му топли в убийствената жега на югозапад. Кити, която знаеше, че Санта Фе се намира във високата част на пустинята, където през зимата дори вали сняг, в последния момент се въздържа да упрекне егоцентричността на Айвън. Не искаше той да осъзнае, че бе много съкрушена от раздялата.

Сега Кити наблюдаваше кучето, гъстата му сива козина бе настръхнала, докато изследваше нещо, което се подаваше изпод навеса за инструменти. Вероятно някое от котетата. Роми непрекъснато ги преследваше. Обаче към деца беше мил и гальовен. Детето ѝ нямаше да бъде лишено от компания.

Наблюдавайки как черната му муцуна победоносно се издига с наградата си — стара, окаляна топка за тенис, тя усети, че се усмихва. В този миг си спомни какво щеше да се случи през деня... изведнъж отново се развълнува и дъхът ѝ почти спря, сякаш някой незабелязано се бе промъкнал зад гърба ѝ и бе дръпнал връзките на кухненската ѝ престилка.

Кити с въздишка прехвърли вече омесеното тесто в купа да втасва. Отдавна се бе отказала от опитите да преценява какво количество да приготви. Колкото и тави да опечеше, до обяд всичко бе изконсумирано. Канелените ѝ сладки имаха своите почитатели. Дори чу мълвата, че рецептата била дълбоко пазена тайна, предавана от поколения на жените Сийгрейв, заселили се тук още в средата на деветнайсети век, и Кити я бе научила от прапрабаба си Агата Роуз.

В сладкишите на Кити обаче нямаше никакви тайни. Ако трябваше да назове чудотворната им съставка, тя би изрекла просто — търпение. За да омеси всяка топка тесто и да я остави да втаса на

топло, ѝ бе необходимо време. Знаеше, че това е проява на уважение, а също и привързаност към онези, които щяха да се насладят на крайния продукт. Друга подходяща дума според нея би била обич, но би прозвучала прекалено сантиментално.

Може би дори и малко глупаво.

Кити покри купата с влажна кърпа, после, без да си дава никаква почивка, започна да размерва брашно и захар за друг вид сладки. Нямаше време да се замисля за неща, които не можеше да промени — работата я чакаше, гладните клиенти скоро щяха да заприихдат.

Тя бързо заобиколи Фред, по-голямото от двете котета, заспал върху плетеното килимче до печката, за да напълни престилката си с яйца от кошницата върху старовремската полица. Един фермер, който на няколко акра отглеждаше брюкселско зеле близо до Пескадеро, ѝ носеше яйца два пъти седмично — в сряда и събота, подреждаше ги на редове и ги разделяше със слама. От време на време Салвадоре, за когото подозираше, че беше малко влюбен в нея, ѝ носеше без пари и по някоя кокошка, като твърдеше, че била твърде жилава, за да я продаде... но като я сготвеше, винаги се оказваше крехка и вкусна. Тя се замисли какво ли би си казал бедният човек, ако знаеше, че често си представя как вместо кокошка ѝ предлага някое от мургавите си деца, които надзъртаха срамежливо с кафявите си очи от очукания му пикап.

Когато сместа за сладките бе готова, тя я раздели в три по-малки купи. В първата сложи шепа нарязани ябълки и орехи. В другите две сипа замразени боровинки и круши, останали от миналата година. Сега вече знаеше от кой вид колко да пече, така че никой да не си отиде разочарован. А сладките с червени боровинки и тикви, които приготвяше за Деня на благодарността и за Коледа, се грабеха като топъл хляб.

Кити се удивляваше колко известна бе нейната чайна. Преди четири години, въоръжена само с великата идея и нуждата да увеличи заплатата си на начална учителка, не можеше и да предположи, че заведението ѝ щеше да се прослави толкова. Беше се превърнало в място за отмора, където съседите се срещаха, за да стигнат до съгласие по въпрос, за който събираха подписи. Дамското градинарско общество също правеше сбирките си там, за да планира ежегодния фестивал на бегониите. Градски съветници, църковни настоятели, лекари, редом с работниците с оскъдни заплати от фабриката за

щавене на кожи похапваха сладкиши, а децата се трупаха след училище, за да си подсладят пътя към къщи.

Тук професори от университета намираха спокойствие и цивилизована компания. Млади влюбени изписваха инициалите си по запотените прозорци. Кити знаеше със сигурност, че няколко предложения за женитба бяха направени под нейния покрив. А някой можеше ли да забрави раздялата на разплаканите Огилви миналата зима, когато Еверът Огилви призна пред съпругата си, с която бе женен от четиринайсет години, че е влюбен във финландката, която гледаше децата им?

Все пак идеята за „Чай и съчувствие“ беше толкова простичка, че някои я нарекоха гениална. Налагаше се Кити да прехапва долната си устна, за да не се размива при това определение. Беше ѝ хрумнало съвсем случайно, докато обядваше в учителската стая на основното училище и Мирамонт. Дъвчеше престоял сандвич и от нямане какво да прави се замисли колко много ѝ липсваха сладкишите на баба ѝ. Къде отидоха, зачуди се, всички вкуснотии от детството, за които си спомняше? Домашно приготвените сладкиши радваха сърцето, а за да ги приготвяш, не бе необходима диплома по кулинарно изкуство. Чий лукав заговор бе успял да ги премахне от долапите и кутиите за сладки, където едно време бяха в изобилие?

Това бе преди шест години. Тя прие стеснително трийсетия си рожден ден — възраст, на която хората се замислят дали вървят в правилна посока. Кити не бе изключение. Вдъхновена от идеята си, тя започна да търси старите готварски книги на баба си и ги откри в кашон на тавана на къщата. В течение на няколко месеца направи десетки опити, въоръжена с пробни поръчки от ресторанти и деликатесни магазини, и си създаде кухня като от петдесетте години. В началото по-изисканите ѝ приятели се изсмяха. Желиран сладкиш с ананаси? Ябълков сладкиш? Хрупкави сладки с оризово брашно? Хората вече не ги търсят, казаха ѝ. Отидоха си заедно със скривалищата срещу бомби в задния двор.

Кити само се усмихваше и изпълняваше поръчките си, които скоро започнаха да ваят. За две години спести достатъчно, за да започне свой бизнес, и имаше късмет, че намери тази къща, удобно разположена само на две пресечки от търговския център на града.

Сега само едно нещо липсваше в живота ѝ.

С голямо усилие Кити се помъчи да не мисли за срещата през деня. Трябваше да свърши много неща, преди Уила да дойде, за да подреди витрината — да обели ябълки, да изчисти орехи, да изстиска лимони. Всъщност, казваше си, толкова ужасно ли би било, ако животът ѝ продължеше да тече по този начин?

Тя обичаше това, което правеше. Приятно ѝ беше дори само да разлиства опръсканите с петна оръфани страници на готварските книги на майка си и баба си, останали от времето, когато не бе модерно да се вписва количеството въглехидрати и мазнини, когато целият живот е изглеждал прост и ясен като току-що изваден от фурната сладкиш с боровинки. Тя ценеше повечето рецепти в книгите, разгръщани толкова пъти, че страниците се разпиляваха — сладкиш с банани и орехи, торта от овесени ядки с глазура с кокосови стърготини, сладки с меласа. Нейният специалитет бяха пайовете и желираните сладкиши с плодове, каквито предлагаше сезонът — ягоди и ревен през пролетта, праскови, кайсии и сини сливи през лятото, малини и къпини през есента. През зимните месеци, когато основните плодове бяха ябълки и круши, компотите от праскови, които майка ѝ правеше, ѝ помагаша да не бели и реже непрекъснато.

Майка ѝ. „Наистина трябва да ѝ се обадя“ — помисли си Кити гузно. Напоследък обаче, тъкмо когато се канеше да, ѝ позвъни, все нещо се случваше. Или може би го използваше като извинение. Тя наистина обичаше майка си, но...

Но. Защо всяко изречение или мисъл за майка ѝ завършваше с *но!* Майка ѝ никога не настояваше. Тя винаги се отнасяше с разбиране, когато ѝ се извиняваше, че е доста заета и няма да може да мине да я види, но веднага след това звънеше на Алекс или Дафни и гордо им обясняваше надълго и нашироко, че Кити има свой собствен живот, свои планове, точно и както би трябвало да бъде. Боже мой, едва издържаше неделните обеди при майка си и баща си. Колкото и малко да се хранеше, Кити получаваше запек за цяла седмица. Може би онова, което ѝ идваше в повече, беше лепкавата сладникавост на всичко — фасадата на идеално семейство, достойно за снимка, която майка ѝ обичаше да поднася.

Отегчена само от мисълта за онова, което предстоеше — празненство с безкрайни тостове, родителите ѝ щяха да цъфтят от щастие заради възхищението, а също и завистта, с които щяха да ги

гледат, тя престана да бърка сместа и остави дървената лъжица върху плота. Една стара случка изплува в съзнанието ѝ. Най-неочаквано си спомни как баща ѝ ги подреждаше, за да ги снима пред къщата край езерото Модок.

Бяха пътували с часове, вече се стъмваше. Не бяха успели да извадят топлите си якета, стояха и трепереха в сгъстяващата се тъмнина под боровете, докато баща ѝ ги подреждаше по височина, започвайки от Дафни, която бе на тринайсет и най-висока, нея сложи между Дафни и майка им, а Алекс бе на края. Той настояваше да направи повече снимки, оплакваше се, че някоя мигнала или че не се усмихнала, докато всички замръзнаха и бяха готови да се разплачат. После разтовариха багажа, баща ѝ ги закара в града, където ядоха до насита в ресторант с шведска маса, по време на вечерята той непрекъснато поръчваше безалкохолни напитки и разказваше смешни истории. Най-накрая тя, Дафни и Алекс се скараха коя да седне на седалката до него по обратния път.

Снимките обаче — и четирите скупчени и свити, треперещи от студ, с присвити очи и пресилено широки усмивки, не лъжеха. Разбира се, това не беше истинската история на тяхното семейство, а само един момент от нея. Истинската история бе съставена от десетки подобни моменти.

Кити реши да се обади вкъщи вечерта. Не беше казала на никого за Хедър. Страхуваше се, че може да не се получи нищо. Обаче ако днешната среща минеше добре, майка ѝ щеше да научи незабавно. Сигурно щеше да изрази недоумение защо бе чакала толкова дълго, за да им съобщи.

Ами ако нещата не се подредяха така, както Кити се надяваше?

Сякаш нещо я прободеше право в сърцето.

„Ще премина това изпитание, ако ми се наложи“ — каза си. Така или иначе трябваше да попита дали майка ѝ няма нужда от помощ. Надяваше се, че двете с Дафни биха могли да ѝ бъдат полезни.

Изведнъж Кити осъзна, че е ужасно нетърпелива да види по-скоро сестра си. Разбира се, не държеше да се среща и с Роджър, който ѝ се струваше надменен, но беше чудесно, че сестра ѝ щеше да дойде. Толкова много обичаше и децата ѝ. Когато ѝ гостуваха предишната година, Кити приготви тесто специално за Кайл и Джени, те си

поиграха и украсиха сладките с цветни звездички и късчета захаросани плодове.

Искаше ѝ се нещата при сестра ѝ да не бяха толкова сложни. Но дори с Дафни — единствената, която знаеше, че Кити бе преспала с учителя си по английски след абитуриентската вечер, трябваше да внимава на някои теми. Например за Роджър. И за родителите им — всъщност това беше най-деликатната тема.

Дафни имаше основателна причина да се премести в Ню Йорк, помисли си мрачно Кити. Беше по-лесно да се живее на четири хиляди и осемстотин километра, отколкото с трудните истини около дома им.

— Нещо мирише прекрасно!

Кити се обърна и видя Уила, застанала на отворената задна врата на кухнята, да събува с мъка едната си износена маратонка, докато подскачаше на куц крак. Когато най-после я свали, обърна я надолу и я тръсна. Отвътре изпадна песъчинка.

Кити се усмихна, развеселена от обичайния поздрав, който помощничката ѝ изричаше всяка сутрин, и от факта, че Уила винаги внасяше по нещо отвън — ако не песъчинка, то бучка кал или стрък окосена трева. В продължение на седмици всяка пролет по теракотата с ръждив цвят на пода в кухнята оставаха следи от цветен пращец от акациите, които растяха от двете страни на тесния кален път край дома на Уила — тя живееше на около двайсетина километра на север от града в селището Баранко, наричаха го още Филипвил поради голямата концентрация на филипински селскостопански работници.

Но момичето беше толкова старателно, работливо и добродушно, че Кити никога не ѝ правеше бележка. Уила откачи една престилка, която висеше на закачалката до вратата, после започна утринния ритуал на увиване на дългата ѝ до кръста коса на кок на главата.

— Искаш ли аз да обеля ябълките? — измърмори тя с уста, пълна с фуркети, като посочи с глава дървеното сандъче с кисели зелени ябълки, оставено на пода пред килера. Кити кимна, а момичето се усмихна сякаш бе удостоено с награда.

На деветнайсет години Уиламин Акино тежеше около сто и двайсет килограма — два пъти повече от Кити, и вече бе родила две деца от различни бащи. Все пак животът ѝ не беше лош. Живееше с майка си, която се грижеше за децата, докато тя бе на работа. Всеки

ден Кити я изпращаше с торби плодове и остатъци от сладкишите. Нямахше причина да не се усмихва.

Беше весела и дори най-мрачните клиенти не можеха да ѝ го отречат. Уила беше единственият човек, когото Кити бе виждала да си подсвирква, докато работи. Обичаше и да говори — непрекъснатият ѝ брътвеж понякога малко я дразнеше. Не само защото я разсейваше, а и защото освен от двамата си синове, които обожаваше, Уила се интересуваше единствено от мъже.

Имаше още нещо — на Уила винаги ѝ беше горещо. Обикновено Кити откряваше леко прозореца и ако ѝ станеше хладно, си обличаше пуловер. Днес беше оставила вратата към предната стая отворена. Очакваше всеки момент да пристигнат редовните ѝ сутрешни клиенти.

Джоузи Хендрикс дойде първа тъкмо когато Кити и Уила пече пълнеха кошничките и ги подреждаха отпред на мраморния плот.

— Добро утро, дами. — Възрастната пенсионирана учителка спря, докато подпре бастуна си с гумена тапичка на върха, след което прекрачи прага. — Радвам се, че вратата вече не скърца. Използвахте ли препаратата за смазване, който ви препоръчах?

Джоузи — осемдесет и няколко годишна, се движеше доста добре за човек, скован от артрит, но напоследък бе развила мания да посочва дребни дефекти, които трябваше да се отстранят — скърцащи врати, люлеещи се крака на столове, неуплътнен прозорец, пукнатина на тавана, олющена боя на парапета на верандата.

— Направо е чудесен — отвърна Кити. Всъщност тя бе използвала масло за шевна машина, но все пак лъжата бе дребна и нямаше да навреди на никого.

Тя проследи с очи как Джоузи седна зад любимата си маса до прозореца и огледа стаята изпитателно. С изкривения си пръст посочи ъгъла на тавана, където тапетът на цветя бе започнал да се отлепва, и предупреди:

— Ако оставиш подобни дребни неща, не след дълго ще си имаш големи неприятности. Повярвай ми, изпитала съм го.

Кити само се усмихна и постави пред Джоузи подноса, който я чакаше на плота. Възрастната жена идваше всяка сутрин в седем и пет като по часовник и винаги искаше едно и също — сладки с круши и чаша чай „Дарджийлинг“, толкова силен, че, както казваше, да го режеш с нож.

Звънчето над входната врата отново звънна, последвано от повеи хладен и влажен въздух. Лийн Чапмън с престилката си на медицинска сестра се промъкна покрай Бъд Джарвис, забавил се на вратата, за да избърше калните си ботуши на изтривалката. Двата поръчаха сладки за къщи. За Лийн с боровинки, с които щеше да закуси на път към къщи след нощната смяна в болницата на Мирамонт, и няколко вида за Бъд, който отиваше на работа — беше надзирател във фабриката за щавене на кожи.

— Да не мислиш, че не бих желала да съм на твое място — подхвърли Лийн и се изсмя сухо, докато Кити ѝ броеше рестото. — Седиш си къщи и всичко ти е наред, нали?

На Кити ѝ се стори, че долови неприязън в изморените сини очи на Лийн. Каза го така, като че ли Кити не си мръдваше и пръста! Реши да се въздържа и да не ѝ отговаря само заради сестра си Алекс, с която Лийн бе приятелка от първо отделение.

Освен това знаеше, че Лийн имаше причини да бъде огорчена, след като бившият ѝ съпруг я изостави бременна, а детето се роди умствено увредено. Кити знаеше от Алекс, че Лийн едва свързваше двата края. Как нямаше да завижда на всеки, който беше по-богат от нея?

Кити смяташе, че наистина има хора, родени с късмет, но повечето по рождение са лишени от него. Вероятно Лийн принадлежеше към втората категория. Тя беше детето, което винаги взимаха на семейните екскурзии и което прекарваше повече време в тяхната къща, отколкото в своята, което бе принудено да прекарва летата в Айова при баща си, а не край брега като всички свои връстници. В училище, колкото и да учеше, Лийн никога не получаваше повече от четири минус. След единствения път, когато си позволи повече свобода с момче, Стю Хардинг започна да разпространява наляво и надясно, че Лийн Чапмън била леснодостъпна.

Това бе преди да започнат истинските ѝ проблеми.

Човек не би и предположил, че ги има, когато я видеше. Лийн все още бе привлекателна, макар и с малко измита хубост, и бе запазила енергичната си походка. Държеше лактите си близо до тялото, главата ѝ бе леко наведена настрани, сякаш внимаваше да не се препъне някъде.

Почти беше стигнала до вратата, когато Кити се сети да попита:
— Между другото, как е бебето на Каръл Фъргюсън?

Лийн се поспря и отхвърли кичур червеникаворуса коса от челото си.

— Бедничкото. Има проблеми с дишането — отвърна. — Сложихме го на респиратор, но не ми изглежда добре. — Изразът ѝ се смекчи и Кити си припомни за малкото момиченце, което непрекъснато ходеше с рани по коленете, тъй като често падаше от велосипеда, докато заобикаляше всяка мравка, змия или рак, пресекли пътя ѝ. Нищо чудно, че Лийн реши да стане медицинска сестра.

Тъй като не преставаше да мисли за бебето, което скоро би могла да осинови, а говореха за нещастното малко същество — дете на съученичката ѝ Каръл Фергюсън, усети как сърцето ѝ се разтуптя.

Спомените я върнаха назад, в деня, в който Сибил Ратуич я дръпна настрани и ѝ каза, че познавала младо неомъжено момиче, бременно в шестия месец, което имало намерение да даде бебето си за осиновяване. Дали Кити би проявила интерес? Докато стоеше пред нея, държейки с разтреперани ръце подноса с бананов сладкиш и лимонов чай, Кити ѝ отговори по единствения възможен начин.

— Да — изрече. — Ами да.

Името на момичето било Хедър, нямало намерение да се омъжва за младежа, от когото забременяло. Само че имала условие — не желала да взема бързо решение. Още преди да се срещне с Кити, Хедър искала да научи повече за нея.

По съвет на Сибил Кити взе една тетрадка и подбра някои снимки. Описа къщата си, спомена за чайната, която се помещаваше в дневната и трапезарията, обясни, че втория етаж използваше за живеене, имаше и стая за гости, която можеше да се превърне в детска стая. Написа кратко, изпълнено с хумор описание на всеки от домашните си любимци — на Байрон, амазонския ѝ папагал, който пееше доста добре песничката „Татко е хитрец“ и можеше да мине по жицата за лампата по-бързо, отколкото да изядеш една хапка от хотдог, за двете котета, които още не бяха проумели, че не са хора, и за Роми, изключителното куче, което можеше да преодолява огради с един прескок.

Онова, което пропусна, бе, че неописуемо много искаше това бебе. Какво разбираше едно шестнайсетгодишно момиче от подобна

нужда, която я мъчеше като остър глад? Хедър не беше изпитала копнежа, който обземаше Кити, докато бе в прегръдките на свой любовник, и който я караше да вдига ханша си по-нагоре, за да поеме цялата му семенна течност и да забременее?

През юли щеше да навърши трийсет и седем години. За последен път бе спала с мъж преди шест месеца, в деня, когато Айвън закрепил чертожната си маса на покрива на шевролета си и потеглил към Ню Мексико. Може би тогава е била последната ѝ възможност.

Кити отново се замисли за бедното малко момченце на Лийн и за недоносеното бебе на Каръл Фъргюсън, което се бореше да оживее. „Аз също се боря за моя живот“ — каза си. Фактът, че нямаше деца, не беше ли сам по себе си вид смърт?

Работата бе единственото, което я крепеше да не полудее. Стараеше се да бъде непрекъснато заета, за да не мисли за друго, освен как да изпълни поръчките и да приготви достатъчно сладкиши, които да предлага на клиентите си.

До девет часа всички маси в обширната предна стая бяха заети — общо тринайсет на брой. Също като сладкишите, и масите не си приличаха една с друга. Дъбовата във викториански стил бе разположена близо до изящна разтегателна — наследство от баба ѝ. Чамовата за осем души стоеше редом с малка кленова маса. Имаше дори шевна крачна машина „Сингер“, превърната в масичка за двама с особени извити крака. Цялостният ефект, реши Кити, беше по-скоро ексцентричен, отколкото механично съчетание на разнородни стилове, но това някак не дразнеше.

Кити махна за поздрав на Гладис Хонеик, собственичка на магазина за плажни облекла „Глад Тайд“, който се помещаваше две къщи по-надолу по улицата. Гладис, закръглена разведена жена към шейсетте, с къносана коса, обичаше да се шегува, че всеки мъж, с когото преспивала напоследък, имал нужда от чаша с вода до леглото за протезите си. Тя сякаш не забелязваше, че Мак Маккартър, главен редактор на „Мирамонт мирър“ винаги се появяваше по същото време, когато и тя. Освен че зъбите му бяха истински, Мак бе погребал две съпруги, за които се говореше, че не могли да му насмогнат. Кити предполагаше, че поне в това отношение Гладис нямаше да има проблеми.

Тук беше и отец Себастиан с молив в ръка, навел ниско главата си с къдрава черна коса над кръстословицата в сгънатия вестник. Заради предишния си живот той вероятно е трябвало да се пречисти, преди да го приемат в местната йезуитска семинария. Но дори облечен с черната дреха с висока якичка, старите му пороци си личаха. Веднъж отец Себастиан намигна на Кити и ѝ довери, че не би си заслужавало да се живее в свят без конни състезания и без нейния сладкиш с ром и орехи.

Обикновено Кити се спираше да поговори със свещеника, но точно тази сутрин интересът ѝ бе привлечен от Сирина Федърстоун. Сирина беше седнала край маса до прозореца и се бе вдълбочила в картите таро, подредени на масата пред нея. Без да вдига очи, тя изрече заплашително:

— Виждам, че предстои голямо разочарование.

Кити едва не подскочи. Дали тази жена можеше да предсказва бъдещето? С дългата си черна коса и широко индианско лице тя наистина имаше вид на гадателка. Тогава забеляза закачливата усмивчица в ъгълчето на широката уста на Сирина.

— Моята сладка кифличка. — Сирина вдигна към стреснатата Кити кафявите си очи, обкръжени от бръчки. — Уила сигурно е забравила. Ако не ми донесете една, преди да са се свършили, ще остана безкрайно разочарована.

— Почакай. — Кити забърза и след малко се върна с бухнала, посипана с орехи кифличка, от която се стичаше глазура от разтопена захар.

Сирина се изсмя силно.

— Знам, че не отива на представата, която хората имат за мен — каза. — Моите клиенти обичат да си мислят, че съм само на билков чай и мляко с ориз.

— Като стана дума за чай, искаш ли още? — Кити вдигна капачето на чайничето, с изрисувани цветя и погледна вътре. Разнесе се парфюмирания мирис на „Ърл Грей“.

— Не, благодаря, този ще ми стигне. — Сирина кимна към все още пълната чаша до лакътя ѝ, намигна и добави: — Обаче можеш да ме изкушиш с още една кифличка. Все пак и аз съм човешко същество.

Кити понечи да тръгне, когато изведнъж ѝ хрумна да попита:

— Много клиенти ли имаш?

— Ще се изненадаш, макар че повечето едва ли биха го признали. — Сирина отхвърли кичур от прошарената си мека коса и изгледа напрегнато Кити. — Какво, да не би да искаш да научиш какво ти готви бъдещето?

Кити не беше сигурна. Досега не се бе замисляла по този въпрос. — Зависи дали е добро или лошо — отвърна.

Сирина рязко отстрани чинията си, пресегна се и хвана ръката ѝ. Разгледа дланта, намръщи се и каза:

— Едно е сигурно — много скоро ще се влюбиш, и този път истински. Онези, предишните... те са били временно явление.

Кити се усмихна на себе си. Нали всички казваха така?

— А деца? — Въпреки вродения ѝ скептицизъм Кити усети, че сърцето ѝ се разтуптя.

— Виждам дете. — Само едно... само че... има някакви усложнения. — Сирина се намръщи още повече, докато бавно обръщаше ръката на Кити в различни посоки. Тя като че ли беше радар, който щеше да я изведе на далечен и вероятно негостоприеман бряг.

— Какво? — прошепна Кити.

Гледачката поклати глава, краищата на жилавата ѝ коса погъделичкаха ръката на Кити.

— Много странно... Никога не съм виждала подобно нещо... — После вдигна очи към нея и я изгледа особено, почти виновно, приличаше на човек, който, без да иска е пуснал духа от бутилката и сега отчаяно иска да го върне обратно. — Слушай, сигурна ли си, че искаш да ти го кажа?

Кити се замисли за миг и отвърна:

— Да, сигурна съм.

— Виждам смърт в семейството. И то много скоро — добави бързо. — Някой твой близък. — Изгледа я рязко, бузите ѝ поруменяха. — Съжалявам. Не биваше да ти го казвам. Обикновено премълчавам, когато видя нещо лошо.

— Моля те. — Кити се разтреперан, защото не беше сигурна за какво я молеше. За снизхождение? Или за още подробности?

Кити отстъпи крачка назад и разсеяно потърка дланта в престилката си — сякаш имаше желание да избърше нещо лепкаво.

— Благодаря ти за предупреждението. Ще внимавам. — Успя да го изрече весело, като че ли ставаше дума за някоя глупава шега, но все пак стореното бе сторено. В главата ѝ нахлуха куп въпроси.

Ами ако ѝ дадат бебето... и някой ѝ го открадне?

Сирина предсказа смърт, но чия? Дано не на Дафни... само дано да не е на Дафни. Ужас обхвана Кити, когато осъзна за какво всъщност се моли — да се случи на друг член на семейството, на някого, когото не обичаше толкова много. На майка ѝ или на баща ѝ, макар че и двамата бяха здрави, но все пак остаряваха. Или на...

— Здравсти, сестричке.

Кити се стресна, вдигна очи и видя по-малката си сестра да стои до вратата, облечена със свършен бежов костюм на Армани и кремава копринена блуза. Тук повечето жени носеха памучни дрехи и много хора се държаха сякаш клетъчните телефони и факс апаратите още не бяха открити. На този фон Алекс изглеждаше като наранен палец, но с маникюр.

Кити знаеше, че сестра ѝ не само носеше клетъчен телефон в чантата си, а имаше и портативен факс в колата — последен модел БМВ, взета на изплащане при първоначална вноска, равна на цяло състояние, ала Алекс твърдеше, че било важно за работата ѝ. И в това отношение имаше право. Кити се съмняваше дали богатите високопоставени чиновници от Силиконовата долина, на които сестра ѝ показваше фантастични къщи, биха се съгласили да ги вози в ръждясала хонда.

Веднъж месечно Алекс отскачаше до Сан Франциско, за да подстрижат и боядисат светлокестенявата ѝ коса и да „изсветлят“ кичурите. На връщане към къщи се отбиваше на покупки в „Ай Манин“, където като бедуин, който товари камилата си, преди да започне преход през Сахара, тя се зареждаше с купчини вещи от първа необходимост като дизайнерски чорапогачи и козметика на фирмата „Клиник“. Ненужно е да се споменава, че изглеждаше великолепно.

— Здравсти. — Кити поздрави сестра си по-въодушевено от друг път, защото се почувства гузна, че се помоли нищо да не се случи на Дафни, без дори и да си помисли за Алекс. — Какво те води тук по това време на деня?

— Показвах една къща надолу по улицата. — Алекс вдигна нагоре слънчевите си очила и ги закрепил върху модерните кичури.

Огледа пълните маси и добави: — Ако си много заета, мога да дойда и по-късно.

— Няма нужда, щом вече си тук. — Кити взе един празен стол и го повлече към плота. — Седни. Ще ти донеса нещо да хапнеш.

— Благодаря, но ще ти откажа. Достатъчно пълна съм. — Алекс не обърна внимание на стола, а огледа изложените сладкиши и се намръщи.

Кити не коментира, каза само:

— Всъщност изглеждаш много добре.

Алекс сви рамене.

— Добре не означава, че съм слаба. Остава ми да сваля още два килограма и половина.

Според Кити Алекс имаше нужда да се отърве само от прекалено напрегнатия си вид.

„Щом е толкова недоволна от своя външен вид, какво ли си мисли за моя?“ На Кити изведнъж ѝ се стори, че попада под увеличително стъкло, под което и най-дребната бръчица, луничка и косъмче, което ѝ растеше не на място, се увеличиха десетократно. Дали Хедър няма да очаква да види жена, която да прилича на Алекс, да печели шестцифрени суми и да изглежда като питчър на първокласен отбор?

Усети как стомахът я присвива още повече.

— Сметнах, че след като съм наблизко, мога да мина и да взема коктейлните салфетки за тържеството — каза Алекс, добавяйки с известно недоверие: — Мама се бои, че може да ги забравиш.

Познат ужас обхвана Кити. Салфетки? Боже мой, наистина ги беше забравила. Беше обещала да ги поръча. Все още можеше да направи експресна поръчка, но сигурно нямаше да има достатъчно време да избродират инициалите. По дяволите...

Осъзна, че Алекс я наблюдава, очите ѝ блестяха като радиоактивни лъчи от заровени ядрени отпадъци.

— Не си ги взела — изрече с равен глас и леко присви кехлибарените си очи.

— Всъщност не съм ги забравила. Просто... — „Престани — каза си Кити. — Винаги се огъваш, защото тя винаги се сърди, независимо дали има право или не.“ — Всъщност бях много заета. Ще се погрижа за тях, не се тревожи.

— Ами щом си била толкова заета, трябваше да кажеш. — Алекс скръсти ръце на гърдите си. — Като че ли аз имам минута свободно време. Само тази седмица съм направила три продажби и може би още една, но тя ще се провали, ако не успея да убедя собственика да не изкоренява всичките си рози, преди да се премести. Кой си мислиш, че откара момичетата чак до летището и обратно, за да прекарат пет скъпоценни минути с баща си, преди той да отлети за Хонконг?

— Какво ще прави Джим в Хонконг?

Алекс се намръщи.

— Смяната на темата няма да ти помогне. — След като Кити не отговори, тя въздъхна и каза: — Отиде заради нещо, свързано с презокеанските снабдителни. Оттам ще отскочи до Хавайските острови за няколко седмици, където, предполагам, ще се срещне със своя приятелка.

Гледайки сестра си, стиснала блестящите си устни, Кити си спомни лятото, когато Алекс навърши шестнайсет години и баща им я научи да кара кола. Бе се привела намръщена над волана, докато се опитваше да паркира между две кофи за боклук, които баща им бе поставил пред къщата. Толкова се стараеше да му направи добро впечатление, че се упражнява цял час, даваше назад отново и отново, по лицето ѝ се стичаше пот и всеки път, когато Кити погледнеше през прозореца, налагаше си да извърне глава като че ли виждаше гол мъж, докато Алекс най-после успя да го направи. Спря точно на четирийсет и пет сантиметра от бордюра — после баща им ги измери.

„Бедната Алекс. Тя е чиста случайност в това семейство“ — помисли си Кити.

Вероятно това бе цената, която плащаше, понеже бе любимката на баща им, точно както Дафни бе любимката на майка им. На Кити ѝ бе мъчно, когато бяха малки, но сега виждаше нещата в друга светлина. Имаше нещо неестествено в привързаността на Алекс към баща им, в нуждата, която изпитваше от неговото одобрение. Привързаността ѝ към него не оставяше място почти за никого друг в живота ѝ, в това число и за Джим.

На Кити ѝ се искаше да я попита: „Когато говориш против Джим, не ти ли хрумва, че може би ти си го тласнала в ръцете на тази жена?“

— Ами добре, хубаво е, че имаш много работа — подхвърли весело. — Поне няма да имаш време да мислиш какво ли прави там Джим.

Сестра ѝ присви устни.

— Надявам се. Минаха вече две години. Да не мислиш, че много ме е грижа какво прави един мъж, за да си угажда? — погледна часовника си — малък, златен, явно скъп. — Слушай, трябва да бягам. Мога ли да разчитам на теб, че поне ще се обадиш на татко и ще му напомниш да прибере смокинга си от химическото чистене?

Кити се ядоса.

— Защо да го подсецам? Той е достатъчно голям и може да се грижи за себе си, ако ти и мама непрекъснато не тичате след него.

За щастие Алекс бързаше много и нямаше време да спори. На излизане изгледа кръвнишки Кити и изрече рязко:

— Мисли каквото си искаш. Само не бих искала да бъда на твое място, ако се наложи татко да облече друг костюм.

Кити усети как бузите ѝ пламнаха. Защо винаги позволяваше на Алекс да се държи така с нея? Защо Кити винаги бе тази, която отстъпваше? Не бяха ли вече твърде големи за подобни игри?

Тя дълбоко пое дъх и се отдръпна назад. Само още няколко часа. Тогава щеше да разбере дали мечтата ѝ щеше да се сбъдне... или някой ден и тя щеше да стане като Алекс — огорчена и разочарована.

Останалата част от сутринта мина като в мъгла. Когато Кити отново започна да различава лицата по масите; повечето от тях се бяха сменили. Следобедните посетители дойдоха и си отидоха, а от сладкишите и тортите, изложени върху витринката, останаха само няколко парчета. Въпреки всичко тя се стараеше да не поглежда часовника. Каза си, че времето щеше да мине по-бързо, ако съсредоточи вниманието си в отброяването на рестото, а не на минутите.

Малко след четири и половина, когато хубаво тъмнокосо момиче, придружено от по-голямо от него момче, влязоха, Кити ги изгледа изненадано. Това ли беше Хедър? Очакваше я да дойде сама. Освен ако... Може би това момче с нея бе виновникът за издутината под широкия ѝ пуловер.

С разтуптяно сърце Кити се приближи да ги поздрави.

— Ти трябва да си Хедър — каза и се усмихна приятелски.

Момичето кимна стеснително и притеснено хвърли поглед към младежа с гневен израз на лицето.

— Това е Шон — представи го тя. — Големият ми брат.

Вярно, ако се вгледаше човек, би открил прилика. И двамата имаха тъмни коси и раздалечени кафяви очи. Но докато Хедър изглеждаше просто нервна, брат ѝ беше сериозно ядосан.

— Ще пиете ли лимонада? — попита, както се надяваше, с нормален тон. — Сама я правя от лимоните, които растат в градината ми. — След като те не отговориха веднага, Кити се замисли дали не се е показала прекалено настоятелна. Какво искаше да докаже? Че е жена, която може да прави всичко ли?

Хедър запита стеснително:

— Имате ли диетична кола?

„Доста млада е да забременее“ — помисли си Кити. Все още неоформена, с нежни устни и с лунички по бузите, по детски пухкави. Не беше зрялото шестнайсетгодишно момиче, което Кити си представяше, по-скоро приличаше на момиченце, което още спи с мечето си и дъвче дъвка с витамини. Пръстите на Хедър бяха яркорозови, където бе изгризала ноктите си до живеца, а широките джинси като че бяха на брат ѝ.

От друга страна Шон явно бе двайсет и няколко годишен. Слаб, източен, тъмните му очи като че попиваха всичко, но не издаваха нищо. Под отворения на врата пуловер се очертаваше ключицата му, личеше си, че някога е била лошо счупена — но не на ски, предположи тя. Децата от подобни семейства не прекарват зимните ваканции във Вейл или в Сън Вели. За тях бе цяло щастие, ако ги заведяха до Дисниленд.

— Благодаря, не желаем нищо. — Със стиснатите си челюсти даваше ясно да се разбере, че посещението им не бе точно акт на любезност.

Кити усети как се изчервява и внезапно осъзна с болка, че бе поставена на изпитание. Всъщност в това се състоеше цялата работа, нали? Трябваше да ги спечели. Не само Хедър, но и брат ѝ. Кураж, прошепна ѝ вътрешен глас.

Тя прочисти гърлото си и предложи:

— Искате ли да се качим горе, където ще бъдем сами? Ще можем да поговорим и да се опознаем.

Шон огледа помещението, не спря поглед на отлепените тапети и боядисаната с бяла боя дървена ламперия, но вероятно възприе старомодните фигурки и мраморното фонтанче като претенциозни дрънкулки, тъй като очите му презрително се присвиха. После кимна, сякаш искаше да каже: „Хайде, да свършваме по-бързо“ и последва Кити нагоре по стълбата, докато сестра му смирено вървеше последна.

Едва когато влязоха в просторното слънчево помещение, което служеше за всекидневна, Хедър се усмихна.

— Много е уютно.

Кити се помъчи да си представи какво вижда момичето — килимчето пред камината, дивана, върху който бе проснато мъхесто, меко мексиканско одеяло. Фаянсовата кана, поставена върху квадратната мисионерска масичка до прозореца, в която бяха натопени върбови клонки с реси. В светлината на късния следобед ромбоидните парченца цветно стъкло, пръснати по перваза, блестяха като съкровище от потънал кораб, дори статуетката — сувенир от отдавнашно пътуване до Мазатлан^[1], изглеждаше по-скоро закачлива, отколкото ексцентрична.

Тя усети как напрежението я напуска. Може би имаше вероятност всичко да се подреди както трябва.

— Обичате ли котки? — попита и посочи с глава към дивана, където Етел и Фред се бяха изтегнали в двата му края като сфинксове. — Истинските господари тук са тези двамата. Примиряват се с присъствието ми само защото ги храня.

В мига, в който Хедър седна, Фред се настани в скута ѝ и започна да мърка.

— Ама ти си много сладък — каза му тя ласкаво и го погали по меката козина. Усмихната, се обърна към Кити: — И ние имахме котка, но я сгазиха. Шон казва, че понеже живеем много близо до магистралата не бива да взимаме друга. Нямало да бъде честно. — Тя изгледа предпазливо брат си, който седеше на фотьойла срещу нея и гледаше през прозореца.

На Кити ѝ се допря да извика, че много от нещата, които ни сполитат, не са справедливи. Вместо това обаче попита:

— Ти си в гимназията, нали? Аз също съм завършила „Мор Хай“. Май там нищо не се е променило, поне така твърдят племенниците ми. Познаваш ли ги? Нина и Лори Кардоса?

Хедър кимна.

— Виждаме се. Те са в девети клас, нали? Странно, но изобщо не приличат на близначки. — Хвърли свенлив поглед на Кити изпод дългите си тъмни клепки. — Винаги ли си живяла в Мирамонт?

— Цял живот, освен докато учех в колежа.

Шон се извърна към нея.

— Защо се върна? — В тона му се усещаше известен упрек.

Изведнъж Кити си представи Мирамонт през неговите очи: малко градче, в което господстват снобизъм и несправедливост. Ако някой като Шон имаше късмета да се махне, никога не се връщаше. Усети лошо предчувствие. Някъде бъркаше. Възприемаше погрешно нещата.

Все пак как би могла да мисли както трябва, когато тези тъмни очи се впираха в нея и сякаш я обвиняваха? Шон не беше дете, осъзна тя. Може би изобщо не бе имал детство. Съдеше не само по отношението му към сестра му, той по-скоро като баща, а не като по-голям брат трепереше над нея, а по напрежението, което го владееше и по ясното съзнание, че изпълнява известна мисия, изпълваща всеки негов мускул. Масажираше коленете си, сякаш се задържаше да не скочи, а по мазолестите му ръце тя забеляза дълбоки драскотини, започнали да заздравяват.

— Не бих желал думите ми да прозвучат грубо — прекъсна мислите ѝ дълбокият глас на Шон. — Когато Хедър ми каза, че смята да се откаже от детето... — Той замълча, мускулите на врата му се изопнаха, сякаш се опитваше да преглътне нещо, което не искаше да слезе надолу. — Слушай, каквото и да си мислиш, ние успяваме да се справим. Баща ни е инвалид, но аз работя. Сестра ми няма да разчита на социални помощи.

Кити погледна към Хедър, която седеше напълно неподвижно, със сведени надолу очи. Испита огромно неудобство.

— Аз мислех...

— Мислела си погрешно — заяви той с равен глас. Шон я изгледа така предизвикателно, че на Кити ѝ се прииска да му удари плесница. Все пак тя се постара да погледне на нещата от негова гледна точка. Годините на мизерия и всички трудности покрай инвалидността на баща им бяха втвърдили гордостта му като мазолите по ръцете му. Кити познаваше района, където живееха — близо до

завода за консервиране на гъби — беше пустош, хората обитаваха каравани и малки бедняшки къщички с дворчета като кутийки.

Но преди Кити да успее да го увери, че желанието ѝ да осинови детето на сестра му съвсем не означава, че го обвинява за начина му на живот, Хедър неочаквано му се озъби.

— Престани! — викна тя. — Шон, винаги смяташ, че знаеш кое е най-доброто. Знай, че този път решавам аз! — В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Хайде, успокой се. Нищо не е станало. — Шон скочи на крака и отиде при сестра си. Седна до нея на дивана и я прегърна през раменете. Изгледа разкаяно Кити и смънка: — Извинявай. Понякога направо се панирам, когато се замисля за тази работа. Негодникът я заряза в мига, когато му каза, че е бременна.

— Няма нужда да се извиняваш — каза му Кити. — Аз също бих се ядосала.

— Знам, че Хедър сама трябва да реши този въпрос — въздъхна той вече малко по-спокоен. — Все пак исках да я придружа, за да видя дали е вярно онова, което си написала.

Кити чакаше, почти не смееше да диша. От клетката си в ъгъла папагалът Байрон наруши мълчанието и с дрезгав глас се разпя, а Етел започна да се върти около глезените ѝ, мяукайки укорително. От долния етаж се чуваше подсвиркването на Уила.

Най-после Кити каза:

— На трийсет и шест години съм. Не съм омъжена и не знам дали някога ще го направя. — Говореше тихо, но отчетливо, насили се да гледа право към Хедър. — Животът, който водя, ми харесва... макар че, честно казано, има дни, когато се чудя как стигнах дотам да се занимавам с това. Единственото, в което през целия си живот съм била абсолютно сигурна, е, че искам да бъда майка.

Мълчание. Кити имаше чувството, че се носи във въздуха — сърцето ѝ се спускаше надолу по широка спирала. Тогаваш Шон избухна в грубоват смях.

— Ние също не сме семейство от телевизионен сериал. Майка ни ни изостави, когато Хедър беше шестгодишна. Така и не се обади.

— Шон се грижи за всичко — осмели се да вметне Хедър, явното обожание към брат ѝ заличи изблика ѝ отпреди малко. — Той готви по-добре от татко и от мен.

Дойде ред на Шон да се почувства неудобно.

— Не е кой знае каква философия. — Сведе очи и потърка с ръка коляното си. Джинсите му бяха избелели от носене. Не изглеждаше като мъж, който би хвърлил петдесет долара за нови джинси, които да имат вид на купени втора ръка.

„Той няма нужда да харчи пари за джинси, за да изглежда страхотен с тях.“

Тази мисъл изникна най-неочаквано в съзнанието ѝ и Кити се изчерви. Какво толкова, наистина бе хубав. По-важното бе, че Хедър имаше по-голям брат, който много я обичаше и който в края на краищата щеше да приеме най-доброто за нея.

Използвайки момента, Кити каза направо:

— Имате ли някакви планове за довечера? Ще ми бъде много приятно, ако останете за вечеря. — Усмихна се на Шон. — И аз готвя добре.

Хедър се оживи и обърна настоятелен поглед към брат си, който седеше и клатеше глава.

— Ами не знам...

— Моля те, Шон. — Вдигна ръка и леко докосна устните си, но после се усети и я пусна в скута си. Кити се замисли какви ли други лоши навици има, освен да гризе ноктите си.

— Не искам да оставяме татко сам — каза Шон и се намръщи. После обясни на Кити: — Гърбът му е схванат от тежките варели, които е търкалял във фабриката за щавене на кожи. Трудно се движи.

— Ами доведете и него — предложи тя.

— Ще го поканим — отстъпи Шон, но погледът му остана твърд сякаш искаше да ѝ каже: „Всички знаем какво искаш, но още нищо не е решено.“

Тя кимна и усети, че си отдъхва. Добре, крайното решение още не е взето, но... Все още имаше надежда.

Надежда, че скоро щеше да се буди от плача на бебе, а не от звъненето на будилника. Че над полицата на камината щеше да подреди снимки на детето си сред тези на семейството. Най-последно копнежът ѝ щеше да се сбъдне.

Едва когато Шон и Хедър се върнаха вкъщи, за да вземат баща си, и Кити възбудено шеташе из кухнята като че ли не бе прекарала цял ден там, се сети, че не бе позвънила на баща си, за да му напомни

да прибере смокинга от химическо чистене. Почувства се гузна, но после вродената ѝ упоритост надделя.

Понеже майка им и Алекс бяха решили да се погрижат за всичко, защо и тя трябваше да следва примера им. Интересно, имаше усещането, че баща ѝ я уважаваше за това. Съдеше по начина, по който я гледаше понякога — разбираше всичко, но предпочиташе да не се меси. Кити така и никога не го бе питала за онова, на което стана свидетелка, когато бе на петнайсет години. Тогава се прибираше къщи с колелото от мач и видя баща си и госпожа Малкълм да седят в неговия седан плимут, паркиран зад зала „Мазоник“, където той ходеше всеки вторник вечер. Целуваха се. Не видя добре лицата им, но забеляза, че русите къдрици на госпожа Малкълм бяха оставили следи върху запотеното дясно стъкло на колата, Кити си спомняше само, че започна да върти педалите като луда към къщи и докато изкачи хълма до Аква Фрия, остана без дъх и почувства силен бодеж отдясно. Натисна спирачките на алеята пред къщи, остави там велосипеда си и повърна в храстите.

След този случай престана да гледа на баща си по същия начин както преди. Дали майка ѝ се досещаше? Вероятно не. Доколкото я познаваше, по-добре да не знае. Това направо би я убило.

Кити чу, че някъде далеч вие линейка. В този миг се сети за странното предсказание на Сирина Федърстоун тази сутрин. Ами ако все пак не бе глупава шега? Ами ако тази жена виждаше бъдещето?

„Ужасна съм“ — каза си Кити. Въпреки всичко, докато стоеше в кухнята и вечерният хлад проникваше в босите ѝ крака, навела глава настрани, заслушана в отдалечаващия се звук на сирената, тя усети, че я полазват тръпки.

[1] Мазатлан (Mazatlan) — пристанищен град в Мексико, на брега на Тихия океан. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Алекс Кардоса, която караше БМВ-то си по *Куорц клиф драйв*, също чу сирената. Отби плътно встрани, за да не се блъсне в дървения парапет и да не падне долу в океана. В огледалото за обратно виждане блесна червената лампа, после линейката профуча покрай нея. Вероятно отиваше към квартала Пасоверде, където бе прекарала почти целия следобед. Богатите пенсионери си нямаха друга работа, освен да разкарват отруден служител на агенция по недвижими имоти да им показва къщи, които нямаха намерение да купят, и един от тях сигурно се бе строполил на игрището за голф.

Представи си семейство Хендърсън: Дик със златен часовник „Ролекс“ и тен, получен от топлите острови, и усмихнатата му жена Пат със синя кадифена лента на челото в тон с гарнитурата на белите ѝ маратонки. Те настояха тя да им покаже всички налични имоти около клуба, а, естествено, кулминационната точка на обиколката бе имението Брустър. Като всички жадни за сензации клиенти преди тях, двамата Хендърсън искаха само да надникнат в огромната къща, в която Брик Брустър — звезда от популярната телевизионна серия от седемдесетте години „Долината Джерико“, бе пръснал черепа си с куршум.

Алекс стисна здраво облекения в кожа волан. Усещаше болка в едното си слепоочие. Силно присвила очи зад марковите слънчеви очила, които бяха по-скоро за показ, отколкото да предпазват очите, тя забеляза велосипедиста прекалено късно. Той изскочи пред нея и тя трябваше да натисне спирачката докрай, за да не го помете.

Младежът с конска опашка ѝ размаха среден пръст, когато след малко тя профуча покрай него.

Алекс си отдъхна на пресекулки. По дяволите. За малко не стана бяла. Когато бе изморена, трябваше да внимава повече. Лошото бе, че от месеци наред не можеше да си спомни един-единствен ден, когато да не е била уморена. Ако сутрин не седнеше първа зад компютъра в офиса, някой нахакан младок като нищо можеше да я изпревари с

последните допълнения към списъците с имоти. Това означаваше, че трябваше да излиза за работа преди дъщерите ѝ да са тръгнали на училище, после цял ден да се разкарва насам-натам и да се разправя с решили да продават собственици, които не искаха да свалят цената, с капризни купувачи, които не знаеха какво искат, и с приключване на сделки, а след това се налагаше да седи и да чака с часове, докато получи чека с полагащата ѝ се комисиона.

С всичко това би могла да се оправи, ако над главата ѝ не висеше истински дамоклев меч. Мислено си го представяше като зловец лъскав ятаган сякаш от приказките на „Хиляда и една нощ“, които я караха да сънува кошмари като малка. Дамоклев меч, изкован от данъци върху годишния доход и изострен от извлеченията от сметките на „Виза“ и „Мастеркард“, които всеки месец редовно пристигаха по пощата, докато минималните ѝ вноски не покриваха дори проклетата лихва.

Когато обърнеше поглед назад, виждаше, че бе сгрещила. Този проблем връхлиташе върху нея като тежкотоварна кола, която би могла да избегне, ако само за миг бе погледнала в огледалото за обратно виждане. Но тя знаеше, че от самото начало събитията рядко се очертават ясно. Някак си покрай разноските, свързани с купуването и мебелирането на къщата, да не говорим за цялата суматоха по преместването и подреждането, вярно, не биваше да забравя и тази неприятна недовършена работа, наречена развод — Алекс бе успяла не само да похарчи целия си дял от къщата на *Мъртъл стрийт*, но също така и всички свои спестявания. Планът ѝ беше, докато дойде време за плащане на данъците, да събере някакви пари, но през последните години се получи спад в покупките на жилища. Комисионите ѝ отиваха за ипотеката и вноските за кредитните карти и ѝ оставаше едва колкото да покрие всекидневните разходи, сега дългът ѝ към държавата възлизаше на близо четирийсет хиляди заедно с лихвите и последните начисления.

Всеки път, когато се замислеше по този въпрос, стомахът ѝ заболяваше сякаш някой я беше ритнал там. Засега счетоводителят ѝ задържаеше данъчния агент, на когото бе възложен нейният случай, но ако през следващите месеци не върнеше дължимото, можеше да загуби всичко — къщата, колата, мебелите. Дори щяха да наложат заповед върху заплатата ѝ.

Сърцето на Алекс я заболя и се разтуптя силно, с което през последните седмици свикна също както с дишането. Това бе една от причините, че изпусна нервите си пред Кити сутринта. Беше се съсипала от тичане, за да организира тържеството — избра кои снимки от сватбата да бъдат увеличени, намери шивачка, която да подгъне седемнайсетте покривки, боядисани по поръчка, но ушити с погрешни размери, ангажира места в мотел за роднините, които щяха да пристигнат от други градове, а сестра ѝ бе забравила да поръча едни глупави салфетки. По дяволите, Алекс искаше това тържество да няма грешка.

Ако вечерта преминеше добре, баща ѝ щеше да бъде в идеално разположение на духа, тогава би могла да му поиска заем. Той беше щедър, понякога дори много, когато се отнасяше до малки или средно големи суми, но настръхваше, когато му искаха доста пари, особено ако ставаше дума за възстановяване на средства, изразходвани за задоволяване на най-лошия според него грях — за разточителен живот. Ако ѝ откажеше, като нищо щеше да се наложи да зачеркне следващите десет години от живота си.

Тъкмо затова вместо да се прибере след работа направо къщи, сега караше доста бързо по *Куорц клиф драйв* към къщата на най-добрата си приятелка Лийн. Налагаше се да оправи още едно нещо, което би могло да се окаже бомба със закъснител и да предизвика скандал, ако не му обърнеше внимание.

Предишния ден, докато преглеждаше списъка с гостите, тя с изненада забеляза, че майката на Лийн не бе поканена. Близо четирийсет години, почти толкова колкото бяха женени родителите ѝ, Берил Чапмън беше най-близката приятелка на майка ѝ. „Сигурно е пропуск“ — каза си Алекс. Но когато повдигна въпроса пред майка си, тя не отговори веднага. Зае се да подрежда възглавничките на дивана, после изрече на един дъх:

— Берил не е в списъка, защото аз не я поканих.

Точка. Край на темата. Когато Алекс поиска да узнае повече подробности, майка ѝ просто млъкна.

Дали бе открила? За Берил и баща ѝ? Алекс не виждаше как би могло да стане. Връзката им беше преди много години. Ако навремето майка ѝ се бе държала сякаш нищо не знае, защо сега ще реагира? Не

можеше да си го обясни. Вероятно двете с Берил се бяха спречкали. Да, сигурно това бе причината.

Ето защо искаше да види Лийн. Може би тя знаеше нещо. Вярно, че двете с майка си не бяха особено близки, но след раждането на Тайлър преди четири години Берил по-често ходеше при Лийн, помагаше ѝ с това-онова, когато не се боеше, че ще си счупи някой нокът или нещо подобно. Ако майките им се бяха скарали, сигурно Берил поне би го споменала пред Лийн?

Може би приятелката ѝ знаеше повече отколкото показваше. Била е съвсем мъничка, когато родителите ѝ се разделили. Може би в някой момент баща ѝ е казал истинската причина за развода.

Едва ли. Лийн не можеше да не го спомене досега. Двете знаеха всичко една за друга. Алекс беше първата, на която Лийн довери, че ѝ е дошъл мензисът, а през лятото, когато и двете навършиха тринайсет години и постъпиха в колеж, Лийн бе изнасилена от доста препило случайно момче, с което имала среща. Не беше обичайно за Лийн да таи нещо толкова важно.

Но това повдигаше друг, и то още по-трънлив въпрос. Ако приятелката ѝ наистина не знаеше нищо, доколко можеше да я разпитва Алекс? Щеше ли да бъде честно да въвлича Лийн в цялата тази история, след като тя и така си имаше прекалено много грижи?

Алекс потрепери от влажния въздух, който нахлуваше в колата, прииска ѝ се и тя да не знае нищо като Лийн. Като сестрите си. Би се обзаложила на всичко, че те не се будеха посред нощ, облени в студена пот, с разтуптени сърца от мисълта кога щеше да свърши всичко това. Тя самата не бе извършила нищо лошо, каза си. В такъв случай защо се чувстваше толкова виновна?

Спомни си първия път, когато баща ѝ я направи своя повереница. Беше на единайсет години, скоро щеше да навърши дванайсет. Имаха обичая всяка вечер след вечеря да се разхождат край брега само двамата — поради нежеланието на другите, а не че баща ѝ проявяваше предпочитание към нея. Когато предлагаша на Дафни и Кити да ги придружат, винаги се оказваше, че имаха да правят нещо важно, а майка ѝ не би и помислила да остави неизмитите чинии и да тръгне на разходка.

Алекс имаше и друга теория — станало бе така просто защото е трябвало да стане. Нали в края на краищата тя бе любимката на баща

им. Дълбоко в душата си винаги го бе знаела. Доказателство за това бе фактът, че тя можеше да сподели с него всичко и баща ѝ никога не проявяваше нетърпение както понякога се случваше с Дафни или Кити. Той ѝ даваше най-добрия съвет, не ѝ четеше нравоучения като бащите на приятелките ѝ. Затова бе напълно естествено в онзи отдавнашен ден, докато се разхождаха боси, с навити до коленете крачоли по мократа брегова ивица, да го попита за нещо, което занимаваше съзнанието ѝ. Същия ден в часа само за момичета училищната медицинска сестра им бе разказала за размножаването на хората.

Госпожа Лейдекър бе нарисувала на черната дъска нещо, наподобяващо главата на елен с дълги рога, което се предполагаше, че представлява женската полова система, и тъкмо обясняваше за яйцеклетката, която попада във фалопиевата тръба и се опложда от някаква малка завъртулка, прилична на плуваща рибка, която се слива с нея, когато Лейна Бутцаракис вдигна ръка и попита: „Но как влиза спермата там?“

В този момент лицето на госпожа Лейдекър стана тъмнорвено и тя смънка нещо, първото, което ѝ дойде наум. „Някоя от вас виждала ли е как се съвкупяват кучета?“ — попита ги. „Прилича на това“ — заяви им и после бързо продължи нататък. Но докато другите момичета се кикотеха и си правеха гримаси едно на друго, Алекс беше прекалено стъписана, за да изрече и дума. Тя не можеше да си представи родителите ѝ да го правят — баща ѝ да се възкачи върху майка ѝ изотзад както веднъж бе видяла техният ирландски сетер Отис да прави с едно съседско куче. Ако по този начин се правеха бебетата, тя никога нямаше да се омъжи и да има деца.

Баща ѝ не се засмя, когато го попита дали е вярно. Нито пък се изчерви както майка ѝ, когато целувките във филмите траеха прекалено дълго. Той се усмихна мило и каза: „Никога недей да се срамуваш от нормални неща, от нормалните функции на човешкото тяло, Алекс.“ Обясни ѝ, че онова, което се случва между женени хора, когато зачеват бебе, е нещо особено и прекрасно, а не мръсно и противно.

Обаче Алекс знаеше, че не само женени хора го правят. Предишния уикенд по телевизията бе гледала черно-бял филм, в който една двойка, и двамата женени за други, се влюбиха. Всичко свърши,

като разрушиха живота на партньорите си, включително и своя. Попита баща си и за това.

Той не ѝ отговори дълго, само стоеше и се взираше във вълните, хвърлящи сребристи пръски под небето с цвят на малинов сироп. Издължените им сенки се очертаваха на мокрия пясък, а вятърът вдигна косата на темето му и развали единственото, в което проявяваше суета — начинът, по който решише и пръскаше с лак оредялата си коса, за да изглежда по-гъста. Когато най-последно заговори, очите му бяха вперени далеч в пространството и тя не бе сигурна дали говори на нея, или просто изрича гласно мислите си.

„Алекс, случва се мъж и жена да се обичат, но това невинаги е достатъчно. Някои жени, макар грешката да не е у тях, смятат съвкуплението за болезнено и неприятно и в такъв случай на съпрузите им не остава друго, освен да търсят този вид компания другаде.“

Алекс не разбра какво я подтикна да направи връзката, но го попита: „На теб обаче никога не ти се е налагало да го правиш, нали?“

Тогава баща ѝ се обърна и я погледна, очите му изглеждаха черни под притъмняващото пурпурно небе, единият ъгъл на устата му се изкриви в слаба болезнена усмивка. „Обичам майка ти много — каза. — Знаеш го. Това, което ще ти кажа сега, трябва да го пазиш в дълбока тайна и никога да не го споделяш с никого. Разбираш ли?“

Тя кимна, изведнъж главата ѝ се замая, кожата ѝ настръхна, както когато предстоеше да се случи нещо много, много важно.

„Бил съм и с други жени, признавам. Но не съм ги обичал така както обичам майка ти. Ако някога чуеш нещо... други деца да говорят в училище, например приятелката ти Лийн... искам да го имаш предвид.“

Тя винаги го бе имала предвид.

Останалото научи много по-късно, разбира се. Цялата история с майката на Лийн... и с жените, които я бяха последвали. Докато Алекс съзряваше, баща ѝ проявяваше все по-голямо доверие в нея. Без да разпитва за неудобни подробности, тя винаги знаеше кога той се вижда с друга.

Първата, която му направила впечатление, била Ан Стимсън с коса като на самодива — стажант лекарка, която учела патология при него. Това продължило само осем месеца, когато Ан се преместила в

педиатричното отделение. Доколкото Алекс знаеше, бяха се разделили като приятели. Последва я Ленор Краб, собственица на магазина за керамика „Кал, пот и сълзи“ на *Локъст*. Четеше „Рубаят“, за да се забавлява. Бе истинска последователка на непукизма, в продължение на години той се виждаше с нея от време на време, докато тя се залюби с местен майстор на цветно стъкло и роди две незаконни деца.

Алекс си спомни, че в началото на осемдесетте се появи Мери Кейт Клаусен — хубава тъмнокоса медицинска сестра с доста лабилна нервна система, която заплашвала, че ще се самоубие, когато той най-после скъса с нея. След Мери Кейт последва дълъг период, в който не се виждаше с никоя. После имаше една омъжена жена — дистрибуторка на лекарства, но тя не беше от града и Алекс бе забравила името ѝ. Дали продължаваха да се виждат? Дори и така да бе, отдавна не бе чувала нищо за нея.

Възможно бе да минат месеци, дори години, без той да спомене за някоя нова. Въпреки всичко на Алекс ѝ се стори съвсем естествено, че баща ѝ се довери. Все пак трябваше да излее душата си пред някого. Пред кого друг би могъл да се изповяда?

Единственото, което ѝ тежеше, беше товарът на толкова много тайни. За да се съхрани, трябваше да пристъпва внимателно като по минирано поле. Минирано поле, което понякога, в ден като този, ѝ се струваше, че ще се взриви пред очите ѝ.

Веднъж Джим хапливо се бе пошегувал, че е толкова напрегната, че направо ще се спука като балон. Трябваше да се успокои, както ѝ казваха близначките, иначе наистина щеше да се пръсне.

Алекс изруга шепнешком, когато направи остър завой и усети как задницата на БМВ-то поднесе по пясъка отстрани на пътя. Тя веднага намали скоростта и стисна волана толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха.

„Джим — помисли си. — Нямахте да затъна до гуша в дългове, ако той не ме бе зарязал.“

Нямаше да се наложи да продаде почти напълно изплатената им къща и да направи ипотека при много по-висока лихва. Нито пък щеше да се блъска, за да осигурява на Нина и Лори всичко, с което бяха свикнали — хубави дрехи, прилична издръжка, уроци по тенис и езда, членство в клуба.

Но най-лошото от всичко бе, че тя се лиши от единствения човек, с когото можеше да сподели тревогите си. Защото когато Джим ги напусна, тя изгуби мъжа, когото обичаше от мига, в който го видя за пръв път на седемнайсетгодишна възраст.

Горещи, гневни сълзи бликнаха от очите ѝ. През юни щяха да се навършат шестнайсет години откакто се бяха оженили — датата би трябвало да е отбелязана с кръгче на календара ѝ. Вместо това тя се скъса от тичане, за да организира тържество по случай годишнината не на своя брак, а на този на родителите си.

Може би в крайна сметка поведението им се бе оказало правилно, помисли си. Вероятно тайната на дългия брак се състоеше в това — да се съсредоточиш върху най-належащите неща и да се правиш, че не забелязваш останалото. Като че ли илюзиите поддържат човек повече, отколкото всякакви тъмни истини, пуснали дълбоки корени.

Алекс пое дълбоко дъх, насили се да мисли за друго... и само след няколко минути усети как напрежението я напуска малко по малко. Точно тази част от брега, където скалите от пясъчник се спускаха почти отвесно към залива, стгушен между два носа и приличащ на голяма сребърна купа, винаги я караше да се чувства добре, сякаш по радиото свиреха нейна любима стара песен или си спомняше, е нещо хубаво я очаква у дома.

От лявата ѝ страна се простираше редица къщи с малки дворчета, които притежаваха най-хубавия изглед към океана в Мирамонт. Къщи, които не бяха строени по модата и с годините бяха преминавали от едни в други собственици. Беше се получила смесица от стилове, цените им също бяха различни. Ето извисяващата се островърха къща, край която минаваше в момента, а до нея малка съборетина с дъсчен покрив се гушеше като малка лодка под носа на кораб. Тя винаги се бе възхищавала на тази къща от селски тип, изградена от кедрово дърво, с плъзгащи се стъклени врати и веранда, заобикаляща я цялата. За нея, без да се смята съседната съборетина, най-спокойно би могла да получи цена от 750000 долара.

От друга страна *Снъг Харбър лейн* — три километра на север, владена на четиристотин метра навътре в сушата, бе свършено друга работа. Докато колата подскачаше по изкорубената асфалтирана ивица, от двете страни, на която стояха скромни паянтови дървени къщички,

тя се помъчи да не потрепери при мисълта, че само с Божията помощ още съществуваше. Ако скоро не видеше начин да погаси лавината от дългове, продължаващи да се трупат, като нищо можеше да стигне дотук — да живее в къщичка с шейсет квадратни метра площ, облицована с дъски с напукана боя и с изглед, но не към океана, а към соленото блато, откъдето се носеше лек и натрапчив мирис на гниеща растителност.

Къщите в този район — спомен от шейсетте години, когато имотите край брега все още бяха сравнително достъпни и Мирамонт тъкмо бе започнал да се развива като летен курорт, бяха построени, за да устоят главно на данъците, а не на летните бури, или да приютят под един покрив повечко хора през някой уикенд. Освен че беше непосилно скъпо да се отопляват през зимата, целогодишно в тях се усещаше влага. За разлика от старите вили, които заемаха лъвския пай, *Снъг Харбър лейн* не успя да привлече предприемачи, готови да съборят наличните и да построят нови къщи. Работата беше там — Алекс го бе повтаряла толкова, пъти пред потенциални купувачи, че можеше да го издекламира и насън, че блатото, което започваше от края на пътя и се простираше докъдето поглед стига, попадеше под дългата ръка на Бреговата комисия. Построяването на по-високи къщи би изисквало осигуряването на по-голяма канализационна мрежа, а това от своя страна би застрашило деликатната екосистема на блатото. С две думи, докато разискваха съдбата на блатните кокошки, притежателите на домове като Лийн, която би могла да продаде къщата си с голяма печалба, оставаха с пръст в устата.

Къщата на приятелката ѝ беше последната отляво, където пътят свършваше с тесен завой за обръщане — беше, кокетна двустайна постройка, някога боядисана в жълто, но с времето цветът ѝ бе избелял. Като спря до бордюра, Алекс махна с ръка на приятелката си, която стоеше с кален маркуч, увит като ласо около ръката ѝ, докато поливаше изсъхналата трева, минаваща за морава. Лийн ѝ махна в отговор и бавно се наведе, за да завърти крана на водата.

Следобедът се оказа необикновено топъл и тя бе облечена с къси панталонки и синя тениска, светлорусата ѝ коса бе вързана на опашка, кичури от нея се бяха отпуснали и висяха на врата ѝ. „Отслабнала е“ — отбеляза Алекс, докато я гледаше как се навежда да спре водата от крана, скрит зад избуяла хортензия. Лийн винаги си бе слаба, но сега

изглеждаше направо суха, сухожилията ѝ изпъкваха от задната страна на белите ѝ крака, а бедрата ѝ едва изпълваха панталона. Нощната смяна явно си казваше думата, да не говорим за досадното дело, което се точеше още от раждането на Тайлър. Момченцето ѝ бе на четири години, но не можеше да сяда, да се храни с лъжица и дори не познаваше майка си.

Лийн се изправи и я изгледа с присвити очи.

— Я кой е дошъл. Представителката на „Ейвън“ с последната новост за почистване на порите. — Засмя се.

Алекс също се засмя.

— Защо, да не би порите ти да имат нужда от почистване?

— Не, но като застана до теб, сигурно видят ми крещи, че имам нужда от всякакви козметични средства. — Сложи ръка на хълбока си, отстъпи назад и изгледа критично Ачекс. — Ще ми се да изследваме идеалното ти лице с лупа, все трябва да открием поне една черна точка. — С тези думи тя се обърна и тръгна към къщата, като направи знак на Алекс да я последва. — Хайде, ела, ще направя лимонада. За разлика от друг път Тайлър спи, дори ще можем да си я изпием на спокойствие.

Вътре Алекс седна на дивана, върху който бе метнат плетен шал. Лийн го бе изплела, докато бяха заедно с Чип... преди този тип да я остави бременна, а недъгът на Тайлър и дойде като капак на всичко.

— Веднага се връщам — подхвърли през рамо Лийн, отивайки към малката кухничка, в която се влизаше направо от хола. Алекс чу, че отваря чекмеджета и вратички на шкафчета, после лъжичка изтрака в стъклена чаша, отвори се вратата на хладилника.

— По дяволите. Няма лед. — Лийн подаде глава през вратата. — Хладилникът пак не работи. Ще изтичам да взема от съседката. Връщам се след секунда.

— Остави, недей — спря я Алекс. — Точно сега ми се пие топла лимонада.

— Лъжеш. — Но Лийн се усмихваше с едновременната си дръзка усмивка, която Алекс толкова рядко виждаше напоследък, че ѝ подежда като току-що намерен сувенир от гимназията.

Тя беше най-хубавото момиче в техния клас в „Джон Мор“, много по-хубаво отколкото би признала пред себе си, и дори след всичко, което ѝ се случи оттогава, тя все още си беше хубава.

Напомняше на Алекс за снимките, които веднъж видя в една галерия — бяха на селянки с твърда, жилеста красота, която нямаше нищо общо със свършена кожа или модни прически. И изразът ѝ беше като техния — имаше вид на човек, блъскан доста от живота, който няма намерение да понася повече. Думата поражение не съществуваше в речника на Лийн.

— Не забравяй, че използвам дребни лъжи, за да преживявам — пошегува се Алекс. — Докато ти спасяваш живота на бебета, моята работа е да убедя някой беден, невинен купувач, че и най-тъмната стая на света ще изглежда светла, ако се мине една боя и се сложат нови пердета.

Лийн се приближи с две чаши, пълни с бледа, мътна течност.

— Ти винаги си била оптимистка — засмя се тя. — Помниш ли как ни хванаха, когато преписвахме на теста по алгебра? Господин Евънс написа и на двете двойки, а тогава ти каза, че било Божий знак — не ни било съдено да учим алгебра.

— Не и ако означава да продължим с геометрия — подхвърли ѝ Алекс. — Както винаги съм казвала, напусни, докато имаш възможност.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти можеш да си го позволиш. — В гласа на Лийн се усещаше яд и докато седнаше на другия край на дивана, на Алекс ѝ се стори, че долови в израза ѝ грижливо прикрита завист. Защо не беше доверила на приятелката си колко бе загазила? Алекс не можеше да си отговори на този въпрос. Каза си, че е станало, защото в очите на Лийн, която бе принудена да цепи стотинката на две, би изглеждала като разсипница. В същото време знаеше, че не това бе причината. Напоследък беше усетила лека, почти недоловима хладина в отношението на Лийн към нея. Не можеше да го изрази с думи. Само имаше неясното усещане, че май Лийн криеше нещо от нея.

Дали не я бе обидила с нещо? Или държането ѝ имаше някаква връзка с отношенията между майките им? Каквато и да бе причината, Алекс нямаше намерение да си тръгне, докато не я открие.

Огледа хола — беше изненадващо приветлив, макар и малък. Столовете бяха различни, събирани оттук-оттам, но нямаше нужда да седнеш на тях, за да разбереш, че са удобни, масата от черешово дърво бе хубава, а в бюфетчето от кедр стояха албумите със снимки. Там Лийн съхраняваше и омалелите бебешки дрешки. Дрехите, които

Тайлър износваше, бяха друга тема. Лийн не виждаше смисъл да ги пази за сина си, който, когато пораснеше, нямаше да ги погледне с усмивка и да си каже колко малък е бил някога.

„Поне имам Нина и Лори.“ Джим ги напусна, но дъщерите ѝ растяха толкова бързо, че вече почти не си спомняше колко мънички бяха доскоро, как се държаха за полата ѝ и искаха солени бисквити с форма на животни. Усмихна се на себе си при този спомен и неочаквано изпита чувство на загуба. Но каква беше алтернативата — да има дете, което да расте само на големина ли? Бедната Лийн.

— Какво става с делото ти? Нещо ново? — сети се да попита.

Лийн въздъхна и се настани удобно.

— Нищо, освен че основната ни свидетелка Агнес Бечелдър внезапно получи амнезия. Боже мой, та тя беше там, в родилната зала! Самата тя ми каза, че Пиърс не трябвало да чака толкова дълго, за да направи цезарово сечение. Сега твърди, че не била сигурна какво е видяла. — Гримаса на отвращение изведнъж промени хубавото ѝ лице и то стана грубо и грозно. — Това е резултат от напрежението, на което я подлагат адвокатите на болницата. Тъй като мен не могат да уволнят, ме държат нощна смяна.

— Смяташ ли, че ще си спомни?

— И да не го направи, ще се помъча да не ѝ се сърдя.

— Как не.

— Иска ми се да ѝ извия врата — призна Лийн и се изсмя цинично. — На нея ѝ остават две години до пенсиониране, затова аз ставам изкупителна жертва. — Отпи замислено от лимонадата си. — Моят адвокат Денис твърди, че въпреки всичко бихме могли да я привлечем за свидетел, но не виждам какво ще постигнем.

— Определиха ли дата на делото?

— Последната информация е, че е в средата на август. На петнайсети, за да бъдем точни.

— Остават още четири месеца. Дотогава много неща биха могли да се случат.

Лийн млъкна и се замисли, а Алекс отново усети как тръпки я ползват от неудобство. Чудеше се как да повдигне темата за празненството и защо майка ѝ не е била поканена. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато Лийн я попита:

— Какво ново към теб? Не сме се чували от седмици, после се появяваш изненадващо и изглеждаш прекрасно. Представях си как вече се влачиш от умора, докато помагаш в подготовката на тържеството в клуба.

Алекс изохка.

— Не се заблуждавай от външния ми вид. Единственото, което ме държи да не се разпадна, е гримът и лакът за коса.

— Най-тежкият товар не пада ли върху майка ти?

— Така е, но освен да измислиш менюто и да поръчаш цветята има още много други неща. Непрекъснато изникват какви ли не дреболии. — Алекс пое дълбоко дъх и се насили да каже: — Например глупавата разправия между майките ни.

— Каква разправия? — Лийн искрено се озадачи.

— Сигурна съм, че не е кой знае какво. Нямахме и да се замисля, ако... — Алекс усети, че ѝ стана горещо в сенчестия хол на Лийн. От прозореца, гледащ на запад, се виждаха островчета, обрасли с висока тръстика, заобиколена от лъскава сива кал. По листата им бе засъхнала сол, така че приличаха на мръсна, разпокъсана дантела. — Не знам защо, но майка ти не е поканена на тържеството.

Лийн втренчи очи в нея, после изрече:

— Шегуваш ли се? Според мен това е невъзможно! Мама би ми казала. — Тонът ѝ беше недоумяващ, но в него се таеше и нещо друго. Дали Алекс си въобрази, че приятелката ѝ я изгледа напрегнато, преди да отклони поглед? Лийн остави шумно чашата си с лимонада върху масичката и малко от течността се разля върху писмата, пристигнали по пощата, които тя още не бе отворила. — А защо? Каза ли ти защо?

Алекс се стъписа от внезапната настойчивост на Лийн и за миг не можа да намери думи. Защо приятелката ѝ толкова се развълнува? Като че ли знаеше нещо.

Един вътрешен глас се обади: „Вероятно не знае, а само подозира.“ Но и това бе достатъчно, за да я побият тръпки. Не заради Берил, нито заради баща ѝ. Още докато бяха малки, Лийн боготвореше баща ѝ, често казваше, че той се отнасял към нея далеч по-добре от собствения ѝ баща. Чувството изглежда беше взаимно, защото родителите на Алекс я канеха винаги, когато семейството тръгваше на разходка, дори Лийн понякога оставаше за вечеря след училище. Двете се преструваха, че са сестри, и след известно време на Алекс започна

да ѝ се струва, че е истина. Дафни и Кити се разбираха, както тя и Лийн. И все пак... ако трябваше да бъде съвсем искрена, дали още тогава не усещаше нещо? Дълбоко в душата си изпитваше чувството, че ако ѝ се удадеше възможност, Лийн, без да се замисли би заела нейното място, оставяйки я на сухо.

На Алекс ѝ хрумна нещо друго и тя се хвана за него като за спасителен пояс.

— Да не би твоята майка да е решила да не ходи на тържеството, за да не ти стане мъчно?

— Защото няма да мога да отида ли? Нали трябва да се грижа за Тайлър или си забравила — срязва я Лийн.

Ядът ѝ изглеждаше направо безпричинен. Не можеше да се гневи така заради онова, което Алекс каза, освен това в думите ѝ нямаше никакъв намек. Лийн се взираше в Алекс, бледото ѝ лице се бе сгърчило от гняв и отчаяние.

— Не исках да кажа...

— Знаеш, че ако можех, бих дошла — прекъсна я Лийн. — Но не би било честно спрямо Бет. Тя и така ми помага много.

По-голямата сестра на Лийн имаше две деца, но се грижеше за Тайлър през нощите, когато майка му бе на работа. Макар че ѝ го оставяше на отиване към болницата и го взимаше сутрин, би било прекалено да я помоли за още нещо. Но Бет си беше такава — мила и простодушна, докато Лийн беше нервна и трудна за разбиране.

— Не ми обяснявай — утеша я Алекс. — Лийн, не става въпрос за теб.

Лийн внезапно стана от стола и започна да крачи из стаята, подреди списанията на купчина върху масичката за кафе, вдигна един чорап на Тайлър от пода, оправи картина на стената зад телевизора — прилична маслена картина, представяща крави на паша.

— Не ги разбирам нашите майки — каза най-после вече спокойно. — На мен никой нищо не ми е казал. Май че си права. Сигурно са се скарали за някоя дреболия.

— И на нас ни се е случвало. — Изведнъж на Алекс ужасно ѝ се прииска да смени темата. — Помниш ли последната година в колежа, когато те обвиних, че флиртуваш с Джим?

Лийн се изсмя сухо и устните ѝ неохотно се изкривиха в усмивка.

— Първо съсипа годишника ми, а после не ми говори цяла седмица.

— Не съм го съсипала напълно. Без да искам, разлях мастило на страницата, където Джим беше написал „Щастлив съм, че те опознах през последните четири години“.

— Обзалагам се, че е писал същото в годишниците на всички. — Лийн сплете ръце пред гърдите си и погледна Алекс в очите. — Няма ли най-после да го забравиш? Минаха две години.

— Така ми казват всички — отбеляза Алекс кисело.

— Знаеш ли, по-добре е да се погрижиш за себе си, а не за родителите си.

Алекс си спомни колко работа я чакаше вкъщи — да приготви вечеря, да пусне пералнята, а след това да сортира купчината сметки върху бюрото си. С помощта на калкулатора щеше да реши какво би могло да се отложи с още един месец и какво да прави с просрочените сметки.

— Не ми стига времето за това — каза. Този път се засмя пресилено.

Лийн въздъхна съчувствено.

— Като че ли и с мен не е същото.

Алекс помълча няколко минути, отпивайки от топлата, твърде сладка лимонада, която на вкус приличаше повече на сироп за кашлица, после погледна часовника си.

— Охо. Май е време да тръгвам. — Скочи на крака. — Обещах на мама на път към вкъщи да се отбия и да оставя някои неща.

Лийн я изпрати до вратата и сложи ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна. Според мен майките ни остаряват. Сигурна съм, че ще се оправят още преди празненството.

Алекс не беше толкова сигурна, но вече бе казала достатъчно. По-добре да не си търси белята...

— Ще ти се обадя през седмицата. Може би ще намерим време да се видим. — Дори в собствените ѝ уши думите прозвучаха фалшиво, също като усмивката, която хвърли на приятелката си на излизане.

Лийн я изгледа разсеяно за миг, бе вторачила светлосините си очи в нещо, което само тя виждаше, после ѝ се усмихна в отговор.

Алекс отново изпита странното чувство, че приятелката ѝ знае повече, отколкото ѝ казва.

— Звучи добре. — Лийн се взираше в малкото смачкано чорапче в ръката си, сякаш се чудеше защо е там. — Ако дотогава не съм умряла от изтощение.

Разговорът с Лийн занимаваше Алекс през целия път до нос Аква Фория. Вярно, приятелката ѝ действително изглеждаше много изморена, но това не обясняваше странното ѝ държане. Как настръхна само, когато повдигна въпроса за майките им. Все едно, че тя имаше нещо общо с развалянето на отношенията им.

Естествено, това бе немислимо. За какво друго Лийн би могла да се чувства виновна? Дали знаеше защо майките им се бяха скарали?

Мислите на Алекс се насочиха към взетите под наем свещници в багажника ѝ. Пет минути, каза си. Толкова време ѝ трябваше, за да ги остави. Този път нямаше да позволи на майка си да сподели разочарованието си, че не са точно такива, каквито тя е желала. Нямаше да се съгласи да играе тази игра с нея. Ако майка ѝ искаше да използва подобни глупости като извинение да не говори какво наистина не бе наред, нямаше нужда да ѝ играе по гайдата, нали?

Почти се бе стъмнило, когато Алекс зави по *Сайпърс лейн*. Мина ѝ през ума дали Кити се бе сетила да позвъни на баща им да си прибере смокинга. Сигурно не. Сутринта сестра ѝ изглеждаше необичайно разсеяна, сякаш нещо я ядеше отвътре. „Дали не е нещо сериозно? Да не си мислиш, че само ти имаш право да имаш проблеми?“ Алекс реши на другата сутрин да позвъни на Кити и да ѝ се извини за рязкото си държане.

Беше на една пресечка от къщата на родителите си, когато забеляза полицейските коли.

Бяха две, паркирани отпред. Няколко полицаи се мотаеха наоколо, един от тях необяснимо защо опъваше жълта лента около парапета на верандата. Още двама излязоха от къщата, мъкнейки, както ѝ се стори, чували за боклук.

На светлината на фаровете всичко това изглеждаше като сцена от евтините филми на ужасите, които като дете бе гледала със сестрите си до късно и се бе парализирала от страх. Всъщност някой се бе пошегувал глупаво и Алекс за малко не се изсмя с глас.

Не успя да се засмее, защото изведнъж почувства, че не може да си поеме дъх. Замаяна, спря до бордюра. Обхвана я вцепенение, пред очите ѝ зле осветеният черно-бял филм течеше не на фокус.

Когато някой почука на прозореца ѝ, тя се стресна и подскочи.

Отвън стоеше полицай. Алекс свали стъклото, а в същото време едва осъзна, че не чувства ръката си. Изгледа напрегнато полицаия — нервен кокалест млад човек, който би бил хубав, ако не бяха белезите му от акне.

— Какво става тук? — Звучният ѝ глас изненада нея самата.

— Познавате ли хората, които живеят тук, госпожо? — попита полицаият.

— Разбира се, че ги познавам. Те са моите родители. — Алекс се разтрепери силно.

Лицето на младия мъж придоби загрижен, почти ужасен вид.

— Останете тук, госпожо. — Не прозвуча като заповед, а по-скоро като молба. После той добави нервно: — Ще ми бъдете благодарна, че сте ме послушали. Повярвайте ми, за ваше добро е.

— Какво има? Какво се е случило? — попита Алекс.

Гласът ѝ бе станал писклив.

Първата ѝ мисъл беше, че майка ѝ е получила сърдечен удар. Баба ѝ навремето почина от масиран инфаркт по Пътя към болницата. В този миг Алекс си спомни, че баща ѝ взимаше хапчета за кръвното налягане. Не е нещо тревожно, казваше той, но за всеки случай...

Алекс се раздвижи на седалката и се помъчи да откопчае колана.

— Ще доведе сержант Купър. Не мърдайте от мястото си. — Полицаият я гледаше ужасено, сякаш бе наркоманка, готова да се нахвърли върху него.

— Татко ли е пострадал? Да не би нещо да се е случило с него? — изписка Алекс, но полицаият вече пресичаше поляната тичешком. Втурнал се бе за помощ, която тя не желаше, нямаше нужда от нея.

С почти сковани пръсти тя някак си успя да се освободи от предпазния колан и едва се измъкна от колата. Въпреки всичко, когато се изправи, усети, че коленете ѝ се подгъват и всеки миг ще се свлече на земята. Със залитане тръгна по тревата, викайки:

— Татко! Мамо! Някой ще ми каже ли какво става тук?

Някъде отдалеч се чу сирената на линейка.

Един по-възрастен едър полицаи, с петна от пот под мишниците, се втурна към нея, тежките му ботуши оставяха лъскави следи върху мократа трева.

— Сержант Купър — представи се той. — Бихте ли отстъпили насам, за да говорим? — Посочи ѝ полицейската кола. Паркирана косо, тя препречваше алеята.

— Какво става? — запита тя.

— Госпожо, моля ви, елате с мен...

Алекс гледаше зашеметена как мустаците потрепваха над горната му устна, сякаш нямаха нищо общо със звуците, които излизаха от тънките му, жестоки устни.

— Няма да дойда никъде, докато не ми кажете какво става. — Гласът ѝ звучеше истерично.

Полицаят със суров израз я изгледа остро, после малко поомекна.

— Има... нещастен случай. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, госпожо, но баща ви е тежко ранен. Има огнестрелна рана в гърдите. Вече е на път за болницата.

Думите му подействаха като шамар на Алекс и тя сплете колене, за да не падне на земята. Силна, принизителна сирена виеше в главата ѝ като рояк ожесточени стършели.

— Боже мой! Трябва да отида при мама. — Алекс се опита да мине покрай него, но все едно се опита да премести ствола на дърво с двете си ръце. Той не помръдна от мястото си и я задържа, докато тя неистово ръкомахаше.

— Майка ви е арестувана за разпит — съобщи ѝ той.

— Защо, за Бога? Нали е било нещастен случай? — Алекс престана да се бори с него, отстъпи крачка назад, олюля се и се закова на място. Взираше се в него, буца лед се появи под стомаха ѝ, подобно на студената черна бездна на кладенеца, в който усети, че вече пропада.

— Майка ви е арестувана за опит за убийство — каза ѝ той с безизразен тон, който я стресна още повече.

— Не... не... Нееее! — Алекс се отпусна върху мократа трева и закри лице с ръце. Не бе възможно.

Но когато вдигна очи, звездите, които блещукаха горе на небето, сякаш се взряха в нея с празен тъп поглед. Цялото ѝ тяло се скова. Къщата, в която бе отрасла, полицейските коли, необичайните сенки,

които минаваха зад спуснатите щори на хола... всичко избледня до сив фон, докато тя потъваше в тъмнина.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Полет 348 на линиите „Юнайтид“, излетял от летище „Кенеди“, се приземи на международното летище в Сан Франциско в пет и половина на следващата сутрин. Дафни бе единствената пътничка в първа класа, която не си бе сложила маската за спане и не откопчаваше сънливо предпазния колан. По време на целия полет стоя будна, седеше така сковано, че вратът ѝ се схвана, а мускулът под лявата плешка, който шеговито наричаше „стресомер“, туптеше. Не пожела да хапне, нито да пие нещо, от мисълта за храна ѝ призляваше. Обаче сега осъзна, че бе изгладняла.

„Баща ти е мъртъв, майка ти е в затвора, а ти си се сетила за топла кифличка намазана със сирене крема.“

Нервно се изсмя, докато седеше и наблюдаваше как другите пътници вадеха чанти и куфарчета от багажниците над главите им. Смехът ѝ я стресна, тя се наведе и прехапа език. Усети сладникавия вкус на кръв в устата си и почти изпита благодарност. Точно така, беше благодарна, защото той ѝ напомни не само защо пристигна тук, а и че сетивата ѝ все още не бяха притъпени.

Бе се вцепенила от новината, която Кити ѝ съобщи, и почти не помнеше нищо от предната вечер. Например нямаше спомен как бе събрала багажа си. Знаеше само, че пътуваха към летището и че Роджър я караше. Или пък това бе, докато се прибираха към дома си, след като бе раздавала автографи в книжарницата? Да, сигурно е било така, защото, докато тръгнат за летището, жената, която гледаше децата, отдавна си бе отишла. Роджър не би могъл да остави децата сами. Щеше да пристигне ден-два по-късно, така обеща, щом като намереше кой да ги гледа. Целуна я за довиждане на вратата и...

Дафни не помнеше как е влязла в таксито, а само, че слезе от него на летището и спокойно поиска сметката. Сякаш нищо не беше се случило. Сякаш не заминаваше за Калифорния посред нощ, защото баща ѝ бе мъртъв, а майка ѝ бе в затвора за убийството му.

Още не можеше напълно да осъзнае факта, че той беше мъртъв. Тъкмо когато се готвеше да тръгне, Кити ѝ позвъни отново, пак плачеше, вече не истерично, и ѝ съобщи, че той бе починал на път за болницата. Масирани огнестрелни рани в гърдите, за него така и така нямало надежда.

Дафни се опита да не мисли какво бе станало след това, но картината напираше в съзнанието ѝ. Знаеше, че количката, покрита с чаршаф, се бе спуснала с асансьора към приземния етаж, към моргата, където баща ѝ толкова години бе правил аутопсии на стотици умрели в Мирамонт. Представи си го как лежи на масата от неръждаема стомана, наблизо бяха инструментите, за които се бореше при приемането на всеки бюджет на болницата, както и стажант-лекарите, които той бе избирал и обучил. Същите стажант-лекари, които...

„Престани. На това място престани.“

Но нещо ѝ подсказваше, че бе необходимо да не прогонва сцената. Дори и само затова да не допуска в съзнанието си друга представа, която напираше да я обсеби — как баща ѝ я чака на летището. Когато тръгна надолу по рампата с голямата брезентова чанта в ръце, Дафни почти очакваше да го види как стои до гишетото за билети, но не облегнат — баща ѝ никога не се облягаше на нищо, освен да запази равновесие в движещ се влак или кораб, а пронизващите му сини очи оглеждат внимателно потока от пътници.

Но когато влезе в залата, там бе само Кити. Тя бе тръгнала по тъмно, за да я посрещне. Несъмнено същите въпроси без отговор измъчваха и нея. Кити нерешително се изправи от стола, на който седеше, сякаш не бе напълно сигурна дали бледата жена със зачервени очи, която Дафни зърна преди минути в огледалото на тоалетната в самолета (в която едва позна себе си), наистина бе сестра ѝ.

— О, Дафни... ти си вече тук. Слава Богу — прошепна Кити със съдържано вълнение и я прегърна така силно, че щеше да ѝ строши някое ребро. — Не бях сигурна дали щях да издържа, ако се наложеше да чакам още.

— Аз също — прошепна в отговор Дафни. Притисна се към сестра си и си помисли колко приятен бе допирът до нея. Като глътка свеж въздух за давящ се.

Не беше осъзнала колко голяма нужда имаше да се докосне до човек, който бе объркан като нея и изпитваше същото чувство на

загуба. Още не скръб, не би го оприличила на скръб, беше усещане, че бе загубила нещо ценно. Нещо, което трябваше да намери или да открие.

— Хайде да се махнем оттук. — Кити я хвана за ръката и я поведе бързо към изхода, а Дафни едва успяваше да крачи редом. — Имаш ли багаж?

— Само това. — Дафни й показа брезентната торба.

— Добре. Така печелим време.

В шест без петнайсет, настанени в старата хонда сивик на Кити, излязоха от подземния гараж на бледата дневна светлина. Сестра й обърна лице към нея. Имаше призрачно излъчване. Изрече тихо:

— Не ми се искаше да рухна пред толкова хора. Достатъчно неприятно е, че прекарах по-голямата част от нощта в полицията и пресипнах от говорене. Даф, можеш ли да повярваш, че това се случи? Истински кошмар!

Дафни изгледа сестра си. Червеникавата й коса, прибрана на тила с шнола, бе бухнала като лъвска грива. А само как бе облечена — с джинси и захабен, стар пуловер — вероятно същите дрехи, които бе носила и предния ден. Тя също трепереше. Не можеше да се спре, тресеше се цялата. Но Дафни имаше чувството, че ако пипне челото на сестра си, то ще е студено като лед.

— Разкажи ми какво стана — помоли.

Кити й разказа, но първо отби от магистралата към шосе 96, където опасността да катастрофират, докато плаче, бе много по-малка.

— В началото приех, че наистина е било нещастен случай — каза и изтри сълзите, които се стичаха към брадичката й. — Често пишат по вестниците такива неща. Оръжие изгърмяло, докато някой го почиствал. Или че мама е взела татко за крадец. Но не е така.

— Какво се е случило?

— Тя го е убила. С пълното съзнание, че точно това прави.

Хондата започна да криволичи към отсрещната лента и Дафни викна:

— Внимавай! И нас ли искаш да убиеш?

Кити стисна здраво волана и колата се върна до бялата линия.

— Съжалявам.

Дафни докосна ръката на сестра си, ледена като закопчалката на колана на седалката.

— Искаш ли аз да карам?

— Както те гледам, съмнявам се, че си по-добре от мен. — Усмивката ѝ беше мрачна и Дафни отклони поглед настрана.

Тя се загледа през стъклото към изгряващото слънце, което проблясваше зад силуетите на боровите и евкалиптовите дървета, които образуваха плътен гоблен в зелено покрай криволичещия планински път. Попита тихо:

— Сигурна ли си, че така се е случило, или ти го казаха в полицията?

Последва мълчание, по време на което се чуваше само свистенето на гумите по асфалта, мокър от валялия нощес дъжд, и тракането на охлабила се част на мотора, което създаваше илюзията, че колата е на повече от показваните от километража сто и трийсет хиляди километра. Кити прочисти гърлото си и отговори:

— Мама ми каза. От нея го знам.

Дафни не се и помъчи да скрие изумлението си. Отпусна глава в ръцете си, и едва след известно време изрече дрезгаво:

— Защо? Каза ли защо?

Кити поклати глава.

— Не говорихме дълго. По едно време я прекъснах. Бяхме в полицията... ами, помислих си, че не би трябвало да казва нещо повече, преди адвокатът ѝ да дойде.

— Кой ѝ е адвокат? — До този миг Дафни не бе съобразила, че майка ѝ ще има нужда от адвокат.

— Обадох се на Елис Патерсън — отвърна Кити. Елис бе адвокат на семейството откакто Дафни се помнеше. — Той препоръча друг — бил най-добрият специалист по наказателно право в Мирамонт, така каза. Името му е Том Каткарт. Ще се срещнем с него сутринта, след като хапнем и изпием по едно кафе.

— А мама?

— Ще я видиш след разговора с Каткарт. Ще искат и теб да разпитат в полицията. Знам, че няма какво да им кажеш, но ако би помогнало на мама... — Тя се задави и се наложи да отбие от пътя, за да издуха носа си в кърпичката, която Дафни ѝ подаде.

Там, на разклона на пътя с шосе номер едно, докато слънцето се издигаше над боровите с клони като вдигнати нагоре ръце, а слабият

поток коли минаваше покрай тях, сестрите се прегърнаха и заплакаха. От стрес и объркване, а също и от страх от онова, което ги очакваше.

Кити първа се отдръпна и се засмя слабо.

— По-добре да тръгваме, преди някой добър самарянин да спре, за да провери дали не сме изпаднали в беда.

— Но ние наистина сме в беда — подчерта Дафни. — Разбира се, не такава, която можеш да оправиш с крик и пневматичен чук. Всъщност, имам чувството, че ще ни е нужна голяма помощ. — Издуха носа си в хартиена кърпичка. — Сега се сецам... Алекс ще дойде ли на срещата с адвоката?

Кити запази мълчание и Дафни забеляза, че изразът ѝ се помрачи, докато включваше на скорост.

— Не — отвърна Кити ядосано. — Снощи ѝ се обадох, след като посетих мама, а тя ми заяви, че точно сега не можела да мисли за нищо друго, освен за татко. Искала да бъде сигурна, че татко ще бъде погребан както трябва. Не, мисля, че използва думата *прилично*. Не бе изпаднала в истерия. Гласът ѝ беше леден, говореше като умряла. — Трепна от лошия подбор на думите си. — Разбираш какво искам да ти кажа. Стори ми се много странно.

Някъде дълбоко в душата си Дафни усети ужасна мъка, която всеки момент щеше да срине стената, която си бе изградила, и да я връхлети. Но точно сега не можеше да мисли за баща си. Той беше мъртъв. Но майка си все още можеха да спасят.

— Ще поговоря с нея — обеща. — Трите трябва да се поддържа.

— Не разчитай на малката ни сестра. Ако е вярно това, което казва мама, Алекс никога няма да ѝ прости.

— Не ме интересува какво казва мама. Не може да не е имало причина! Представи си, че е склерозирала, а ние не сме забелязали? — Дафни не можеше да си представи майка си сенилна до такава степен или просто полудяла... но нали всъщност членовете на семейството винаги последни забелязват подобни неща?

— Предполагам, че скоро ще узнаем. — Кити въздъхна, обзе я странно спокойствие.

Едва по-късно Дафни разбра какво ѝ е: прекалено уморена бе и нямаше сили дори да заплаче.

Останалият път изминаха мълчаливо покрай обрулени скали и океана, който блестеше студен и стоманеносив на хоризонта, покрай ниви, засадени с брюкселско зеле, и къщи, очертаващи се като самотни стражи на фона на розовеещото небе. Не спряха повече, преди да стигнат града. Едва тогава Дафни си позволи да мисли за онова, което предстоеше. Да си даде сметка какво я очакваше.

Разбра, че това не бе кошмар, който скоро щеше да свърши, а дълго, мъчително изпитание, от което никой нямаше да излезе ненакърнен.

Три часа по-късно Дафни седеше в малката кабинка със стъклена преграда и се взираше във възрастната жена от другата страна. Тази стара жена с разчорлена жълтеникавосива коса и дълбоко хлътнали очи не беше нейната майка, помисли си. Майка ѝ би си сложила червило, косата ѝ би падала на меки вълни около все още хубавото ѝ лице. Щеше да е облечена с хубава рокля.

Сутринта двете с Кити се срещнаха с Том Каткерт в неговия кабинет, намиращ се в неотдавна реставрираната сграда на съда във викториански стил, на няколко пресечки от това място. Близко шейсетгодишният адвокат с изискани обноски ги предупреди, че майка им се придържала с почти религиозна страст към изявлението, дадено под клетва в полицията. *Религиозна*, така се изрази. Сякаш майка им просто цитираше наизуст онова, което някой проповедник ѝ бе внушил. Но нито той, нито Кити я бяха подготвили, че ще се срещне с... привидение.

Дафни се насили да се усмихне, но жената с оранжев гащеризон от дебел плат не ѝ се усмихна в отговор. Като сомнамбул или като човек под силна наркоза я гледаше, без да я вижда. В очите ѝ липсваше живот и Дафни почувства как настръхва.

Вероятно за десети път откакто преди няколко часа бе слязла от самолета в Сан Франциско усети странно замайване. Приличаше на морска болест. Бе изтръгната от естествената, познатата си среда и от това ѝ прилошаваше и се задущаваше. Ако тази жена действително бе нейната майка, тогава какво правеше тук? За човек, когото Дафни познаваше и обичаше, престоят тук бе толкова необичаен и толкова

невероятен, а това означаваше, че не може да разчита на нищо, което досега бе приемала за даденост.

Зашеметена, тя се огледа, за да се ориентира. Имаше някаква грешка, сякаш някой си правеше жестока шега. Отвътре затворът не беше мрачен и западнал като по филмите. Отделението за свиждания бе безлично и функционално, но чисто. Усещаше се мирис на прясна боя и нов килим. Приличаше на обикновен кабинет в сграда с офиси, където единствените звуци, които се чуват, бяха тракането на клавиши в съседна стая и тихото съскане на климатичната инсталация.

Зад регистратурата се намираше приемната и десетината клетки за свиждания. Намираха се на първия етаж в северното крило на триетажната сграда, в която се помещаваше затворът „Джаспър Л. Уйтсън“. „Джаспър“, както го наричаха накратко, бе апотеоз на гражданска гордост: стените бяха облицовани с дърво от секвоя, никелираните брави бяха излъскани, имаше коридори със стъклени стени, които гледаха към японска градина с алпинеум. Единственото, което ѝ напомняше, че не се намира в някоя шикозна административна сграда, бяха охраняваните врати, които се отваряха и затваряха с копче от дежурния, и камерите, разположени в четирите ъгъла на тавана.

Дафни взе телефонната слушалка, монтирана на стената на клетката, сърцето биеше в гърдите ѝ сякаш щеше да изхвъркне. Дали майка ѝ я позна? Дали изобщо бе на себе си?

Искаше ѝ се да извика, да заудря с юмрук по стъклото. Да го направи толкова шумно, че да разбуди майка си. Толкова силно, че да събуди и умрелите. Но тя просто продължи да седи в очакване, а дланта на ръката ѝ, с която държеше слушалката, се изпоти.

Мина известно време, докато майка ѝ, позната на света като Лидия Сийгрейв, преданата съпруга на доктор Върнън Сийгрейв, председателка на дамското градинарско общество и касиер на мирамонтския клон на клуб „Сиера“, без да споменаваме, че за местната общественост бе известна художничка, излезе бавно от вцепенението и вдигне слушалката от другата страна с трепереща като на болен от паралич ръка.

— Здравсти, скъпа — каза.

Гласът, който Дафни чу, макар и приглушен, и слаб, толкова много приличаше на този на майка ѝ, която по това време би трябвало да стои край печката в просторната си слънчева кухня и да сипва

пържените яйца в чиния със старата шпатула с дървена дръжка, останала от баба ѝ, че се разплака.

— Мамо... — Гласът ѝ прекъсна, тя закри очите си с ръка, но и така сълзите не спряха. Стичаха се между пръстите ѝ и капеха върху чантата в скута ѝ. През дебелото стъкло майка ѝ я гледаше с безпомощно съчувствие... сякаш ролите им бяха разменени и Дафни бе тази, която трябваше да бъде спасявана. Засрами се, когато осъзна, че в този миг не желаше нищо друго, освен да усети успокоителната майчина прегръдка, бързо изправи гръб и нетърпеливо изтри очите си с разтреперани пръсти. — Боя се, че не се справям много добре — каза.

— Справяш се чудесно, скъпа. — Майка ѝ успя да ѝ се усмихне слабо и я изгледа със същия успокояващ поглед както едно време.

— Така ли? Струва ми се обратното.

— Винаги е така. — Майка ѝ леко въздъхна.

— Преди да дойда, се видях с адвокатата ти — реши да започне Дафни. — Той казва, че им сътрудничиш. Според него дори прекалено. Мамо, не може да продължаваш да твърдиш, че ти... — Затвори очи, пое дълбоко дъх и изрече думите насила: — ... че си убила татко.

— Дафни, но това е самата истина. — Очите на майка ѝ отново се изцъклиха и станаха безизразни като тона ѝ.

И все пак... Дафни усети, че майка ѝ всъщност не бе луда, а се намира в състояние на силен шок.

— Добре. — Стисна слушалката, овлажни устните си, които бяха пресъхнали. — Добре, но е било случайно, нали? Не си имала намерение да го убиеш.

Майка ѝ застина. Само по живите ѝ синьо-зелени очи, които Дафни бе наследила, личеше, че мисли върху думите на дъщеря си.

После много бавно вдигна ръка към гърдите си. На бледата ѝ китка се открояваха яркочервените следи от белезниците.

— Не беше случайност — възрази тихо.

— Искаш да кажеш, че не помниш. — Дафни отчаяно се хващаше за всяка сламка, колкото и слаба да бе. Ако можеше, би сграбчила майка си за раменете и би я разтърсила, за да чуе думите, които желаше. — Да не си получила умопомрачение, както когато доктор Кингстън ти даде погрешно лекарство за сърцето? Беше

толкова замаяна, че не знаеше кой ден беше. Сигурно нещо подобно се е случило и снощи...

— Не. — Майка ѝ я прекъсна учтиво, но твърдо. — Нищо подобно.

Усещайки, че моментът не бе подходящ да настоява, Дафни сдържа гнева си. С времето щяха да се разкрият повече неща. Точно сега, каза си тя, трябваше просто да остави майка си да говори и да не ѝ позволява отново да изпада във вцепенение. Изчака малко, после попита:

— Добре ли си? Искам да кажа със здравето.

— Чувствам се толкова добре, колкото би трябвало да се очаква при дадените обстоятелства. — В този миг лицето ѝ се озари от призрачна усмивка, напомни ѝ за Заговезни, когато Дафни и сестрите ѝ осветяваха с фенерчета лицата си, за да се плашат една друга. — Не е като у дома, нали?

У дома. Всъщност къде бе това? Къщата, в която Дафни израсна без явно ни най-малка представа какво всъщност става в нея ли? Същата къща, където точно сега детективи сменяха отпечатъци, изследваха петна от кръв и търсеха други следи?

С несигурен глас Дафни я подкани:

— Мамо, моля те, разбери, че искам да ти помогна. Всички го искаме. Но и ти трябва да ни помогнеш. Ако не искаш да споделиш с мен какво се е случило, кажи го на адвоката. Работата на Том е да те защити. Помогни му да си свърши работата.

Бръчка прорязва бледото гладко чело на майка ѝ.

— Казах на господин Каткарт какво се случи — отвърна. — Не съм премълчала нищо.

— Но не му даваш материал, върху който да работи. — Дафни почувства, че се изпотява под пуловера с висока яка. Как не се сети да си облече нещо по-леко? „Ти не си пригответи багаж като за весел уикенд“ — напомни ѝ сух и хладен вътрешен глас.

Майка ѝ сви устни, както когато се налагаше да направи нещо, което не желаше, или като че ли бе отхапала кисел плод.

— Той знае всичко, което му е необходимо — настоя, в гласа ѝ се усети раздражителна нотка. — Бях в пълно съзнание. Знаех точно какво върша.

Дафни отново усети, че ѝ призлява. Този път по-силно. Тя стисна с ръце дървената полица пред себе си.

— Все трябва да е имало причина. Не може просто да мълчиш.

— Защо не? — Мрачна сянка мина през синьо-зелените очи на майка ѝ. — Нали това правя четирийсет години?

— Има ли нещо за татко, което би трябвало да знам? — Дафни вече обилно се потеше. Топлите ѝ дрехи като лепкави ръце я държаха прикована към стола. Какво толкова ужасно би могъл да направи баща ѝ, че тя да го убие? Дали познаваше баща си достатъчно? Не, просто бе невъзможно.

„Не можеш да повярваш, че майка ти е способна на убийство, нали?“ — обади се хладният вътрешен глас.

Дафни сякаш дочу въздишка, самотна като вятъра, който стенеше под стряхата на изоставена къща.

— Престани да ме разпитваш. — Майка ѝ се отпусна и едва тогава Дафни осъзна колко вдървено изправена е била досега. Гласът ѝ стана дрезгав. — Оценявам загрижеността ти, скъпа, но се чувствам уморена. Много съм уморена. Мисля, че е по-добре да си тръгваш.

— Да дойда ли по-късно?

— Днес не. Може би утре. При Кити ли ще спиш?

— Предполагам. — Дафни не се бе замисляла и за миг по този въпрос. — Поне засега.

— Добре.

Дафни се наведе напред и заяви твърдо:

— Не се тревожи, мамо. Двете с Кити ще направим всичко, за да те измъкнем оттук.

— Забелязах, че не спомена Алекс. — Дафни не успя да отговори, но майка ѝ я спря с ръка. В очите ѝ се четеше дълбока печал, която Дафни усети, че не може да проумее в момента. — Нищо — каза Лидия без капка огорчение. — Разбирам я. Тя винаги е била малкото момиче на татко. Не вярвам, че ще се промени сега, когато него го няма.

— Мамо, аз...

Майка ѝ я прекъсна и твърдо поклати глава.

— Съжалявам, скъпа, но наистина трябва да вървя. Радвам се, че дойде. Мисля, че ще ти се отрази добре, ако си починеш. — Изразът на загриженост, който се появи на гладкото, сравнително малко

набръчкано лице на майка ѝ стресна Дафни. Сякаш отново бе петгодишна, а майка ѝ я убеждаваше да си дремне.

— Моля те, има толкова неща, които не раз...

Но майка ѝ вече бе окачила слушалката. Зад преградата тя се изправи — крехка, свита жена, и отстъпи към младата полицайка — хубава тъмнокоса латиноамериканка, която се появи, за да я отведе.

Едва след като изчезна от полезрението ѝ, Дафни се стърчи от изтощение и мъка. Не я бе грижа кой може да я наблюдава, не я интересуваше дали скритите камери записваха от различен ъгъл страданието ѝ, но отпусна глава върху сплетените си ръце и заплака.

Минаха минути, дълги като часове. Когато най-после вдигна глава и издуха носа си в салфетката, която предвидливо бе пхнала в джоба си, след като закусиха с Кити, Дафни се почувства като разчленената после натъпкана в торба — различните части вече не си пасваха. Но дълбоко в душата ѝ решителността ѝ нарастваше. Все още бе твърде слаба, за да я нарече целеустременост, вероятно само подсказваше какво ѝ предстоеше, ако притежаваше ума и куража да се заеме със случая.

Но първо трябваше да се види с някого, който работеше в същата тази сграда. Вярно, че бе минало много време и може би само щеше да си навлече още неприятности. Но рискът си заслужаваше. От друга страна какъв избор имаше?

Действителността ѝ напомни състоянието, в което се намираще, когато пишеше — тогава разумът отстъпваше на подсъзнанието да поеме кормилото. Също както когато пръстите ѝ спонтанно се движеха по клавиатурата на лаптопа, сега Дафни не можа да устои на сигнала, който инстинктът ѝ изпращаше. В душата ѝ звучеше глас, сякаш излъчван от далечен радиопредавател, и през статичния шум се чуваше как непрекъснато се повтаря едно и също име: Джони.

Дали сега бе известен като Джон? Областен заместник-прокурор Джон Дивейн. Звучеше добре. Бил женен, така бе чула. Алекс я информираше, докладваше, че от време на време ги виждала с жена му из града. Когато Джони бе избран за областен заместник-прокурор, сестра ѝ бе изрязала статията от „Мирър“ и ѝ я бе изпратила. Дафни я запази и я пхна в любовен роман, който Роджър за нищо на света не би разтворил.

За нея времето също не бе спряло. Ето я — съпруга с две деца и писателка със среден успех. Жена, която си купуваше карта за концертите в Карнеги Хол, която събираше стари пощенски картички от Ню Йорк и всяка Коледа пееше в хор, изпълняващ „Месията“ на Хендел в катедралата „Св. Вартоломей“ на *Парк авеню*.

Много вода изтече, помисли си. Вероятно прекалено много. Или пък недостатъчно. Ами ако той кажеше, че не желае да има нищо общо с нея? Дори да оставеше настрана етичния проблем (заради стара история областният заместник-прокурор компенсира дъщерята на обвиняемата — как би изглеждало това в очите на глутницата репортери, чакащи навън пред сградата?), трябваше да се вземе под внимание и простичкият факт, че преди двайсет години тя бе разбила сърцето му. Това, че той я напусна бе само подробност.

И все пак едно време нямаше нещо, което Джони не би направил за нея. Грешка — не бе направил. Но тя искаше да разбере дали бе останала следа от неговото кавалерство. Ако не нещо друго, той поне би могъл да ѝ подсказе накъде се насочва обвинението.

В същото време ѝ бе пределно ясно, че в случая не мислеше само за майка си. Инстинкт, стар като вроденото влечение към вода — независимо дали океан, езеро, поток, басейн, дори вана с топла вода, привлече Дафни към мястото, където бе поставена табела:

КАБИНЕТ НА ОБЛАСТНИЯ ЗАМЕСТНИК — ПРОКУРОР —
ВТОРИ ЕТАЖ.

Привлече я единственият човек на света, на когото винаги, без никакви уговорки, можеше да разчита.

Изкачвайки се по стълбата, изградена от гранит и стъкло, подпиреща се на приземния етаж чрез сложна система от подсилени стоманени тръби, за която човек имаше чувството, че виси между небето и земята, Дафни си спомни първия път, когато си размениха пламенни погледи с Джони Дивейн.

Тя беше на седемнайсет. Джони, със стойка на боксьор, облечен с армейско яке с изрязани ръкави, по-скоро приличаше на трийсетгодишен. Не беше от типа момчета, с които тя и приятелките ѝ обикновено излизаха, но тя все пак го бе забелязала около училището — най-вече на паркинга зад лабораторията, известна като

„пушалнята“, където крачеше с нехайна походка, лапнал цигара „Салем“.

През първата година имаха часове заедно. По испански, през третия срок. Дафни, която бе най-добрата ученичка на сеньор Мачадо през първия и втория срок и единствената, която направи класното си по „Дон Кихот“ на оригиналния му език, се изненада и не ѝ стана особено приятно, когато чу как Джони разговаряше с такава лекота на испански, че я засрами. Бил израснал заедно с латиноамериканчета, обясни той на преподавателя, свивайки рамене. Дафни нямаше нужда от обяснения от кой квартал беше. Блоковете, както бе познат района около Бордуок с няколко западнали мотела, бяха известни, че приютяваха незаконно пребиваващи чужденци, сред тях имаше и доста гадни типове. От времето, когато Дафни и сестрите ѝ бяха вече достатъчно големи, за да карат велосипеди, не им бе разрешено да доближават до *Блоковете*, правило, на което баща им стриктно държеше.

Но ако я накараха да посочи точния миг, когато му обърна по-сериозно внимание, би казала, че това стана един ден в часа на сеньор Мачадо. Тогава Джони се ухили развеселено с присвити очи и изрече ясно и високо, за да го чуят всички: „Знам и няколко думи, които ги няма в учебника, но ще ги кажа извън класната стая“.

Честно казано, нима това не ѝ се стори вълнуващо? Помисли си за летните вечери край *Блоковете*, откъм Бордуок се носи мирис на смазка и захарен памук, циклонът връхлита бързо със свистене, придружено от писъци, които заглъхват. Представяше си как Джони стои на тротоара пред някой долнопробен мотел. Как се надлъгва с приятели, които имат поправителни по английски и се бръснат от девети клас, но щом я вижда, се отделя от групата и бавно се приближава към нея. „Хей, здрасти“ — изрича провлачено, усмихва се и тя забелязва, че горните му зъби са малко издадени напред, блестят неестествено бели на силната неонова светлина от рекламата на мотела, тъмнорусата коса, дълга до раменете я мами да прокара пръсти през нея.

Запознанството им в действителност не беше толкова мрачно, то стана на втората година в гимназията. Един ден Дафни, задушаваша се от ограниченията, които ѝ налагаше славата на най-умна в групата и вероятно бъдеща прочута поетеса, се беше измъкнала от учебната

сграда и си изпроси цигара от смаяния Скийт Уокър. Беше сигурна, че приятелките ѝ също биха се изумили, но нали всъщност това бе целта? Както и да е, при първото дръпване тя осъзна, че ако бе опитала да го направи един-два пъти сама в стаята си, би било по-добре. Превита одве, задавяща се от кашлица, тя с притеснение установи, че пред очите ѝ се появиха чифт ботуши за мотоциклет. Черни, с ленти за залепване и с толкова протрити токове, сякаш притежателят им бе влачил петите си по пътя.

Усети една ръка на рамото си — това я успокои, и познат глас, стараещ се да не прихне от смях, отбеляза:

— За пръв път ли ти е? Чакай да ти покажа как се прави... — Тя се изправи и се взря в сиво-сините очи, които ѝ напомниха облачни сенки по повърхността на океана в спокойно време. Джони взе цигарата от ръката ѝ и дръпна от нея. — Виждаш ли, така става. Трябва да знаеш, че е много важно как я държиш. Имам предвид, ако се стремиш да направиш впечатление. — Отново видя весели пламъчета в присвитите му очи на самотник, който забелязва всичко... но повечето време мълчи. Присмиваше ли ѝ се?

Смутена, тя отговори намусено:

— Не съм казала, че имам намерение да правя впечатление на някого.

— Няма и нужда. — Подаде ѝ ръка, по която нямаше мазоли както тя си представяше. Беше топла и суха и колкото и да бе изненадващо, нерешително стисна нейната. — Не се ли познаваме отнякъде?

— От часовете по испански през третия срок — отвърна направо Дафни.

— Да, вярно. — Ъгълчетата на устните му потрепнаха и тя осъзна, че той се шегува. Не можеше да не я помни. Искаше да провери дали тя го помнеше.

Дафни също се усмихна. Абсурдно бе мястото на срещата им — на паркинг, осеян с угарки, Скийт Уокър и Час Ломбарди с любопитство ги гледаха отблизо сред облак дим, а господин Крейн, учителят ѝ по английски, ги наблюдаваше намръщено от открития прозорец на кабинета си в административната сграда отсреща.

— Как си? — запита тя на испански, забелязвайки, че присвитите очи на Джони отбелязаха фамилиарното „ти“.

Тя хвърли поглед към димящата цигара в ръката му и направи гримаса.

— Беше много глупаво от моя страна, нали? Имам по-добра идея. Искаш ли да ме научиш на някои от онези думи?

— Кои думи? — Устните му се разтеглиха в крива усмивка.

— Онези, за които спомена, че казваш само извън клас — отвърна тя престорено невинно.

При което Джони, същият Джони Дивейн, за когото се говореше, че в девети клас подпалил кофите за боклук на една поляна и че бил счупил зъба на Скийт Уокър, избухна в оглушителен смях.

— Не разбирам какво имаш предвид, принцесо — изрече провлачено. — Обзалагам се, че ти би могла да ме научиш на това-онова.

И тя го направи. Неочаквано за себе си и за него.

Дафни го научи, че да откриеш сърцето си, означава да го разбиеш. Че предразсъдъците не са нещо, което родителите тъпчат в главата ти при всеки възможен случай, а онова, което сам вземаш от тях и несъзнателно предаваш на други.

Тя обичаше Джони. Той също я обичаше. Не осъзнаваше колко много, едва дълго след раздялата, без вече да изпитва чувството, че ще умре от мъка, успя да го проумее.

Сега, докато вървеше по покрития с пътека коридор с подредени един до друг кабинети, откъдето се чуваха приглушени разговори и звънене на телефони, Дафни усети, че сърцето й сякаш се бе качило в гърлото. Дали щеше да я познае? Дали тя щеше да открие в него осемнайсетгодишния младеж, в когото бе така дълбоко влюбена? Младият мъж с толкова необуздан гняв, с любящо сърце, до което бе допуснал само едно момиче, оказало се твърде глупаво, за да разбере колко ценен бе този дар.

В края на коридора тя откри вратата, която търсеше. Беше откряната и Дафни, очаквайки, че там седи секретарка, която щеше да я въведе при него, влезе направо.

— Търся... — Млъкна, погледът й се плъзна от бюрото, отрупано с документи и папки, към мъжа, седнал зад него. Той вдигна очи над разхвърляното бюро, замислено за много по-организиран служител, и тя се сепна от до болка познатия поглед. На Дафни й се стори, че от студа навън бе влязла в силно затоплен асансьор, движещ

се нагоре — стомахът ѝ се сви, обля я обилна пот, която изби по челото и продължи надолу по цялото ѝ тяло.

— Здравей, Джони — поздрави го тихо.

Той изглеждаше същият... и все пак различен. Изискан. Тъмнорусата коса, която едно време носеше до раменете, бе вече прошарена и подстригана както подхождаше на ранга му. Бе понапълнял малко, сакото на черния му костюм се нагъна на раменете, когато стана от стола. Направи ѝ впечатление не толкова мускулестото му тяло, колкото самоувереният му вид. Сякаш момчето, което с юмруци и ругатни си проправи път в свят, враждебен за подобни на него, бе открило, че истинската сила се крие в способността да я овладееш.

Само полузатворените очи, които я изгледаха със сдържана изненада, бяха точно такива, каквито помнеше — на мъж, готов да свали и звездите за една жена, а вместо това разби сърцето ѝ. Защото в този момент тя мислеше само за това — че Джони я остави, а не тя него. Докато поемаше въздух на малки глътки, а сърцето ѝ биеше на пресекулки, пропусна да отбележи факта, че тя не му бе оставила почти никакъв избор.

— Дафни. Колко отдавна не сме се виждали! — Джони постоя, вирайки се в нея няколко секунди по-дълго, отколкото бе учтиво, после заобиколи бюрото и ѝ подаде ръка.

Погледът ѝ попадна на плоските му кокалчета и Дафни се сети за деня, когато ги бе счупил, защитавайки я от онзи пиан идиот Биф де Болт, великан, от който всеки разумен човек би побягнал като луд. Споменът бе неприятен, за разлика от спокойния глас, който отбеляза:

— Бих искал да можеш да ти кажа, че се радвам, че се отби. Но знам защо си тук, посещениято ти не е случайно, нали?

— Не е. — Още нещо у Джони, което не се бе променило — навикът му да говори направо.

— Седни. — Грабна купчина папки от един стол и ѝ посочи с жест да седне. След като тя се настани удобно, колкото можеше да бъде удобно при дадените обстоятелства, той се облегна назад на стола си и скръсти ръце на гърдите си.

— Почти няма какво да добавя към онова, което вероятно вече знаеш.

— Единственото, което знам със сигурност, е, че баща ми е мъртъв! — извика тя развълнувано. — Само че не знам защо.

— Разговаря ли със сержант Купър?

— Онзи с прошарената коса ли? — Той кимна и тя продължи: — Видяхме се за малко точно преди да ме пуснат на свиждане с мама. Не успях да науча кой знае какво, освен че майка ми се обадила на 911. Казала, че баща ми е прострелян, а в клетвената декларация, която е направила пред полицията, тя много ясно подчертава, че не е било нещастен случай. Че съзнателно е натиснала спусъка. — Дафни се просълзи. — Но това не обяснява всичко, нали?

Джони се извърна и извади лист хартия от папка, която лежеше отворена върху бюрото му, прегледа съдържанието, като че ли не го знаеше. Каквото и да изпитваше, не го показва. Лицето му беше все така непроницаемо, би могло да я накара да повярва, че скорост от сто и петдесет километра в час на крайбрежната магистрала не е по-опасна от разходка край брега. Онова, което не успя да прикрие обаче, беше съчувственият поглед, когато вдигна очи към нея.

— Баща ти е прострелян два пъти от близко разстояние с пистолет „Смит и Уестън 357 Магнум“ — съобщи ѝ. — Според доклада, когато полицията пристигнала, майка ти държала оръжието, увито в кухненска престилка.

Дафни усети, че пребледня. В разказа си Купър, дали от нехайство или от ненужно съчувствие, не ѝ бе разкрил тази подробност.

— Спомням си го — призна тя тихо и покрусено. — Баща ми го държеше заключен в кутия на най-горната полица в гардеробното им помещение. Именно заключен. Казваше ни, че прекалено много пъти е виждал отблизо какво може да се случи на човек... — гласът ѝ пресекна и тя се разплака.

Джони изчака търпеливо, докато се поуспокои. После толкова нежно каза, че дори я трогна:

— Моите съболезнования за баща ти, Дафни. Ще научим повече, когато полицията свърши разследването.

— Но във всеки случай майка ми ще остане в ареста, нали? — Въпросът ѝ прозвуча по-рязко отколкото желаше.

— Предварителното гледане на делото е определено за понеделник — осведоми я той.

— Но дотогава има цяла седмица!

За пръв път Джони явно се почувства неудобно. Отмести настрани стоманеносивите си очи.

— Съдията Гилкрисст поиска да бъде сменен. Чакаме да пристигне някой друг областен съдия.

Името ѝ подежда като удар в корема. Куент Гилкрисст бе един от най-старите приятели на баща ѝ. Трябваше да присъства на празненството за годишнината им в неделя. Дафни затаи дъх. Какво ставаше. Искаше да затвори очи и когато ги отвори, вече да слиза от самолета, съпругът и децата ѝ да я посрещнат, цялото семейство, очакващо с нетърпение уикенда.

Със слаб, разтреперан глас, който Дафни не успя да познае, че е неин, каза:

— Не знам защо дойдох при теб. Лудост е, както всичко, което се случи. Би трябвало да се предполага, че ти си враг, нали?

— Така излиза. — Той се усмихна слабо и тъжно, разкривайки кривите си предни зъби. За своя изненада Дафни си помисли: „Радвам се, че не ги поправи.“

Успя да му се усмихне в отговор, престана да плаче и издуха носа си в кърпичка, която измъкна от чантата си. „Не подхожда много на дама — помисли си. — Все пак не съм дошла да правя впечатление на някого, нали?“

— Сигурно съм се надявала, че все ще успееш да разрешиш някак си въпроса — призна печално.

— Както когато бяхме деца ли? — Очите му проблеснаха за миг.

Тя усети, че ѝ става горещо. Значи все пак не е забравил, помисли си.

— Всъщност ти прекрати връзката — напомни му хладно.

Той я изненада с широка усмивка, която не може са скрие напълно една отдавнашна болка в погледа му.

— Така е, когато гледаш случая от една страна. От друга страна те спасих да не извършиш нещо, за което после щеше да съжаляваш.

— Искаш да кажеш, ако бяхме избягали ли? Доколкото си спомням идеята бе моя — отвърна му тя изненадана, че продължава да се ядосва, след като бяха минали толкова години.

— Да избягаш не е същото като да избягаш с някого.

Изведнъж като че ли двайсетте години, когато бяха разговаряли за последен път на тази тема, се изпариха.

— Стана заради баща ми, нали? Винаги стигаме дотам. Понеже ме беше страх да се изправя пред него и да му го кажа. Добре, съгласна съм. Бях осемнайсетгодишна, боях се. Мислех, че ако се оженим, той ще бъде принуден да те приеме.

— Нямаше да отреже парите ти за колежа.

— И това е вярно. Толкова ужасно ли е да искаш нещо?

— Не. — Той се облегна назад, изразът му бързо се успокои, сякаш затръшна врата в лицето ѝ. — Не, не е.

Обаче и двамата знаеха, че тя се бе изплашила не само заради парите за колежа, и затова предложи да избягат. Побоя се, защото ѝ липсваше увереност. Любовта ѝ към Джони вероятно би ѝ помогнала да издържи на гнева на баща си. Но би ли издържала четири години раздяла? В онзи момент бракът ѝ се стори най-сигурната алтернатива. Сега, когато се обърнесе назад, виждаше нещата от гледната точка на Джони — че ако истински го бе обичала, би могла чака, дори да се бори за него.

Както той винаги се бе борил за нея.

Отърсвайки се от спомените си, Дафни въздъхна дълбоко.

— Слушай, хайде да забравим това. Каквото и да се е случило, то вече е минало. Чух, че си женен, имаш деца. — Наложил на лицето си приятен, неутрален израз.

— Имам син. На четиринайсет години е. Със Сара се разведохме, но с Джей Джей се разбираме добре. Всъщност той живее при мен.

Нямаше нужда да ѝ обяснява, помисли си. Която и да е сама жена не би могла да се справи с момчето, ако то приличаше на Джони, когато бе на неговата възраст. Дафни се загледа през прозореца — навън един мъж със синьо кепе, нахлупено настрани, косеше тревата на дълги, криволичещи ивици, после каза:

— И аз се омъжих. Веднага след колежа.

— Така чух.

— Името му е Роджър. Имаме две деца — момче и момиче.

Той се усмихна — стори ли ѝ се, че в усмивката му забеляза копнеж? — след това изрече гласно:

— През всичките тези години си те представях със съпруг, две деца, хубава къща. Значи Роджър? Да, подхожда. — Изгледа я право в

очите, както съпругът ѝ почти никога не правеше. — Смятам, че не всички добри момчета губят състезанието.

Без определена причина Дафни се почувства длъжна да обясни:

— Канехме се да дойдем всички и да отпразнуваме годишнината на родителите ми. Те бяха... в неделя щяха да се навършат четирийсет години от сватбата им. — Гърлото я стегна, тя трябваше да го прочисти, за да продължи. — При тези обстоятелства Роджър сметна, че някой все пак трябва да остане при децата, докато... — Тя млъкна. Докато какво?

Джони не ѝ позволи да потъне в лигави сантименталности, които биха я разчувствали още повече.

— Да ти кажа честно, Дафни, положението не е добро. Том Каткерт търси начин да пледира за по-малка вина, но моят шеф не е съгласен. Той разполага с клетвената декларация на майка ти, така че не би могъл да се съгласи. — Погледна към отворената врата и сниши глас. — Слушай, направо ще ме обесят, ако някой ме чуе... но, както и да е, ще ти го кажа: ако има нещо, каквото и да било, което би било в нейна полза, сега е моментът майка ти да си го спомни.

Дафни обгърна ръце около себе си, наведе се напред и попита:

— А ако не си спомни?

Джони стисна зъби.

— Нашата работа е да раздаваме правосъдие.

Дафни сдържа подтика да скрие лицето си с ръце, както когато беше дете и не искаше да вижда нещо. Погледна го и отвърна мрачно:

— Мога само да се надявам, че в този случай правосъдието ще бъде справедливо към майка ми.

— Аз също, на каквато и да е цена.

Той се отдръпна от бюрото и се изпъна, сякаш се откъсна от нея. Едва тогава Дафни осъзна колко близо е седял... достатъчно, за да долови лекия мирис на цигари. Спомни си нещо — меката извивка на покрива на колата на тила ѝ, моторът цъкаше, докато се охлаждаше, дъхът на цигари, който идваше от Джони и от армейското му яке, докато тя пъхаше ръце под него и дланите ѝ се залепваха върху горещата му кожа.

В хладината на климатизирания му офис Дафни се изчерви толкова силно, че сигурно и той го забеляза. Тя рязко се изправи на крака.

— Трябва да вървя. Сестра ми ме чака долу.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна повече.

— Може би просто съм имала нужда да поговоря с някого.

Тя стисна ръката му, която той ѝ протегна, плоските кокалчета странно я успокоиха. Представи си юмрука му — стиснати, окървавени кокалчета, които се забиват с последен удар в тъпата широка челюст на Биф де Болт. Спомни си как Биф се олюля назад, направи няколко големи крачки, клатушкайки се като клоун. После се просна на паважа, Джони се наведе над него и му се озъби:

— Само да я пипнеш с пръст, кучи сине, ще се разправяш с мен.

Дафни се опита да се върне в действителността. Бяха минали двайсет години. Цяла вечност... дори за нея, която в този миг копнееше да се зарови в миналото, макар че то нямаше да ѝ поднесе изненади. Дори предпочиташе Джони отново да разбие сърцето ѝ пред онова, което я чакаше.

Той я изпрати до вратата.

— Ще ти се обадя, ако дочуя нещо, което не е тайна — обеща той. — На какъв телефон да те търся?

Дафни написа номера на Кити на розово листче.

— Ще бъда при сестра ми. Тя има чайна на Оушън авеню, ако искаш, някога може да се отбиеш. Казва се „Чай и съчувствие“ — ударението пада на съчувствието. — Смръщи се и добави: — Бедната Кити. Само един Бог знае как това ще се отрази на бизнеса ѝ. Видя ли репортерите отвън?

Джони кимна.

— Сутринта, когато влизах, само дете не ми смъкнаха дрехите. — Докосна я по ръката съчувствено. — Ей, изглеждаш ми малко бледа. Да ти дам нещо? Искаш ли вода?

— Да имаш на разположение бронирана кола? Имам чувството, че ще ми потрябва. — Тя поклати глава и устоя на внезапното желание да се облегне на него. — На цялото семейство ще ни бъде трудно.

Дали всъщност познаваше семейството си? Или пък представата за близките ѝ просто беше измислена — каквато би желала да бъде? Независимо каква бе действителността, едно бе ясно — повече не можеше да се крие от нея.

— Ако имаш нужда от нещо, обади ми се — каза той.

— Ще го имам предвид. — Успя да се усмихне слабо. — Между другото никога не сме водили подобен разговор, нали?

— Може би е по-добре. Поне засега — съгласи се той. — Искаш ли извън протокола да ти дам един съвет обаче?

— Казвай.

— Ако майка ти продължава да мълчи, ти и сестрите ти ще имате доста работа.

Взирайки в прямите сиви очи на Джони и като знаеше, че каквато и да е подкрепа от негова страна би могла да му коства службата, тя изрече развълнувано:

— Благодаря. Ще видим какво ще можем да направим.

ПЕТА ГЛАВА

Не бяха повече от десетина, но както бяха екипирани с видеокамери, микрофони и фотоапарати изглеждаха като цяла армия. Кити, гледайки тревожно репортерите, скупчили се на бетонната пътека и на моравата, хвана ръката на сестра си и я стисна силно.

— Асириецът се спусна като вълк към кошара — изрецитира мрачно Дафни. Стояха пред входа на затвора, под една козирка, която донякъде ги скриваше от погледите. Кити я изгледа озадачено. — Това е стих от Байрон. Явно е знаел нещичко за пресата — имат вид сякаш ще ни изядат за закуска и до обяд пак ще огладнеят. Какво предлагаш?

— Ако вървим с наведени глави и мълчим, мисля, че ще се справим. — Гласът на Кити звучеше уверено, макар тя да не се чувстваше така. Дълбоко в себе си съвсем не бе сигурна дали има сили да стигне безпрепятствено до колата, без да припадне по пътя.

Когато тръгнаха напред, тя усети, че Дафни я хвана под ръка.

— Помни, че ако успеем сега, ще успеем да минем през всичко — прошепна тя натъртено на сестра си.

— Ей, това са дъщерите! — изрева мъжки глас. — Дами, почакайте! — Един едър мъж с шапка на „Оуклънд Рейдърс“ им се изпречи. Около косматия му врат на лента с цветовете на дъгата висеше фотоапарат „Никон“, голям колкото тостер.

Някой друг се провикна:

— Ще кажете ли нещо за майка си?

— Тя продължава ли да поддържа показанията си? — изстреля друг.

После въпросите изведнъж заваляха от всички посоки бързо и яростно и като куршуми свистяха покрай ушите им.

— Определена ли е дата за предварително разглеждане на делото?

— Тя ще се признае ли за виновна?

— Съжалява ли за стореното?

— Госпожице Сийгрейв, как бихте коментирали твърдението, че майка ви е получила умопомрачение?

Токът на Кити се заклещи между плочите и тя се спъна. Щеше да падне право по очи, ако в този момент Дафни не я бе стиснала за ръката. Тогава осъзна, че това бе само началото.

Наперена блондинка с вид на повехнала мажоретка, с розов блейзър и черна минипола, пъхна микрофона в лицето ѝ.

— Синди Кипнис от Канал 2. Вярно ли е, че този уикенд родителите ви са планирали тържество за четирийсетгодишнината от сватбата си?

Кити се смути, когато разпозна лицето, което виждаше всяка вечер да чете вечерните новини, толкова ѝ бе познато, колкото и редовните ѝ посетители в „Чай и съчувствие“. Преди да разбере, тя изрече разгорещено:

— Нашите родители дълбоко се обичаха. Не ни е известно какво се е случило. Бихме искали да проумеем тази трагедия, но това няма да стане, докато всички вие ни преследвате безмилостно!

Задъхана, Дафни промълви в ухото ѝ:

— Хайде да се затичаме. Веднъж да стигнем до къщата. Тя е частна собственост и в нея не могат да нахлуят.

Кити искаше да я запита дали бе сигурна в това, или понеже си изкарваше хляба с писане и като дете прекарваше дълго време в своя измислен свят, не бърка истинския живот с роман на Джоузеф Уомбо. Но нямаше време за размишления. Двете се втурнаха по пътеката с ниско сведени глави, пробиха си път през групата репортери, готови да се нахвърлят върху тях с микрофоните си, протегнати напред като копия.

Изтощението изведнъж се изпари. В жилите ѝ нахлу адреналин. Зрението ѝ се изостри, пред себе си виждаше калейдоскоп от ярки местещи се образи. Осъзнаваше, че минават покрай дървета, обективът на някаква камера пречупи светлината в огнена арка, една жена с жълто найлоново яке ги зяпаше с отворена уста, стиснала в ръка половин поничка.

Кити не спря дори когато висок плешив мъж с видеокамера, подпряна на рамото му, изникна на пътеката и я насочи към нея като снайперист, прицелил се в жертвата си. Тя притича покрай него, без да намалява крачка.

Забеляза хондата си в предната част на паркинга и зарови изчантата си за ключовете, когато се сети, че не бе заключила колата. Изобщо не ѝ бе минало през ума, че можеше да я ограбят. Всъщност би ли могло да се случи нещо по-лошо от станалото?

Със замах отвори вратата и седна на шофьорското място. Видя как сестра ѝ се промъкна покрай слаб мъж с червен памучен пуловер с надпис „Найк“, който се спусна, за да я снима, после самата Дафни нахлу в колата запъхтяна. След секунди вече напускаха паркинга, репортерите бързо се смалиха в огледалото за обратно виждане, докато най-после заприличаха на рояк насекоми, който не ги застрашаваше.

Километър и половина надолу по пътя, след като завиха по *Емерсън авеню* към *Оушън авеню*, Кити и Дафни едновременно избухнаха в истеричен смях. Смяха се със сълзи, докато Кити си помисли, че ако до няколко минути не се приберяха вкъщи, щеше да се случи нещо ужасно. Все пак се отпуснаха след всичко, което преживяха... и щяха да продължават да изживяват през следващите седмици. Случилото се преди малко, подсказа ѝ един трезв глас, бе само върхът на айсберга.

Предстоеше погребението на баща им. Както и предварителното изслушване на делото на майка им. А тя нямаше време дори да помисли как бедствието, стоварило се върху им като гръм от ясно небе, щеше да се отрази на собствения ѝ живот.

Сега се сети, че Хедър и Шон щяха да видят всичко по новините или да го прочетат във вестниците. Това щеше да им обясни внезапното ѝ изчезване предишната вечер посред вечеря и естествено щяха да се ужасят. Съществува ли човек, който не би се ужасил? Щяха да се запитат в какво семейство е била възпитана Кити и несъмнено би възникнал въпросът дали тя е способна да възпита дете. Щеше ли да успее да убеди Хедър, че все пак тя е различен човек. Щеше да бъде трудно, дори невъзможно, но...

Почувства се егоистка, понеже ѝ хрумваха подобни мисли. Ако нещо добро би могло да произлезе от тази трагедия, дали не би могло да е бебето на Хедър?

Точно тогава мисълта за баща и я удари като пневматичен чук по главата. Баща ѝ лежеше в погребалното бюро. „Той няма да се намеси и да ни спаси от тази каша“ — помисли си, докато паркираше колата на алеята зад къщата и предпазливо се оглеждаше на всички страни, за

да провери дали репортерите не бяха ги изпреварили. Той наистина беше мъртъв.

— Чист ли е хоризонтът? — Дафни се изви на седалката, за да погледне през задното стъкло.

Кити се огледа още веднъж, но единственото живо същество, което видя наблизко беше старата госпожа Ландри, излязла на следобедна разходка по *Харбъл лейн* с мъничкия си шнауцер Пип. Забеляза, че портата все още бе заключена. Лъскавите следи от стъпки по моравата отзад, все още мокра от дъжда, излял се през нощта, принадлежаха на Уила, която се бе отбила по-рано, за да пооправи кухнята и да откаже всякакви поръчки.

Тя даде на Дафни знак, че всичко е спокойно, и без да губи време, се втурна към задната веранда. След минути вратата към кухнята бе заключена, както и всички прозорци, дори тези на горния етаж. Кити се мъчеше да пусне резето на входната врата, което заяждаше, тъй като много рядко го използваше, когато пристигна първият телевизионен екип и спря колата до бордюра.

— Я, май вече си имаме компания — съобщи през рамо на Дафни със свито сърце.

Ако Хедър още не бе чула, скоро щеше да разбере всичко. Щеше да види и лицето на Кити по вечерните новини и да научи всички гадни подробности, до които тези лешояди бяха успели да се доберат. След като медиите окалят достатъчно семейството ѝ, Кити щеше да бъде представена като дъщеря на убийца... а Хедър отдавна щеше да е изчезнала.

Телефонът извънтя, докато тя залепваше бележка на вратата под елипсовидното стъкло.

ЗАТВОРЕНО ДО СЛЕДВАЩО ИЗВЕСТИЕ

Преди Кити да успее да предупреди сестра си, че от ранна сутрин непрекъснато се обаждаха репортери, Дафни извика от кухнята:

— Аз ще се обадя!

Но не беше репортер. Чу, че Дафни въздъхна:

— О, Алекс, слава Богу, че си ти.

Когато Кити вдигна слушалката на другия апарат — на стената зад плота — и в бързината едва не събори един стол, хвана края на изречението на Алекс:

— ... погрижила съм се за всичко. Службата е определена за десет часа в неделя, уредила съм и часове за поклонение в петък и събота. — Гласът ѝ звучеше хладно и делово, като на лаборантка, която съобщава по телефона резултатите от изследване на кръвта. Последва мълчание, после сестра ѝ попита: — Кити, ти ли си?

— И аз съм тук — отвърна Кити смръщена. — Защо не се допита и до нас?

От другата страна се чу въздишка с леко раздражение.

— Ако беше проверила съобщенията си, щеше да знаеш, че съм звънила. Преди няколко часа.

— По това време сигурно сме били при адвоката — обади се Дафни.

Мълчание. После се чу рязко вдишване.

— Виждам, че всеки си е избрал някакъв приоритет. Моят, както разбирате, е да се уверя, че татко ще бъде погребан както трябва.

Обаче Дафни явно нямаше да се остави да я предизвикат да вземе страна.

— Слушай, Алекс, всички сме на едно дъреждане. Не знам за теб, но единственото, което искам в момента, е да поспя. Освен това смятам, че трите трябва да се съберем и да помислим какво ще правим по-нататък. — Гласът на Дафни бе успокояващ като балсам. В този момент звучеше също като на...

Мама, помисли си Кити. Потрепери.

— Като начало трябва да започнем да звъним на роднините — на онези, които още не са прочели във вестника или не са гледали новините. — Тонът на Алекс бе рязък и хаплив. — Ще трябва да им съобщим за погребението.

Наистина трябваше да предупредят всички онези лели и чичовци, които не живееха в града, но се готвеха да пристигнат на честването на годишнината от сватбата точно след пет дни. Дафни изохка:

— Боже мой, какво ще им кажем?

— Истината — че татко беше убит хладнокръвно. — Хладният глас на Алекс стана заядлив и писклив. — Нали точно това се случи? Няма смисъл да замазваме нещата. Каквото и да си мислите, тя не е луда. Направила го е, за да му отмъсти.

— За какво? — поиска да узнае Дафни.

Кити веднага се намеси:

— Не смятам, че сега е моментът...

Алекс веднага я прекъсна, разплакана.

— И да изгние в затвора, никак не ме интересува! Дори да остане там до края на живота си, няма да ѝ е достатъчно! — Дишаше тежко, сякаш се мъчеше да се овладее. Най-накрая успя до известна степен и добави със свито гърло:

— Разчитам, че ще дойдете на поклонението. Не искам кой знае какво от вас, нали?

— Той беше и наш баща, в случай че си забравила — сряза я Дафни уморено и раздразнено като недоспало дете.

Кити въздъхна.

— Алекс, защо не дойдеш и да обсъдим всичко заедно?

— Изведнъж осъзна, че не бе спала от по-предишната нощ. Чувстваше се изтощена.

— Последния път, когато погледнах на картата — отвърна Алекс хладно, — разстоянието от твоята до моята къща бе точно толкова, колкото от моята до твоята. Добре сте дошли по всяко време. Не мога да ви обещавам домашни сладкиши, но мога да кипна вода за чай.

— Няма нужда да се заяждаш. Да не забравяме, че всички сме на едно дъре — напомни ѝ Кити.

— Сериозно? — Последва дълго мълчание, после Алекс каза: — Заслужава си да се помисли по този въпрос. Докато вие двете тичате да спасявате мама, не забравяйте, че е твърде късно за татко. Той вече е мъртъв. — Тя се задави от ридания.

Преди Кити или Дафни да успеят да отговорят, линията прекъсна. Алекс беше затворила. „Няма смисъл да се преструваме“ — рече си Кити, умът ѝ работеше бавно от изтощение. Куршумите, които бяха сложили край на живота на баща им, бяха съсипали цялото семейство. Докато беше жив, някак си успяваха да поддържат илюзията, че са единни. Какво ли щеше да се случи с тях сега? Как щяха да се справят през дните и седмиците, които им предстояха?

Умората я налегна и тя се отпусна на стола до стената, където висеше телефонът. Празната чайна като че ли ѝ се присмиваше. Какво щеше да остане от нея, след като всичко свършеше? Какво щеше да стане с нея самата?

Тя затвори очи и облегна глава на стената, там, където тапетът се бе отлепил. Чак когато усети лекия допир на ръката ѝ до косата си, тя си спомни, че Дафни е тук. Отвори очи и видя сестра си, която ѝ се усмихваше. Изразът на лицето на Дафни — напълно беззащитен, умоляващ, като на недоумяващо дете, я прониза до дъното на душата... но едновременно с това ѝ даде и надежда.

Заедно все някак щяха да се справят с всичко, помисли си.

Останалите дни до края на седмицата минаха като в сън. Намериха се приятели и роднини, които настояха да дойдат, за да се утешават взаимно. Освен това се наложи да проведат безкрайни телефонни разговори, списъкът им се удължаваше с всяко позвъняване. „Братовчедът Джек от Дейтън ли? Как да не го помниш, ами той ти е втори братовчед по майчина линия или е син на твой братовчед?“ Някои роднини предложиха те да съобщят на други от тяхно име. По-голямата сестра на майка им — леля Роуз, откриха в хотелче на *Тайдуотър авеню*, където си бе запазила стая за уикенда. Леля Роуз Тримейн работеше като агент в пътническа агенция, преди да се пенсионира предишната година поради емфизем. Макар че дишаше трудно, тя отговори по обичайния си категоричен маниер.

— Аз ще се погрижа за Бил, Сузи и децата. Вие и без това сте затънали до гуша в работа.

Ако беше при тях, Кити би я разцелувала. Но докато влезе във връзка с всички, които бяха в нейния списък, тя вече бе забравила леля Роуз.

Предишния ден, без да се боят от репортерите, които лагеруваха пред къщата, двете с Дафни отидоха да посетят майка си и отново се срещнаха с адвоката. Каткарт се бе опитал да ускори предварителното разглеждане на делото, но без успех. Изслушването на страните бе определено, за понеделник, най-ранната дата, на която новият съдия щеше да присъства.

— Погледнете на нещата от тази страна — уверяваше ги той, — така ще ни остане повече време да се подготвим. — Нямаше нужда да ги убеждава в нещо, което те вече знаеха — че ако майка им откажеше да отстъпи, щеше да бъде безсмислено да пледират за невинност или че го е извършила при самозащита.

Чак в късния петъчен следобед Кити откри, че списъкът ѝ се е изчерпал. Стана ѝ приятно, че предстоеше временно затишие, макар то малко да я плашеше. След като чайната бе затворена и Уила бе получила парите си и временно бе освободена, тя нямаше какво да прави. Не можеше да се отдаде на скръбта си, която досега сдържаше, нито пък да отбягва някои деликатни теми, които се налагаше да бъдат обсъдени. Докато беше в кухнята и чакаше да заври водата за следобедния чай, ѝ хрумна, че бе крайно време да си поговорят с Дафни.

Тя подреди подноса и го отнесе в предната стая, където Дафни сортираше листчетата със записки, пръснати по цялата маса. Тя вече бе започнала детективска работа, като предпазливо разпитваше приятели и роднини какво знаеха или си спомняха, и си записваше всичко, в което би си заслужавало да се разровят. Щяха да погребат баща си, но Дафни бе готова да направи всичко възможно майка им да не го последва.

— С мляко или с лимон? — запита Кити, докато сипваше чая. — Забравила съм как го пиеш.

Дафни я изгледа.

— Последния път, когато ми зададе подобен въпрос, беше, когато бяхме малки и мама изпържи пъстървата, която татко бе уловил в езерото. Попита ме дали искам обикновено парче или главата.

Кити леко се усмихна и се настани на стола срещу нея.

— Не знам как е при теб, но аз не обичам да ям нещо, което ме гледа с очи.

Правеше всичко възможно, за да се държи нормално, каквото и да се разбираше под тази дума. Точно сега си представяше нормалното като чужда страна, която някога бе посетила, но споменът за нея бе избледнял. Хуморът беше единственото, което я държеше. Хумор толкова черен, че понякога ѝ се струваше направо ужасен. Но той и помагаше да изрече на глас нещо, което двете със сестра си мислеха — че каквото и да бе накарало майка им да постъпи така, причините се кореняха у всички тях. Вероятно бяха невидими с невъоръжено око, но ако се вгледаха внимателно, по-ясно биха могли да проумеят онова, което ги бе формирало.

Дафни внезапно отпусна глава и покри лицето си с ръце, сякаш тези детски спомени ѝ дойдоха много. От чашата ѝ се виеше лека пара

и Кити се усмихна, когато видя, че една бележчица се бе залепила за китката ѝ. „Ако семейството ни бе корпорация, Дафни би притежавала контролния пакет акции“ — помисли си. Тъкмо тя бе допринесла най-много за поддържането на мита за щастливото им детство. Именно способността ѝ да си представя минали събития не както са били, а както биха могли да бъдат, до известна степен ѝ помагаше да бъде такава талантива писателка. Но затова пък ѝ пречеше да проумее какво бе накарало майка им да се нервира толкова. Защото приказките може и да стават по-хубави, когато се преразказват, разсъждаваше трезво Кити, но семейната история само още повече се заплиташе.

Кити се пресегна да я успокои, но ръката ѝ се спря, преди да докосне голия ѝ врат, покрит с нежен мъх. Дафни наистина бе любимата ѝ сестра и най-близката ѝ приятелка и все пак понякога ѝ се искаше да я разтърси, да я накара да престане да се преструва, че всичко е било чак толкова прекрасно. Трябваше да накара Дафни да прогледне.

Кити тъкмо се канеше да каже, че трябва да обсъдят някои спомени, които не бяха особено приятни, когато Дафни вдигна глава.

— С мляко — изрече рязко. — Пия чая с мляко.

Кити въздъхна.

— Надявам се, че е останало. — Прилошаваше ѝ само от мисълта за пазаруване — да мине с количката през целия магазин, пълен с репортери и любопитни хора. Щеше да направи списък, помисли си, и щеше да поръча необходимото от магазина на Рей.

Докато отиваше към кухнята, нервно погледна през предния прозорец. През плътно спуснатите пердета видя колата на Кей Си Би Ес, паркирана до бордюра. Тя не беше единствена. Към местния телевизионен екип се бяха присъединили репортери от целия щат. Когато двете със сестра ѝ вчера се прибираха, обкръжиха ги от всички страни и ги гониха до къщата.

В днешния ден успеха да не привлекат вниманието им, но след известно време приятният отдых щеше да приключи. Скоро трябваше да тръгват за поклонението в погребалното бюро. Докато отваряше вратата на хладилника, Кити усети, че я побиват тръпки.

Имаше съвсем малко мляко. Кити го сипа в малка каничка и я отнесе на сестра си.

— Бих ти предложила нещо за ядене, но се боя, че в килера почти нищо не е останало. Едва ли ще се изкушиш от купичка овесени ядки.

Дафни направи гримаса.

— Не съм чак толкова гладна. Освен това се съмнявам дали бих могла да хапна нещо, дори да имаше. Това ще ми стигне. — Взе си една от сладките, които Кити намери в хладилника, и отхапа малко парченце.

Въпреки шикозните си дрехи и изискаността си на гражданка на голям град, помисли си Кити, имаше нещо особено старомодно у сестра ѝ. Големите ѝ синьо-зелени очи не се нуждаеха от грим и нежният ѝ вид сякаш беше от друг век. Представи си я с копринена блуза с висока яка, закопчана догоре, как налива чай от сребърен чайник, вместо от тежкото керамично чайниче, от което сега си досипваше.

— Чухте ли се с Роджър? — попита Кити.

Изразът на Дафни се помрачи.

— Още не... След малко пак ще се опитам да му звънна в работата. — Отклони очи и остави остатъка от сладката върху чинийката. — Бихме могли да си поръчаме нещо отвън, нали? Може би дотогава ще ми се прияде.

„С други думи, няма да обсъждаме факта, че той не е позвънил вече няколко дни.“ Кити си замълча.

— Има един приличен китайски ресторант недалеч оттук — каза и добави сухо: — Дори си мисля, че не са чели вестници. Говорят само няколко думи английски.

Но мисълта на Дафни вече бе някъде другаде.

— Ако това се случваше в мой роман, поне щях да имам някаква представа откъде да започна. Но сега... — разпери ръце безпомощно. — Прилича ми на онези приказки, които татко ни четеше. Често героят биваше омагьосан. Все си представям мама така. Като омагьосана.

Дали защото Кити беше спала само няколко часа през последните четири дни или може би понеже търпението ѝ бе на изчерпване, не успя повече да скрие раздражението си. Изрече рязко:

— Сигурно е удобно да живееш далеч от къщи. Не става нужда да сваляш розовите си очила.

Дафни премигна изненадана и се облегна на стола. С тъмносивия пуловер с обърната яка и тесния черен панталон изглеждаше строга като стара мома.

— Защо го казваш?

Тонът ѝ бе леко обиден и Кити трепна, но не отстъпи. Беше твърде късно.

— Заради твоите наивни фантазии за идеалното ни детство. То не беше идеално, Даф, колкото и да се опитваш да го представяш като такава. — Пое дълбоко дъх. — Помниш ли онова съчинение, което написа за училище, когато бяхме малки? Сигурно си била в пети или шести клас. В него между другото споменаваше как татко случайно ни бил оставил на бензиностанцията.

Дафни се замисли и започна да си играе с дръжката на лъжичката.

— Забрави ни в тоалетната — спомни си и леко кимна. — Предполагам, че може да се случи на всеки.

— Не исках това да кажа. — Кити обърна очи раздражено. — Мама те накара да скъсаш съчинението и да го напишеш отново. Тя твърдеше, че не е било както си го описала. Че татко не ни е забравил, той никога не можел да направи подобно нещо. Всъщност си бе помислил, че сме се отдалечили, и тръгнал да ни търси.

Очите на Дафни се помрачиха, но по израза ѝ личеше, че бе озадачена.

— Беше много отдавна. Какво значение има?

На Кити ѝ се прииска да я хване за раменете и да я разтърси, докато проумее за какво става дума.

— Не разбираш ли? Мама още тогава се мъчеше да представя събитията не в истинската им светлина. Тя не ти позволи да оставиш съчинението си така, защото се е бояла от истината. Татко е мислел за нещо друго и ни е забравил. Права си, това не го прави ужасен баща, а само несъвършен. Защо мама не можеше да го приеме?

— Не знам.

— Може би — започна Кити, подбирайки старателно думите си, — защото се е страхувала, че ако приеме истината, би трябвало да признае и други неща.

Дафни престана да си играе с лъжичката и скръсти ръце в скута си. Очите ѝ изглеждаха огромни и проблеснаха, когато попита:

— Какви неща?

— Ами да започнем с това, че не бе най-примерният съпруг.

Дафни се взря в нея. На лицето ѝ се изписа вътрешна борба между желанието да разбере защо майка им го бе убила и склонността си да се придържа към познатата и утешителна версия, макар и да не отговаряше на истината. Понечи да каже нещо, но явно размисли и замълча.

Ако можеше да прочете мислите на Дафни обаче, Кити щеше да разбере, че сестра ѝ не бе чак толкова изненадана. Дафни също си спомняше нещо — една отдавнашна случка, когато имаха гости за Нова година. Тогава сцената, на която бе станала свидетелка не ѝ говореше нищо, но сега изведнъж се изпълни със съдържание. Тя закри лице с ръце.

— Значи не съм си въобразявала. — Гласът ѝ прозвуча приглушено и разстроено.

Беше ред на Кити да се изненада.

— И ти ли?

Дафни откри лицето си.

— Тогава не можех да си го обясня. Бях само на осем години. Имаше гости, ние трите играехме на криеница.

— Май че си спомням.

— Беше мой ред да се крия и се пъгнах в гардеробното помещение до спалнята на мама и татко. — Дафни говореше замислено. — Там беше тъмно, миришеше на парфюм. Вероятно съм задрямала, защото следващото, което си спомням, е, че някой шепнеше от другата страна на вратата. Беше откряната и макар че бе тъмно, видях два силуета. Там имаше двама души и те не само шепнеха.

— Татко и някоя жена, нали?

— Откъде знаеш?

— Аз също видях нещо подобно. Само че десет години по-късно. — Кити ѝ разказа как бе видяла баща си да се целува с бившата им съседка госпожа Малкълм в кола, паркирана зад сградата на масоните.

Дафни поклати глава, сякаш да я проясни, след това изгледа Кити напрегнато и безмилостно.

— Не те разбирам. Как си могла да криеш подобно нещо от мен?

При това обвинение Кити отвърна очи. Пресегна се и потупа Роми, легнал в краката ѝ, сивата му козина настръхна.

— И аз бих могла да ти задам същия въпрос — каза.

— На колко трябва да си била тогава — на четиринайсет години, нали? — възрази разгорещено Дафни. — А аз съм била малка! Не бях сигурна дали онова, което видях, бе истина... или... или просто си го бях въобразила. Кити изпъна гръб и кръстоса ръце на гърдите си.

— Точно това исках да кажа. Бяхме възпитавани да мислим по този начин — че ако нещо не съвпада напълно с розовата представа на мама, значи е въображение.

— Значи това е имала предвид мама, когато... — Дафни вдигна свитата си в юмрук ръка към устата си и леко я захапа. Тихо и дрезгаво попита: — Мислиш ли, че това е причината... — Не довърши въпроса си.

— Тя сигурно с години се е правила, че не забелязва връзките му — предположи Кити. — Вероятно най-последно си е казала: „Стига толкова“. Не знам. Може би никога няма да разберем.

— Ами Алекс. Тя знае ли?

— Винаги съм подозирала, че знае повече, отколкото споделя.

Дафни остана безмълвна за миг, снопът слънчева светлина, който се процеждаше през дантелените пердета, освети замисленото ѝ лице. Най-последно изрече с болка:

— Значи цялата тази любов между мама и татко е била само показна?

— Това е най-странното — каза озадачена Кити. — Според мен не беше така. Според мен татко наистина я обичаше.

Навън гласовете бяха стихнали. От време на време Роми наостряше уши. Кити си позволи миг, в който да се потопи в мечтата си — че животът ѝ — такъв, какъвто го знаеше, просто бе спрял и че всеки момент някой щеше да натисне копчето и всичко щеше да си тръгне постарому.

За минута си представи, че камбанката над вратата подрънква — сигнал, че следобедните посетители пристигат на чай. Часовникът на фурната се изключваше, мелодичният глас на Уила долиташе от кухнята. Хедър Робинс се появяваше, за да ѝ съобщи решението си. „Мислих много — би казала — но не мога да си представя друг, който по-добре би отгледал моето бе...“

Блянът на Кити бе прекъснат от силен звън. Телефонът, който звънеше цял ден, но необяснимо защо бе затихнал през последния час,

отново извъня. С натежало сърце чу собствения си глас да казва: „Съжалявам, че не мога да отговоря в момента. Ако се обаждате във връзка с погребението, то е в неделя, в десет часа сутринта в църквата «Вечна памет» на *Чърч стрийт*. Часовете за поклонение са между четири и шест“...

Един час по-късно Кити спря на кръглата площадка пред параклиса на обредния дом — сграда с бяла колонада, имитация на неокласически стил. Беше с гипсова мазилка като довоенна къща и се намираше в самото сърце на Мирамонт. Тя се боеше повече отколкото си даваше сметка от това, което предстоеше, и то по причини, които нямаха връзка с мрачната гледка, която представляваше баща ѝ, опънат в ковчег, докато Алекс бди над него. Хрумна ѝ нещо и тя се обърна към Дафни.

— Налага се да свърша нещо, не ме питай какво — каза. — Ще ме намразиш ли, ако не вляза заедно с теб?

Дафни внимателно я изгледа, после се усмихна отстъпчиво.

— Да ти кажа право единственият път, когато усетих, че те мразя, беше, когато в седми клас ми взе гривната, без да ме питаш. Мислех, че никога няма да ти простя и когато загуби малкото кученце Скоти. Вече съм ги преживяла тези работи. — Докосна бузата на Кити. — Ще се справиш ли?

— Не се тревожи за мен. — Кити се загледа през стъклото на колата към няколко възрастни жени, облечени с почти еднакви черни палта, които изкачваха стъпалата към входа. — Върху теб ще се изсипе гневът на Алекс. В момента тя не е много доволна от нас.

— Защото не си късаме дрехите и не посипваме главите си с пепел ли? И аз обичах татко, но в момента най-много ме интересува как да измъкнем мама от затвора. — Очите на Дафни проблеснаха и тя продължи необичайно рязко: — Човек би помислил, че Алекс не знае най-важното за татко. Например той не би понесъл тази сграда. — Видя се как потрепери. — И защо с отворен ковчег? Тя изобщо какво си мисли?

На Кити ѝ се прииска да бе проявила малко повече твърдост, когато Алекс настоя да уреди всичко за погребението — като че ли тя бе единствената, която държеше на него. Но в цялата суматоха и

объркване изобщо не ѝ дойде на ум, че смъртта на баща им сестра ѝ ще превърне в холивудски спектакъл.

— Предполагам, че прави всичко, каквото е по силите ѝ. Също както ти и аз. — Кити въздъхна, беше твърде изтощена, за да се замисли какви бяха мотивите на Алекс.

Едва когато се отдалечи по улицата, а в огледалото за обратно виждане сестра ѝ се превърна в черно петънце на фона на бялата колонада, Кити се отдаде на раздиращата я скръб. Баща ѝ наистина беше мъртъв. Нямаше кой да я потупа по ръката и да каже: „Съжалявам, стана ужасна грешка“. Тя нямаше да се събуди и да открие, че е било сън.

Един отдавнашен спомен изблизна в съзнанието ѝ: баща ѝ — русокос великан, я бе вдигнал на ръце и я люлееше високо. Държеше я над главата си, откъдето тя го гледаше право в ясните му сини очи, които блещукаха като езерата, които видя от самолета, когато ходиха да видят баба ѝ. Имаше очи, в които да потънеш.

— Как е любимата ми червенокоска? — избоботи гласът му, тя се разкикоти, защото всички знаеха, че само тя бе червенокоса. Престори се, че се свива срамежливо, това също бе част от играта. Но когато той неочаквано я свали долу, почувства се сякаш бе летяла и изведнъж бе паднала на земята.

„Защо ние не ти бяхме достатъчни, татко? Защо мама не ти бе стигаше? Обичаше ли тези жени... или само си искал да изпиташ тръпката на гонитбата?“ Осъзна, че онова, което не знаеше за баща си, бе много повече от това, което вече знаеше. Кити силно се разтрепери.

Точно след *Локъст авеню* зави към паркинга зад фризьорския салон и „Пица, сърце мое“, където не очакваше да се мяркат репортери, докато се съвземе и продължи пътя си.

След около километър и половина подмина отклонението за магистралата и зави към Бишъп, където фабриката за преработка на гъби се простираше върху няколко акра земя. Острата миризма на тор я накара да сбърчи нос. Там на групички се издигаха ниски бетонни къщички. След като направи няколко завоя, откри, че се намира в квартал от малки, порутени домове с дворове с избуяла растителност, отделени един от друг с опънати вериги.

Слънцето бе залязло, спускаше се сумрак — беше час, в който повечето семейства вечеряха. Все пак трябваше да позвъни, преди да

отиде. Хедър вероятно щеше да се подразни, че идва без предизвестие... А точно сега Кити не можеше да си позволи повече черни точки.

Въпреки всичко продължи напред, спираше само, за да погледне листчето от тетрадка с редове, върху която с едър детски почерк бе написан адресът. Помисли си: „Сигурно така се чувства наркоманът“. С разтуптяно сърце, с опънати нерви, дава си сметка, че това, което върши, не е добро, че би могло да го убие, но е прекалено отчаян, за да спре.

Движеше се бавно по полутъмната улица, от двете страни дърветата образуваха гъста сянка между уличните лампи, които бяха разположени толкова далеч една от друга, че хвърляха твърде оскъдна светлина, а тя се взираше в пощенските кутии, наклонени в различни посоки, на много от тях номерата бяха съвсем изтрити, на други едва се четяха. Най-накрая откри номера, който търсеше, зад него започваше алея, обрасла с бурени. Къщата, която едва се виждаше от дървета, бе разположена на десетина метра от тротоара зад порутена ограда. Ръждясалата люлка пред нея бе единственият знак, че там живееше семейство. Но когато се вгледа, откри, че все пак дворът бе поддържан. Малкото пространство с морава, ако изобщо можеше да се нарече така, бе окосено и пожълтялото сено бе струпано на купчини, покрити с клони от дърветата.

Изведнъж Кити изпита дълбоки съмнения. Какво искаше да постигне с идването си тук? Вечерта, когато се видяха за втори път, Хедър се бе отнесла по-топло с нея. Дори Шон се бе разприказвал, че работи на половин ден — кастри дървета, и че следва в университет. Тъкмо докато говореха, като гръм от ясно небе позвъни Алекс и не само провали вечерта, но и всичко.

Трябваше да изчака още няколко дни, докато шокът премине. Тогава Хедър би си дала сметка, че Кити не бе отговорна за постъпката на майка си.

„Но тогава вероятно би било прекалено късно“ — нашепна ѝ един вътрешен глас.

Кити пое дълбоко дъх и събра сили да излезе от колата. Някъде по средата на бетонната пътека, която водеше към къщата, дълбок глас се обади откъм сенките.

— Няма я вкъщи.

Отстрани на алеята, на фона на жълтата камионетка се очертаваше фигурата на мъж. Нещо в отпуснатото му, почти нахакано държане ѝ се стори познато. Забеляза как огънчето на цигарата му се въртеше във въздуха, после блесна и освети хубавото лице на Шон с остри черти.

— Имаш ли представа кога ще се върне? — попита Кити и сърцето ѝ заби още по-силно.

— Както и да е, по-добре, че дойде. Трябва да ти кажа, сестра ми не желае да те вижда. — Гласът на Шон звучеше делово, но тя почувства и нотка на неприязън.

Кити прочисти гърлото си и се насили да заговори, за да покаже, че не е толкова лесно да я сплашат. Особено млад мъж, който би могъл да ѝ бъде по-малък брат.

— Представям си какво изпитва — каза. — Но ако бих могла да обясня...

— Не ни дължиш никакво обяснение — срязва я Шон.

От тясното пространство между гаража и оградата, отбелязваща границата на имота, се процеждаше светлина. Той излезе от сянката, ботушите му газеха чакъла и той захрущя, а тя забеляза, че бе облечен както онзи ден — с джинси и памучен пуловер с навити до лактите ръкави. Мускулестите му ръце бяха зацапани със смола от дърветата, която се бе полепила по кожата, макар явно да се бе къпал. Тъмната му коса се разделяше на кичури.

— Може ли да вляза за малко, само да поседна? — Изведнъж Кити почувства как отмалява. Трябваше да седне, в противен случай щеше да се срути като отрязано дърво.

Той я изгледа внимателно с тъмните си очи. Може би мислеше, че това е някакъв трик? Но явно по вида ѝ бе преценил, че може да припадне, защото я покани да го последва.

С облекчение и признателност едновременно Кити тръгна след него по чакълената пътека, която водеше към малкия заден двор. Висока дървена ограда отчасти закриваше гледката към пътя, който минаваше покрай стръмното дере. Нямаше начин да сбърка силния лъч на предни фарове, който освети за миг покрай тях, нито пък на шума на гуми, който се засилваше и утихваше едновременно с далечните сигнали на сирени и скърцане на спирачки.

Отдясно се издигаше пристройка, която тя отначало сбърка с голяма барака за инструменти. Но когато Шон се отпрати към нея, Кити се досети, че вероятно той спеше там. Разбира се, помисли си. Той не беше дете. Това, че бе останал да живее там, предположи, бе по-скоро заради Хедър и баща им, отколкото за него самия.

— Предишният собственик е бил артистична натура. Това е студиото му — осведоми я той, устата му се изви в крива иронична усмивка сякаш нещо стойностно би могло да произлезе от некадърник. — Няма кухня, но има течаща вода и клозет.

Парче плавей бе заковано за вратата, на него бе вързано оръфано въже с тибетски медни звънчета. Когато Кити последва Шон вътре, дрънченето им я развесели без никаква определена причина.

Стаята, в която влезе, бе изненадващо подредена. Погледът ѝ падна върху двоен матрак на пода, прилежно покрит с изтъркана покривка, филодендрон поклащаше листа до напръскан с боя стол, видя сгънати дрехи и многократно четени книги с меки корици, подредени върху полиците на едната стена.

После случайно вдигна очи нагоре и се възхити. В средата на тавана се виждаше част от луната и от кадифеното небе.

Шон проследи погледа ѝ и кимна с разбиране.

— Спя под звездите и нямам нужда от будилник, за да ме вдига от сън. Гледката почти компенсира останалото.

Кити отново дочу слабия шум на уличното движение — приличаше на силен повей на вятър — последван от тихото бръмчене на приближаващи мотори, които по-късно заглъхваха в далечината. Фарове осветяваха прозореца с жълтеникава светлина, очертавайки венецианските щори, и хвърляха върху леглото сянка с форма на стълба.

Но нищо от това нямаше значение. За Кити, която се взираше в звездите, премигващи като лампи на някоя отдалечена веранда, светът се свеждаше до тази единствена малка стая. Тя усети, че ѝ се завива свят, подът се залюля леко под краката ѝ сякаш се намираше на палубата на кораб, носещ се бавно по морските вълни.

Не разбра какво става, но стаята внезапно се наклони настрани и тя падна назад, удряйки китката си в крака на масата. Извика, но звукът, който издаде, като че ли се чу от далечен коридор иззад

затворена врата. Острият ръб на масата се размаза пред очите ѝ и главата ѝ забуча.

Тогава забеляза загрижената физиономия на Шон. Беше клекнал до нея, облегал лакти на коленете си, тъмните му очи се взираха в нея напрегнато.

— Ей, добре ли си?

— Не съм сигурна. Бях добре и в следващата минута... — Тя затвори очи, защото главата ѝ отново се замая.

— Кога си се хранила за последен път?

— Честно? Не помня.

Шон се изправи, коленете му изпукаха и отиде до малък хладилник в ъгъла на стаята.

— Ето, изпий това. — Усмихна ѝ се с вид на човек, запознат с резултата от продължително гладуване. — След минута ще се оправяш, повярвай ми.

Неизвестно защо Кити му повярва. Изви се настрани, подпря се на лакът и отпи голяма глътка. Не обичаше особено кока-кола, но в момента напитката ѝ се стори като амброзия. Хрумна ѝ, че освен че бе изгладняла сигурно се бе и обезводнила. Представяше си как изглеждаше в очите на Шон. Щом не можеше да се погрижи за себе си, как би могла да се грижи за бебе?

— Прав си. Не биваше да идвам — изохка тя.

— Престани да се притесняваш. — Шон говореше дрезгаво, но в тона му нямаше упрек. — Случилото се не е по твоя вина.

— Баща ми е мъртъв. Майка ми се намира в затвора, но аз не съм виновна. — Осъзна парадокса на всичко това и се изкиска.

Шон седна на матрака по турски с лице към нея. В сумрака напрегнатите му тъмни очи се взираха в лицето ѝ — очи, които не издаваха почти нищо.

— Слушай, знам, че онзи ден се държах като дръвник.

— Явно се чувстваше неудобно, защото не бе човек, свикнал да се извинява. — Всъщност нямам нищо против теб. Ти си добра и съм сигурен, че би била добра майка. Но напоследък много ни дойде и не ни трябват повече грижи. Извинявай, че ти го казвам, но ми се струва, че вашето семейство точно сега си има доста неприятности.

Тя разбра, че той не желаше да я упрекне. Просто ѝ говореше каквото мисли. Явно в живота му нямаше място за мъка — независимо

дали нейна или чужда. Предположи, че още преди баща му да стане инвалид, Шон е бил този, върху когото е падала отговорността да се грижи за къщата и винаги да държи сестра си под око. Изстрадал е, помисли си тя.

Главата ѝ започна да се прояснява, стаята престана да се люлее. Тя успя слабо да се усмихне.

— Току-що си помислих, че когато бях на твоите години, си въобразявах, че знам какво са неприятности, но всъщност не съм имала никаква представа.

Той изсумтя подигравателно.

— Казваш го сякаш си на сто години. Не си много по-голяма от мен.

— Може би. — Срещна твърдия му поглед. — Между другото на колко години си?

— Другия месец навършвам двацет и пет.

Тя се почувства неудобно. Защо обсъждаха разликата в годините си? Усети как ледените ѝ от глад и изтощение крайници започват да се затоплят. „Има значение заради начина, по който ме гледа“ — помисли си. Погледът му беше искрен, преценяващ, от него кожата ѝ настръхна.

— Не дойдох тук, за да се опитам да променя нечие решение — каза тя направо, стараяйки се за промени темата. — Просто се надявах... — не се доизказа.

— Надявала си се, че Хедър ще се окаже с толкова широки възгледи, че няма да те обвинява за случилото се. Между другото, съжалявам за баща ти, дори не мога да си представя какво изживяваш — изрече със съчувствие той. — Но трябва да погледнеш на нещата от гледната точка на сестра ми. Тя е още дете, а вече изпати повече, отколкото ѝ се полага. Ако се прибави още нещо, тя направо ще рухне.

Кити остави кока-колата настрана и легна по гръб. Сълзи се стичаха по скулите към косата ѝ.

— Знам. Не я обвинявам. Вероятно на нейно място и аз бих се чувствала така — каза тъжно.

Когато Шон се пресегна и започна да я гали по главата, на Кити не ѝ хрумна, че така той прекрачва известна линия. Естествената граница между мисъл и действие сякаш не съществуваше в тази стая, с този мъж. Всеки миг непринудено се преливаше в следващия, затова тя

не можеше да си спомни кога точно Шон се изтегна до нея и я прегърна. Стори ѝ се само, че това бе най-естественото нещо на света.

Затвори очи, наслаждавайки се на младото му тяло, притиснато до нейното, на дъха на дървени стърготини и сапун и на още нещо, което бе собствената му миризма. Той я прегърна изненадващо нежно, топлото му лице се долепи до нейното. Усети и напрегнатите мускули на стиснатата му челюст, когато го погали по бузата.

Тогава той я целуна. Тя слабо изохка, когато почувства топлите му устни. Струваше ѝ се нереално... и все пак усещанията ѝ надминаваха всичко, което бе изпитвала дори в сънищата си. Бяха богати и наситени, всяко докосване, всяка все по-продължителна милувка я караше да възприема всичко по-ярко.

Кити се почувства като изгубена в морето, след като бе порила водата с дни, той беше първото стабилно нещо, на което се опираше. Наведе глава, целуна го леко по врата и пъкна ръце под пуловера му, изгладняла за топлината му и за приятното усещане за сила, което ѝ даваше. В отговор той я погали, прокара ръка по бедрото ѝ. Тя бе по пуловер и панталон, но докосването му сякаш опари голата ѝ плът.

Не възрази, когато той свали пуловера ѝ.

В сгъстяващия се мрак виждаше само очертанията на главата му и щръкналите кичури коса. После една кола освети прозореца и те се погледнаха изненадано. Очите, които се взираха в нейните, бяха най-тъмните, които бе виждала някога. Стори ѝ се, че би могла да потъне в тях и никога да не стигне до дъното им.

Шон изохка, прихвана я за тила и притисна устните си към нейните този път по-силно. Това не бе целувка, а природна стихия. Целувката като че ли я стисна за глезените и обърна вътрешностите ѝ наопаки. Тя усети как нещо в нея се разтваря, под напора на горещ, силен порив.

Не бива... не бива...

Това бе гласът на разума, но тя отказа да се вслуша в него. Дълбоко в душата си Кити знаеше, че не бива да се захваща с някого точно сега, още по-малко с брата на момичето, чието бебе се надяваше да осинови. Беше я обзело някакво безразсъдство, сякаш се бе качила в някоя от колите, които чуваше, че препускат навън, и не бе в състояние да се спре.

Усещаше само Шон и виждаше как звездите ѝ намигаха от небето. После той седна и свали пуловера си нехайно като всеки млад и красив мъж, който не се стеснява от голотата си. Работата на открито бе направила мускулите му твърди като дърветата, по които се катереше, за да изкарва прехраната си, почернелите му ръце и гърди бяха като на работещ мъж, а не на атлет.

Тя разкопча колана на джинсите му. Катарамата проблесна на светлината, която преминаваше косо по стените и тавана, а после я обхвана с двете си ръце, хладината ѝ бе приятна за разгорещените ѝ длани. Когато плъзна ръка в джинсите му, за да го докосне по същия начин, той изохка. Беше забравила на какво е способен двайсет и пет годишен мъж. Че би могъл да бъде толкова готов.

Минути по-късно, когато той проникна в нея, Кити го прегърна през врата, улови се, за да се задържи и да не падне на земята, която се въртеше бавно под нея. Не желаше да се отпуска напълно. Искаше да усети всичко, всяко нежно захващане. Защото горещината на телата им в мига, когато свършваха едновременно, бе най-важното в тази луда, объркана вселена.

ШЕСТА ГЛАВА

Ковчегът беше от солидна кестенова дървесина, с месингов обков — най-скъпият възможен. Този път по изключение целта на Алекс не бе да направи добро впечатление. Въобще не я интересуваше, че сестрите ѝ щели да протестират за цената. Избра го по простата причина, че ѝ напомни на едно стихотворение.

Под разперения кестен селската ковачница се гуши...

Преди години бе научила наизуст за домашно и докато съучениците ѝ се препъваха в думите и изразите, Алекс го рецитираше като по вода. Не че бе по-умна от другите, стихотворението просто плени въображението ѝ. Защото си представи, че баща ѝ стои под това кестеново дърво, какъвто бе висок и благороден. Баща ѝ — до огнената ковачница на живота...

И на звънтящата ѝ наковалня се изковават дух и дело...

Очите ѝ се насълзиха, докато гледаше баща си, изпънат в ковчега на не повече от три метра разстояние — вече не беше силен, а просто мъртъв възрастен мъж. На приглушената светлина в параклиса профилът му лъщеше с парафинен блясък, строгите устни и римският нос му придаваха прекалено неодобрителен вид.

Дафни, седнала на плюшения сгъваем стол до нея, като че също го чувстваше. Тя хвана ръката на Алекс и я стисна здраво. Алекс стори същото в отговор, усети забързания пулс на сестра си и после се отдръпна. Да, баща ѝ наистина понякога придобиваше заплашителен израз. Но той беше също така очарователен и остроумен, изпитваше

страст към живота, която привличаше хората като пеперуди към пламък. Най-хубавото от всичко бе, че я караше да се чувства защитена.

Един стар спомен изблизна в съзнанието ѝ. Беше заедно с майка си, баща си и сестрите си в заливчето и газеха в морето... точно там, откъдето, ако вдигнеш очи, щеше да види покрива на къщата им, блесналите от слънцето бели шинди, надвиснали над скалата като гигантска вежда. Едва ли бе на повече от четири-пет години, но достатъчно голяма, за да ѝ позволят да влезе във водата до коленете. Сигурно не бе забелязала обаче прииждащата огромна вълна, докато изведнъж не я събори. Поне ѝ се бе сторила огромна, а и не знаеше да плува.

Тогава Алекс за пръв път изпита паника. До ден-днешен все още си спомняше безпомощния ужас, който я завладя, когато водата я подхвана и захвърли като парцалена кукла, а очите и носът ѝ се напълниха с пясък и вода. Усети как рамото ѝ остърга пясъчното дъно и банският ѝ костюм се смъкна надолу.

Задави се. Точно когато мислеше, че щеше да се удави, силни ръце я сграбчиха и я вдигнаха високо. Тя почувства как студената вода се стича по тялото ѝ, докато топлите ръце на баща ѝ я прегръщаха. „Татко, моят татко“ — изхълца и се притисна към него. Водата не може да е била много дълбока, защото усещаше как той крачеше по дъното, докато стискаше малкото ѝ треперещо телце.

— Всичко е наред, татко е тук — успокои я дълбокият му глас. — Никога няма позволя да ти се случи нещо.

След толкова много години, Алекс потрепери от хладината, която лъхаше от климатичната инсталация в помещението без прозорци, където лежеше баща ѝ, сякаш бе облечена в мокър бански костюм вместо в красивия черен, който избра за случая.

За погребението му се спря на двуреден сив костюм и вратовръзка на диагонални райета. Откри костюма, закачен на дръжката на гардеробното помещение до спалнята на родителите си в пластмасов калъф заедно със смокинга, който трябваше да облече на празненството. Дали той се бе сетил да го прибере от химическо чистене, мислеше си, или майка ѝ бе изпълнила това съпружеско задължение, преди да грабне пистолета и да го убие?

Алекс се опита да преглътне образувалата се на гърлото ѝ буца. Тя си стоеше там от два дни. Не бе в състояние да се храни и почти не можеше да преглъща. Чудеше се дали не бе получила стрептококова инфекция или нещо по-лошо.

Извърна се бавно към сестра си. Забеляза, че Дафни дори не гледаше към баща им, беше свела очи към ръцете в скута си. Като че ли ковчегът не бе на два метра пред нея. Сякаш бе случайна позната, която броеше минутите и искаше да издебне подходящ момент, за да си тръгне. Алекс забеляза как разсеяно потърка бузата си, но не бършеше сълза, а петно от червило, останало от целувката на някоя опечалена, спряла да види тялото и да изкаже съболезнованията си.

Алекс изпита ярост, тя я лъхна като горещ сух въздух от фурна. Как можеше да седи, без да пролее и едничка сълза? Като че ли баща им ѝ беше някакъв далечен роднина или стар приятел на семейството, когото не бе виждала от години. Сякаш не той я бе отгледал, хранил и платил за колежа ѝ.

Щом Дафни не го е обичала, защо не си бе останала вкъщи при Кити, където двете да кроят заговори как да отърват майка им от затвора? Тя знаеше, че колелото вече се е завъртяло. Когато сестра ѝ вдигна глава, Алекс забеляза замисления ѝ израз, какъвто не бе виждала по-рано. Като че ли Дафни разсъждаваше дали баща им сам не си бе виновен.

Дали и други мислеха същото? Алекс изгледа ужасено лицата на приятелите и роднините, които идваха и си отиваха цял следобед. Забеляза леля Роуз на последния ред — по-възрастна и по-сурова от майка им, седнала с изправен гръб, въпреки че вече бе кожа и кости. Пред нея седяха леля Джун и чичо Дейв, пристигнали с караваната си чак от Дел Мар. Също и леля Едит, дошла от Мейн, придружена от сина си Камерън, за когото се знаеше, че е гей. Наистина това бе известно на всички, освен на майка му, която настояваше да се отнасят към Кам като към заклет ерген.

На лицата на присъстващите бе застинало недоумяващо изражение и то напомни на Алекс пътници, оцелели от самолетна катастрофа. Винаги когато по вечерните новини видеше такива лица, тя се пресягаше за дистанционното.

Ако можеше да го направи и сега — с едно натискане на копче да изтрие последните четири дни. Тогава нямаше да седи тук, да гледа

изумено тялото на баща си, отказвайки да повярва станалото. А на другия ден, вместо да присъства на погребението му, щеше да танцува с него в клуба.

Алекс преглътна сълзите, които всеки момент щяха да закапят. Тя самата как щеше да се справи? Възможно е заради скандали вестниците да се продават като топъл хляб, но за недвижимите имоти това си бе направо катастрофа. Ето например имението Брустър — вече цяла година бе обявено за продан и нищо не се получаваше. Фактът, че там бе станало самоубийство, плашеше повечето сериозни купувачи. Тя не можеше да си представи какво ще стане с комисионите ѝ. Това, че нямаше пари да си плати данъците, бе едно на ръка, но щеше да бъде късметлийка, ако не се наредеше на опашка за безработни.

А ето до нея седеше Дафни, която имаше богат съпруг, лекар, и фантастичен апартамент в Манхатън. Дафни можеше да си позволи да остане вкъщи при децата и да си пише скъпоценните романчета, които нямаха нищо общо с истинския живот. Щом това изпитание свършеше, тя щеше да се върне в Ню Йорк и да избяга от гнездото на осите — от развъдника на клюки и инсинуации, сред които Алекс трябваше да живее.

Обзе я сковаващ страх, сякаш бе погълнала ледена течност. Беше доволна, че седеше отпред, където никой не можеше да види лицето ѝ. Хората биха се озадачили от ужаса, изписан на него. Сигурно би им направило впечатление и че очите на Дафни бяха сухи и безизразни.

— Искаш ли кърпичка? Взех няколко — прошепна Алекс многозначително на сестра си, докато бършеше сълзите си.

Дафни се обърна и я изгледа хладно.

— Не, благодаря. Нямам нужда. — Съвсем тихо добави по същия начин: — Не се безпокой, няма да те поставя в неудобно положение на погребението.

— Поне можеш да покажеш, че скърбиш.

— Какво те кара да мислиш, че не скърбя? Не само ти си загубила баща си. Това, че си била по-близка с него, отколкото Кити и аз, не ти дава изключителни права. — Дафни говореше тихо, но във всяка дума се долавяше гняв. — Искам да ти кажа още нещо. Според мен се отнасяш ужасно с мама.

Алекс я изгледа ужасено през рамо.

— За Бога, Дафни — изсъска. — Някой може да чуе.

— Добре, нека да чуе.

Сестра ѝ я гледаше предизвикателно, Алекс никога по-рано не я бе виждала такава... До този миг дори не би повярвала, че е способна на подобно нещо. Сега разбра какво криеше непроницаемото лице на Дафни — сестра ѝ ѝ беше много сърдита.

„Също както когато бяхме деца — помисли си. — Дафни и Кити срещу всички, включително и срещу мен.“ По дяволите, къде все пак беше Кити? Вероятно при майка им или при онзи дебел адвокат, когото бе наела да я защитава. А трябваше да бъде тук, с баща им.

В тишината, в която се долавяха шепнещи гласове и лекото съскане на въздуха от климатизаторите, Алекс почувства, че ѝ идеше да се разкрещи.

Хвърли още един поглед към ковчегата и лицето ѝ се сви. Изрида тихо:

— Боже, моля те, кажи ми, че има някаква грешка. Кажи ми, че не нашият баща лежи тук... — Млъкна и закри лицето си с ръце.

Усети, че Дафни се накланя към нея и я прегръща успокояващо. Когато вдигна очи, забеляза сълзи в очите на сестра си.

— Знам — прошепна Дафни с разтреперан глас, — аз също не мога да повярвам.

Неволно Алекс сподели с нея:

— Онази вечер, пред къщата... — буцата в гърлото ѝ започна да тупти — ... едва не припаднах на тревата.

Онова, което не каза и което никой друг, освен присъстващите там полицаи, не знаеше, бе, че тя наистина загуби съзнание... за минута или малко повече. Достатъчно дълго, за да се срамува при мисълта, че падна на поляната и полата ѝ се намокри с вода от скоро полятата трева.

Дафни затвори очи и каза:

— През цялото време, докато пътувах със самолета, си мислех, че когато дойда, всичко ще се окаже ужасна грешка.

Преди да ѝ отговори, с периферното си зрение Алекс забеляза, че някой вървеше към тях. Лийн. Лицето ѝ беше бледо и изпито, очите ѝ — зачервени, сякаш бе плакала. На няколко крачки след нея я следваше майка ѝ.

Берил Чапмън, мършавата развалина, останала от красивата едно време жена, бе облечена в черно от главата до петите, сякаш тя бе опечалената вдовица. Само че не изглеждаше съсипана от скръб. Макар очите ѝ да бяха скрити зад големи тъмни очила, на лицето ѝ се четеше хладно презрение.

Докато Алекс я наблюдаваше, Берил седна на стол няколко реда зад тях. Тази жена имаше пръст в убийството на баща ѝ, беше убедена в това. Вероятно косвено. Но това не означаваше, че бе по-малко виновна. Тя и майка ѝ сигурно се бяха скарали и озлобена от кавгата, Берил бе изплюла камъчето, че е била любовница на съпруга ѝ. Не може Берил да не бе чувала за жените, с които той бе имал връзка след нея. Да, имаше логика. Майка ѝ едва ли би се разстроила чак толкова, научавайки за връзка отпреди около трийсет години. Но нещата се променяха, ако откриеше, че Берил не е била единствената.

„Какво нахалство притежава тази жена да се появява тук — кипеше вътрешно Алекс. — Трябва да отида при нея и...“

— Алекс.

Стресна се, извърна се и видя Лийн да сяда на празния стол от дясната ѝ страна. Отблизо приятелката ѝ имаше още по-нещастен вид, отколкото отдалеч. Очите ѝ бяха подути и зачервени, ноздрите ѝ бяха протрити от хартиените кърпички. Беше облечена с обикновена бяла блуза и черна пола, единственото ѝ бижу беше малко златно кръстче на верижка около врата. Когато Лийн я прегърна, напомни на Алекс треперещо изгладняло улично псе.

— О, Алекс, откакто ми се обади, не мога да спра да плача.

Лийн миришеше на парфюма „Калвин Клайн“, който ѝ бе подарила за Коледа. Лийн, която не можеше да си позволи да си купи каквото и да било, да не говорим да прави подаръци на другите, ѝ бе изплела дантелена покривчица за маса. В това помещение, където властваше смъртта и винаги бе хладно като за пуловер, Алекс почувства топлина. Лийн я обичаше според нея дори повече от сестрите ѝ. Тя обичаше и баща ѝ. Но сълзите, които се стичаха по бузите на Лийн в момента бяха изключително заради нея, Алекс бе сигурна в това.

— Благодаря ти, че дойде. — Избърса страните на Лийн с кърпичката, която бе смачкала на топка в ръката си. — Татко би бил доволен, че си тук.

Лийн извърна очи и се отдръпна. Изведнъж се почувства неудобно. Алекс си помисли: „Не иска да причинява болка на никого.“ Когато бяха малки, Лийн обожаваше баща ѝ. Дори Алекс понякога се чудеше дали заради него не идваше толкова често у тях. Но колкото и да го обожаваше и тайничко да желаше да ѝ бъде баща, Лийн явно нямаше намерение да престъпва ролята си на приятелка на семейството.

Алекс никога не я бе обичала толкова, колкото в този миг.

— Щях да дойда по-рано, но Тайлър направи истинско представление — извини се Лийн. — Трябваше да изчакам Бет да нахрани двете си деца, за да мога да ѝ го оставя. По пътя за насам, разбира се, мама трябваше да спре да си купи цигари. — Смръщи се отвратена.

Хвърляйки поглед през рамо към Берил, Алекс се въздържа да не покаже яда си. Заради Лийн, а също и заради баща си трябваше да запази спокойствие. Дори това да означаваше да прехапе език.

Докато седеше със схванат врат, разтреперана от яд, си спомни как едно време не умееше да се прикрива толкова добре. Истината бе, че никога не бе обичала майката на Лийн. Когато бяха деца, ѝ се струваше, че Берил не забелязваше и никак не се интересуваше колко време дъщеря ѝ прекарваше в тяхната къща. Тя си имаше Бет, любимата си дъщеря. А също и приятелите, с които се събираха през вторник, за да играят маджонг. Имаше си и кариера — на професионална бивша съпруга. Лийн често се шегуваше, че майка, ѝ би застреляла всеки мъж, преди да се омъжи за него, за да не се откаже от издръжката на бившия си съпруг.

Шегата вече не беше смешна.

После, когато станаха на четиринайсет години, безметежната свобода на Лийн внезапно прекъсна. Двете с Алекс играеха на карти. Тъкмо бяха привършили играта и пробваха дрехи за тържеството с танци, посветено на бащите и дъщерите, което щеше да се състои в петък вечер. Цялото легло бе покрито с рокли. Лийн бе възбудена, защото и тя щеше да отиде на танците. Преди да започнат, позвъни на майка си да ѝ каже, че самият доктор Сийгрейв изявил желание да заведе и двете момичета. Берил не каза нищо, освен това, че тръгва да я прибере, а вкъщи щели да си поговорят.

Нито Лийн, нито Алекс имаха представа, че може да се разстрои. Берил не беше от типа жени, които викат и крещят. Вероятно по тази причина с майка ѝ останаха приятелки толкова години. Едва когато вратата на стаята внезапно се отвори и Берил нахлу, момичетата разбраха, че нещо не е наред.

Берил гледаше толкова мрачно, че Алекс не можа да зърне дори зениците ѝ. Устните ѝ представляваха яркочервена резка на фона на бледото ѝ сухо лице. Алекс знаеше точно какъв цвят червило използваше — двете с Лийн го бяха изпробвали, когато Берил я нямаше вкъщи и в онзи момент си помисли колко подходящо бе наименованието му — „Червено от джунглата“. Майката на Лийн наистина приличаше на някакво диво животно от джунглата, готово да се нахвърли на плячката си.

Тя точно това и направи — хвърли се към дъщеря си с остриите си нокти, грабна Лийн за рамото и я вдигна от леглото.

— Малка досадница такава. Как смееш? Не ти ли стига, че си тук по цял ден? А сега и това. Държиш се като че ли си нямаш семейство. Като че ли си нямаш баща, който с най-голяма радост ще те заведе на бала. — Червени петна избиха по високите ѝ изпъкнали скули.

Лийн стоеше изумена, с лице бяло като платно, и в момента не намери думи да ѝ отговори. Изгледа продължително майка си с насълзени очи. После извика нещо, което Алекс никога нямаше да забрави.

— Предпочитам да живея тук! Татко поне има извинение, че не ми обръща внимание, защото е на пет хиляди километра отук.

В този миг Алекс също успя да проговори. Скочи от леглото и извика:

— Остави я! Пусни я!

Берил се обърна и я изгледа продължително с омраза.

После грабна Лийн за ръката и мълчаливо я изведе през вратата.

След този случай Лийн започна да идва по-рядко у тях и само от време на време преспиваше и ги придружаваше на семейни разходки. Никога не обсъдиха случилото се. Алекс не го спомена и пред родителите си. Какъв смисъл имаше? Баща ѝ би казал, че вероятно е проява на отдавнашни лоши чувства към него. Майка ѝ би защитила Берил с думите, че тя имала пълно право да се безпокои и че никой не бивало да забравя, че Лийн си имала свой баща.

Сега, взирайки се в осветения ковчег, Алекс си помисли: „А сега кой остана без баща?“ Усети как от иронията на ситуацията стомахът ѝ се сви.

Лийн сякаш прочете мислите ѝ, хвана я за ръката и я стисна толкова здраво, че Алекс усети халката ѝ. Не можеше да си обясни защо приятелката ѝ продължаваше да я носи. Нали почти пет години бяха минали откакто нейният съпруг никаквец изпразни банковата им сметка и изчезна от града, оставяйки я бременна и без пари?

— Беше чудесен човек — прошепна на срички Лийн. Минаха секунда или две, докато Алекс осъзнае, че тя говореше за баща ѝ, а не за Чип. Кимна, сълзите я давеха и затова не отговори. В този момент Дафни се наведе през нея, поздрави Лийн и леко я целуна по бузата.

— Благодаря ти, че дойде — изрече тихо.

Алекс се замисли дали не си въобразява, че забеляза известна неприязън у Лийн, когато тя отговори:

— Съжалявам за загубата ви. Кажете ми, ако има нещо да помогна.

Преди Дафни да отговори също така учтиво, вниманието на трите жени бе привлечено от известно раздвижване в залата. Алекс се огледа и тогава забеляза, че Берил Чампън бе тръгнала към предната част на параклиса с високо вдигната глава, светлината се отразяваше в очилата ѝ под остър ъгъл в лъчи, подобни на малки кинжали. В гърдите на Алекс напираше гняв, но не можеше да я спре. Просто остана да си седи, със схванат изправен гръб и видя как Берил спря, олюлявайки се пред ковчега.

С периферното си зрение забеляза, че Лийн изглеждаше също така ужасена. Не, не само ужасена. В известен смисъл изпитваше отговорност като човек, донесъл любимата си змия в клетка, но тя се бе изплъзнала и заплашваше да ухапе някого.

Дафни и Алекс се спогледаха. Сестра ѝ имаше изумен вид сякаш най-близката приятелка на майка им, жената, с която майка им редовно обядваше и пазаруваше, за която купуваше подаръци за Коледа и с която клюкарстваше по телефона, се бе превърнала в непознат човек.

Те отново обърнаха очи към ковчега, чувайки нисък гърлен вик. Берил с тъмни очила и черни дрехи стоеше като изпаднала в транс. Костеливите ѝ ръце се свиха в юмруци, дългите яркочервени нокти

изглежда още по-червени от притока на кръв. Устата ѝ бе свита в ужасна гримаса, от която кожата по гърба на Алекс настръхна.

Тихо, но достатъчно силно, за да чуят Алекс, Дафни и Лийн, тя изсъска:

— Копеле такова. В ада ще си платиш за това, което направи.

Никой не спомена нищо по въпроса, докато не се подготвиха да си тръгнат.

— Може ли да ме откарате вкъщи? — Гласът ѝ беше нисък и изпълнен, с някакво чувство, което Алекс не можа да определи. Яд към майка ѝ ли беше? Или неудобство? Скоро щеше да открие.

— Няма проблеми — отвърна.

Видя как Лийн отиде до майка си, застана зад облегалката на махагоновата масичка, върху която бе разтворена тетрадка с винена кожена подвързия, за да могат приятелите и роднините да се разписват. Размениха си няколко думи, но по израза на Берил разбра, че ѝ стана неприятно. Тя кимна, каза нещо на Лийн, обърна се и излезе вдървено от параклиса.

Дафни предложи да се отбият да пият кафе в „Дени“ на булевард „Дел Рио“, на четири пресечки от къщата на Кити. Лийн, за изненада на Алекс, веднага се съгласи.

— Чувствам се толкова ужасно след това, което се случи — сподели с двете сестри малко по-късно, когато се настаниха в сепарето. Седна срещу Алекс и Дафни и обгърна дебелия бяла чаша с кафе с двете си ръце. — Майка ми... — Лийн се пресегна за пакетче захар — не е на себе си откакто чу за баща ви. Много тежко ѝ се отрази.

— Думите ѝ не прозвучаха като че са се обичали — отбеляза хладно Дафни.

Алекс изглежда сестра си с неудобство. Лицето на Дафни изразяваше изключителна бдителност, като на човек с мисия, за когото истината не бе най-важното. Тя искаше да оправдае майка им на всяка цена и би направила всичко възможно, за да го постигне. Дори това да означаваше да разрови мръсни истории около баща им, помисли си Алекс с растящо възмущение.

В стилната си тревистозелена рокля Дафни изглеждала не на място в гетинаксовото сепаре с масата от талашит. Беше малко след шест, ресторантът още не бе и наполовина пълен, макар да беше петък вечер през април, ден, в който лигата по боулинг имаше плейоф, а

вечерта на бинго в „Св. Игнаций“ бе в разгара си. Хората, които излизаха в петък вечер, естествено щяха да отидат до морето и да вечерят навън в „Краус Нест“ или в „Ернандос Хайдауей“.

Алекс се чудеше дали в клуба на имението Пасоверде, където приготвят менюто за уикенда, ще използват котлетите и омарите, поръчани за осемдесетте гости, които нямаше да пристигнат за отложения банкет по случай годишнината от сватбата.

От тази мисъл главата ѝ леко се замая.

Забеляза, че бледите страни на Лийн придобиха цвят, докато си играеше нервно с розовото пакетче подсладител.

— Всъщност мисля си за майка ви — каза. — Какво стана с Лидия? До известна степен мама се чувства виновна.

Алекс се сдържа да не изкрещи: „Съвсем права е. Само дето не е сложила пистолета в ръката на мама!“ Каза само:

— Лийн, какво знаеш, което не ни казваш?

Когато приятелката ѝ вдигна очи към нея, Алекс видя, че бяха пълни с мъка и съжали, че я попита. Изведнъж осъзна какво се готвеше да каже Лийн, но не желаше да го чуе. Не искаше да знае защо приятелката ѝ я излъга онзи ден. Същият ден, когато баща ѝ...

Преглътна трудно, изчака Лийн да вдигне чашата към устните си с леко треперещи ръце. След като отпи, я остави на масата и каза:

— Съжалявам, Алекс, трябваше да ти кажа. Онзи ден, когато дойде, аз знаех защо майка ми не е била поканена на тържеството. Но имах толкова неприятен ден, че просто... не ми се говореше на тази тема.

— Майките ни са се скарали ли? За пръв път чувам подобно нещо — намеси се Дафни, смръщила вежди.

— Мама ми каза, че не издържала повече да гледа как той се отнасял към нея. Четирийсет години понасяла лъжите му, така каза. Предполагам, че преди няколко седмици... просто не е издържала.

Алекс усети, че я облива топла вълна, последвана от леденостудена.

— Знаела си. За татко и за...

— Връзките му — довърши Дафни. Ясните ѝ зелени очи се спряха на Алекс, която трепна, осъзнавайки, че сестра ѝ не бе чак толкова наивна. — Май аз последна научих — продължи Дафни. — Разбрах го само преди няколко часа. Кити ми разказа някои неща. —

Тъмни пламъчета просветнаха в очите ѝ, сякаш не съобщаваше всичко, което знаеше и чувстваше. Наведе се напред и попита тихо: — Боже мой, нима целият град знае?

Лийн сви рамене.

— Тук-там съм чувала слухове. Хората обичат да говорят. Аз не им обръщам особено внимание.

— Ти откога знаеш? — Алекс се обърна към Лийн.

— Мама ми каза за нея и за Върн — призна тя. — Една вечер преди няколко години, когато беше подпийнала. Но останах с впечатлението, че не е било нещо сериозно. Така, между другото.

— Какво? — възкликна Алекс изумена. — Значи това е била причината родителите ти да се разведат — каза направо.

Лийн се намръщи раздразнена и бутна чашата си настрана.

— Вярно, че тогава съм била много малка, но, доколкото знам, е било банално. За да изневери на баща ми, мама сигурно е била много нещастна. Татко не беше особено мил и любвеобилен човек.

— Чакай да видим дали съм разбрала правилно — намеси се Дафни. Седеше с наведена глава и потъркваше замислено слепоочията си. — Преди трийсет и няколко години твоята майка и нашият баща са имали връзка. През цялото време майка ти го е крила от най-добрата си приятелка Лидия. Защо изведнъж е решила да ѝ каже? И което е по-важно, защо това е изкарало мама от релси?

Лийн поклати глава и остана безмълвна, докато около тях посетителите говореха, похапваха, шегуваха се с келнерките. На Алекс ѝ се стори, че в този момент съществуваха два свята едновременно — в единия бяха тя и сестрите ѝ, а в другия хората се разхождаха доволни и щастливи, наивно вярвайки, че подобни трагедии не могат да им се случат.

— Съжалявам, Алекс, но трябва да ти го кажа — изрече най-накрая нерешително Лийн. — В болницата се говори. Чух го от един пациент на Пат. Майка ви е взимала антидепресанти. Предполагам, че Върн е споделил с някого.

— Дори да е вярно, то не означава, че е луда — възрази Дафни. Но семето на съмнението вече бе посято, Алекс го забеляза в очите ѝ.

— Не твърдя, че е луда — съгласи се незабавно Лийн. — Дори не бих го споменала, но той... — Разпери ръце безпомощно и добави тихо и със съжаление: — Това съвсем не променя факта, че беше

изключителен човек. Наистина. Независимо от грешките, които сигурно е правил. — Погледна Дафни и каза: — Знаеш ли, че именно баща ти се бореше да привлечат специалист по присаждане на органи в болницата? Твърде ценни възможности пропадат, казваше той, да не говорим за семейства, които страдат от загуба на близък човек, а би могло да им се даде възможност трагедията им да се разреши. Беше прав. Откакто назначиха госпожа Канфийлд, донорите на органи се увеличили поне с трийсет процента.

— Не ми беше известно. — Дафни има приличието да се направи на малко засрамена.

За Алекс, разбира се, това не бе изненада, но докато гледаше пламналото лице на приятелката си, осъзна, че досега не ѝ беше минавало през ума, че съвсем не е единствената, която смята баща си за герой.

— Работата е там, че още не знаем защо бе убит — заключи печално. Гневът към майка ѝ, който не я напускаше през последните няколко дни, предпазвайки я от по-дълбоки и както тя предполагаше от още по-мрачни чувства, като че ли в момента се бе изпарил. Облегна се назад, без да докосне кафето си.

— Въпросът е дали някога ще разберем? — попита объркана Дафни.

Мина известно време, преди някоя от тях да заговори. Най-сетне Дафни извади портмонето си и с въздишка каза:

— Не знам вие как сте, но ако не си легна скоро, направо ще се срутя. Какво ще кажете да продължим този разговор след погребението?

Но Алекс бе сигурна, че нямаше да има продължение. Поне за нея. Съвсем сигурно не и за Лийн, която явно вече се отдръпваше в себе си. Лицето ѝ се затваряше, очите ѝ: бяха непроницаеми, когато се пресегна към чантата си.

Алекс от своя страна щеше да се постарее да не се сърди, че преди няколко дни я бе излъгала. Щеше да се опита да не гадае за какво ли друго я е лъгала... и какво говореше това за приятелството им. В момента, ако ѝ се наложеше да се справи с още нещо, сигурна бе, че просто не би могла да го направи.

Отдавна се бе стъмнило, когато Алекс зави по своята улица в оградения комплекс, толкова нов, че по голата земя се виждаха само поникнали тънки филизи хвойнови храсти и други вечнозелени растения.

Бяха се преместили едва предната година, когато продадоха къщата, в която живееха с Джим, докато бяха женени. Трябваше да се пригодят към толкова много неща, не само към живота без Джим. Дъщерите ѝ трябваше да свикнат с новото училище, с нови съученици. А сега, ако: не се случеше чудо, можеше да бъде принудена да продаде и тази къща и да се премести в някоя евтина и ужасна съборетина като къщата на Лийн.

При тази мисъл изпита внезапна болка. Усети туптене в слепоочията си и секторът черна земя, осветена от фаровете ѝ като че леко се залюля. Тя пак си представи Берил, застанала до ковчега като кобра, готова да се хвърли напред. А и Лийн в сепарето на „Дени“ нарочно избягваше да я погледне в очите. Какво означаваше всичко това?

Дали приятелката ѝ не знаеше повече, отколкото споделяше с нея? Все пак това не доказваше нищо. Дори баща ѝ да бе имал връзка с някоя жена, преди да умре, а Берил бе намерила за необходимо да осветли скъпата си приятелка, и за това, все пак то не даваше обяснение защо човек като майка ѝ, която цял живот бе отбягвала разпавии, ще вдигне пистолета и...

Алекс не успя да довърши мисълта си. Струваше ѝ се, че главата ѝ ще се пръсне от болка, а вкъщи я чакаха двете ѝ разтревожени дъщери. Плачът бе лукс, който просто не можеше да си позволи.

Щом забеляза на алеята пред къщата сребристосиньото ауди на бившия си съпруг Джим, който пътуваше в бизнес класа до Хонконг и прекарваше отпуската си с приятелката си на остров Мауи, на когото данъците не му тежаха като воденичен камък на шията, изведнъж ѝ се събра много.

По план Джим трябваше само да вечеря с момичетата. Не си ли даваше сметка, че освен всичко останало, най-малкото, от което имаше нужда сега, бе още една неприятност?

Към болката да прибави и обида вече бе прекалено.

След като спря до бордюра, Алекс поседя в колата още малко, стиснала здраво волана, поемайки дълбоко дъх, докато се успокои

достатъчно, за да излезе от колата и да затрака с високите си токове по пътеката, постлана с неравни плочи.

Щом влезе в къщата, до ушите ѝ стигна гръмогласен смях, който се носеше по коридора откъм кухнята. Явно Нина и Лори бяха на седмото небе заедно с баща си, независимо от мрачните събития, които го бяха довели.

Алекс гневно сви ръцете си в юмруци. Той би трябвало да се засрами. Да използва трагедията, за да изпълнява номера пред любимките си. Тя много добре познаваше игрите му. Нали по същия начин преди години я накара да се влюби безумно в него? Била е на същата възраст като дъщерите си, когато Джим Кардоса — с къдрава черна коса и черни като на циганин очи — влезе за пръв път в стаята ѝ и се разположи като у дома си.

„Тогавя бях готова да направя всичко за него... само не бих си затваряла очите като мама.“ Защото, за разлика от баща ѝ Джим нямаше причини да ѝ изменя.

След като метна чантата си на масичката в антрето, отрупана с ранички, учебници, захвърлени пуловери, тя се отправи към кухнята, където завари дъщерите си около масата, наведени над книжката с инструкции, докато Джим размотаваше кабела на нов уред за пуканки. Тримата се обърнаха изненадани, но след това замръзнаха.

Алекс спря на място като закована. Действително ли изглеждаше толкова страшна? Дали погледите на дъщерите ѝ, които забелязваше, се дължаха на това, че напоследък едва сдържаше нервите си? Най-малко желаше дъщерите ѝ да се чувстват така, сякаш трябваше да...

„Да пристъпват на пръсти и да говорят шепнешком както ти правеше, когато татко не бе в настроение.“

На Алекс ѝ се прииска да ги прегърне Нина — чернокоса, с матова кожа като баща си, и Лори — с ангелско лице и дълга руса коса, подобна на сноп слънчева светлина. Бяха петнайсетгодишни, но напоследък Нина израсна и бюстът ѝ наедря, докато Лори си остана слабичка и все още неразвита. Напоследък и двете бяха завладени от манията да се събличат насаме.

Лори наруши напрегнатото мълчание.

— Здравсти, мамо. Връщаш се по-рано, отколкото те очаквахме.

Алекс тъкмо се готвеше да каже колко е хубаво, че се прибира у дома, когато забеляза, че бившият ѝ съпруг я гледа с такова съжаление,

че нещо я стисна за гърлото. Съчувствието му не ѝ бе нужно. Онова, от което се нуждаеше, беше съпруг.

— Забелязвам. — Скръсти ръце на гърдите си. Изглежда хладно Джим и каза: — Не очаквах, че още ще си тук. Доколкото разбирам, приятелката ти има други планове за вечерта или не съм права?

Алекс изпита известно задоволство, но и срам, когато го видя, че се изчерви, всъщност естественият му тъмен тен потъмня още повече и той стана още по-привлекателен, а това я влуди. Защо беше толкова хубав? Сега изглеждаше дори още по-добре, отколкото в гимназията — с очи като на Майкъл Корлеоне и къдрава черна коса, вече леко посребрена. С джинси и ирландски моряшки пуловер беше едновременно елегантен... и малко опасен.

— С момичетата тъкмо щяхме да правим пуканки — изрече съдържано той.

— Старият уред за пуканки се развали — побърза да обясни Лори с обичайното си желание да се хареса. — Наложил се да излезем и да купим нов. — Усмихна се мило на Алекс и вдигна кабела, който Джим тъкмо размотаваше. — Страхотен е. Няма нужда от олио — пекат се на въздух.

Нина сръчка сестра си с лъжицата.

— Как може да си такава глупачка? Не виждаш ли, че мама е разстроена? Дядо е мъртъв и за пуканки ли трябва да говорим? — Изглежда страховито Алекс. — Не се сърди, мамо. Не беше от липса на уважение. Само дето татко мислеше... — Прехапа устната си.

— Хайде сега да си починем. — Джим отиде до Нина и я прегърна през раменете. Изглежда Алекс право в очите и каза: — Ако искаш, ще си тръгна. Но не мислиш ли, че е по-добре да седнем и да поговорим? Може да ти помогна.

Алекс изсумтя недоволна.

— Не ми ли помогна вече достатъчно? — Отиде до мивката, където бяха струпани мръсните чинии от вечерята, и пусна водата. Не толкова рязко добави: — Ако наистина можеше да помогнеш, повярвай ми, не бих ти отказала. Но нито ти, нито който и да е би могъл да направи нещо. Баща ми е мъртъв. И ако не се случи някакво чудо, майка ми ще остане в затвора до края на живота си.

— Не говори така. — В тона на Джим се четеше упрек.

— Тя го уби — отвърна му Алекс. — Не заслужава ли да заплати за това?

Зад нея Лори се разплака тихо.

— Хайде, момичета, качвайте се горе — нареди им нежно бившият ѝ съпруг и в този момент Алекс го възненавидя още повече, защото даваше на дъщерите им онова, което тя в момента не можеше да даде — нежност. Той ги прегърна една по една, изчака, докато се качат, и тогава каза: — Съгласен съм, че нещата не изглеждат добре за майка ти, но не ми се вярва, че положението ѝ е безнадеждно. Говорих с Кити и тя ми каза, че адвокатът ѝ ще търси смекчаващи вината обстоятелства и ще се бори за непредумишлено убийство.

— Не се изненадвам. В нейния стил е да използва всички възможности. — Алекс сипа препарат във водата, която се събираше в мивката.

— Да не би да искаш да кажеш, че тя изпитва удоволствие от цялата тази работа? — В хладния тон на Джим вече се усещаше гняв.

Алекс се извърна и сапунените мехурчета от ръцете ѝ закапаха по блестящите бели плочки на пода.

— Не знам! Знам само, че баща ми е мъртъв и тя е виновна!

Джим стоеше и я гледаше. Със самото си присъствие като че ли ѝ се подиграваше. На хладния фон на толкова модерната и хубава кухня с шкафове от светло дърво и плотове от неръждаема стомана той ѝ напомняше, че нещо много важно някак си ѝ се бе изплъзнало. Изведнъж си помисли, че не само кухнята, а и целият ѝ живот бе лишен от истинска топлина.

Джим държеше на мнението си и я гледаше с тъжна неприязън, а това ѝ действаше като ръждив пирон, забит в тялото ѝ.

— Докъде ще те доведе всичко това, Алекс? Кога ще престанеш да го извиняваш? Не смяташ ли, че е време да видиш нещата както са — сега, когато вече го няма?

— Как смееш да ми държиш лекции! — хвърли се тя върху него. — Погледни себе си? Трябваше ли да вършиш такива гадости зад гърба ми?

— Хайде да не навлизаме отново в тази тема — каза той отегчено.

— Защо не? Да не би да има някакви ограничения?

— Не беше точно така и много добре го знаеш.

— Аз поне никога не съм те лъгала!

— Наистина ти не си.

Алекс настръхна. Нямаше нужда да пита кого имаше предвид. Баща ѝ. Тя отпусна ръце покрай тялото си, мехурчета бяла пяна се стичаха от пръстите ѝ.

Когато събра кураж да го удари, звукът сякаш рикошира като пистолетен изстрел в тишината.

Джим се олюля назад, лицето му се вкамени и за миг ѝ се стори, че ще я удари. По дяволите, искаше ѝ се наистина да го бе сторил. Но за шестнайсет години Джим нито веднъж не я бе докоснал пръст и колкото и да му се искаше сега също нямаше да го направи. Когато той се извърна, тя усети как я обзема безпомощност, сякаш се удряше до смърт в решетката на клетката си. Видя как той взе якето си, прехвърлено през облегалката на кухненския стол, наложи си да събере всичките си сили, за да не се разплаче. Толкова го обичаше.

— Пожелай лека нощ на момичетата от мен — изрече той тихо и напрегнато. — Понеже стана въпрос, помисли си как всичко това им се отразява. — Джим спря на вратата ѝ я изгледа твърдо. — За теб нямаше по-важен човек на земята от баща ти и не си мисли, че те не го разбират. Все пак той беше техен дядо.

След това си тръгна. Алекс остана на мястото си, без да мръдне, сякаш да не посегне да не хвърли нещо. Усещаше цялото си тяло изтъкано от много фини нишки, които щяха да се скъсат и при най-малкото ѝ движение, а костите ѝ щяха да се пръснат по пода на кухнята като парчета от счупена чаша.

Тя изохка тихо и отпусна глава в шепите си. Зад гърба ѝ водата продължаваше да шурти, бе забравила да я спре, мивката се напълни и сапунената вода преливаше по чистия бял под. Не ѝ беше до това. Веднъж в живота си, вместо да грабне парцал, тя не помръдна. Подметките на обувките ѝ с високи токове се намокриха, а книжката с инструкциите за уреда за пуканки, която бе паднала на пода, плуваше във вода.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш, че не можеш да дойдеш на погребението? — Дафни обви ръка около микрофона на слушалката, въпреки че Кити нямаше да я чуе, тъй като бе някъде долу.

След минута мълчание тя чу как Роджър въздъхна.

— Съжалявам, мила. Просто няма начин да оставя Джени точно сега. Температурата ѝ се вдигна и дишането ѝ не ми харесва.

Познатата, свиваща сърцето тревога се прокрадна у Дафни. Значи детето се беше разболяло?

— Смятах, че само е малко настинала.

— Вероятно не е нищо сериозно — увери я той. — Случва се.

Дафни почувства как започва да се раздвоява. Майчинският ѝ инстинкт я караше да се качи на самолета и да се прибере незабавно вкъщи, да прегърне дъщеричката си, да сложи мокра кърпа на челото ѝ, да смъкне температурата и да ѝ даде кубчета замразен плодов сок, които Джени толкова обичаше да смуче. В същото време някакво шесто чувство, или пък нещо в гласа на Роджър, ѝ подсказа, че всъщност Джени не беше чак толкова болна. Вероятно малко подсмърча, но картината не бе така страшна, както Роджър я описваше. Не знаеше как, но просто ѝ стана ясно.

В съзнанието, ѝ проблесна спомен. Бе го затрупала с други неща в цялото объркване през седмицата, но сега се появи. Роджър в книжарницата, флиртуваше с онази руса жена. Точно така, флиртуваше. Тогава, тъй като не желаше да мисли за вероятността Роджър да я мами, не можа напълно да осмисли видяното. Но сега, след разкритията на Кити за баща им, потвърдени и от грозния инцидент с Берил в погребалния дом, тя не можеше да остави нещата просто така.

— Майка ти не може ли да ги гледа? — попита и стисна поздравно слушалката. — Сигурна съм, че не би имала нищо против да постои няколко дни при децата.

— Майка ми и баща ми са в Лондон — напомни ѝ той търпеливо, сякаш ѝ го бе повтарял многократно, макар че тя за пръв път го чуваше. — Освен това не бих искал да оставям моите деца с когото и да било. Те и без това са объркани. — Той замълча, после с тон, който я накара да стисне зъби, добави: — Слушай, не ми е приятно, като знам какво изживяваш там сама... но на първо място трябва да поставяме децата.

Моите деца. Като че ли само той се грижеше за тях и за нищо на света не би поставил своите нужди над техните. Като че ли съпругата му не го разбираше и се налагаше да прояви още по-голямо търпение, защото нали трябваше ли да се грижи и за нея?

Дафни стисна клепачи. Как би могла да му каже, че в, случая тя имаше по-голяма нужда от него? Коя майка би поставила въпроса по този начин? Ако Джени наистина се бе простудила, Роджър бе прав, че искаше да остане при децата.

Защо ли не я успокои представата как Роджър ги слага да спят и четете на Джени любимата ѝ книжка „Лека нощ, луна“?

Може би ако имаше по-голямо доверие в него...

Роджър обикновено даваше вид, че се съобразява главно с нея, но всъщност постъпваше най-вече така, както му бе най-удобно на самия него. Така през зимата преди две години, когато тя бе много болна от грип и го помоли този ден да се върне рано, той изрази съчувствието си като се върна само половин час по-рано от обикновено. Или пък при пътуването им до Санибел през февруари, когато поради грешка на компютъра Дафни бе останала без място в самолета на връщане, и той тръгна без нея, убеждавайки я, че имал планирана операция на другата сутрин и не можел да рискува да закъснее.

— Кога ще дойдеш? — попита тя.

— Още не мога да кажа, Даф, знаеш, ще го направя в първия миг, когато успея да се отскубна. — Той като че ли малко се изненада, че тя му задаваше подобен въпрос. — Междувременно се обадох тук-там и записах някои имена.

— Какви имена?

— Не смяташ ли, че майка ти би трябвало да има най-добрия възможен адвокат? Нека да гледаме реалистично на нещата.

Тя пое дъх и сдържа гнева, от който кипеше.

— Доколкото знам — каза му с равен тон, който с усилие успя да постигне, — Том Каткарт е добър адвокат.

— Може би за град като Мирамонт — смъмри я той. — Говоря за адвокат, който наистина знае как се дърпат конците.

Допреди една седмица, което поради обърканата ѝ представа за времето би могло да бъде и една година, Дафни не би успяла да обори неопровержимата логика на Роджър, който все пак се грижеше за интересите на майка ѝ. Но през последните няколко дни нещо като че ли се промени в нея, засега неуловимо като обърната брънка във веригата на велосипед — дреболия, която обаче не позволява на колелетата да се въртят.

— Големината на града, в който живее човек, не е непременно равна на размера на интелекта — бързо му изтъкна тя с остър тон. — Не забравяй, че и аз съм оттук, а това не ми попречи да се омъжа за теб.

Роджър замълча и по отмереното му дишане тя си представяше как се сдържа да не изпусне нервите си. Но вместо да се опита да заглади нещата, както би направила преди, Дафни млъкна. Седнала на леглото с метална рамка в стаята за гости на Кити тя наблюдаваше как дантелените завеси потрепват от влажния ветреца, който нахлуваше през отворения прозорец. На хоризонта се виждаше проблясващата вода на океана като в полузабравен сън. Роджър пръв наруши мълчанието.

— Бях останал с впечатлението, погрешно както разбирам, че желаяш да ти помогна — изрече той, по тона му се чувстваше, че съжалева.

— Онова, което желая, е да започнеш да се държиш като съпруг.

— Какво имаш предвид? — Тя си представи голямата му глава с прошарена коса и как вдига изненадано рунтавите си вежди при изявата на новата и непозната страна на характера ѝ.

„Не искам да си като баща ми“ — едва не изплака тя. Но думите ѝ се спряха в гърлото и тя изрече през стиснати зъби:

— Роджър, би ли опитал, само този път, да не бъдеш толкова противно разумен?

— Предпочиташ да ти се развикам ли? — По тона му разбра, че всъщност той го предпочиташе. Но това просто не бе в характера му. Нали точно затова се омъжи за него? Смяташе, че има нужда тъкмо от

такъв човек — да ѝ служи като котва и да я държи здраво, когато сърцето ѝ, пуснато на свобода, се устремяваше нанякъде. — Рискувам думите ми да ти прозвучат като лекарски съвет — продължи той със същия дълбоко обиден тон, — но съм склонен да отдам избухването ти на огромното напрежение, в което се намираш. Дафни, настоявам да си починеш. Ако не се погрижиш за себе си, може и да се разболееш.

Изведнъж Дафни осъзна, че той имаше право. Чувстваше се зле от изтощение. Беше толкова уморена, че мисълта да се сгуши под стария юрган ѝ се стори като най-привлекателното нещо на света. Тя огледа стаята, уютна както само Кити би могла да я подреди — в нащърбена кана от викторианската епоха, поставена върху старинна масичка до вратата, бе посадено мушкато, шивашки манекен бе украсен с шал с мъниста, огледало с ярка мозаечна рамка висеше над обикновен чамов скрин. В нишата на скосения таван тя позна акварел, рисуван от майка ѝ — прекрасен морски пейзаж от залива под къщата им.

Докато наблюдаваше изисканото съчетание на сиви и бели тонове — ефект, който знаеше, че се получава, като се изстиска боята, докато е още течна, Дафни се зачуди дали бе възможно наистина да прозреш мислите на човек, когото обичаш, или това просто бе илюзия, която те поддържа.

— Денят беше много изтощителен. Смятам да си легна — каза уморено на съпруга си. — Целуни Джени и Кайл от мен. Кажи им, че ми е мъчно за тях и ще се постарая да се върна веднага щом... — Всъщност кога? Ако останеше за процеса на майка си, това означаваше месеци — ... мога.

На следващата сутрин в десет часа църквата „Вечна памет“ беше препълнена. Докато Дафни заедно със сестрите си се промъкваше към първия ред, тя си помисли без никакво състрадание, че Алекс не би могла да е недоволна. Всички места бяха заети, а мястото за правостоящи бе пълно със закъснели — повече от стотина чифта очи бяха вперени в дъщерите на Върнън Сийгрейв, застанали с печално наведени глави.

Дафни поздрави с кимване бившия съпруг на Алекс, целуна по бузите племенниците си, седнали до него. Джим протегна ръка. Зет ѝ.

Тя осъзна, че не бе престанала да мисли за него като за свой зет и бе доволна, че бе дошъл. Помисли си, че в тъносиния костюм, ушит по поръчка, и вратовръзката с диагонални райета изглеждаше доста изискан, което би се харесало на баща им. Именно Джим се бе сетил да посреща на вратата опечалените, докато трите сестри разговаряха със свещеника и правеха последни уточнения.

В момента обаче цялото му внимание бе ангажирано от Алекс. Непрекъснато я наблюдаваше с крайчеца на окото си, сякаш не знаеше какво да мисли за бившата си съпруга. Прав е да е загрижен, помисли си Дафни. Никога не беше виждала сестра си толкова отнесена. На слънчевата светлина, която се процеждаше през жълтеникавите прозорци, черната ѝ сламена шапка хвърляше слаба сянка върху бледото ѝ лице и напомни на Дафни разпръснатата пепел. Тя се взираше в ковчега, но духом беше някъде другаде. Тихо, сякаш на себе си, Алекс промълви:

— Нали цветята са прекрасни? Помогнах на мама да ги изберем.

Кити, седнала между двете си сестри отдясно на Дафни, едва не онемя. Едва чуто прошепна:

— Само не ми казвай, че са били определени за тържеството.

— Нямахме смисъл да ги хвърляме. — Алекс продължи да се взира спокойно в цветята, които покриваха лакирания ковчег като богат гоблен, преливаха настрани и стигаха долу до поставката.

Дафни мълчеше. Правеше всички усилия да не се разридае. А цветята действително бяха великолепни — още един пример за безупречния вкус на майка им. Единствените цветя, които не бяха в тон, бяха оранжевите лилиуми. Открояваха се прекалено много на фона на тъмното полирано дърво на ковчега.

Дафни успя да сдържи риданието, което напираше в гърлото ѝ.

Преподабният Томас Бъкхорст се изправи, за да прочете молитвата, до него застана и чичо Спенс, който пожела да изнесе надгробно слово. Докато го гледаше, застанал на подиума — всъщност баща ѝ най-малко обичаше този си брат, за разлика от другия — тя си помисли колко ужасно несправедлива бе съдбата. Чичо Спенс приличаше на лошо копие на баща ѝ — беше колкото арогантен, толкова и безличен във всяко отношение, като се започне от формата на слабоватата му брадичка до големия корем. Тя си спомни с презрение ламперията от имитация на дърво по стените на кабинета

във фирмата му „Сийгрейвс Крайслер сити“. Как бе възможно той да надживее баща ѝ?

Заслуша се как той разказваше истории от детството им, с почти благоговееен тон им припомни за дядо им, умрял преди Дафни да се роди, макар че според майка ѝ дядото Сийгрейв бил ужасно лош и стиснат човек. Слушайки разказа на чичо ѝ, човек би помислил, че братята бяха отраснали в дом, където не се е повишавал тон и баща им ги докосвал с ръка само когато ги благославял.

Последваха и други надгробни речи: един лекар, започнал кариерата си като стажант при баща им, Уил Хенли, негов приятел от детинство. Най-накрая към подиума се отправи човек, когото Дафни не позна веднага. Беше висок, леко прегърбен, с оголяло теме, остатъкът от косата му бе прошарена. Костюмът, от който се подаваха кокалестите му китки, му придаваше вид на селски пастор, докарал се с най-хубавите си дрехи.

— Не познавах добре доктор Сийгрейв — започна той тихо и неуверено като човек, несвикнал да говори пред аудитория, — но мисля, че разбрах какъв човек беше. Знаете ли, преди двацет и пет години той спаси живота на сина ми...

В този миг Дафни си спомни случката. С колата се връщаха от Дел Мар, където бяха на гости на чичо Дейв и леля Джун. Пътуваха втори ден, бяха станали рано сутринта. Мракът падна изведнъж — така ставаше в този животновъден район, където градчетата почти се сливаха едно с друго по магистралата, свързваща Лос Анджелис и Сакраменто.

Баща ѝ отби колата в едно от тези малки градчета, тя не си спомняше името му. Беше им обещал да ги заведе да ядат бургери и пържени картофи. Тогава Дафни забеляза пикап, преобърнат до канавката, с все още включени светлини. Трябва да е била дванайсет-тринайсетгодишна — достатъчно голяма, за да разбере, че човекът, застанал до преобърнатия пикап и размахваше ръце като луд, за да го видят, бе ранен. Не сериозно, както излезе. Счупено ребро, няколко подутини и охлузвания. В канавката лежеше проснато малко свито телце, дете, облечено в гащеризонче, с руса коса, която на лунната светлина изглеждаше бяла — то беше истински пострадало.

Баща ѝ спря отстрани на пътя и изскочи навън.

— Това е моето момче, Бенджи — изрече задъхано мъжът. — Зле е ударено.

— Аз съм лекар — успокои го баща ѝ. — Сега ще видим дали мога да ви помогна.

Момчето, което изглеждаше шест — или седемгодишно, бе в безсъзнание и Дафни, сестрите ѝ и майка им гледаха безмълвно, със смесица от ужас и благоговение как баща ѝ го вдигна от затревената канавка и го пренесе до колата. Положи го върху сгънато одеяло в багажника на комбито. Майка им му светеше с фенерчето, докато той внимателно го преглеждаше.

С изключение на подутината на челото му, не личеше да има други увреждания. Но лицето му беше странно стекло и дишането му бе повърхностно. Баща им се обърна към непознатия, който приличаше на плашило — с дълги и слаби крайници, с коса като слама, а сянката, която хвърляше на земята, бе още по-издължена. Мъжът пристъпи към баща ѝ с протегнати напред ръце сякаш го молеше да извърши чудо. Което в известен смисъл баща ѝ наистина направи.

— Синът ви алергичен ли е от ухапвания от оси? — попита.

Мъжът се отдръпна назад и го изгледа предпазливо, после поклати глава.

— Не знам такова нещо.

— Изглежда, че е получил анафилактичен шок. По-просто казано, направил е алергична реакция вследствие ухапване от оса.

Мътните изцъклени очи на мъжа се проясниха.

— Всъщност заради една оса се обърнахме. Жужеше като луда. Посегнах да я смажа и... тогава съм загубил контрол. Бенджи ще се оправи ли?

— Ще се оправи, след като му сложа инжекция. — От черната лекарска чанта, която майка им измъкна изпод седалката, той извади спринцовка и игла. Минути след инжекцията дишането на момчето се нормализира и отокът започна да спада.

Откараха пострадалите до най-близката болница, на около двайсет минути път, където баща ѝ отказа смачканите банкноти, които мъжът се опита да пхне в ръката му — пари за бензин, смънка, явно притеснен, че нямаше да му даде повече.

— Изпратете ни картичка за Коледа — каза баща ѝ и даде адреса си на мъжа. — Пишете ни как сте двамата. От такава благодарност

имавам нужда.

Двайсет и пет години подред мъжът, чието име бе Досън, наистина им изпращаше картички за Коледа.

Докато Дафни седеше в препълнената църква и го слушаше да разказва историята, тя си мислеше, че ако имаше хапче срещу раздираща душевна болка, на драго сърце би го глътнала. Вярно, че баща ѝ си имаше своите недостатъци, но също така бе умен и добър. Освен това бе сигурна, че ги обичаше. Те бяха неговото семейство.

Въпреки че прогони Джони. Дълги години тя не можеше да му го прости. Но сега, най-после, реши да му прости и да се освободи от отдавнашната неприязън. Дори сълзите, които течаха по бузите ѝ, ѝ подействаха добре, защото вътрешно я пречистваха.

Повече от час мина, докато господин Бъкхорст, внушителен свещеник с бухнала коса, отново застана пред микрофона.

— В град като нашия не е трудно човек да се изяви по някакъв начин — започна той. — Изключителното е да успее да си създаде име, без да вдига много шум около себе си. Да се старае да помага, но това да не бъде повод да се възгордява и да се хвали. Доктор Върнън Сийгрейв беше именно такъв човек...

Дафни затвори очи и почувства, че думите му ѝ подействаха като балсам — бяха похвали за усилията на баща ѝ да събере нужните средства за оборудване на болницата с последен модел диагностична апаратура и за инициативата му се поддържат историческите сгради в Мирамонт. Спомена се и обучението по първа помощ, което по негово настояване въведоха преди години в основните и средни училища.

Ала във въображението си тя виждаше баща си, наведен над малкото момченце, положено в отворения багажник на комбито под лъча на фенерчето.

„Няма да мисля за грешките на татко. Ще го направя чак когато стане нужда. Днешният, ден е само за татко — такъв, какъвто го познавах, той не заслужаваше да умре и през всичките шейсет и седем години от своя живот е допринесъл на този свят повече добро, отколкото зло.“

След като свърши словото си, свещеникът свали очилата, изтри ги с огромна носна кърпа и произнесе:

— Обръщам се към всички с призива да се молят и за неговата съпруга Лидия. Защото както не познаваме тайнствата на Бога или на

вселената, така не можем и да съдим действията на други човешки същества. Искам да кажа на онези от вас, които прибързано прибегнат към обвинение, да не забравят, че Бог не само знае всичко, но и прощава всичко. Ние трябва да се стараем да правим същото. — Наведе ниско глава. — В името на Исуса Христа, амин.

Дафни хвърли поглед през рамо и видя как хората клатеха глави изумено и недоумяващо, лицата им бяха мокри от сълзи. По-малката сестра на майка им, леля им Джини, напълняла от възрастта, плачеше тихо, закрила лицето си с носна кърпичка. Тя стоеше до другата им леля — Роуз, която носеше малка портативна кислородна бутилка и изглеждаше като че ще припадне всеки момент. Втората съпруга на чичо им Спенс, достатъчно млада, за да му бъде дъщеря, се бе облегла на ръката му, сякаш за да покаже предаността си към него. Тук беше и бедната стара Едит, братовчедка на майка им, която гледеше намръщено, докато попипваше слуховото си апаратче. Така ли щеше да е отсега нататък, замисли се Дафни, всички да недоумяват вътрешно или на глас: „Какво е накарало Лидия да го извърши?“

Да не би майка им наистина да бе полудяла? След двете кратки свиждания, Дафни би отговорила отрицателно. Но след разказа на Лийн вече не беше толкова сигурна. Ако майка ѝ наистина бе взимала успокоителни, това не доказваше нищо друго, освен очевидното — че е била в депресия. Ами ако бе използвала рецепта, за да прикрие нещо по-сериозно и много по-обезпокоително? Нещо, което я бе измъчвало дълго време, още преди Берил Чапмън под маската на приятелска загриженост да направи самопризнание, което бе подействало като малка доза отрова?

Като се сети за Берил, усети, че стомахът ѝ се свива. Боеше се да не се повтори сцената от деня на поклонението, стоеше като изтръпнала по време на цялата служба. Ако Берил бе сред присъстващите тук, тя явно се бе скрила някъде. Само дъщерите ѝ бяха дошли да изразят съболезнованията си. Лийн седеше няколко реда зад тях и държеше в скута си бедното си малко момченце. По-голямата ѝ сестра Бет, с тъмночервена коса, доста пълна, за разлика от Лийн, бършеше с кърпичка лигите от брадичката на племенника си умело като човек, който е свикнал да го върши непрекъснато.

Докато Дафни оглеждаше препълнената църква, погледът ѝ се спря на познато лице. Джони.

Какво правеше той тук?

„Не е ли очевидно? — присмя ѝ се един вътрешен глас. — Дошъл е заради теб. Старият крал е мъртъв и просякът, който всъщност е преоблечен принц, е дошъл да те отведе.“ Едва не се разсмя на глас на самовлюбената си идиотщина да си помисли, че Джони нямаше друга причина да дойде, освен да я види и да се порадва на остарялата си първа любов.

Всъщност всички, които познаваха баща ѝ, бяха дошли. Защо и Джони да не дойде? Наистина не му беше приятел, но все пак го познаваше. В някои отношения дори твърде добре.

Сърцето ѝ заби ускорено, сякаш Джони се намираше съвсем близо до нея, а не чак в дъното на църквата. Стоеше с ръце, скръстени на гърдите, и мачкаше с пръстите си паметната картичка, връчена му на входа. Носеше двуреден сив костюм, тъмносиня вратовръзка и както хората, които не желаят да ги виждат разчувствани, тъмни очила.

Докато го наблюдаваше, той свали очилата си и Дафни разбра, че не си въобразява — наистина бе дошъл заради нея. Гледаше я втренчено. Сякаш за да ѝ докаже, че не бе забравил разговора им в неговия кабинет и че ако не на страната на майка ѝ, беше на нейна страна. Да, помисли си тя, съвсем присъщо за Джони. Все още проявява нехайство. Продължава да мисли едновременно със сърцето и с ума си.

Тя бързо извърна глава преди руменината на лицето ѝ да я издаде. Сърцето ѝ биеше като лудо Джони...

Когато го видя, нямаше как да не си спомни и за по-лошите страни от характера на баща си. Изведнъж го видя през очите на Джони — не като благороден филантроп и самарянин, а като деспот с железен юмрук — най-неприятния вид сноб. Ако не беше баща ѝ, дали с Джони нямаше да са отдавна женени?

Кой би могъл да каже? Четири години в колежа е дълъг период. През това време чувствата ѝ към него биха могли да се променят, макар и да се съмняваше. Сега Дафни си даде сметка, че през всичките тези години бе използвала като извинение този довод, стар като света. Ако не бе твърдото неодобрение на баща ѝ, беше сигурна, че щеше да продължи да се вижда с Джони. Дългата раздяла от ваканция до ваканция само би разгаряла пламъка на любовта им по-силно.

Един стар, позабравен спомен изплува в съзнанието ѝ — абитуриентската им вечер, когато тя се напи с пунш. На връщане Джони джентълменски настоя да я изпрати до вратата, въпреки че тя трябваше да забележи сянката на баща си зад прозореца. Още с влизането баща ѝ видя разрешената ѝ коса и мътния ѝ поглед, както и че носеше обувките си с високи токове в ръка, за да изкачи по-лесно стъпалата към верандата. Той се развика и изтича към Джони. Докато Дафни стоеше безпомощна, много уплашена и полупияна, неспособна дори да извика, баща ѝ се спусна по пътеката, хвана го за рамото и го завъртя към себе си.

Сега, в хладината на църквата, Дафни затвори очи, но тази отдавнашна сцена продължи да се разиграва зад спуснатите ѝ клепачи. Видя как баща ѝ сграбчи Джони за реверите и го разтърси силно, започна да го нарича с епитети, които Дафни никога по-рано не бе чувала от устата му.

Джони стоеше — в смокинга, взет под наем и вече разпорен, трябваше да го плати с пари, които нямаше — и водеше най-трудната битка в живота си — със собствената си гордост. Като го гледаше как бе стиснал зъби и колко преbledнял бе, тя си представи всяка ругатня, с която би отговорил на баща ѝ, всеки удар, който му спестяваше. Тогаваше се увери, че той я обича. Не както другите момчета обичат момичетата, а дълбоко — както Ромео бе обичал Жулиета. Защото ако тази вечер някой друг му се бе изпречил насреща, щеше да лежи на пътеката с белези от юмруците му.

Може би изразът на лицето му или силното ѝ чувство за справедливост проговори у нея, но нещо в кротката душа на Дафни се надигна в протест. Хвърли настрана сатенените обувки, които стискаше в ръка, спусна се надолу по стъпалата и слезе на моравата. По чорапи, олюлявайки се от пунша, за който Джони я бе предупредил да не пие, тя грабна едно гребло, което се въргаляше близо до пътеката, и извърши нещо, което не бе допускала, че някога ще направи — удари баща си отзад по коленете.

Дори и сега се сви при този спомен. В същото време той предизвика, слаба, победоносна усмивка на лицето ѝ.

Сега свиреше музика — кантата за орган от Бах — прекрасна и тъжна, която не събуждаше сантиментални чувства. Баща ѝ би я одобрил, помисли си. Тя видя как двамата братя на баща ѝ заедно с

чичо й Нед от страна на майка й, Уил Хардинг и бившият съпруг на Алекс, Джим, вдигнаха ковчега и бавната процесия се отправи към катафалката.

Нещо я задуши, почувства се виновна, че в този ден си помисли лоши неща за баща си, макар и само за миг. Испита вина, която веднага се превърна в тъга. Риданието, което сдържаше, щеше да избликне всеки момент и тя затисна устата си със свития си юмрук. Около нея хората ставаха и тръгваха към вратата. Някои кашляха, други дискретно се бършеха с кърпички. Когато Дафни се изправи, коленете й се подгънаха и се наложи да се хване за перилото отпред, за да се задържи. Едва след няколко минути се почувства достатъчно силна, за да се присъедини към сестрите си, наближили лимузината, която щеше да ги отведе на гробището.

Когато стигна до паркинга, не видя никъде Кити и Алекс, а опечалените вече се настаняваха в колите си. Някой я потупа по лакътя. Обърна се и видя Джони, който я гледаше съчувствено. Явно, че я чакаше, двамата бяха останали сами на стъпалата на църквата.

— Съжалявам за баща ти — каза той.

Тя оцени жеста, че бе дошъл и че не демонстрираше чувства, каквито не изпитваше. Онова, което Дафни не харесваше, беше начинът, по който я караше да се чувства. Както и пламъкът, който избуяваше под вторачения му поглед, пронизващ я на бавни мощни вълни.

— Добре е, че дойде — каза тя, без да поглежда към лимузината, спряла долу до бордюра, в която сестрите и племенниците й сигурно губеха търпение.

— Добре не е дума, която баща ти би използвал по отношение на мен. — Джони се усмихна накриво. — Ние обаче си приличахме по едно нещо — всеки от нас бе готов да направи всичко за теб.

Тя се изсмя подигравателно.

— Е, както виждаш и сама успях да оцелея. — Сети се за Роджър, прехвърли тежестта от единия си крак върху другия, стана й неудобно.

Джони се усмихна още по-широко и я изгледа ласкаво.

— Никой не го отрича.

Тъй като нямаше представа докъде щеше да доведе този разговор и понеже ставаше все по-неспокойна, тя го попита направо:

— Защо дойде, Джони? Имаш всички основания да мразиш баща ми. Сега ти и колегите ти ще направите всичко възможно да осъдят майка ми. Не ти ли изглежда странно — двамата с теб стоим тук и разговаряме като стари приятели?

— Точно за това исках да поговорим — къде е мястото ни в цялата тази работа. Но не тук. — Стисна я за лакътя. — Може ли да се видим по-късно? Мислех си за лагуната Плънкет. Доста често ходехме там, помниш ли?

Дафни го зяпна. Дали си спомняла? За първи път се любиха на лагуната Плънкет — върху одеяло до огъня, запален с пръчки, които намериха наоколо, лежаха под звездите — сякаш искри, излъчвани от голите им тела. Дори сега, понякога късно нощем, преди да заспи, си спомняше всичко толкова точно, сякаш вървеше по стъпките си, оставени по пясъка. Трогателната нежност, с която Джони се движеше в нея, вкусът на задавените й викове, смъдящи като сол на езика й. Мирисът на дим от косата му и пясъкът, изровен на бразди под одеялото. Проблемът не беше в това, че си го спомняше, трябваше да се научи как да го забрави.

— Следобед ще бъда у Кити — каза му. — Тя покани всички след погребението. — Дафни преглътна с мъка, тъй като не можеше да си представи как щяха да спуснат баща й в гроба. — Но по-късно може да се отскубна за час, час и нещо.

— Ще те чакам — промълви той. — Докато дойдеш.

Тя поклати глава.

— Не искам да ти губя времето. Не е ли по-добре да ти се обадя и да ти кажа дали ще мога да изляза?

Но по упорито стиснатата му уста и по движението, с което наклони глава, разбра, че вече е решил.

— Чакал съм този миг толкова дълго — каза, като че ли имаше нужда някой от двамата да си припомня този факт, премрежените му очи в момента бяха по-скоро сини, отколкото сиви поради ярката слънчева светлина, отразяваща се от колите на разотиващите се опечалени. — Няма да ми стане нищо, ако още малко те почакам.

През годините прашният път до лагуната Плънкет бе отъпкан от хилядите коли, които минаваха по него, и бе станал твърд като асфалт.

Там ходеха повече младежи — влюбени, които паркираха колите си в самия му край, където блатната трева растеше достатъчно високо, за да ги прикрива от погледите на някой, който би могъл да се разхожда по брега. Вечер, когато бе пусто, младежите палеха на пясъка огън с дъски и клечки, донесени от вълните, събираха ги от линията на прилива. Тук, от подветрената страна на залива, дюните бяха по-високи отколкото в по-закътаните заливчета и постоянният хладен ветреца работеше в полза за младите влюбени. Бащите и майките, които предпочитаха по-топлите плажове на щата, нямаше нужда да знаят какво се случваше зад тези дюни, под старите кариани одеяла, върху които децата им бяха играли като малки.

Докато колата на Джони — „Гъндърбърд“ модел 65-та година, подскачаше по грапавините на пътя, който бе изминавал много пъти като гимназист, после със съпругата и сина си, а напоследък сам, той изпита особеното чувство сякаш не бе идвал по тези места от години.

Мислите му го върнаха към онази вечер, когато двамата с Дафни дойдоха тук с неговия стар понтиак след пролетния бал. Стъклата на колата се изпотиха от дъха и топлината на телата им. Навън бе хладно, стелеше се мъгла. Както винаги се целуваха и галиха, но не стигнаха до онова, което той желаше най-много. Въздържаше се, докато тя реши да му се отдаде. Най-неочаквано, сякаш тази мисъл ѝ хрумна в момента, тя свали роклята през главата си, хвърли я на предната седалка така естествено и непринудено, като че ли не му предлагаше своята девствеността резен от някакъв рядък плод.

Мисълта да се люби с нея го занимаваше още откакто се бяха запознали. Хубаво, добре гледано момиче, на което сякаш на челото бе написано, че живее на нос Аква Фрия. Помнеше я от курса по испански и се изненада, че и тя го помни. Не смяташе, че е неин тип. Обаче грешеше.

Единственото, в което бе сигурен тогава, а и досега, бе, че това е жената, която винаги бе търсил.

Представяше си я съвсем ясно онази вечер — гола, загърната само с одеялото, как се смееше, докато той я гонеше по дюните. По-късно, след като намериха закътано място и накладоха огън, светлината му заигра по голите ѝ крайници и те засветиха, сякаш от излъчваната от нея топлина.

Сега, спирайки колата на изровеното обръщало, трийсет и осем годишният мъж с панталон в защитен цвят и шлиферно яке, който напоследък отговаряше на обръщението Джон или господин Дивейн, но никога Джони, се замисли дали тя знаеше колко силно и дълбоко я обича... или онова, което Дафни виждаше, бе като гладката повърхност на океана, прострял се зад лагуната, без да си дава сметка за истинската му дълбочина. Щеше ли да я изненада, ако ѝ кажеше, че решението му да се разделят бе може би най-трудното, което бе взимай през живота си? Няколко дни след това той тръгна на автостоп без определена посока, само с двайсет долара и ножче с рогова дръжка в джоба, скиташе, пушеше, пиеше лошо кафе и много бира в крайпътните заведения.

„Ти си нехранимайко, истинска отрепка, не си достоен дори да лъскаш обувките ми.“ Това бяха думите на бащата на Дафни, които той никога нямаше да забрави. Собственият му баща също би могъл да ги изрече. В много отношения, макар че нито един от двамата не би бил доволен да го чуе, те много си приличаха — имаха ограничено мислене, бяха свирепи набожни и смятаха, че знаят всичко. Но докато почитателите на добрия доктор Сийгрейв явно бяха цял легион, Франк Дивейн, вперил очи в дъното на чашата си, откъдето всичко изглеждаше ужасно дълбоко, философстваше само пред приятелите си в таверната „Сърфсайд“.

Джони излезе от тъндърбърда — синя британска кола със сгъваем покрив, върху която се труди почти година и даде по-голямата част от заплатата си, за да я стегне. Облегнат на топлия покрив, той запали цигара, като обгърна с шепи пламъка, за да не го загаси вятърът. На обръщалото нямаше други коли, никой не се виждаше наоколо. Предположи, че бе твърде рано за любовни двойки и прекалено студено за любители на разходки по брега.

Тръгна по пясъка, изкачи се на най-близката дюна, застана там и с присвити очи се загледа във вълните, издигачи се високо, за да грабнат последните лъчи на слънцето, което величествено потъваше с червената си мантия на хоризонта.

Доколкото познаваше Дафни, сигурно вече се бе наситила на разплакани роднини и на сандвичи от филийки с отрязани корички. Сигурно вече бе готова, ако още един безчувствен тъпак поискаше обяснение от нея за станалата трагедия, да скочи от най-близкия

прозорец. Обаче бе прекалено учтива, за да постъпи така, както Джони би направил — просто да излезе и да не се върне.

Годините, през които той беше на път, придвижвайки се на автостоп, и преживяваше от всякаква работа, която успяваше да намери в крайпътните сервизи, Дафни прекара в „Уезли“, изучаваше Чосър и Хегел, участваше в походите срещу войната, на която като че ли никой не обръщаше кой знае какво внимание, докато не стана модно. Когато Джони се умори или пък поумня достатъчно — не беше съвсем сигурен кое стана по-рано, за да се изтръгне от хватката на поражението и да получи стипендия за Калифорнийския университет в Лос Анджелис, тя вече се бе дипломирала и се бе омъжила.

През годините в главата си неизменно чуваше един вътрешен глас да му нашепва: „Обзалагам се, че съпругът ѝ няма белег от зъбите ѝ.“ Последния път, когато се срещнаха, и тя узна, че той я напуска, Дафни толкова се ядоса, а в същото време и толкова силно го желаше, че когато се любиха, тя през цялото време плака, а накрая заби зъби в ръката му и го ухапа силно, до кръв. С годините белегът избледня, но все още личаха следите от зъбите ѝ точно под рамото му, мястото, което сега докосваше.

Джони примижа още по-силно и хоризонтът заприлича на дълга сребриста ивица. Очите му сълзяха от студения вятър. В поривите му, които идваха от океана, той усещаше вкуса на сол. Макар че дочу да се затръшва врата на кола, той толкова дълбоко бе потънал в мислите си, че не обърна внимание, докато не я чу да вика:

— Джони!

Обърна се и я видя. Беше вдигнала лице нагоре, върху бледата ѝ кожа падаха последните лъчи на слънцето. Бе обула джинси и облякла найлоново яке над червен пуловер, на фона, на който изпъкваше белотата на страните ѝ. Бе присвила зелените си очи към светлината. Напоследък в тях се таеше доста мъка, но той се зарадва, че не бяха загубили блясъка си.

Джони усети как сърцето му се разгуптя силно.

— Свалили са всички забранителни знаци — отбеляза тя, — закрила очите си с ръка, докато оглеждаше съборената ограда, която някога се издигаше успоредно на брега. С нея се маркираха границите на имотите нагоре по стръмнината, чиито собственици воюваха с посетителите на плажа откакто Дафни се помнеше.

— Деца — обясни той. — Използват дъските за огън.

Джони се усмихна, спомняйки си как с Дафни не обръщаха внимание на табелите, поставени от хората, които живееха в прекрасните къщи нагоре по склона. На тях се четяха забрани да се влиза в имотите, да се водят кучета, да се разпъват палатки нощем и какво ли още не. Дафни явно не се бе замисляла, че и родителите ѝ бяха сред онези, позволили си да предявяват претенции към даденото от Бога.

— Табелите не пречеха на никого да прави каквото си поиска — отбеляза тя, а очите ѝ светнаха развеселено под ивицата сянка, която ръката ѝ хвърляше.

— Двамата с теб сме живо доказателство за това.

— Нямах предвид нас.

— Лъжеш — пошегува се той. — Познавам те.

Дафни свали ръката си и го изгледа с присвити очи.

— Ти лъжеш, Джони Дивейн. Хвацах се на лъжите ти, защото те мислех за много по-умен. Сега вече знам, че само се опитваш да ме извадиш от равновесие.

Джони се направи, че не забелязва тънката усмивчица, която играеше на устните ѝ. Тя кой знае защо го наведе на мисълта, че отдавна някой не я е целувал както трябва.

— По-умен ли? Много великодушно от твоя страна.

— Мислиш, че понеже бях отличничка по английски, съм била гениална ли? Не ти говоря за тестове или за точки. Ти познаваше живота. Не се отнасяше с уважение към хората само защото са по-възрастни. Развиваше се много бързо, но винаги беше наясно накъде си се устремил. Можеше да смениш спукана гума със затворени очи.

— Сигурно още мога. За съжаление това не ми дава по-смислено обяснение за човешкото съществуване. — Той се усмихна и каза: — Слушай, хайде да се поразходим, преди да се е стъмнило съвсем. — Пресегна се да хване ръката ѝ, но Дафни се стегна. Усещайки смущението ѝ, нехайно пхна ръката си в джоба, сякаш нищо не се бе случило. Не бяха изминали и стотина метра, когато той каза: — Помниш ли четенето пред публика в университета „Бъркли“ преди няколко години? Бях там, на последния ред.

Тя внезапно спря, обърна се и го изгледа.

— Имаш предвид единствения път, когато дойдоха повече от петнайсет души ли? — Поклати глава и го попита: — А защо не ми се обади?

Джони се поколеба, но после реши да каже истината.

— Стори ми се неподходящо. Нямах представа, че си толкова талантива. Мина ми през ума, че ще се направиш, че не ме познаваш.

Тя го изненада, като се изсмя горчиво.

— Животът ми съвсем не е толкова бляскав, колкото си мислиш. — На последните огнени лъчи на залязващото слънце лицето ѝ като че ли също излъчваше светлина и тя изглеждаше толкова красива, че дъхът му спря. — Поне да беше дошъл да се ръкуваме. — Усмивната добави: — Не е било необходимо дори да купуваш книга.

— Аз така и така имам всичките ти книги. Обаче не бих се задоволил само с едно ръкостискане.

Той забеляза как страните ѝ поруменяха.

— Можеше да дойдеш поне да кажеш едно „здраси“ — сгълча го тя меко.

— Ами тогава, здраси. — Подаде си ръката, този път тя я пое и обви десницата му с двете си ръце.

Джони вече не си правеше труда да крие копнежа, разкъсващ душата му и проникващ до костите му, стоеше пред нея като най-обикновен мъж, който я жадува. Какъв смисъл имаше да се преструва? Срещата им не бе сбирка на класа — всичките състояли се той пропусна по простата причина, че Дафни нямаше да присъства. Не беше и случайна среща. Животът на някои хора бе на кръстопът. Може би неговият и този на Дафни също се намираха там.

— Джони.

Тя изрече само името му, но начинът, по който го стори, като удължи последната гласна, бе свойствен само на нея.

Не беше планирал да я целува. Но когато тя обърна главата си към светлината и той забеляза, че се е просълзила, стори му се съвсем естествено да я вземе в обятията си и да направи онова, което пожела още по-предишния ден, при появата ѝ в кабинета му.

В началото му се стори, че Дафни се стресна. Не се възпротиви, но и не се отпусна напълно. Той усети върха на езика ѝ, сякаш опитваше нещо, което не бе вкусвала отдавна. После тя изохка и разтвори устните си също както когато бяха на шестнайсет и не бяха

научили, че не всяка целувка има толкова хубав вкус и не всеки любим те оставя, преди да му се наситиш.

Тя се притисна към него и едва тогава той усети студа, който проникваше през шлиферното му яке. Тялото на Дафни му се стори по-топло от неговото. Спомни си за огъня, който запалиха през онази нощ, когато се любиха за пръв път, недалеч от мястото, където се намираха.

Когато най-после събра сили, за да се отдръпне, той се взря в напрегнатото лице на жена, преодолявала трудности в живота, омъжила се и родила деца, но очевидно не бе забравила какво е изпитвала в онази отдавнашна вечер. Пред него беше съпруга, недостатъчно обичана, затова и предпазлива в постъпките и в очакванията си от живота.

Внезапно изпита желание да стовари юмрука си в челюстта на мъжа, когото дори не бе виждал. Но се сдържа и премерено изрече:

— Три години те обвинявах, че не намери кураж да се противопоставиш на баща си — каза ѝ. — След това обвинявах себе си.

— Ти постъпи така, както смяташе, че е най-добре за мен. — Тонът ѝ беше гневен, но той разбра, че ядът ѝ не бе насочен към него.

— Но това не намаляваше болката, нали?

— Не.

Той хвана брадичката ѝ с една ръка и я целуна отново, този път по-страстно. Солените ѝ устни — дали от сълзи? — събудиха дълбок копнеж в слабините му. Сети се за бившата си жена. Бедната Сара. Нищо чудно, че се разведе с него. Всеки път, когато се любеха, той сякаш спеше с две жени едновременно — едната в леглото до него, а другата — в сърцето му.

— Ако имахме повече време, щях да запаля огън — прошепна до слепоочието на Дафни.

Тя потрепери в ръцете му, но въпреки всичко успя смело да се засмее.

— Май че не открихме надпис „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“?

— Ако потърсим по-внимателно, сигурно ще открием.

— Боя се, че в момента имам по-важна работа, в която и ти изпълняваш главна роля. — Изрече го необичайно делово, и той осъзна, че в момента Дафни беше много уязвима. Едва когато се

наведе, за да я целуне по челото, забеляза в очите ѝ страх. С тих, разтреперан глас тя попита:

— Джони, какво става с нас?

„Същото като едно време, а баща ти отново се изправя между нас, дори от гроба си“ — му се прииска да ѝ отговори. Даде си сметка, че на пътя им имаше и някои други пречки — като например фактът, че тя бе омъжена.

— Нищо, което не се е случвало и по-рано — отвърна ѝ той и отново я притисна, този път по-здраво. — Но може би сме си взели поука от миналото. Може би и двамата сме по-умни, отколкото сме се мислели.

— Утре, след като мине изслушването, дали пак ще изпитваме същото един към друг? — Тъжният глас на Дафни сякаш достигаше до него откъм вълните, които съскаха на брега.

— Аз трябва да върша работата си. Не мога да те лъжа — отвърна той мрачно, но не я пусна, макар и да усети, че тялото ѝ се стегна. — Но ти обещавам, че ще направя всичко, което е във властта ми, процесът на майка ти да бъде справедлив.

— Дори и да е за твоя сметка?

— Дори и да е за моя сметка.

— Джони, не мога да те моля да...

— Шшт. — Той я принуди да млъкне с лека целувка. В момента бе готов да ѝ обещае всичко. — Ти не ме молиш да направя каквото и да било. Приеми, че си връщам дълга. Не мислиш ли, че трябва поне заради себе си да опитаме да спасим каквото можем в тази бъркотия?

Единственият път, когато Дафни бе влизала в съдебна зала, бе преди години, когато бе съдебен заседател в процес, в който жена била блъсната от такси и съдеше шофьора заради хронични болки и страдания, причинени от удара. След няколко дни изслушване на показания съдебните заседатели гласуваха в полза на жената. Точно този ден обаче — понеделникът след погребението на баща ѝ, докато седеше в препълнената галерия на зала номер 2 на Областния съд в Мирамонт, Дафни трябваше да събере всичките си сили, защото бе много вероятно решението да не бъде в тяхна полза.

При днешното изслушване на страните, както обясни адвокатът на майка ѝ, трябваше да се извършат две неща — да се подаде молба и да се поиска освобождаване под гаранция. Съдията щеше да реши дали разполагаха с достатъчно доказателства от случая да се подготви процес. Било „формалност“, предупреди ги Каткарт. Че процес щеше да има, нямаше никакво съмнение. „По-скоро публично линчуване“ — помисли си Дафни, спомняйки си мрачно заглавието в таблоидния вестник, което прочете онзи ден, докато чакаше на опашка в супермаркета:

БАБАТА УБИЙЦА ПРИЗНАВА ПРЕД ПОЛИЦИЯТА: „АЗ ГО ИЗВЪРШИХ!“

Замисли се дали майка ѝ щеше да се придържа към първоначалната си версия? Дали Каткарт бе успял да я убеди да пледират за по-малко наказание? Последния път, когато разговаря с майка си, в събота, тя беше непреклонна. Нито е било случайност, нито самозащита, настояваше тя. Защо да казва нещо, което не е вярно?

Дафни ѝ възрази, че ако трябва да бъдат точни, нямаше нужда да бъде вярно. Най-важното беше да намерят начин да я изкарат навън. Дори ако това означаваше процесът да се построи около умствено умопомрачение или дори заради отправена заплаха, така да бъде. Баща ѝ беше мъртъв. Вече нищо не би могло да го нарани.

Но майка ѝ не желаше и да чуе за подобно нещо.

— Бих искала да се прибера вкъщи, ако господин Каткарт успее да уреди да ме пуснат под гаранция — каза тя, сви устни и добави, — но ако става дума за моята свобода, трябва да разбереш нещо, скъпа: аз никога вече няма да бъда свободна. Дори да ме оправдаят.

Сега, седнали една до друга на първия ред в препълнената съдебна зала, Дафни и Кити си размениха разтревожени погледи. Кити изглеждаше малко разсеяна, сякаш мислите ѝ бяха другаде. Дали мислеше за младия мъж, който се отби след погребението, за да изрази съболезнованията си? Толкова много хора се бяха събрали тогава и Дафни може би нямаше да го забележи, ако не видя как сестра ѝ го

проследи с очи. Слаб, мускулест млад мъж с тъмна коса и черни очи, „изкусителни“ както би се изразила майка ѝ.

В един момент той отведе Кити настрани и както ѝ се стори, си размениха нещо интимно. Никой друг не би го забелязал, освен по-голямата сестра, която я познаваше по-добре от всички. Когато Кити наклони глава настрани, така че косата ѝ падна върху лицето ѝ като завеса, Дафни нямаше нужда да се взира, за да се убеди, че се е изчервила. Може би в подходящ момент Кити щеше да ѝ разкаже за него. Но сега вниманието и на двете бе съсредоточено върху по-важни неща.

Дафни отмести очи към майка си, седнала зад масата на защитата, на около два и половина метра от тях. От двете ѝ страни седяха адвокатът и помощничката му с вид на бездомница, нахлупила шапчица, ала Питър Пан върху русата си коса. Макар и да бе поне на двайсет и няколко години, изглеждаше прекалено млада и Дафни не би ѝ поверила да гледа децата ѝ, а още по-малко да защитава майка ѝ, обвинена в убийство.

От друга страна бе доволна да отбележи, че външно Том Каткарт вдъхваше доверие. Дойде ѝ на ум един израз от литературата — *представителен*. Висок, с посивяла коса, която блестеше като патинирано сребро, облечен в сив костюм на райета и с вратовръзка, която би му придавала твърде консервативен вид, ако не бяха шарените му тиранти, той изглеждаше направо страхотно.

Дори майка ѝ бе в най-добрия си вид. Косата ѝ бе фризирана, бе си сложила малко червило. Носеше костюма, подарък от Кити, който, спомни си Дафни, бе облякла за откриването на изложбата ѝ миналото лято — светлосин, с тъмносини кантове около реверите и маншетите. Сега вече ѝ беше доста широк.

Тази малка подробност разстрои Дафни. Тя бръкна за кърпичка в чантата си, напоследък кърпичките бяха станали толкова важни за нея — като портфейла и връзката с ключовете.

Може би по тази причина нарочно не поглеждаше към Джони. Зърна го на влизане, седнал зад масата на прокурорите, заедно с едър азиатец, който, предположи тя, бе областният прокурор. Но да установи дори само визуален контакт с него сега би било мъчение. След разходката им край брега предишния ден мислеше само за него:

за онова, което ѝ каза, за допира му, за спомените, които събуди. Дали всичко това щеше да изчезне като сън?

Вечно будният глас на разума ѝ прошепна: „Остави това, че си омъжена, двамата сте големи хора и знаете какво правите. Но как ще се почувстваш, когато те подложи на кръстосан разпит, щом седнеш на свидетелската скамейка? Би ли могла да обичаш мъж, който ще прати майка ти в затвора?“

Не знаеше. Или може би просто не желаше да застане лице в лице с нещо, което бе болезнено очевидно. Но това не бе нищо ново, нали? Не прекара ли голяма част от живота си, бягайки от истината?

Дафни още веднъж погледна крадешком Кити. Как беше възможно, зачуди се, да израснат под един покрив и да имат съвършено различни спомени от детството си? Домът, който тя помнеше, беше топъл и шумен, пълен с дребни домашни наслади, действащи успокоително като меките плюшени животни, подредени на леглото ѝ. Вярно, имаше моменти, когато трябваше да пазят тишина, защото баща им бе уморен и нервиран след дълъг работен ден в болницата. Но повечето време тя и сестрите ѝ се радваха на свобода, която не беше прекалено ограничавана от норми и ред. Летата тя и сестрите ѝ прекарваха практически по бански костюми в залива долу под къщата, който им служеше като двор. Приятелките им идваха и си отиваха като членове на семейството, много от тях, като Лийн, явно предпочитаха огромната и неудобна къща на Сайпърс Лейн пред собствените си домове.

Майка ѝ също бе различна от другите майки. По едно време тя също печеше хляб и отглеждаше зеленчуци. През пролетта качваше Дафни и сестрите ѝ в колата и ги караше до Пърсънвил — на два часа път навътре в сушата, откъдето купуваха краставици за туршии. Подобни екскурзии правеха всеки сезон. През лятото пътуваха до овощни градини, за да купят кайсии, праскови, сини сливи, а през есента — пълни касетки с ябълки. Нито една Коледа не минаваше без елха, отсечена със собствените им ръце от близката ферма за елхи.

Единствените часове, с които майка ѝ изцяло разполагаше, бяха, когато рисуваше или плуваше в залива около осемстотин метра отиване и връщане. Често казваше, че това най-много ѝ липсва през зимните месеци, когато духаше студен вятър и бурите вдигаха високи вълни, които се разбиваха с грохот в скалите. В първия сравнително

мек ден през април или май тя слизаше с енергична походка по стръмните дървени стъпала, които минаваха зигзагообразно по склона, с хавлиена кърпа, метната през рамо. Независимо дали водата бе толкова студена, че те — децата, тичаха обратно на брега и обличаха топли памучни пуловери, майка им се отправяше навътре със силни и сигурни загребвания.

Сега Дафни, се замисли дали това упражнение не бе породено от някаква потребност на майка ѝ да се занимава с нещо, което не изисква нито мислене, нито разсъждения. Дали тя не плуваше до изтощение, за да изтрие от съзнанието си разяждащите я съмнения и подозрения? Съмнения за съпруга ѝ, когото обичаше най-много от всичко на света. Толкова, че...

„Го уби, за да не я напусне.“

При тази мисъл Дафни рязко изправи гръб, движение, при което рамото ѝ изпука. Дали баща ѝ не бе поискал развод. Допреди седмица Дафни би го сметнала за невъзможно, но сега тази мисъл не я оставяше на мира.

Вероятно онова, което бе смятала за спокойствие у майка си, не е било нищо друго, освен тих отказ на духа ѝ, помисли си тя. Бягство от реалността, което се получава, след като непрекъснато си затваряш очите пред някои неща. Тя усети, че я побиват ледени тръпки.

„Аз по същия начин ли постъпвам с Роджър? Преструвам ли се? Позволявам ли онова, което ми се иска, да заеме мястото на реалните факти?“

Като например фактът, че не бе влюбена в Роджър. Тя го обичаше наистина. Той бе баща на децата ѝ, мъжът, с когото спеше от петнайсет години. Бяха преживели толкова много — имаха спомени от идилични места, където бяха ходили, а също така и от отпуски, когато всичко се бе обърквало, бяха прегръщали децата си, зачервени след баня, бяха се тревожили от коликите и заушките им, бяха прекарвали безсънни нощи, имаха приятели, с които обичаха да се събират, както и такива, на които тайно се присмиваха. Накратко — бяха натрупали история на брака си. Но то не беше същото като споделена страст, призна тя тъжно пред себе си.

А какво да кажем за Роджър? Той също не се отнасяше напълно честно с нея. Дали зад всичките му извинения просто не се криеше неприязън? И ако можеше да се съди по флирта му с онази жена в

книжарницата, значи я бе лъгал всеки път, когато я уверяваше, че не поглеждал към друга.

„Ти ли го казваш това — присмя ѝ се вътрешният ѝ глас. — Вчера на брега двамата с Джони май не строяхте пясъчни замъци.“

Дафни погледна изкосо към Джони. Беше се навел над куфарчето си, отворено пред него. Виждаше само тила му, където прошарената му коса се допираше до яката на колосаната му риза. Но и това ѝ беше достатъчно, за да си спомни, че едно време носеше косата си по-дълга. Тогава лягаше по гръб, след като се бяха любили, пушеше цигара и я гледаше с премрежени очи през бавно стелещия се дим, а тя галеше тъмнорусите му кичури, разпилени по възглавницата.

Побърза да отмести поглед, очите я засмъдяха.

В този миг съдебният пристав — възрастна жена с накъдрена къносана коса и със сини сенки на очите, които ѝ придаваха стреснат вид, се изправи и изръмжа:

— Всички да станат, влиза негова чест съдията Хари Кендъл...

Чу се тропане на крака, шум от местене на дрехи и куфарчета. „Толкова много хора!“ — помисли си Дафни. Повечето от тях бяха репортери, макар че сред множеството забеляза и познати лица. Сестрите на майка ѝ — Джини и Роуз, седяха няколко реда зад нея. Тук беше и госпожа Лангли — собственичката на галерията, в която бяха изложени картините на майка ѝ. Няколко жени от църквата също бяха дошли да изразят подкрепата си.

Майка ѝ като че ли въобще не си даваше сметка какъв шум причини. Докато се изправяше на крака, погледът ѝ бе вперен в бронзовия барелеф, закачен на стената над стола на съдията, който представляваше сляпата Темида.

Дафни долови, че Каткарт изгледа обезпокоено клиентката си, и тя си спомни за думите на Роджър. Дали този адвокат беше толкова добър, както се говореше? Достатъчно добър ли беше, за да издържи нападките на областния прокурор? Предстоеше им да видят.

Брус Чо, висок метър и осемдесет, в чиито жили течеше смесица от чернокожа, китайска и самоанска кръв, явно бе готов за ожесточена битка. Кити ѝ бе разказала за последния сензационен процес, в който Чо бе прокурор — пиян шофьор ударил и убил майка и двете ѝ деца. Нищо че шофьорът бе уважаван зъболекар и член на градската управа,

областният прокурор доказва убийство втора степен, което водеше след себе си присъда до двамайсет години затвор.

Сега Дафни проследи как той се навежда напред и шепне нещо на Джони. Когато той се обърна към Чо, тя забеляза израза на лицето му. Единствената дума, с която би могла да го определи бе мрачно — беше стиснал здраво зъби. „Не му е приятно“ — помисли си, докато се изправяше чинно на крака.

Отмести очи към съдийската скамейка, където съдията се настаняваше. Едър мъж на вид петдесет и няколко годишен, с излишни петнайсет-двайсет килограма, с месесто лице и малки очички, които присви недоволено, докато оглеждаше препълнената зала.

Но от устата му не прозвуча високомерното изявление, което Дафни очакваше да чуе.

— Аз ли съм единственият, който смята, че тук е студено като в хладилник? — избумтя гласът му. — Ще се радвам, ако някой бъде достатъчно добър да спре климатика. — Изглежда многозначително съдебният пристав, която забърза към стената, за да нагласи термостата.

И да е било студено в залата Дафни не бе забелязала. След като щеше да се решава толкова важно нещо и Джони бе толкова наблизо, на нея ѝ се струваше, че гори.

Съдията изчака малко, после прочисти гърлото си — звук, който микрофонът пред него усили още повече, после гласът му се стовари като гръм.

— Заседанието на съда започва. Моля всички да седнат. Господин Каткарт, готов ли сте да започнем?

Адвокатът остана прав.

— Готови сме, ваша чест.

Чо, извисяващ се като гигант от приказка на Братя Грим, не изчака обръщението към него и скочи.

— Ваша чест, готови сме да докажем, че обвиняемата Лидия Сийгрейв, явно предумишлено е отнела живота на съпруга си...

Кендъл го накара да млъкне с енергичен жест.

— Това не е процес, господин Чо. Смятам, че всички са запознати с подробностите около случая. Всъщност временно отлагам официалното прочитане на обвинителния акт. — Скръсти ръце, ръкавите на черната му тога се надиплиха върху полирания плот. — Госпожо Сийгрейв, ясно ли ви е естеството на съдебната процедура?

Лидия изгледа неспокойно адвоката си, сякаш не бе напълно сигурна как да отговори.

— Да, ваша чест, мисля, че да — отвърна тя колебливо.

— Разбирате ли, че клетвената декларация, която сте подписали в полицията, може да бъде използвана срещу вас?

Когато видя как майка ѝ кима в знак на съгласие, сърцето на Дафни я заболя.

— Нека бъде записано, че обвиняемата е отговорила утвърдително. — Кендъл се наведе напред и сви тънките си устни. — Госпожо Сийгрейв, обвинена сте в убийство първа степен заради смъртта на съпруга си. Известно ли ви е, че ако бъдете намерена за виновна, това означава максимална присъда — доживотен затвор? — Гласът му прозвуча нетърпеливо, сякаш Лидия беше не особено умна ученичка, която би могла и да не разбере в пълна степен значението на думите му.

Но тя разбра много добре. Разтреперан се и мълчаливо кимна още веднъж.

Каткарт, който вече бе седнал, скочи, за да възрази.

— Ваша чест, клиентката ми е под огромно напрежение...

Кендъл му направи знак да млъкне и продължи да гледа Лидия в очите.

— Госпожо Сийгрейв, това е свободна страна. Имате право да пледирате както пожелаете. — Хвърляйки предупредителен поглед към адвоката ѝ, добави: — Ако предпочетете, имате право и да не послушате съвета на вашия адвокат. Но за собственото си спокойствие, ако не за друго, искам да си изясним нещата по този въпрос. По своя воля ли подписахте изявлението, което стои пред мен? — Посочи документа, който извади от папката пред себе си.

Дафни усети как сестра ѝ ѝ стисна ръката. Сякаш някъде отдалеч чу, че Каткарт се намеси.

— Ваша чест, бих желал да подам молба да не бъде отправено официално обвинение към клиентката ми, докато не бъде подложена на пълен психиатричен преглед.

Без да му обръща внимание, съдията запита:

— Госпожо Сийгрейв, смятате ли се за нормална?

Съвсем слаба усмивка се появи на устните ѝ.

— Надявам се, ваша чест.

— Значи въпросната вечер сте си давали пълна сметка за действията си?

— Да, ваша чест.

Той се облегна назад и се намуси като учител, получил неправилен отговор от ученик.

— Молбата ви се отхвърля, господин Каткарт. Продължаваме нататък. Как би искала клиентката ви да пледира?

Дафни едва сдържа порива си да прескочи парапета, да сграбчи майка си за раменете и да я разтърси, за да ѝ се проясни умът. Кити като че ли усети, защото неочаквано стисна толкова силно ръката ѝ, че Дафни едва не изохка от болка.

Хвърли поглед към Джони, който се обърна точно в този момент. Очите им се срещнаха за част от секундата, изразът му се смекчи, погледът му я умоляваше. За какво? Да му прости, че не е в състояние да предотврати това, което щеше да се случи с майка ѝ? Или ѝ се извиняваше мълчаливо за целувките предишния ден на плажа? Срещата им бе отворила отново една врата, която тя смяташе за завинаги затворена, и сега щеше да се терзае, мислейки да мине ли през нея или не.

В залата всички замряха. После ясно, сякаш отговаряше на молба да направи благотворително дарение или на покана за някаква сбирка, Лидия отговори:

— Ваша чест, желая да се призная за виновна.

ОСМА ГЛАВА

Две седмици бяха минали от погребението. Беше началото на май — времето, когато ветровете духаха на пориви откъм океана, разпенваха водата на милиони блестящи капки и излъскваха небето до ясносиньо. Върбови клонки с реси започнаха да се появяват, сложени в буркани, в метални кутии или в стари глинени кани, по первазите на прозорците и на парапетите на верандите. Дамският градинарски клуб довършваше приготовленията за ежегодния фестивал на бегониите.

Чайната „Чай и съчувствие“ бе затворена от средата на април. Но както излезе, това не възпря редовните посетители на Кити. Джоузи Хендрикс повлече крак. Още във вторник сутрин, денят след изслушването на Лидия, точно в седем и пет пенсионираната учителка започна да тропа с бастуна си по вратата на Кити. Благородно от нейна страна — бе дошла, за да изкаже уважението си! И след като бе дошла, нали на Кити нямаше да представлява трудност да ѝ поднесе чаша чай?

На следващия ден отец Себастиан предложи да отслужи литургия в памет на баща ѝ. А когато Кити му предложи парче от токущо извадения от фурната сладкиш с марципан, свещеникът го прие на драго сърце.

Оттогава се пръсна слух, че макар и официално затворена, „Чай и съчувствие“ правеше изключения — ако почукаш много настойчиво на вратата и изразиш съчувствието си. Всъщност Кити нямаше нищо против. В света, който се сригаше под краката ѝ, удоволствието, което носеха сладкишите ѝ на хората, ѝ се струваше единственото разумно нещо, което можеше да прави. Тук, настрани от хищните медии и зловещите заглавия, Кити намираще известно спокойствие. Когато Глория Консепсион я помоли свенливо за рецептата за лимоновия кейк — да я използва само докато Кити се оправи и започне да прави сладкиши отново, тя се почувства поласкана. А когато Гладис Хонеик я попита шепнешком дали било вярно онова, което чула — че на бедната

Лидия отказали пускане под гаранция, Кити не възприе думите ѝ като любопитство, а като предложение да се опре на здраво рамо.

Всичките ѝ съмнения, дали да отвори чайната толкова скоро, макар и неофициално, се разпръснаха от изумителната подкрепа, която получи от клиентите си. Дори Дафни одобри предприемчивостта ѝ и се залови да помага. Макар че нейният кейк не заслужаваше кой знае каква похвала, най-яроствната критичка на „Чай и съчувствие“ — самозваната гледачка Сирина Федърстоун, великодушно поиска второ парче.

Точно тази сутрин, първият понеделник на месец май, Кити се зае основно да почисти килера.

Изми всички полици и метеше от пода разсипани остатъци, когато Уила се промъкна през задната врата.

Кити я изгледа изненадано и се усмихна като видя зелените следи от окосена трева, които бе оставила по пода. Помощничката ѝ съблече джинсовото си яке и го остави на облегалката на кухненския стол.

— Отбих се да видя какво става. Струва ми се, че имаш нужда от помощ. — Уила огледа кухнята, която бе в безпорядък с навития килим и празните буркани, натрупани на мивката. — Не държа да поднасям на масите. Много съм добра и в къщната работа. Както знаеш и с прането, стига да ми кажеш кое не бива да се слага в сушилнята. Знаеш ли какво стана с един пуловер на мама? Толкова се сви, че тя се пошегува другия път нея да хвърля в сушилнята, поне веднъж в живота си да се види с няколко номера по-слаба. — Усмихна се предпазливо.

Неочаквано Кити се разчувства до сълзи и отвърна очи, за да не забележи Уила.

— Уила, много мило от твоя страна, но повярвай ми, не трябваше да идваш.

С периферното си зрение проследи как милото лице на Уила, кръгло и пълно като бухнало тесто, стана замислено.

— Разказвала ли съм ти за моя чичо Еди? Един път се напил и извадил нож на някакъв човек в бара. Когато братята ми и аз бяхме малки, мама ни водеше да го видим в затвора „Ломпок“. Никога не съм плакала. — Тя сви рамене, нямаше нужда да обяснява, че в тяхната

общност нещата, които за Кити бяха необичайни, бяха нещо обикновено.

Кити прочисти гърлото си и каза бързо:

— Е, след като си дошла, защо не ми помогнеш да измия пода? Нямах време дори да проверя телефонния секретар.

Сигурно се бяха обаждали още репортери. Сред съобщенията от предишния ден имаше едно от журналист от „Пийпъл“ и от възрастна съседка, която питаше дали било вярно онова, което прочела в „Глоуб“ — причината майка ѝ да не бъде пусната под гаранция била, че ръководела тайна сатанинска секта.

От Шон и Хедър никаква вест. Но щом Уила с лекота приемаше цялото това безумие, може би и Хедър би могла. Колкото до Шон...

В деня на погребението тя много се изненада, когато той дойде в къщата ѝ. Онова, което се случи между тях в началото на седмицата, вече ѝ се струваше като сън, изтъкан от лунни лъчи и лудост, събрал ги заедно в един вълшебен миг. Изобщо не очакваше той да ѝ се обади.

Но явно Шон бе намислил друго. Макар и да се отнасяше с уважение към скръбното събитие, по отношение на намеренията му нямаше съмнение. Искаше да я види отново, каза ѝ го направо. Притеснена, но в същото време и поласкана, Кити се бе изсмяла нервно и му бе отвърнала, че според нея не било разумно, при създадите се обстоятелства. Но ако бе очаквала Шон да се съгласи, не бе взела предвид упоритостта му... или може би степента на интереса му към нея. С ръка на сърцето трябваше да признае, че той я привличаше. Все още не можеше да забрави разгорещеното му здраво младо тяло, настойчивите му движения, докато я любеше.

Най-накрая му обеща, че ще си помисли, но едва след като цялата тази ужасна история приключи. Сега-засега тя трябваше да съсредоточи вниманието си само върху майка си. Областният прокурор бе непреклонен в отказа си да бъде пусната под гаранция. Съдията, явно объркан от спокойното нежелание на майка ѝ да настоява за по-малко провинение, и може би разбирайки погрешно, че по този начин тя иска да прикрие нещо още по-ужасно, се съгласи с него. В обозримото бъдеще Лидия Сийгрейв щеше да остане в ареста.

Дафни беше сломена, повече от Кити. Толкова се надяваше, че майка им щеше да се прибере вкъщи. В резултат на това решението ѝ да я освободи стана още по-твърдо. Точно сега тя обикаляше квартала

и чукаше по вратите на всички, които биха се съгласили да разговарят с нея. Не че досега се бе добрала до нещо. Явно никой не бе забелязал нищо необичайно в поведението на Лидия преди тя да застреля съпруга си. Но Дафни нямаше да се откаже, докато не провереше всички имена в майчиния си бележник с телефонни номера.

Последна в списъка беше Берил Чапмън. Дафни си спомняше странното ѝ поведение на поклонението и обяснението на Лийн за него. В началото Кити предложи да отидат направо при Берил и да я накарат да им разкаже всичко. Но после размисли. Признание под клетва от страна на Берил несъмнено би помогнало съществено да се изгради защитата на майка ѝ като измамена съпруга. Затова трябваше да се пипа внимателно. По-добре първо да бъдат любезни, както когато Берил неочаквано се появи след погребението. Дафни се усмихваше и скърцаше със зъби, а Кити ѝ благодари за захлупената чиния, която донесе, макар че съдържанието ѝ отиде право на боклука веднага щом си тръгна. По-късно, под претекст, че връщат празната чиния, щяха внимателно да я разпитат дали знае нещо за родителите им. Ако откажеше да им даде информация, Каткарт би могъл да я призове като свидетелка. Но само в краен случай.

Междувременно Кити и Дафни решиха да не правят нищо засега. Щяха да поддържат връзка с Берил, а когато дойдеше моментът, щяха да действат светкавично.

Когато Кити се върна, след като бе проверила телефонния секретар, Уила вече миеше пода.

— Някакви съобщения? — попита, докато бършеше теракотата с мокрия парцал.

— Както обикновено — затварят, когато никой не се обади. — Кити поклати глава уморено. — Да не ти разправам какво беше тук. Прииждаха цели ескадрони.

— Ескадрони ли?

— Искам да кажа много хора, които разправят какво ли не. Онзи ден една възрастна жена се развика, че майка ми щяла да гори в ада. Други пък смятат за свое задължение да я спасяват от проклятието с религиозни трактати. Непрекъснато пристигат по пощата. Дафни казва, че трябва да отворя пункт за хартиени отпадъци.

Уила пхна парцала в пълната кофа и разплиска вода по пода.

— Харесва ми сестра ти, добра е. Радвам се заради теб, че е тук. Обзалагам се, че ѝ е мъчно за децата. Ако ме питаш мен, направо бих полудяла без моите.

— Съпругът ѝ е при децата.

Уила я погледна изумена.

— Съпруг ли?

— Казва се Роджър. — Нищо чудно, че Уила го е забравила, помисли си Кити. Всъщност зет ѝ отдавна не бе идвал.

Уила продължи да мие пода.

— Това на всички се отразява зле, нали? — Дългата ѝ черна коса се люлееше напред-назад, докато движеше парцала с необичайно резки движения. — Майка ти също може да лудне. Ще я изпатят в затвора като чичо ми Еди. Но ако някой знае нещо, което би могло да помогне... Нали разбираш — някаква тайна, която не е известна на никого... Ще бъде добре, нали?

Мина известно време, докато на Кити ѝ просветне, че момичето знаеше нещо.

Нехайно, за да не се издаде колко е развълнувана, Кити попита:

— Каква тайна например?

Уила погледна настрани.

— Ами... е, може да е нищо.

— Защо все пак не ми кажеш?

Уила престана да бърше пода и се облегна на дръжката, опирайки я на обемистия си бюст. Изрече тихо:

— Мама е видяла нещо.

— Какво?

— Каза, че не било наша работа. Както и да е, на нас кой ще ни повярва? — В тона на Уила прозвуча извинителна нотка, а кръглото и лице бе необичайно намръщено. — Знам, че трябваше да ти кажа, но все си мислех колко ли зле се чувстваш... — Прехапа устна, а една сълза се търкулна по пълната ѝ буза.

Кити я изчака в напрегнато мълчание.

— Баща ти — каза най-накрая Уила. — Беше от редовните ни посетители... в мотела. Обикновено е идвал следобед, когато ме няма. Двамата с неговата... приятелка. Никога не е имало неприятности с тях, така казва мама. Но след като майка ти се забърка в тая каша, помислих си, че трябва да знаещ.

Кити се изсмя тихо. Жена. Естествено. Забелязвайки изумения израз на лицето на помощничката си, побърза да обясни:

— Уила, извинявай, но тази приятелка на баща ми, е, да кажем, че не му е била първата. — Избърса с ръка бузата си, по която се стичаха сълзи. — Коя е? Дали я познавам?

Уила поклати глава.

— Мама не каза как изглежда, спомена само, че била по-млада от него и хубавичка. Но — присви очи неочаквано хитро, — сигурно ще си спомни повече, ако ти я попиташ.

Кити се подвоуми само за миг, после грабна пръчката с парцала от ръцете на Уила.

— Е, какво чакаме? Хайде да тръгваме. — Ако имаше дори минимален шанс тази тайнствена жена да хвърли светлина върху убийството на баща ѝ, трябваше да разбере коя е. — Обади се на майка си и ѝ кажи, че тръгваме. Ще те чакам в колата.

Кити вече слизаше по стъпалата на задната веранда, когато забеляза как познат жълт пикап спира до бордюра пред алеята. Замръзна на място, сърцето ѝ като че спря да бие.

Шон. Видя го как скача от колата и затръшва вратата толкова силно, че листата на огромното дърво катал се разтрепериха.

Видя я и ѝ махна с ръка.

Кити остана като закована на стъпалото, когато той се появи от сянката на дървото и излезе на слънце. Явно идваше направо от работа. Дори от разстояние забеляза петната от смола по джинсите му и по навитите ръкави на памучната му риза, по твърдата му коса имаше дървени стърготини. На силната слънчева светлина очите му бяха тъмнокафяви.

„По-млад е от мен. Тогава защо, мили Боже, стоя тук безмълвна като влюбено момиче?“

Трябваше да направи нещо. Да отиде при него и да му каже, че е размислила и е решила, че няма смисъл да продължават да се виждат. Първо, от връзката им нямаше да излезе нищо. Освен това, какво щеше да си помисли Хедър?

Онова, което се случи онази вечер — нямаше защо да си криви душата, беше прекрасно — но еднократно.

Обаче Кити така и не успя да му го каже. Преди да успее да направи и крачка, Шон вече влизаше през портичката и прекосяваше

двора. Спря пред стълбата, видя якето, което бе преметнала на ръка и ключовете от колата, които стискаше, после очите му се спряха на лицето ѝ. Изгледа я въпросително.

Сърцето ѝ биеше силно, макар и да стоеше като вцепенена. Усети с невероятна яснота няколко неща: беше се изчервила, загорялата кожа на коляното му се виждаше през скъсаното място на джинсите му, а Роми, който обикновено се държеше настрана от непознати, се приближи до Шон и облиза ръката му.

Той потупа кучето по главата. После, сякаш бе получил отговор на онова, което искаше да знае, стъпи с гумения си ботуш на първото стъпало и застана пред нея.

Вземайки ключовете от ръката ѝ, Шон изрече глухо:

— Накъдето и да си тръгнала, така както те гледам, ще свършиш в някоя канавка. По-добре да карам аз.

Поеха по крайбрежната магистрала към Баранко. Това бе по-дългият път, но второстепенните криволичеха доста и по тях имало много дупки, затова Уила ги убеди, че по краткия път ще пътуват час или малко повече.

Кити се загледа в мрачните поля, засадени с брюкселско зеле, които се простираха отдясно, докато океанът, с цвят на патинирано сребро — отляво, и се запита какво си бе представлявала. Едно беше да преспиш с Шон в момент на слабост, друго — да тръгнеш към Баранко е него и Уила. Дали да му каже каква бе мисията ѝ? Чиста лудост. Та тя едва го познаваше. Какво би го спряло да се развърти наляво и надясно и да разкаже пикантни подробности за изневерите на баща ѝ на някой таблоид? Парите щяха да бъдат дошли за него и за сестра му. Всъщност той не ѝ дължеше нищо, нали?

Все пак, по необясними причини Кити му имаше доверие. Усецаше, че никога не би предал някого. Освен това между тях имаше връзка или може би само начало на близост, която след време би могла да прерасне в нещо по-голямо. Както и да е, тя седеше мълчаливо, докато Шон зави по неравния път към дома на Уила. Не го накара да обещае, че ще пази всичко в тайна. Нямахше нужда.

Бе започнало да вали, преди да стигнат до порутения мотел, който майката на Уила държеше — двуетажна сграда, боядисана с

розова боя, която се лющеше, тук-там бяха мацнати и тюркоазни петна. Като слизаше от колата, Кити усети как сърцето ѝ се сви. Уила никога не се оплакваше, но гледката, която се разкри пред очите ѝ, я потисна. Шон беше прав. Тя нямаше представа какво е да си много беден.

Прескочи една голяма локва, образувала се в дълбока дупка на напукания асфалт, с каквито паркингът бе осеян като с кратери на бойно поле. Тя инстинктивно улови Шон за ръката. Дланта му беше топла и груба и събуди лека тръпка на забранено удоволствие. Тя неспокойно хвърли поглед през рамо. Но кой тук би могъл да я съди? Уила ли? Кити се усмихна при тази мисъл. Добродушната самотна майка крачеше тежко пред тях, без да обръща внимание на калните локви, от които обувките ѝ се намокриха, а пръските осеяха и подгъва на роклята на цветя.

В този момент обаче Уила явно не мислеше за Кити, нито за своите впечатляващи приятели. Вратата към стаята на управителя бе отворена и като се наведе и мина под пропускащия вода брезентов навес, две загорели малки момченца се втурнаха към нея, по-малкото я прегърна за крака, а по-голямото се хвърли в протегнатите ѝ ръце.

— Тонио, Уокър, слушахте ли маминка? Спахте ли следобед като добри деца? Изядохте ли си всичко? — Уила ги разцелува, сякаш не ги бе виждала от седмици, а не само от няколко часа.

Кити усети позната болка. Веднъж отиде на сбирка на самотни родители, които желяеха да си осиновят деца. Тогава една сърдита жена се оплака:

— Не е честно. Всички тези тъпи тийнейджърки, които живеят само на кока-кола и чипс, не заслужават да бъдат майки!

Но докато наблюдаваше Уила и децата ѝ, Кити си даде сметка, че това не беше истина, добри майки имаше всякакви — и тънки, и дебели, и стари, и млади.

Тя усети, че Шон стисна ръката ѝ, обърна се и го погледна, беше толкова нервна, че изведнъж ѝ примая.

— Имам чувството, че каквото и да открия, то само ще влоши нещата — промълви. — Обещай, че няма да ме презираш, че баща ми е изневерявал на майка ми в евтин мотел.

— Кое е по-лошо — това, че мотелът е евтин или че е изневерявал?

Тя забеляза присмехулното пламъче в очите му и го изгледа кръвнишки.

— Ще се направя, че не съм те чула.

Когато влизаха, госпожа Акино — едра като дъщеря си, но без нейната привлекателност, се надигна от изтъркан тапициран фотьойл. Пристъпи напред, за да я поздрави, а Кити се опита да не се заглежда в изтъркания мъхнат килим, върху който бяха разхвърляни играчки, и в евтините религиозни рисунки, с които бяха украсени стените. Там имаше и снимки на децата на Уила на различна възраст — от бебета до сегашната им възраст, в обикновени рамки.

— Благодаря, че ми отделихте време да се видим, госпожо Акино — каза тя. — Това е моят... приятел Шон Робинс. Няма да ви задържим дълго. Знаем колко сте заета.

Едрата жена с широко мургаво лице, осеяно с дълбоки като страничните пътища към Баранко бръчки я възнагради с гърления смях на страстна пушачка.

— Заета ли? Разбира се, че съм заета с тези две маймунчета около мен. — Хвърли уморен, но пълен с обич поглед към внуците си. — Седнете. Диетична или обикновена?

Объркана Кити не разбра какво я питат. За щастие Шон усети объркването ѝ и отговори заради двамата:

— Две диетични коли, моля.

Едва когато седнаха с чашите с кола на изтърбушения диван срещу майката на Уила, тя започна да проявява уклончивост.

— Не искам да кажа нищо лошо за баща ви — започна и отмести очи към снимка в рамка над телевизора — силно ретуширан студиен черно-бял портрет на мъж с мустаци, зализана назад коса и самодоволен израз. Дали не беше бащата на Уила, който я бе изоставил като бебе? Като се вгледаше човек, имаше прилика. Преди да се разсее повече, съсредоточи вниманието си отново върху майката на Уила, която тъкмо казваше: — Не е моя работа какво правят хората, стига да си плащат. Но когато по новините видях какво се е случило... — гласът ѝ заглъхна.

— Госпожо Акино, моля ви, всичко, което си спомните, ще ни бъде от полза. — Кити тъкмо се канеше да добави, така или иначе знаеше нещо и няма да припадне, когато чуе срамните подробности, когато Шон стисна ръката ѝ и я възпря.

Той извади от джоба на памучната си риза цигари й предложи една на госпожа Акино, която кимна в знак на благодарност. Тя извади запалка от бездънния джоб на голямата си престилка.

Присви малките си очички под тежки клепачи, докато пушекът се виеше бавно около набръчканото й лице. Кити осъзна с известна изненада, че съдейки по възрастта на Уила, тя не би могла да бъде много по-възрастна от самата нея.

— Не желая някой да идва и да ми задава нахални въпроси — изсумтя госпожа Акино. — И без това си имам достатъчно грижи.

— Никой няма да ви създаде неприятности — избърза да отговори Шон. — Вашето име няма да се споменава никъде.

— Поддържам мотела чист. Не е кой знае какво, но ни осигурява издръжка. — Майката на Уила въздъхна, а после дръпна дълбоко от цигарата.

— Обещавам, че няма да имате никакви... — започна Кити.

— Никаква полиция — прекъсна я Шон. — Заклеваме се. — Той се прекръсти като добър католик и даде знак с очи на Кити да го остави той да говори. — Просто искаме да ни кажете какво сте видели. Това няма да излиза от тази стая.

Кити го изгледа изненадано и доста му се възхити. Тя за малко щеше да развали всичко, но Шон, който явно бе страдал от несправедливото отношение в малкия град, когато някой се забърка с полицията, знаеше точно как да успокои страховете на жената.

След кратък размисъл, прекъсван от силни издихвания на пушека, който се виеше на кълбета към тавана, госпожа Акино склони да говори.

— Видях я само веднъж, и то от разстояние. Стори ми се млада. Не колкото Уила — на трийсет, може би трийсет и пет. С руса коса. Дотук. — Тя докосна рамото си.

— Нещо друго? — попита Шон.

— Ами това. — Жената стана да вземе нещо от полицата над телевизора. То блесна в месестата й длан, когато го подаде на Кити. — Маритес го намери в стаята, когато я чистела.

Обица с форма на малък възел. От чифт, който би могъл да се купи от всеки универсален магазин. По обицата явно нямаше да намерят жената, която и да бе тя. Кити се опита да прикрие разочарованието си.

Както държеше обицата в ръката си попита:

— Имате ли нещо против да я задържа? „Човек никога не знае“
— помисли си.

Госпожа Акино се двоуми толкова дълго, че Уила, която седеше с кръстосани крака на килима до момченцата си, изохка:

— Мамо!

Майка ѝ я изгледа намръщено, но все пак отстъпи обицата на Кити.

— Обаче никаква полиция, разбрахме ли се?

— Никаква полиция — обеща Кити.

Едва когато двамата с Шон си взимаха довиждане на вратата, госпожа Акино неочаквано каза:

— Медицинска сестра при това, като че ли си няма болни, за които да се грижи.

Сърцето на Кити се разтуптя.

— Каква медицинска сестра?

Жената сви рамене равнодушно, сякаш току-що се бе сетила за нещо, което не бе чак толкова важно.

— Жената с баща ти. Беше по престилка.

Беше късно следобед, когато се върнаха в къщата. По обратния път Кити мълчеше и разсъждаваше върху наученото. Значи баща ѝ бе имал връзка с медицинска сестра. Това не я изненадваше. Той работеше в болница, пълна с медицински сестри. Би могла да бъде, която и да е. Възможността Кити да я открие само по една обикновена обица беше горе-долу същата, помисли си тя отчаяно, като да намери стъклената обувка на Пепеляшка.

Жената явно не бе Пепеляшка.

Когато Шон спря на алеята, Кити бе така потънала в мисли, че отначало не забеляза момичето, което седеше в кабината на пикапа. Момичето отхвърли от раменете черната си коса и когато рязко обърна глава, тогава видяха начупената ѝ уста и присвити очи. Боже мой, Хедър. Изглеждаше разстроена. Не, не само разстроена... ядосана. Кити се разтревожи.

— По дяволите, забравих, че трябваше да я взема от училище — изруга тихичко Шон, натисна спирачките внезапно и двамата политнаха напред. Той изключи мотора, хвърли ключовете на Кити и изскочи от колата.

Хедър слезе от пикапа, за да го посрещне, движеше се така предпазливо, сякаш държеше картон с яйца. Бременността ѝ се забелязваше повече отпреди, отбеляза Кити с болка. Изглежда яркожълтия клин и наситенорозовия ѝ памучен пуловер с картинка на мечка, апликирана отпред. В този миг не изглеждаше шестнайсетгодишна, а по-скоро приличаше на намусено шестгодишно дете, готово да ревне.

— Хедър! Каква приятна изненада — Кити тръгна да я посрещне, сякаш нищо необичайно не се бе случило, а в това време мислите ѝ препускаха. „Как ли е стигнала дотук? Знае ли за нас с Шон?“

Явно не, защото, макар че Хедър я изгледа косо, ядът ѝ бе насочен към брат ѝ.

— Нали щеше да дойдеш? Имах час при лекаря, не помниш ли? Ако Мисти не ми бе предложила да ме откара от училище, щях да се чудя какво ти се е случило. Първо спряхме у Мисти да предупредим майка ѝ, че ще закъснее, и какво да видя? Глупавата ти камионетка, паркирана на последното място, където съм очаквала!

— Сестричке, съжалявам. — Шон вдигна ръце, сякаш се предаваше. — В деветдесет и девет на сто от случаите спазвам обещанията си, нали?

— Това не значи, че всичко е наред. — Ъгълчетата на устата ѝ увиснаха, а долната ѝ устна потрепери. — Шон, знаеш как се чувствам и как мразя да ме изоставят.

— Не съм те изоставил, просто забравих да дойда. — Шон малко се подразни, макар и да прегърна сестра си през раменете. Докато ги наблюдаваше, Кити внезапно усети, че пречи.

В същото време почувства, че Шон ужасно я привлича. Не както онази вечер, когато и да ѝ довереше, че бе обирал банки, нищо не можеше да я спре да се люби с него. Сега бе различно — първично и неизбежно като прииждащ прилив, но в същото време още по-страшно, отколкото ако бе открила, че е обирал банки. „Струва ми се, че се влюбвам в него.“

Ако Кити можеше да го предотврати, щеше да го направи, и то точно в този миг. Нямахше нужда от това. Дори не го желаше. Искаше само бебето, което жестоко ѝ отказваха.

— Слушайте, защо не влезем вътре? — предложи спокойно, сякаш напук на бурните чувства, които изпитваше. — Ще направя чай. Хедър, струва ми се, че ще ти подейства добре. — Беше спряло да вали, но въздухът бе влажен и студен и тя забеляза, че бедното момиче трепери.

— Не, благодаря. — Хедър я изгледа ядосано.

— Няма да ме затрудни ни най-малко.

— Казах: не, благодаря.

Кити отстъпи крачка назад, страните ѝ се зачервиха. Ядът на Хедър, който преди бе насочен към Шон, сега се прехвърли върху нея. Момичето се намуси още повече и я изгледа с инстинктивната предпазливост на подгонено животно.

Преди Кити да отговори, Шон се опита да я защити.

— Остави я на мира. Тя просто иска да помогне. Ако си решила да си го изкараш на някого, карай се на мен. Аз обърках всичко.

Говореше мило, явно много добре разбираше какво би се получило, ако ѝ се скараше по-остро, но въпреки всичко Кити определено почувства, че той я защитава. Докато стоеше там, докато гледаше как сенките се издължават, слушайки далечния шум на косачка и тихото дрънчене на старата латерна на две пресечки пред магазините на *Оулд кортхаус стрийт* — тя изпита странното усещане, че я въвличат в нещо против желанието ѝ.

Хедър изгледа смутено първо Шон, после Кити и сякаш едва тогава ѝ хрумна да се замисли какво правеше брат ѝ там. Запита кисело:

— Какво става, Шон? Смятах, че не си съгласен да дам детето за осиновяване.

Младият мъж се размърда с неудобство и отдръпна ръката си от раменете ѝ, за да бръкне в предния джоб на джинсите си за ключа от колата.

— Кой ти каза, че съм променил мнението си?

— В такъв случай, какво правиш тук?

Преди да отговори, Кити се намеси.

— Хедър, аз не съм променила решението си. Ако ми дадеш възможност, ще ти покажа колко добра майка мога да бъда.

Хедър я измери от глава до пети.

— Ти май се шегуваш. След онова, което направи майка ти, да не мислиш, че ще те допусна да се приближиш до детето ми? — Видът ѝ вече не беше на младо момиче. Изглеждаше, пък и говореше като много по-възрастна жена, в тона ѝ дори се усещаше грубост, която не пролича при първата им среща.

Кити обгърна тялото си с ръце. Трепереше, но студът като че ли идваше отвътре. „Знаеше, че проявяваш голяма смелост“ — напомни си. Но въпреки всичко изненадващо усети тъпа болка.

Шон отстъпи и изгледа намръщено сестра си.

— За Бога, Хедър, няма нужда да бъдеш толкова злобна. Едно не стига.

Раздразнението в гласа му като че пречупи момичето. То зарови лице в ръцете си и се разрида шумно. Когато Кити нерешително я докосна по рамото, тя се заплака още по-силно. „Същинско дете“ — помисли си Кити. Загубило се малко момиченце, което има нужда от майка си. Хедър я изгледа боязливо, разплаканите ѝ очи се виждаха през разперените пръсти.

— Съжалявам — смънка и преглътна ридание. — Не исках да си го изкарам на теб. Шон е прав. Ти не си виновна.

— Всичко е наред — каза Кити.

— Сигурно ще бъдеш добра майка. Може би... — Хедър замълча и изтри носа си с ръкава на розовия пуловер.

Кити усети как дробовете ѝ се изпразват от въздух, не изведнъж, а като че ли някой го изгребваше отвътре. Стоеше нащрек, не смееше да помръдне, нито да диша, за да не развали магията.

Но после Хедър се обърна към брат си. Явно напълно забрави Кити.

— Шон, може ли да си тръгнем? Не ми е добре.

Кити едва не извика: „Не, почакай! Поне ми кажи дали има някаква възможност...“

Но преди да промълви и дума, Шон пак прегърна сестра си и изрече уморено и търпеливо:

— Ще се справиш, като се приберем вкъщи.

Хедър послушно се остави да я отведе до пикапа, където ѝ помогна да се качи. Докато заобикаляше към шофьорското място, той погледна Кити с облекчение, сякаш искаше да каже: „Избегнахме опасността.“

Но за Кити беше нещо повече от избягване на опасността. Беше терзание. Вместо да ѝ вдъхнат надежда, оставиха я да се мъчи и да чака. Дали съществуваше възможност Хедър да промени решението си? „Ако ми имаше доверие...“

Докато наблюдаваше как пикапът на Шон се отдалечава и завива зад ъгъла, на Кити ѝ се прииска да хукне след него. Вместо това загледа отраженията на слънцето по прозорците на къщата ѝ, които ги превръщаха в блеснали огледала, и домът ѝ заприлича на къщичка от приказките. Помоли се един ден да гушне в ръцете си бебето, нейно само в сънищата ѝ, от които се събуждаше измъчена и с празна душа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Гледката от третия етаж е изумителна. Искате ли да погледнете оттам? — Алекс се обърна и се усмихна на добре облечения четирийсетгодишен мъж — нов клиент, когото развеждаше. Това бе първата им обиколка. Той се спря, за да се възхити на сложния орнамент на паркета в подножието на стълбите.

Тя неизменно задаваше този въпрос, дори когато клиентът се захласваше. Макар че при такъв имот от времето на кралица Ана кой не би се захласнал? При тази цена сигурно някой щеше да го грабне след броени дни, ако не и след часове. Единственото неприятно нещо бе, че тя нямаше изключителни права. Този следобед още шестима представители на други агенции за недвижими имоти щяха да минат отгук и ако тя не го продадеше първа, някой друг щеше да грабне комисионата.

„Моля те, Боже, не ме оставяй да изпусна този случай! Не допускай да изглеждам много отчаяна.“

Тя имаше нужда от тази сделка, и то много голяма. Вече беше май, невероятно, повече от две седмици бяха минали откакто баща ѝ умря. Ако напоследък времето минаваше незабелязано, купчината сметки върху бюрото ѝ вкъщи непрекъснато ѝ напомняше, че останалият свят не стои на едно място. Сметки, които бяха съвсем належащи — като например онази от „Фог сити мотърс“, според която дължеше три хиляди, но лизинговите вноски за нейното БМВ. Ако до десето число от месеца сметката ѝ не бъдеше възстановена в пълния си вид — а дотогава оставаше само седмица! — щяха да ѝ отнемат колата. „Да остана без транспорт — помисли си мрачно Алекс, — тогава как ще печеля хляба си?“ Не можеше да очаква клиентите да я разкарват от къща на къща. Единствената работа, на която можеше да разчита в подобен случай, беше да стане чиновничка с минимална заплата.

Все още не си бе платила данъците. Предишната седмица нейният счетоводител ѝ се обади по телефона и ѝ съобщи лоши

новини: споразумението, което се опитал да направи, пропаднало. Федералният данъчен инспектор — отвратителен дребен мъж — се оказа по-настоятелен отколкото очакваха. Като че ли престъплението на майка ѝ бе лепнало петно върху нея. Той може би се боеше, че тя ще се качи на първия самолет и ще избяга в Бразилия.

Това всъщност бе смешно. Тя нямаше пари за автобусен билет, какво остава да лети до Рио! Продажбите ѝ бяха спаднали в сравнение с предишния месец. Не само заради дните, в които отсъства след първоначалния шок от смъртта на баща си. Тя осъзна, че край нея хората се чувстваха неудобно, дори малко нащрек. Онези, които знаеха за семейната трагедия, а нека си го кажем направо — кой всъщност не знаеше? — я отбягваха като че ли щеше да ги зарази или че самата тя бе опасна.

В службата бе дори още по-лошо. Колегите ѝ брокери изричаха съболезнования с мазен тон, но тя виждаше, че очите им бяха пълни с надежда. „С удоволствие ще обслужвам клиентите ти няколко дни... ако искаш да прекарваш повече време със семейството си“ — предложи ѝ Мими Ромеро наскоро. „Обзалагам се, че ще го направиш и ще ме лишиш и от последния цент комисиона“ — помисли си Алекс, докато устно ѝ благодари за предложението. В мига, в който свалеше гарда си, всички щяха да я разкъсат.

Онова, което никой не знаеше, бе, че въпреки всички усилия, които полагаше, за да го скрие, Алекс чувстваше, че от ден на ден губи контрол. „Вероятно бих се оправила, ако можех да заплача“ — помисли си. На гроба на баща си тя наблюдаваше с болка и със сухи очи как спускат ковчегу му в земята, чувстваше се като замръзнала вода в тръба, която всеки момент щеше да се пукне. Баща ѝ беше мъртъв, в известен смисъл и майка ѝ. Как човек да се разплаче за подобно нещо? Ако започнеш, изобщо нямаше да може да спре.

Сега, докато се изкачваше по дъбовата стълба с извити ръкохватки и ръчно гравирани колони, Алекс изчисляваше каква комисиона би получила. Шест процента от осемстотин и петдесет хиляди — достатъчно, за да се отърве от най-настоятелните си кредитори. За останалите щеше да се тревожи, когато му дойдеше времето. Сега ѝ оставаше само да чака.

Алекс спря за малко на площадката на втория етаж, после продължи нагоре. Веднъж този мъж — който явно беше богат, с

изгладен панталон, тъмносин блейзър над същия цвят риза „Лакост“, с добре подстригана руса коса — да видиш невероятната гледка от най-горния етаж, след това можеше да рискува и да му покаже долния с порутените бани и спалнята само с един прозорец, което я правеше малко тъмна. Дотогава той щеше да бъде толкова поразен, че нямаше да им обърне внимание.

— Всичко е реставрирано ръчно — продължи тя, заучените думи се лееха като по вода, толкова гладко, че само тя си знаеше недостатъците. — Собствениците са извършили по-голямата част от работата сами — шлайфането и полирането на цялата дървения, поставили са и теракотата в антрето. Забелязахте ли прекрасния корниз в трапезарията? Той е съвсем нов, но е направен да изглежда като стар.

Важно бе да си изпее научения урок. Някои любопитни купувачи задаваха въпроси и ако не знаеш отговорите, биха го приели като липса на възторг. Или че прикриваш някой недостатък.

Бе възнаградена с поглед на жив интерес от страна на мъжа. Лорънс Годуин — дори името му звънтеше като пари. Компанията му го преместила, така обясни той, макар и да не спомена точно с какво се занимаваше. Адвокат, така го прецени по-рано по здравето ръкостискане и самоувереността му, граничеща с арогантност. Иначе не изглеждаше зле. Висок над метър и осемдесет, с равни бели зъби, които компенсираха малко слабоватата му брадичка. Лошото бе, че тя не можеше да гледа други мъже, без да ги сравнява с Джим, и обикновено това ставаше в техен уцърб.

На третия и най-висок етаж той се възхити на гледката от напечения от слънцето купол, която в ясен майски ден като този включваше целия залив, оттам се виждаше чак до полуостров Монтерей. Някъде ниско долу състезаващи се едномачтови платноходи, големи колкото детски играчки, се движеха зигзагообразно по ярката набраздена повърхност на океана, а пристанът сякаш канеше като протегнатата ръка. Да беше го искала, да беше го поръчала, Алекс не би могла да желае по-добър ден, за да покаже този имот.

До нея Лорънс Годуин леко подсвирна.

— Не преувеличавахте. Това е фантастично! Честна дума, не знам как човек би пожелал да напусне това място.

— На господин Ръдмън му бе предложено професорско място в Института по дизайн в Роуд Айлънд — обясни Алекс. — Смазани са от

мъка, понеже трябва да продадат къщата.

— Нямаше нужда да пояснява, че семейство Ръдмън щеше да получи тлъста печалба.

— Разбирам. — (Лорънс или Лари?) се обърна към нея.

— Какво можете да ми кажете за околностите?

Алекс усети познатия гъдел, който започна от върховете на пръстите, продължи нагоре по ръцете и по тила — това бе личният ѝ показател. Тя знаеше, че щом започнеха да разпитват за околностите, три четвърти от пътя бе извървян.

Дано да направи оферта.

Опита се гласът ѝ да не прозвучи много възторжено, когато отговори:

— Нос Аква Фрия е най-старият и най-живописният в тази област. Смятам, че сам виждате защо. Има си и собствен плаж. Малък, но изолиран — наричаме го *Заливът на контрабандистите*. — Алекс му се усмихна сдържано, сякаш за да го наведе на мисълта за скрити съкровища, макар че доколкото тя знаеше, единствената заровена там скъпоценност бе перленият гердан, който загуби в пясъка през първата година в гимназията, докато прелъстяваше Джим.

— Бих искал да поговоря с някой съсед — подхвърли той нехайно. — Просто за да добия представа за района, за училищата, с какви хора ще общувам, такива работи. — Забеляза лакомо пламъче в очите му, което го нямаше преди. Кой знае защо това я накара да се почувства неудобно.

— Тогава аз съм първата, която можете да попитате. Израснала съм наблизко — предложи си услугите Алекс и се засмя, за да прикрие неудобството си. По принцип на клиенти тя даваше колкото се може по-малко информация за себе си. Кого го интересуваше дали слуша средни или ултракъси вълни или дали харесва морковите на колелца или на продълговати пръчици? Но ако това би помогнало нещата да се придвижат напред, по дяволите, щеше да лъсне и обувките му, ако той пожелаеше.

Мъжът се обърна и я погледна, усмихна се любезно.

Застанал с гръб към прозореца, чертите на лицето му, които порано изглеждаха загладени от светлината, изведнъж ѝ се сториха хищни и той вече не изглеждаше толкова добре възпитан.

— Добре, тогава вие ще ми кажете дали е вярно онова, което пише по вестниците.

Алекс примигна объркана, после усети, че се стяга. Малка сигнална лампичка сякаш светна на тила ѝ. Обаче си каза: „Ставам параноичка.“

— Наистина агенциите за недвижими имоти малко преувеличават — съгласи се тя.

— Нямах предвид агенциите за недвижими имоти. Хладни тръпки я побиха по гърба. Тя се взря в него силно развълнувана. Той знаеше ли коя бе? Или просто проявяваше любопитство?

— Доколкото разбирам, имате предвид нещастната трагедия, разиграла се на *Сайпръс лейн* — отвърна тя сковано. — Мога да ви уверя, че тя изобщо не се отрази на съседите.

— Познавахте ли доктор Сийгрейв?

Това вече бе повече от любопитство. Искрите в очите му съвсем не бяха от обикновен интерес, а от нещо друго, осъзна тя твърде късно. С нещо ѝ напомняше на акула. Изтръпна, като забеляза тънката златна верижка, която се виждаше от отворената на врата му риза. Нито един неин познат не носеше подобно украшение.

Преструвайки се, че не го е чула, тя се обърна и тръгна към вратата, като предложи набързо:

— Защо не слезем да ви покажа и долния етаж? Съединили са две стаи и се е получила обширна спалня. Заслужава си да се види. Има и огромно гардеробно помещение.

Закова се на място, когато чу мазния му глас зад гърба си.

— Ще бъда откровен с вас — нямам намерение да купя нито тази, нито която и да е къща. Репортер съм от „Бенър“.

Алекс почувства, че подът се продъни под краката ѝ, все едно че носеше голям плик с продукти, който се залюля и се скъса — кутии, бутилки, ярки кръгли плодове се търкаляха във всички посоки. „Бенър“ беше най-лошият и жесток таблоид, помисли си. Всички материали в него бяха силно сензационни или пък твърде противни.

Тя се обърна рязко и го изгледа, страните ѝ почервеняха.

— Как смеете! — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

Той сви рамене, явно не се развълнува.

— Просто си върша работата, госпожо. Също както и вие. Съжалявам, ако съм ви огорчил.

Той се усмихна и идеално равните му зъби, сега забеляза, че бяха металопластика, съживиха един стар спомен, за който не се бе сещала от седми клас: за онзи отвратителен мъж, който един ден ѝ предложи да я откара вкъщи с кола от училище. В момента, в който тя отстъпи назад, той разтвори предниците на палтото си, а отдолу бе съвършено гол. Алекс забеляза само нещо гадно тъмночервено между краката му, от което ѝ прилоша. От Лорънс Годуин, ако това бе името му, ѝ се догади по същия начин.

— Махайте се отук — изсъска му тя. Той разпери ръце в помирителен жест.

— Слушайте — каза той, — може да ме мразите, ако желаете, но след като съм дошъл дотук, поне ми разкажете вашата версия. След като се изписаха толкова измислици, не желаете ли да разкажете истинската версия?

Алекс усети как в нея нещо се пречупи.

— Всичките вие, хрътки, ме отвращавате! — Закани му се с пръст. — Окаляхте семейството ми. Направихте ни да изглеждаме като... като...

— Като какво? — подкани я той с неприкрита настойчивост.

— Като отрепки — довърши тя. — Не по-добри от онези ужасни хора в „Сали Джеси“. Десет от тях не могат да се сравнят с баща ми. Всички го уважаваха. Затова сте тук, нали? Понеже не можете да намерите дори един човек, който да каже лоша дума за него.

— Така ли? Сещам се поне за една жена, която му е имала зъб. Майка ви.

Тя го зяпна, не беше сигурна дали го чу добре. В нейното семейство на учтивостта се държеше много стриктно, смяташе се, че думата моля би трябвало да се употребява към всяка молба, колкото и дребна да бе. Сега този репортер, този хулиган се ровеше и изкарваше наяве цялата болка, която тя се стараеше да прикрива. Като че ли трагедията в семейството ѝ не беше истинска, а тема от евтин детективен роман.

За всичко бе виновна майка ѝ.

Внезапно на Алекс ѝ се прииска да се развика. „Не ѝ ли стига това, което направи? Аз ли ще трябва да плащам цял живот за нейната постъпка?“

Изумена от това, че едва не избухна, тя се обърна кръгом. Ами ако го бе изрекла? Колкото и да мразеше майка си за онова, което извърши, бе немислимо да я предаде.

„Всъщност през всичките тези години не правеше ли точно това? Пазеше тайните на баща си за нейна сметка“ — подигра й се един вътрешен глас. И кой най-накрая плати? Ако не беше съучастница, която се съгласяваше с всичко, може би баща й щеше да е още жив.

Осъзнавайки го, дъхът й спря. Алекс се олюля, мина през особената сводеста врата и се запрепъва надолу по стръмната тясна стълба. По средата на пътя към долния етаж токът й се закачи в разкъсаната гумена настилка и само като се улови здраво за перилото, успя да запази равновесие, за да не падне с главата надолу. За една ужасна част от секундата, докато се държеше здраво, за да освободи тока си, тя успя да хвърли поглед от горе на долу по стълбата към вестибюла, покрит с паркет. Все едно че гледаше в зейнала паст на чудовище, готово да я погълне.

Алекс не разбра какво й стана. По-късно дори нямаше спомен как бе стигнала там. Стори й се, че в един миг стои на алеята пред къщата с табела „ПРОДАВА СЕ“, килната на една страна, сякаш й се подиграваше... В следващия, както й се стори, а вече бе минала две пресечки, слизаше от колата си на друга алея — тази пред дома от детството й.

Времето не беше единственото, което й се губеше. Струваше й се, че бе попаднала в някаква мрачна зона, където е можеше да мисли рационално. Усещаше само, че нещо я тегли като лодка по течение в тесен канал. Каквито и мисли да бе имала, те бяха изкривени като гласове, които се чуват изпод водата. Изпита неясно усещане, че трябваше да види със собствените си очи дали бе вярно, дали баща й наистина го нямаше, защото една част от нея все още не можеше да го повярва. Част от нея бе убедена, че когато влезе през входната врата, ще види как баща й седи на любимия си фотьойл до камината, сложил куфарчето от едната си страна, а в скута си — отворил папка.

Като насън тя се вираше в къщата — висока триетажна постройка във викториански стил, боядисана в пастелен розов цвят. Бе

кацнала на върха на склон, покрит с трева, с оформени лехи за цветя, в които първите рози вече започваха да цъфтят. Дом, помисли си.

Двамата с Джим имаха хубава къща на разделени нива, в която живяха щастливо или поне тя така си мислеше, но дом за нея винаги щеше да бъде старата къща, в която бе израсла. Странно, нали? През последната година в гимназията вече нямаше търпение да излезе оттам. Толкова силно желание имаше да избяга от тъмните коридори, които миришеха на препарати за почистване на политура, от старите тоалетни, които течаха, от тръбите, които вдигаха шум, че постъпи в университета „Бъркли“ с такъв устрем, сякаш хващаше последния хеликоптер от Сайгон.

Сега се зачуди дали не е бягала от самата себе си — от личността, която бе намразила. Пазителка на тайни... и не само на баща ѝ. Какво би си помислил, ако му беше казала за Кени Рат? Как забременя след единствения път, когато се любиха на задната седалка на колата на баща му.

Тогава беше петнайсетгодишна. Вече знаеше много повече тайни на баща си от когото и да било. „Моето момиче“ — обичаше да казва той и тогава очите му светваха. Все пак реши, че не бива да казва на баща си за Кени. Можеше да му довери всичко, но не и това.

Странно, тогава почувства майка си по-близка. Този отдавна забравен спомен изведнъж нахлу в съзнанието ѝ. Беше бременна на около месец и половина според лекаря, който я прегледа, и почти напълно отчаяна. В Бъркли имаше клиника, за която беше чувала от приятелка — първо се плаща, никакви въпроси не се задават. Всичко е законно, разбира се. Но кой знае какви лекари работеха там? Обаче лошото бе, че след това нямаше кой да я закара до вкъщи.

Да каже на Кени? Той беше толкова пиян онази вечер, че изобщо не помнеше какво са правила. Оттогава, когато се разминаваха по коридорите на училището, той едва я поглеждаше. Не можеше да се довери на сестрите си — Дафни и Кити бяха както винаги затворено общество. Би могла да сподели с Лийн. Но макар че сигурно щеше да ѝ съчувства, най-добрата ѝ приятелка никога не бе стигала дотам да спи с момче. Лийн щеше да се изуми, когато научеше, че вече не е девствена.

До този ден Алекс така и не разбра как майка ѝ се досети. Може би се дължеше на женска интуиция. Странно, защо баща ѝ нямаше

същата интуиция? Каквато и да бе причината, вечерта преди уговореното ѝ посещение в клиниката майка ѝ неочаквано влезе в стаята ѝ и седна на леглото. След няколкоминутен разговор, който не потръгна, я попита направо, но не с лошо чувство „Алекс, има ли нещо, което трябва да ми кажеш?“

Преди това Алекс я беше предупредила, че на другия ден ще гледа децата на семейство Майърсън — избра ги като извинение, защото живееха в другия край на града. Дали майка ѝ беше разкрила плана ѝ? Може би бе разговаряла с Каръл Майърсън, която, доколкото Алекс знаеше, нямаше никакво намерение да излиза през деня. Алекс понечи да каже на майка си, че всичко е наред — какво можеше да я накара да мисли другояче? — когато неочаквано се разплака.

Разказа какво се бе случило от край до край, сега си спомни, че самата тя бе потресена, че се доверява на майка си. Но най-изненадващото бе, че майка ѝ се отнесе съчувствено към нея. „Не плачи, миличка — успокой я тя и несмело я потупа по гърба. — Всички правим грешки. Тревожи се само за онези, които не можеш да поправиш.“

Седнала на ръба на леглото в светлосиния си пенъор на баклавички, с навита на ролки коса, тя приличаше на стара мома, която живее с по-възрастната си майка, играе бридж с приятелките си всеки втори и четвърти вторник от месеца и се изчервява при мисълта, че някой мъж би могъл да се възползва от нея. Ако Алекс не се чувстваше толкова нещастна, щеше да се засмее.

— Сигурно ме мразиш. Аз самата се мразя — изхълца тя неутешимо.

Майка ѝ се отдръпна назад, изглежда я недоумяващо и изрече твърдо:

— Никога не бих могла да те мразя, Алекс. И ти не бива да се мразиш. Ще го преживееш, не се тревожи. Ще го преживеем заедно.

Така и стана. На следващия ден, след като казаха на баща ѝ, че семейство Майърсън е променило плановете си, а майка ѝ щяла да я вземе със себе си на пазар, се качиха на по-широката кола — стар модел „Крайслер“, която щеше да бъде по-удобна на Алекс на връщане, и тръгнаха по магистралата на север. В клиниката в Бъркли майка ѝ, която обикновено се съгласяваше с всичко и не задаваше

въпроси, разпита обстойно сестрата, преди да позволи на Алекс да влезе в една от стаите в задната част на клиниката.

Когато всичко свърши, Алекс бе твърде изтощена и не се чувстваше добре, за да благодари на майка си. През седмиците и месеците, които последваха, споменът избледня. Може би защото тя позволи да избледнее. Не желаше да види майка си в никаква друга светлина, освен в онази, която най-много ѝ харесваше — като жена, по-скоро омъжена за розовата си представа за света, отколкото за баща ѝ.

Но фактически, осъзна сега Алекс с известно чувство на срам, в онзи отдавнашен ден майка ѝ не носеше розови очила. Беше и стоя до нея и това бе най-важното.

„А когато тя имаше нужда от теб, ти не се оказа до нея.“ Тази мисъл се прокрадна в съзнанието ѝ, преди да успее да я пропъди. Неясното чувство за срам, което изпитваше, се задълбочи и се превърна в угризение на съвестта. Но само за миг. Алекс сърдито закрочи към къщата, сякаш я преследваха демони, от които можеше да се изплъзне само ако бягаше достатъчно бързо.

Обаче докато вървеше към предната пътека, мислите ѝ се върнаха към баща ѝ.

Алекс ясно си го представи — хубав и жизнен, дори в по-късните му години. В семейния албум имаше негови снимки като млад офицер в униформа от Втората световна война, но бащата, когото тя познаваше, беше дори още по-представителен, напомняше ѝ на Гари Купър в един стар прекрасен филм.

Докато изкачваше стъпалата към верандата, на гърлото ѝ заседна буца, твърда и кисела като дивите ябълки, които окапваха по моравата им всяко лято. Първото, което забеляза, бяха бурените, израсли в цветните лехи покрай основите на къщата. След това, а то ѝ подежда като удар в тила, видя жълтата лента с отпечатан надпис „МЯСТО НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО — НЕ ПРЕМИНАВАЙТЕ ПО-НАТАТЪК“, завързана около парапета, която препречваше пътя ѝ.

Алекс извика, хвана я и я скъса. Не я интересуваше дали бе законно или не. Това бе нейният дом, по дяволите. Използвайки резервния ключ на връзката си Алекс отключи вратата към вестибюла и влезе. Дори при отраженията на слабата светлина, проникваща през гравираното стъкло на страничното прозорче, трябваше да изчака, за

да привикнат очите ѝ към мрака. Вътре беше доста по-хладно, усещаше се мирис на изсъхнала трева като в шкафа с билките на майка ѝ.

Върху малката дъбова масичка до стената отляво бе подредена пощата на майка ѝ — несъмнено от следователите след първия им обиск, за да се уверят дали има уличаващи доказателства. „Много вежливо“ — измърмори кисело и заобиколи персийската пътека с пръснатите изсъхнали листа от папрат, която изглеждаше по-скоро умираща, отколкото жива. Явно никой не се бе сетил да я полее.

Сърцето ѝ се разтуптя силно като ударите на големия стенен часовник, все още тиктакащ в коридора в подножието на стълбите. Спомни си реплика от лош уестърн: „Никой не излиза жив оттук.“ Точно така се почувства, докато бавно пристъпваше към салона от дясната ѝ страна, сякаш онова, което щеше да открие, щеше коренно да я промени. Беше дълбоко убедена, че след като излезе от тази къща, нямаше да бъде същата.

Сгъваемите врати бяха свити до стените. Пристъпи нервно в голямата полутъмна стая. На пръв поглед на слабата светлина, проникваща през спуснатите кадифени пердета, не забеляза никакви промени в салона.

Тогава видя следите от полицейското разследване — масите и столовете бяха избутани до стените, високите китайски вази от двете страни на камината бяха преместени в един ъгъл, от старинната кутия за чай, в която майка ѝ държеше ръкоделието си, се подаваха разpletени кълбета прежда в ярки цветове.

Някакво движение в стаята я накара да подскочи и тя застина. Оказа се собственото ѝ отражение в огледалото с позлатена рамка над камината. В тишината на пустия салон Алекс слабо се разсмя и смехът ѝ отекна изненадващо силно.

Точно в този миг погледът ѝ попадна върху любимия персийски килим на майка ѝ и смехът застина в гърлото ѝ. Боже мой! Тук баща ѝ...

Тя се олюля, отстъпи крачка назад и се блъсна в малка масичка, която се разклати. Нещо издрънча, тя сведе очи и видя, че малката чинийка за бонбони от дрезденски порцелан, която подари на майка си за Коледа, се счупи в краката ѝ. Издаде слаб вик. Но не посмя да отмести очи от нея. Ако го направеше, щеше да види... кръвта.

Голямо петно с бъбрековидна форма за част от секундата ѝ напомни за географска карта. Гренландия или Африка... или някое голямо далечно място, което никога не би си представила, че ще посети. Взря се ужасено в него, а под краката ѝ подът сякаш бавно се наклони на една страна. Алекс тихо изохка и се отпусна върху стола срещу дивана, тапициран с брокат.

„Кръвта на татко... това е кръвта на баща ми“ — повтаряше ѝ някакъв истеричен глас. Ето там, на избелелия килим, на който тя и сестрите ѝ си бяха играли като малки.

За какво ли си е мислила майка им в този момент? Дали предварително е решила да застреля баща ѝ? Или пък в гнева си, породен от ревност, пистолетът случайно е гръмнал?

„Не, не е станало така“ — възрази ѝ спокойно един вътрешен глас. През целия си живот майка ѝ никога не бе губила самообладание до такава степен. Поне Алекс не бе ставала свидетелка на подобен случай. Било е обмислено, помисли си.

Пред очите ѝ случилото се завъртя като издраскано копие на стар черно-бял филм...

Няколко седмици са изминали откакто Берил е хвърлила бомбата — достатъчно време майка ѝ да го проумее и може би да събере парченцата от всички лъжи, които ѝ бе казвал през годините. Те я разяждаха отвътре като бавно действаща отрова и тя бе стигнала до положение, когато не издържаше повече. Дори мисълта за всички гости, които щяха да дойдат на тържеството, и за многобройните тостове с шампанско бе станала непоносима. Като в транс бавно се изкачва по стълбата към втория етаж.

От спалнята тя взема стола от тоалетката и го отнася до гардеробното помещение, защото полицата е твърде висока и тя не може да я достигне. Застанала на пръсти, олюлявайки се на тапицирания стол, взема металната кутия, сложена между ковчезето с монограма на баба ѝ и купчината списания „Ню Йоркър“, които баща ѝ отказваше да изхвърли.

Кутията е по-тежка, отколкото си е представяла. Кой да предположи, че оръжието тежи толкова много? Пистолетът, с който веднъж стреля като капитан на отбора по плуване в колежа, толкова тежък ли беше? Не можа да си спомни, но всъщност това нямаше

значение. Позволява си подобни мисли само защото те я отвличат от онова, което се готви да извърши.

Открива, че пистолетът е зареден. Когато го пъха в дълбокия джоб на престилката си, с бедрото си усеща студенината на метала. Замисля се дали да не гръмне себе си и осъзнава колко удобно би било. Няма да има кой да плати сметката, както би казал Върнън. Тя не се плаши от смъртта. Само че това не би го накарало да преустанови връзките си с жени. Не след дълго някоя от тях ще влезе в нейната къща. Втора съпруга, която щеше да се храни от нейните чинии и да спи в леглото, където бяха заченати децата ѝ. Това бе немислимо.

Когато чува вратата долу да се затръшва, смелостта за малко не я напуска. Съпругът ѝ се връща от болницата. Той я вика, гласът му звучи малко припряно. Тя извиква, че слиза след малко, защото ѝ е нужна секунда, за да освободи предпазителя. После бавно, сякаш се носи във въздуха, тя излиза на площадката и тръгва надолу по стъпалата...

Алекс нямаше представа колко време бе прекарала така, вирайки се с празен поглед в пространството, докато си представяше сцената и тя стигна до неизбежния край. Сякаш само минута бе минала, когато се размърда и се огледа наоколо и малко се изненада, че се бе стъмнило.

Всъщност виденията ѝ бяха прекъснати от силни удари по вратата. Стори ѝ се, че шумът идва някъде отдалеч, приглушен от дългите коридори. Алекс потърка очи като че ли се събуждаше от дрямка.

Който и да бе, изглежда нямаше намерение да си тръгне. Хрумна ѝ, че може да е полицията. Знаеше, че е незаконно да влиза на мястото на престъплението, но кой имаше повече право от нея да бъде тук?

— Отключено е! — провикна се, беше твърде изтощена дори да се изправи.

Чу как вратата се отвори предпазливо, после приглушени от персийската пътека стъпки. След малко Алекс видя познато лице. То я стресна, но в същото време усети, че си отдъхва.

— Лийн! — Взря се в приятелката си и примигна. — Какво търсиш тук?

Лийн беше със зачервени бузи и разрошена коса като че ли бе тичала дотук.

— Бих могла да ти задам същия въпрос — отвърна тя. — Алекс, да не си полудяла? — Гласът ѝ звучеше едновременно сърдито и уплашено, като на майка, заловила детето си да прави нещо ужасно.

— Минах да проверя какво става тук — изрече със запъване Алекс.

— Направила си глупава грешка. Първо нарушаваш закона. Второ... — замълча сякаш да си поеме дъх и довърши тихо: — просто не трябваше да идваш.

— Налагаше се да дойда — настоя Алекс. Стаята като че ли плуваше пред насълзените ѝ очи. — Трябваше да видя.

Лийн проследи погледа ѝ към кървавото петно на килима, ахна и закри уста с ръка. Сподадено извика:

— Боже мой, Алекс, трябва да се махаме оттук. Тръгвай. Хвана я за ръката и я изправи на крака. От внезапното движение Алекс се залюля и политна към Лийн, която протегна ръка, за да я задържи. Нещо твърдо прободя Алекс в гърдите и когато сведе очи, видя ламинираната значка, защипана за горното джобче на престилката на приятелката ѝ. Сигурно е отивала на работа, когато...

Не би могло да бъде така. Нос Аква Фрия се намираще на километри от пътя за болницата. Коего означаваше, че се е отклонила. Защо? Какво се бе надявала да намери?

Алекс се отдръпна назад и я изгледа.

— Ти така и не отговори на въпроса ми. Какво правиш тук?

Някаква искра проблесна в очите на Лийн, после изчезна. Беше мрачна и неразгадаема. Тя хвана Алекс за ръката и я дръпна към вратата.

— Дойде ми същата идея като на теб — изрече задъхано. — Само че нямах намерение да влизам, докато не видях колата ти отвън.

— Каква идея?

Лийн безмълвно изгледа Алекс, сините ѝ очи бяха насълзени.

— Още не мога да го повярвам. Исках някак си да се уверя.

В този миг Алекс осъзна, че не бе сама. Някой друг разбираше точно какво изпитва. Някой, който я познаваше прекрасно. Прояви глупост като се усъмни в причините за идването на Лийн, макар и само за миг.

— Толкова ли е зле както очакваше? — Внезапно изпита необходимост да сподели с някого усещането за ужас.

— По-зле. — В тъмния вестибюл лицето на Лийн изглеждаше призрачно бледо на отразената светлина зад гърба ѝ.

— Мислиш ли, че го е планирала или просто се е случило?

Лийн се подвоуми, сякаш се колебаеше доколко да сподели с Алекс, после принудено и бързо отвърна:

— Май и двете трябва да изпием по едно. — Погледна часовника си. — За съжаление аз ще трябва да пия кафе. Но имам още половин час, докато започне смяната ми. Може да спрем някъде по пътя.

После излязоха през вратата и се спуснаха надолу по стъпалата. Едва когато се намери зад волана на беемвето, водена от примигващия мигач на тауруса на Лийн, се сети за нещо, на което не бе обърнала внимание. Лийн каза, че минавала оттам и че нямала намерение да влиза. Сякаш това бе възможно. Защото, за да влезе би трябвало да има... ключ.

Алекс отхвърли тази мисъл. От къде на къде Лийн ще има ключ от къщата на родителите ѝ? Не се връзваше.

„Изразила се е в преносен смисъл — каза си. — Нищо повече. Просто е говорела в преносен смисъл.“

Няколко часа по-късно, след като изпи четири джина с тоник, Алекс се прибра вкъщи жива, но не и съвсем здрава. Коленичи на пода в банята и пхна главата си в тоалетната чиния, държейки клетъчния телефон в едната си ръка, като се надяваше, че ако за известно време престане да повръща, ще се обади на сестрите си да ѝ помогнат. Близначките бяха достатъчно големи, за да се грижат за себе си. Но тя знаеше, че те бяха уплашени от състоянието ѝ. Ако лелите им дойдеха, щяха да се успокоят, поне за малко.

Господи, само да не беше пила толкова. Какво си е мислила, като остана в бара дълго след като Лийн тръгна за работа? Сега не само че плати на такси да я докара, а на другия ден трябваше да извика друго такси да я прекара през целия град, за да прибере колата си, която остана на паркинга зад „Ернандос Хайдауей“. Да не говорим какво главоболие щеше да има.

Алекс изхвърляше вече само кисел жлъчен сок, когато чу, че някой чука на вратата.

Изохка.

— Махай се. Не ми е добре.

Сигурно бе някоя от дъщерите ѝ, изплашена до смърт. Нищо чудно. Дори не им се обади, че ще закъснее. А когато я видяха да пристига в това състояние...

Всички мисли отново нахлуха в главата ѝ. Кръвта на баща ѝ. Боже мой.

Усети как по лицето ѝ избива лепкава пот, когато отново получи спазъм. Но нищо не се получи. Беше изхвърлила вече всичко, включително, както ѝ се струваше, и вътрешностите си. Сега банята, която бе декорирала с мотиви от Санта Фе — закачалки за дрехи от ковано желязо, мотив от Брет Уестън в дървена рамка, се завъртя пред очите ѝ.

Чук, чук. Този пък по-силно.

— Алекс, аз съм, Джим. Може ли да вляза?

Джим? Боже мой, какво правеше той тук? Издълбаната кухня, където по-рано се намираше стомахът ѝ, се сви от ужас. Нямахше да му позволи да я види в този вид. Щеше да разбере колко лоша майка е и че не заслужава сладките си и любещи я дъщери. Сигурно се бяха разтревожили и го бяха повикали на помощ. Идеше ѝ да им извие вратовете. Защо се бяха обадили точно на него?

Той или не чу, или просто не ѝ обърна внимание. Защото след малко видя, че бившият ѝ съпруг стоеше до нея и я гледеше със скръстени на гърдите ръце. От мястото, откъдето го наблюдаваше, свита на пода в краката му, той ѝ изглеждаше като заплашителен гигант. Като в телевизионна реклама, помисли си, за почистване на тоалетни. Свят ѝ се виеше, но тя се засмя слабо.

Преди да успее да изрази недоволството си, Джим безцеремонно я вдигна от пода на банята и я пренесе в съседната спалня. Положи я върху леглото без капка нежност, стори ѝ се, че матракът се наклони настрани като претоварен сал.

Алекс се опита да седне... и веднага почувства, че ще падне от сала. Просна се по гръб на леглото и изохка.

— Момичетата. Не искам да ме виждат така.

— Не се тревожи за тях. Те са добре — осведоми я той. — Донесох нещо готово за вечеря. Долу са пред телевизора и се хранят с китайски ястия. — Ухили се. — Казах им, че сигурно си яла нещо развалено. Имаш късмет, че не са свикнали да те виждат пияна.

При мисълта за храна — особено за мазна китайска храна, стомахът ѝ пак се сви. Преви се, борейки се с подтика да повърне.

— Не съм пила. — Артикулира всяка дума изключително прецизно.

Джим се засмя кисело, докато събуваше обувките ѝ.

— Ако не си пила, значи умираш.

— Така ти се иска.

Той се ухили.

— Затова те обичам, Алекс. Дори и да падаш по гръб, никога не се предаваш.

Тя изохка и се сви настрани, притискайки възглавница към измъчения си стомах.

— Нямам нужда от твоите проповеди. Особено тази вечер — измърмори с надебелял език. — Поучавай някоя от твоите приятелки.

— Алекс, винаги ли трябва да се връщаме на това?

— Нали всичко започна оттам? Като се връщаше вкъщи и миришеше на „Жан Нате“. — Тя рязко седна в леглото, от внезапното движение усети остра болка в слепоочията. — Не може ли поне да намериш някоя жена от класа, а не някаква си глупава секретарка, която купува парфюмите си от супермаркета?

— Добре, печелиш. Нищо не струвам — съгласи се той. — Това, което направих, е непроситимо и ти имаш всички основания да ме мразиш. Но може ли поне веднъж да не говорим на тази тема? Поне тази вечер? Не съм дошъл, за да ровим в стари рани. — Седна до нея на леглото и я прегърна през раменете.

Алекс се извъртя по гръб и се взря в него.

— А защо дойде?

Искаше ѝ се да го мрази, но в полутъмната спалня светлината, нахлуваща през полуотворената врата, образуваше ореол около тъмнокосата му глава и той ѝ се стори толкова мил и познат, че ѝ се доплака за това, което изгуби.

След малко наистина се разплака, силни ридания я разтърсваха както преди, когато повръщаше в тоалетната. Притискайки се към него, тя изплака мъката си за баща си, за майка си и за него самия. След като ядът ѝ мина, припомни си и ѝ стана тъжно за онова, което имаха, за старите времена. Колко щастливи бяха...

Джим беше единственият човек, освен майка ѝ, който знаеше за аборта. Когато първата ѝ бременност бе прекъсната от спонтанен аборт, той я разбра защо се чувстваше толкова виновна, сякаш бе наказана. Когато му каза, очакваше да се възмути и да се отвори от нея. Мислеше, че щеше да я укори. Ала той не го направи. Просто я прегърна, докато изплакваше душата си. Също както сега.

— О, Джим — изхълца тя пиянски. — Защо всичко това трябваше да свършва? Защо, за Бога, свърши?

ДЕСЕТА ГЛАВА

— През всичките трийсет и две години откакто съм адвокат никога не съм имал подобен случай. — Том Каткарт отпи замислено от напитката си, а сандвичът в чинията му остана недояден. — Сигурен съм, че щяхме да постигнем освобождаване под гаранция, ако тя бе признала по-малка вина. Всъщност съдията ѝ го предложи на сребърен поднос. Тя знаеше какво той очакваше да чуе от нея... но не го каза.

Дафни въздъхна, докато бодеше безцелно с вилицата салатата си от скариди. Чувстваше се объркана и това не бе ново. Новото, и то много обезпокоително, беше зрънцето безнадеждност, което се вкорени в душата ѝ и растеше с всеки изминал ден.

— Имаше време, когато смятах, че я познавам — каза тя. — Когато можех да предвидя всяка нейна постъпка, какво би казала за нещо, което някоя от сестрите ми се готвеше да направи, или как трябва да възпитавам децата си. Дори онова, което би си поръчала в ресторант. — Погледът ѝ попадна върху купчината менюта върху масичката на келнера и устните ѝ се извиха в печална усмивка. — Но сега си мисля само колко самонадеяна съм била. Никой не бива да мисли, че може изцяло да предвиди какво смята да направи друг човек.

Обядваха в напечено от слънцето кафене на ъгъла на *Олд кортхаус стрийт* и *Мек*, на една пресечка разстояние от кантората на Каткарт. Той предложи това заведение, защото щяха да бъдат спокойни, нямаше да звънят телефони и да бръмчат факсове. От непрекъснатия поток от обаждания на репортери и притока на клиенти, привлечени от новата му известност, Дафни забеляза, че в последно време работата се беше оживила във фирмата „Каткарт, Дженкинс и Холт“.

За неговата известна клиентка обаче нищо не се бе променило. Майка ѝ вече четвърта седмица бе „гостенка“ на областния затвор в Мирамонт. Студените ветрове в началото на май отстъпиха на топлия бриз, предвещаващ началото на лятото, ѝ покрай павираната с тухли пешеходна *Олд кортхаус стрийт* вечнозелени растения,

мушкато и тучница цъфтяха в големи саксии и висящи кошници, без да се интересуват ни най-малко от страданията на онези, които не можеха да се порадват на красотата им.

Искаше ѝ се и Кити да бе дошла, но сестра ѝ имаше друга, също така важна работа. Беше поканила няколко жени от градинския клуб на майка ѝ в „Чай и съчувствие“. Членовете му се канеха да организират събиране на подписи за освобождаването на майка ѝ до процеса и Кити се надяваше да ги убеди да свидетелстват за безупречния ѝ характер и за безброй извършени от нея добри дела, което щеше да бъде от помощ. Но досега само госпожа Холимън и възрастната госпожа Картър се съгласиха да свидетелстват. Другите се бояха от рекламата и, да си го кажем направо, че би могло да им навреди.

Кити прояви повече разбиране, отколкото Дафни, която ги окачества като безгръбначни. Нейна беше идеята Дафни да оползотвори по-добре времето си, като обсъди стратегията заедно с Каткарт. Едва ли бе необходимо да добавя, че нямаше ни най-малка нужда сестра ѝ да стои там настръхнала и евентуално да подплаши някоя жена, която би могла да вземе тяхната страна.

Сега насочи вниманието си обратно към Каткарт, който седеше и клатеше побелялата си глава, защото явно и той бе объркан.

— Направих каквото можах, за да си свърша работата, но на всяка крачка тя ми поставя пречки. Сякаш желае да бъде осъдена.

„Добър човек е“ — помисли си Дафни. Солиден, потънал в работата си... но главното бе, че беше почтен. Объркването му се дължеше на искреното му желание да помогне на майка ѝ, както и на лична амбиция. Светлосините му очи гледаха тревожно, когато прокара пръст по тирантите си.

„Никога не вярвай на мъж с тиранти.“ Един от странните предразсъдъци на майка ѝ. А най-любопитното бе, помисли си Дафни, че няколкото пъти, когато двете с Кити се срещаха с него, адвокатът на майка им бе с тиранти. Днешните бяха много особени — яркожълти, с шарка от черни часовници като личица. След като бе свикнала да гледа ризи с френски маншети и обувки марка „Гучи“ (гардеробът на Роджър беше изискан), тя реши, че капризът на Каткарт за нея беше като свеж полъх.

Дафни не изгуби повече време, за да стигне до целта си.

— Засега нека се придържаме към онова, което сме в състояние да контролираме. Какво ще кажете, ще може ли да се изтегли напред датата на процеса? Четиринайсети август е твърде далеч, а както знаете майка ми не е млада. Четири месеца ще ѝ подействат като доживотна присъда.

От една страна съзнаваше, че можеше дълго да чакат процеса. Би могло да минат и години. Но ако се задълбочеше в разсъждения на тази тема, нямаше да има сили да издържи по-нататък. Нарастващото отчаяние, което изпитваше, щеше да я съсипе. Трябваше да опита и да се съсредоточи върху онова, което бе в нейна власт — като например да осигури на майка си най-добрата възможна защита.

Каткарт наистина е добър... но дали е най-добрият за този процес? Тази мисъл я измъчваше, докато си играеше със сламката в ледения чай. Нямаше да ѝ бъде приятно, ако Роджър се окажеше прав. Ами ако излезеше, че е действала по рефлекс, а не в най-добрия интерес на майка си, отхвърляйки възможността да намерят по-изявен адвокат? Нямаше съмнение, че Каткарт имаше опит, но в случая имаха нужда от силен човек, който да е наясно с тънкостите на положението и който не би се побоял да излезе насреща на Брус Чо.

Сега, в този типичен калифорнийски ресторант с висящи папрати и загорели руси келнерки, облечени с раирани униформени рокли, Дафни чакаше Каткарт да каже тежката си дума. Беше умен, разбира се, и най-хубавото от всичко бе, че не се държеше надменно. Но ако извършеше и най-малката глупост, щяха да се простят с него. Щеше да се откаже от него без никакви угризения на съвестта. Адвокатът със сребриста коса прочисти гърлото си и се облегна назад, като пхна палеца си под едната тиранта.

— Осъзнавам това, Дафни, но се налага да преценя дали в крайна сметка това е най-добре за майка ви. Ще имаме нужда от по-дълго време за подготовка. Междувременно аз продължавам да се боря за освобождаване под гаранция. Чо обаче е решил да блокира действията ми — този човек наистина обича да се налага, но съм сигурен, че съдията ще намери начин да ни разреши. Още по-важно е да продължаваме да изследваме всички гледни точки, дори и тези, които не изискват — той присви бледосините си очи, — как да кажа, пълното ѝ съдействие. — Той вече не беше възпитаният джентълмен

от старата школа, а хитър изпечен картоиграч, който, Дафни се надяваше, е скрил някой коз в ръкава си.

Дафни се оживи при мисълта за нещо ново, необсъждано досега.

— Какво точно имате предвид? — Процесът по събиране на доказателства едва бе започнал и с изключение на няколко от най-близките приятелки на майка ѝ, които се съгласиха да свидетелстват за нейния характер, не разполагаха почти с нищо. Заслужаваше си да се помисли върху всеки факт, всяко предложение, което би могло да помогне на майка ѝ.

Например за тази тайнствена медицинска сестра, за която Кити бе научила. Сега-засега нямаше начин да разберат коя е, още по-малко да я издирят, но все пак и слаба диря бе по-добра от никаква. Щом успееш да накарат Берил да им разкаже историята и Алекс да отговори на съобщенията, които ѝ оставяха, може би тогава щяха да узнаят повече.

— Бих искал да се запозная с психиатричния профил на майка ви — отвърна Каткерт твърдо.

Дафни го изгледа недоумяващо.

— С психиатричния ѝ профил ли? Никога в живота си майка ми не е ходила на психиатър. Дори не вярва в тях. — Тогава си спомни какво им беше казала Лийн. — Всъщност чух, че малко преди смъртта на баща ми е взимала някакъв антидепресант, но не съм сигурна дали е вярно.

— Скоро ще узнаем.

— Как ще разберете, ако мама не го признае?

— Ще се среща с психоаналитик. Започва от утре.

— Как?...

— Искате да кажете без съгласието на майка ви ли? Много просто. В резултат на решение на съда — каза ѝ и намигна хитро. — Едва тази сутрин Кендъл подписа искането за разрешение. А също така обеща да помисли по въпроса за освобождаване под гаранция, въз основа на лекарско предписание. Психотерапевтът е Ейвъри Шайнър — чували ли сте за него? В миналото сме работили заедно — той е почтен, не е най-добрият, но поне няма да доносичи на областния прокурор.

Споменаването на Чо ѝ напомни за Джони и сърцето ѝ се разтуптя. Дали да му каже, че ѝ е стар приятел? Реши, че е по-добре да

премълчи. На този етап нямаше и кой знае какво за казване. Освен ако не се броеше една целувка и часовете безсъние, които ѝ причини.

Тя отпрати тази мисъл в дълбините на съзнанието си, където ѝ беше мястото.

— Какъв смятате, че е най-добрият шанс за майка ми? Невинна поради невменяемост ли?

— Не, не точно. Вижте какво, това води след себе си известен риск. — Той отдръпна палеца би и ластикът плесна по гърдите му, после опря ръката си върху масата. Тя проследи как той хвана ножа, а с елегантно оформения си показалец потупа по острието, за да подчертае думите си.

— Първо, сега съдът не е много склонен да се използва тълкуването за временна невменяемост. Дори да го използваше, може да не я пратят в затвора, но ще прекара остатъка от живота си в психиатрично заведение, което е още по-лошо. Предлагам нещо много по-различно. Ще покажем, че майка ви е разумна личност, с разсъдъка си, но е била изкарана от търпение. Тя е в състояние да прави разлика между добро и зло. Доказателство е фактът, че изпитва угризения и настоява да бъде наказана за деянието си. Накратко, тя действа срещу собствените си интереси. И следователно не се ползва от конституционното си право за справедлив процес.

Дафни се облегна назад, за да размисли върху казаното. Всеки опит да се докаже, че майка ѝ е била изкарана от търпение, би показал, че баща ѝ е бил чудовище... или поне неморален. Това би ли било справедливо за баща ѝ? Нима някой от тях се нуждаеше от подобна гласност, която щеше да раздуха вестникарските сензации?

„Да става каквото ще“ — прошепна гласът на разума в ухото ѝ. Изведнъж осъзна, че вече няма никакво значение дали репутацията на баща ѝ ще бъде накърнена. Ставаше въпрос за живота на майка ѝ.

— Какво по-точно предлагате? — попита тя. Каткарт я изгледа през масата.

— Искам вашето разрешение да подам искане за поставяне под опека. Което всъщност означава, че докато майка ви е жива, вие и сестра ви ще се грижите за нея.

— И от това следва, че имаме шансове вината ѝ да се сметне за по-малка ли?

— Точно така.

Дафни кимна, преценявайки предложението му. Каткарт може да не е Кларънс Дароу, помисли си, но не беше глупав. Все пак Кити бе постъпила правилно, като го бе наела.

Най-накрая каза:

— Ще бъда откровена с вас, Том. Не съм съгласна да изкарат майка ми, че не е с всичкия си. От друга страна ми се струва, че нямаме голям избор от възможности. — Тя въздъхна дълбоко и бутна чинията си настрана. — Ще поговоря с Кити и ще ви се обадя. Докога ще бъдете в кабинета си следобед?

Той погледна часовника си.

— До седем и половина или до осем, в случай че жена ми не изпрати въоръжен отряд, за да ме извлече по-рано. — Усмихна ѝ се слабо, после усмивката му помръкна. — Между другото не забравяйте, че на път за вкъщи ще се отбия да видя майка ви.

Тя замълча, размишлявайки върху онова, което обсъждаха. След известно време каза тихо:

— Знаете ли, според мен има известна ирония в това, че в известен смисъл сега тя вижда нещата по-ясно от преди.

Каткарт премигна и вдигна добре оформените си сребристи вежди.

— Бихте ли ми обяснили какво имате предвид?

Дафни се замисли как най-ясно да изрази мисълта си. Или нищо да не му обяснява? Реши да го каже по най-простия начин.

— Тя го обожаваше — започна, подбирайки думите си. — Знам, че ви е трудно да го повярвате след случилото се. Но според мен проблемът на майка ми не беше, че не го е обичала достатъчно или че дори тайно го е ненавиждала. Тя го обичаше прекалено много. Цената за това се оказа много висока.

— Какво имате предвид?

— Не знаех, че е възможно да обичаш някого така — каза тя, затвори за миг очи и си представи лицето на Джони. — Човек какво ли не е готов да направи, за да запази неопетнена тази идеална любов? Лъжеш себе си, затваряш си очите. Дори убиваш.

В тишината, която последва, Дафни чуваше всяко потракване на вилица, всеки глас, всеки смях. Тя огледа хората, които се бяха отпуснали и обядваха с развявани от вятъра коси и открити загорели лица. Не беше като в Ню Йорк, където всеки без притеснение си

приказва, че е имал лош ден. Какво се криеше зад тези усмивки? Какво скрито отчаяние щеше да избликне един ден и да се превърне в истинско нещастие?

— Много съпрузи мамят жените си, но не всички ги убиват за това. — Каткарт го изрече тихо, за да не го чуе русата келнерка, която приближаваше към масата им.

Дафни поклати глава.

— Разбирам, че не е много смислено, но... — помъчи се да намери някаква аналогия. — Все едно, че притежавате някоя красива ваза и тя е любимата ви вещ. Един ден забелязвате, че е пукната. Във вазата можеш да сипваш вода, но тя вече не е ценна. Всеки път, когато видиш пукнатината, сърцето ти сякаш също се пука по малко. Затова изхвърляш вазата, но преди това я счупваш, за да не я прибере друг.

— Това вече е теория — каза той.

Дафни изчака нетърпеливо сервитьорката да прибере чиниите им. Почти не бе докоснала салатата от скариди. Днешният ден не бе изключение. Напоследък апетитът ѝ почти бе изчезнал.

— Това е само мое предположение — отвърна тя и сви рамене.

Не каза на Каткарт, че предположението ѝ бе доста вероятно. Знаеше как толкова дълбока любов може да се отрази дори на напълно уравновесен човек. Как тази любов би те накарала да действаш против разума си и да подложиш на риск всичко, което ти е било мило и скъпо. Защото не беше ли точно това, макар и в не толкова ужасен вариант, към което се бяха устремили двамата с Джони?

Спомни си предишния уикенд, когато той се отби в „Чай и съчувствие“. Тъкмо когато бе свършила разговора си по телефона с Роджър. Толкова се бе ядосала на съпруга си, че ѝ идеше да се разкрещи. И какво бе последното му извинение? Някакви неприятности в работата, които не можел да ѝ обясни по телефона.

— Сигурно ще дойда в края на другата седмица — съобщи ѝ той. — Не се тревожи за децата, мама и татко ще ги гледат. Между другото, изпращат ти много поздравии.

Той затвори, преди тя да попита кой ѝ изпраща поздравии — родителите му или децата. Реши, че сигурно децата.

Тогава видя, че Джони крачи към вратата, и много се зарадва. С джинси и кожено яке той отново ѝ напомни за предишния Джони — младия мъж, с когото за малко не избяга в един подобен ветровит

майски ден двадесетина години по-рано. Ден, в който бе ядосана на баща си така, както сега на съпруга си.

— Джони! Не ми казвай, сигурно умираш за чаша чай и кифличка от тези, които прави сестра ми, нали? — Говореше по-сърдечно от обикновено, тъй като не желаше Гладис Хонеик и Мак Макартър, седнали край маса наблизко да помислят, че бяха нещо повече от приятели. Макар че ако някой измереше кръвното ѝ налягане, щеше да направи голямото откритие.

— Благодаря, но имам билет за мач. Само се отбих да ти дам това. — Подаде ѝ запечатан плик. Като я забеляза как неспокойно се огледа, добави тихо: — Няма нужда да го отваряш точно сега.

Поговориха малко за сина на Джони — беше последна година в гимназията. И колко ѝ бе мъчно на Дафни за децата. Тя не спомена нищо за Роджър, нямаше нужда. Джони разбра, че е ядосана. В този момент му беше страшно благодарна, когато забеляза обезпокоеният му поглед и разбра колко много му се искаше да я попита какво става, но не го направи. Разбра по интуиция. Нито моментът, нито мястото бяха подходящи за обяснения.

Дълго след като си отиде, Дафни най-после се качи в стаята за гости на горния етаж, разкъса плика с разтреперани ръце. Не беше писмо както тя очакваше — вътре имаше брошура на едно хотелче нагоре по брега. Нямаше никаква бележка. Не бе нужно. Предложението на Джони беше ясно.

Едва когато разгърна брошурката, видя какво още имаше в нея — два стари смачкани билета. Те полетяха към пода и когато ги вдигна, видя, че бяха за отдавна заминал автобус — точно преди двадесет и една години. За нощта, в която двамата с Джони се канеха да избягат. През всичкото това време той ги бе пазил.

Както си седеше на леглото, със сълзи, стичащи се по бузите и капещи по брадичката ѝ, тя разбра какво всъщност ѝ беше казал: не е чак толкова късно. Ще хванем автобуса.

Ами ако се заблуждаваха? Дафни се замисли. Ако чувствата ѝ към Джони бяха толкова неразумни и налудничави, както маниакалната любов, накрая погубила баща ѝ?

Погледна през масата към адвоката, в чиито ръце се намираще съдбата на майка ѝ. Изглежда той разсъждаваше върху онова, което тя му каза преди, и сякаш се мъчеше да измисли начин да го използват.

Когато сервитьорката ги попита дали ще искат кафе или десерт, той бе така дълбоко потънал в мисли, че не дочака Дафни да отговори и рязко каза:

— Само сметката, моля. — Най-после обърна внимание на Дафни. — Вие наистина ми дадохте повод за размисъл. Нищо ново, вярно, само различна гледна точка на онова, което вече знам. Ако не друго, то ще ми помогне да узная какво е целила майка ви.

Това ѝ напомни нещо. Тя се пресегна към пазарската чанта, сложена под масата — там имаше нещо, което сестра ѝ изпращаше за майка им. Подаде я на адвоката и помоли:

— Кажете ѝ, че е от Кити.

Той погледна в чантата и видя розова картонена кутия, завързана с панделка.

— Трябва ли да знам какво има вътре? — попита той полушеговито.

— Нещо като пила или трионче ли имате предвид? — засмя се слабо Дафни. — Не, боя се, че няма. Сладкиш е. Сестра ми ѝ направи сладкиш, любимият на майка ми.

— Какъв е?

— „Лейди Болтимър“ — отговори Дафни.

Дафни не допълни, че майка ѝ смяташе да сервира на празненството по случай четирийсетата годишнина от сватбата си същия сладкиш.

На път към къщи Дафни реши да се отбие в местната книжарница „Книжен плъх“, където като момиче прекарваше часове. Книжарницата се смяташе за нещо като забележителност на Мирамонт — издържала бе няколко земетресения и наводнението, което през 76-та година разруши половината магазини по цялата *Олд кортхаус*.

Откри я там, където си беше, на ъгъла до стария магазин за обувки „Бъстър Браун“, който сега се наричаше „Мътсуер енд тиърс“ и се бе превърнал в много приятен магазин за керамични изделия, на чиято витрина бяха изложени обичайните ръчно изработени тежки глинени съдове. До него книжарницата „Книжният плъх“ имаше вид на нещо истински старинно — с избеляла жълта гипсова мазилка отпред, придобила цвета на пергамент, с цветни мексикански

теракотени плочи, напукани с годините, служещи за рамка около витрина, на която артистично бяха подредени купчини с книги.

Докато влизаше в книжарницата, Дафни се почувства сякаш се връщаше у дома. Нямахме кафене, нямахме цветни плакати, нямахме надуты продавачи — само книги, книги и книги — натъпкани на полици и натрупани върху маси, на някои места дори и по пода. Популярна белетристика, документална и научна литература уютно съжителстваха с не толкова известни автори, на една лавица „Дневникът на Клиф“ най-безцеремонно стоеше редом с класици на литературата. Същите изтъркани столове и диван, които помнеше от последното си идване, все още осигуряваха рай за библиофилите от всички възрасти, заровили носа си в книги, намерили тук подслон от студения вятър и комерсиализацията.

Корковото табло на стената до касата бе изпъстрено със същите разнообразни визитни картички. Обичайният избор от магазини, които предлагаха намаление на стоки и всякакви услуги — от котенца до градинарство и вегетариански ястия. Единственото ново попълнение, което забеляза до касата, бяха рафтовете с масла за ароматотерапия — различно ухание за всяко настроение. Представи си как би се изненадал брадатият книжар, ако се приближеше и го попиташе: „Имате ли нещо за жена, която обмисля дали да поднови една стара връзка?“

Истината бе, че не изхвърли брошурата на Джони, макар и да знаеше, че трябваше да го направи. Прибра я в най-долното чекмедже на бюрото. За всеки случай.

За случай на какво? — замисли се сега Дафни. В случай, че решеше да прати всякаква предпазливост по дяволите ли? Дори и да не беше омъжена жена и да нямахме деца, не й ли стигаха усилията да освободи майка си от затвора?

Въпреки всичко от ума не й излизаше как се разхождаха с Джони по залез-слънце покрай брега, докато сенките им се удължаваха по мокрия пясък, спомни си погледът му, преди да я целуне. В главата й нахлу куп спомени, докато стоеше, заобиколена от книги, те й напомниха за миналото още преди да се запознае с Джони, когато всичките й герои бяха от книгите. Айвънхоу. Господин Рочестър. Хийтклиф. Страстта на мечтателното дете, което прекарваше всяка

свободна минута ако не заровено в някоя книга, то пишещо в дневника си.

Дафни съвсем ясно си спомняше деня, когато реши да стане писателка. Беше тринайсетгодишна и с тъжна въздишка затвори последната страница на „Отнесени от вихъра“. Тогава си помисли: „Ако бях писателка, щях да знам какво е станало със Скарлет и Рет Бътлър, нали?“

Всъщност накратко, помисли си тя кисело, всичко произтичаше от необходимостта да знае повече. Или с други думи, каза си, почтено любопитство. До голяма степен онова, което я подтикна да пише, бе неустойимият импулс да влиза под кожата на хората, които минаваха покрай нея по улицата или седяха пред нея в автобуса. Да им създаде въображаем живот, който тя да управлява. Те щяха да се препъват, вероятно и да падат... но в края на краищата щяха да намерят начин да се спасят.

Когато стана на петнайсет, тоест две години по-късно, след като бе написала няколко разказа за изстрадали жени, тя се опита да напише роман — истински страшен готически любовен роман, в който злодеят пада от коня си на място, където расте отровен бръшлян и чупи врата си. По ирония на съдбата, или поне тя така си помисли, издателството, до което го изпрати, ѝ върна ръкописа три месеца по-късно с придружително писмо, с което ѝ отказваха да го отпечатат. На ръка бе добавена забележка: „Не знаехме, че човек може да умре от отровен бръшлян.“

Дафни се застоя край масата близо до касата, където бяха наредени купчини с последните пристигнали книги. Няколко години по-рано едно от първите ѝ четения се състоя тук пред доста публика. Затова с приятна, макар и не неочаквана изненада, тя откри последния си роман „Разходка след полунощ“, сложен най-отгоре на купчината.

Усмихнатата прокара пръст по напрашената обложка с пастелна рисунка на луната и отражението ѝ във вода. Само ако човек се вгледаше по-внимателно, щеше да забележи, че отражението наподобяваше лице на жена. Идеята за този роман ѝ бе хрумнала преди няколко години, когато с Роджър почиваха на остров Барбадос. Жена, отседнала в техния хотел, се удави, докато плувала в океана на лунна светлина. Никой не разбра каква бе причината за удавянето — дали бе получила сърдечен удар, както предположи някой. Но според съпруга

на жената тя се радвала на добро здраве и била добра плувкиня. Дафни не можеше да си обясни трагедията. Мина ѝ през ума, че може би някои тайни ще си останат неразгадани и че следвайки криволичетните пътища на миналото ѝ опитвайки се да ги пресъздаде в случай на необходимост, тя бягаше от своето несигурно настояще.

— Това е едно от най-търсените заглавия в момента.

Дафни се обърна към жената, която я заговори — пълничка и млада, с права работна престилка, лъскавата ѝ кестенява коса бе сплетена на дебела плитка, прехвърлена през рамото ѝ.

— Авторката е тукашна — продължи тя и слава Богу не забележа, че Дафни пребледня. — Може би сте я чували? Дафни Сийгрейв. Възрастната жена, която уби съпруга си, е нейна майка.

Тя замълча и се взря с интерес в Дафни, която за миг се изплаши, че момичето може би я е познало. Тогава в огледалото с позлатена рамка на стената забележа ужасеното си изражение. Лицето ѝ беше бледо като на призрак. На всекиго би направила впечатление.

— Ами да... чух — успя да изговори.

— Още не съм я прочела, но нямам търпение — продължи да бърби момичето, явно без да забележи смущението ѝ. — Откакто „Кроникъл“ я включи в списъка на бестселърите тя не се задържа. Тези екземпляри току-що пристигнаха. — Тя посочи купчината, на която Дафни се възхищаваше преди няколко минути, а сега отстъпи назад като ужасена.

Трябваше да се измъкне оттук. Незабавно. Преди момичето да я познае.

„Внимавай какво си пожелаваш...“

Още една от аксиомите на майка ѝ, която сега се реализираше в много мрачен вид. Колко пъти си бе представяла, че някой от романите ѝ става известен? Обаче никога не ѝ бе идвало наум, че ще стане на такава цена.

На излизане си спомни, думите на Роджър, че редакторката ѝ оставила няколко съобщения на телефонния им секретар да ѝ се обади спешно. Всъщност тя така и така смяташе да позвъни на Клер. Но като че ли дълбоко в душата си се подразни. Явно редакторката ѝ не се бе сетила, че по-важни неща биха могли да занимават съзнанието ѝ, отколкото дали издателството ще поиска разрешение да отпечата още три хиляди екземпляра.

Сега тя осъзна защо Клер толкова е настоявала да се свърже с нея. Ако „Сан Франциско кроникъл“ беше показателен, книгата ѝ се харчеше като топъл хляб из цялата страна. Досега нито един неин роман не бе отпечатван в повече от петнайсет хиляди екземпляра с твърди корици. Ясно ѝ беше защо редакторката ѝ бе на седмото небе, но дали Клер разбираше как се чувства тя, печелейки от смъртта на баща си. В момента Дафни имаше чувството, че е отхапала развален плод.

Мина бързо покрай старите сгради, издигащи се от двете страни на пешеходната улица, павирана с тухли. Намираше се само на две пресечки от къщата на Кити, но разстоянието ѝ се стори като километри. Усещаше как кръвта пулсира в главата ѝ и макар че денят бе ясен и приятно хладен, потеше се както бе по памучна блуза и ленено сако. Пред красивата стара съдебна палата, която сега бе превърната в сграда с офиси, между които и този на Каткарт, един жонгльор, гримиран като клоун, забавляваше група смеещи се деца. Те ѝ напомниха за нейните деца и ѝ домъчня за тях. Един ден, когато Кайл и Джени я попитат как е станала известна, какво щеше да им каже?

„Внимавай, когато си пожелаваш нещо... защото може да го постигнеш.“

Онова, което в момента желаше, бе всичко това да не се бе случвало. Искаше да си е в Ню Йорк и да живее спокойно, ако не щастливо в надстройката на *Парк авеню*. Предпочиташе никога да не се бе запознавала с Том Каткарт, нито отново да се бе видяла с Джони. Особено с Джони. Защото ако не го бе видяла отново, нямаше да мисли какъв би бил животът ѝ, ако онази отдавнашна вечер се бяха качили на автобуса, нали?

Дафни едва стигна до къщата на сестра си останала без дъх и почти превита на две от остра болка в едната си страна. Влезе през задната врата и се отпусна на стол до кухненската маса малко учудена, че все пак се прибра жива и здрава. Не си спомняше да бе спирала на кръстовищата. Сигурно беше чист късмет, че никой не я прегази.

Когато влезе, Кити, която вадеше сладкиш от фурната, спря и я изгледа. С дебелите кухненски ръкавици на ръцете, които Дафни ѝ

подари на шега за Коледа, както бе дръпнала нагоре и завързала високо на главата си къдравата си червеникава коса, тя беше толкова смешна, че Дафни се усмихна, макар отново да усети болка.

Проследи как Кити внимателно сложи сладкиша върху плота. Миришеше великолепно — на индийско орехче и захаросани портокалови кори. Дафни усети, че устата ѝ се напълни със слюнка и за малко не се разсмя на глас — истинско чудо бе, че апетитът ѝ се възвръщаше.

— Малко да изстине и ще ти отрежа едно парче — каза Кити.

— Отрежи две. Ти си по-слаба и от мен.

Кити взе чайника и наля гореща вода в чайниче. Докато чаят се запари, тя извади сладкиша от тавата и отрязва две дебели парчета.

— Изглеждаш като че ли са те били — каза. — Том Каткарт ли ти каза нещо?

— По-лошо. — Дафни събу обувките си, усети, че на едната си пета има мехур и ги пусна под масата, където дремеше едно от котетата. — По пътя се отбих в книжарницата. Благодарение на пресата изглежда книгата ми става много популярна.

Кити веднага разбра и по навик погледна през прозореца. Но шумната тълпа, която се събираше отвън в дните около ареста на майка им, в момента се бе прехвърлила към някое друго убийство. Сега отвън нямаше никой, само голямото ѝ сиво сибирско куче седеше на задните си крака и наблюдаваше, котката на дървото. Отново обърна очи към, Дафни и въздъхна.

— Знам как се чувстваш, Даф, но това не зависи от теб.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали не се облагодетелстваш от ужаса в семейството. — Дафни веднага съжали за думите си и побърза да се извини. — Извинявай, не беше честно от моя страна. Само понякога ми се струва, че все едно нас ще съдят. Сигурно и ти го усещаш.

Нежното лице на сестра ѝ се помрачи. Тя донесе подноса до масата и сложи чиния пред Дафни. Дафни позна старите чинии на майка им.

— Случвало ми се е — изрече тихо Кити.

— Как мина с дамите от градинския клуб? — сети се да попита Дафни.

Кити се намръщи, докато се настаняваше срещу нея.

— Госпожа Ъндъруд поиска рецептата за сладките с лимон. Арделия Спивак предложи да изпрати някой да окоси тревата пред къщи и да оскубе бурените. О, да, щях да забравя, досега са събрали около двеста подписа.

— С други думи никой не предложи да рискува.

— И така би могло да се каже.

Дафни отхапа от топлия сладкиш. Стори ѝ се божествен.

— Има една стара китайска поговорка — каза. — Истинските приятели са като вечнозелените растения — ще ги познаеш едва през зимата.

— Ще се помъча да я запомня. — Кити ѝ се усмихна печално и сипа чай от познатото чайниче с нащърбено чучурче. — Как мина обядът?

— Нищо ново във връзка с мама. Но ще ти кажа какво е намислил Каткарт.

Тя обясни на Кити предложението на адвокатата да подадат молба за поставяне под опека. Дафни още не бе сигурна дали идеята ѝ допаднаше, но Каткарт бе прав в едно — нямаха голям избор.

Кити обаче твърдо се противопостави.

— Ако представим нещата така, че тя не може да се оправя сама, все едно признаваме, че е ненормална, нали така? — възрази тя. — Не знам какво мислиш, Даф, но на мен няма да ми е приятно да го направим, освен ако не е последната ни възможност.

— Имаш ли по-добра идея?

Кити духна чая си и разклати кичурите коса, които се бяха измъкнали от кока и висяха край слепоочията ѝ. В същото време добре оформеното ѝ лице с нежни, почти като на елф черти остана безизразно, докато мислеше. После отговори твърдо и ясно:

— Смятам, че е време да посетим Берил Чапмън — каза.

Берил Чапмън живееше на няколко километра в друга част на града, в район, който преди години е бил доста богат, а сега правеше всички усилия да не загуби облика си. Някога тиха улица, *Рио де Кампо* бе разположена малко по на изток от гимназията „Джон Мор“ и старата обществена библиотека. По-късно улицата западна, особено след като разшириха съседната *Сънкрест драйв* в булевард с четири

ленти, водещ към магистралата. Цените на имотите паднаха буквално за една нощ и макар че оттогава бяха минали десет години и собствениците се опитаха да преустроят и модернизират къщите си, цените им не се покачиха чувствително.

Къщата на Берил бе с плосък покрив, построена на различни нива, на предната стена имаше петно от плесен, личеше си, че неотдавна там бе отсечен голям храст. В къщата имаше нещо тъжно, помисли си Дафни, когато сестра ѝ спря колата отпред — не толкова, че изглеждаше изоставена, а по-скоро сякаш бе претърпяла провал, който лъхаше от всяка замазана пукнатина и евтини „подобрения“ като например кърпената мазилка върху тухлите и малкото остъклено балконче до кухнята. Дори розовите храсти по протежение на алеята, подстригани еднакво и привързани към колчета, изглеждаха някак унили.

Берил разговаря приятелски с тях по телефона, макар и предпазливо. По-късно следобед имала ангажимент, така каза, но защо не се отбиели на чаша кафе?

Сега тя ги посрещна на вратата в обичайното си пълно бойно снаряжение: идеално фризирана платинена коса и грим, поставянето, на който сигурно ѝ бе отнело цял час, и в допълнение пърхаше с изкуствени мигли. Беше облечена с копринен кафтан, който според Дафни не бе нищо друго, освен домашна рокля, която Берил се опитваше да прокара като модерна. Единственото, което ѝ липсваше, за да допълни илюзията за „Булевардът на залеза“, помисли си, бе тюрбан и цигаре.

— Момичета — посрещна ги тя, не произнесе нито дума повече, сякаш да подчертае авторитета си, който си представяше, че ѝ дава рязкото държане. — Изглеждате добре. Моля, заповядайте.

Пристъпвайки в къщата, Дафни се подразни от други опити за подобрения — полустена от тухли и стъкло, която разделяше антрето от хола, огледални плочки на стената зад кремавия диван, ниско свален полилей с призми във формата на сълзи, който хвърляше студена светлина върху белия килим.

— Защо да не прием кафето тук? — предложи Берил и посочи с жест към стъклената масичка за кафе, която като че ли плуваше над килима върху сплетени лъскави хромирани пръчки, събрани така, че да наподобяват фонтан.

— Аз няма да пия кафе, благодаря — отклони поканата Кити. Забелязвайки, че Берил се намръщи от неудоволствие, Дафни побърза да отговори:

— Аз го пия горчиво, без захар.

Жената, която претендираше да е приятелка на майка им, се върна след няколко минути с две чаши кафе, от които се вдигаше пара, а снежнобяло миниатюрно пуделче я следваше по петите. Щом кучето забеляза Дафни и Кити, се разлая.

— Мъфи, бъди добро момиче — смъмри го Берил, постави чашите на масата и след това го взе на ръце. Хвърли им шеговит извинителен поглед. — Бях я затворила в пералното помещение, защото понякога е много досадна. Но имаше много нещастен вид. Нали, Мъфи? — Потърка носа си в муцунката на кучето, после пак го пусна на земята. — Е — каза, като се настани на дивана — и извади цигара от емайлирана кутия, сложена върху китайска масичка наблизо, — с какво мога да ви помогна, момичета?

„Поне можеш да се обърнеш към нас по име“ — прииска й се на Дафни да я среже.

Но преди да каже каквото и да било, Кити се обади:

— Всъщност идваме заради мама. — С жълта фланела и тъмночервен панталон на ластик, седнала на фотьойла срещу дивана, тя приличаше на червеношийка със светнали очи, която по погрешка бе влязла през прозореца.

— Бедната ви майка. — Берил сви обилно начервените си устни, опитвайки се да си придаде съкрушен вид, но само заприлича на клоун. — Как е Лидия? Не минава и час, без да си помисля какво тегло изживява тази жена. Направо ми става зле, като си спомня какво се случи.

„Но не чак толкова, че да й помогнеш“ — помисли си Дафни отвратено.

— Добре е, доколкото може да се очаква в тази ситуация — отвърна Дафни. — Ходи ли да я видиш?

Щракването на запалката на Берил в следобедната тишина в стаята прозвуча рязко и някак си презрително. Тя дръпна от цигарата дълбоко, после поклати глава и сред облак от дим каза:

— Нямате представа колко пъти съм стигала до вратата с намерение да отида. Но винаги в последната минута решавам, че

просто няма да издържа. Само като си представя как горката Лидия е затворена на онова място. — Видимо потрепери и притисна гърдите си с костеливата си ръка. — Но, разбира се — додаде тя, — ако мога да помогна с нещо, с каквото и да е... — не довърши изречението си.

— Всъщност има нещо — каза Кити. — Последния път, когато говорихме, ти ни каза, че от седмици не сте говорили с мама. Тоест скоро преди тя да застреля татко. Все пак има нещо, което не разбираме.

— И какво е то? — Берил като че ли настръхна.

— Отнася се до разправията ви с мама — намеси се Дафни, — за която ни каза Лийн.

Берил се намръщи раздражена и се направи, че не разбира за какво става дума.

— Разправия ли? Много силно казано. Вярно, че си разменихме някоя и друга дума. Ние с майка ви се познаваме повече от четирийсет години. Не бихме позволили някакво глупаво дребно спречкване да развали приятелството ни.

— Но нещо друго го е сторило, нали? — На фона на бялата стена на стаята яркосините очи на Кити като че излъчваха наситени пурпурни искри.

Берил я изгледа с присвити очи, като котка, хваната в капан.

— Боя се, че не те разбирам — каза.

— Мога да опресня паметта ти. — Дафни се наведе напред на стола. — Някога с татко сте били любовници. Знаем всичко за това, Берил. За теб може да е стара история, но мама, когато го е чула за пръв път, сигурно го е възприела като че се е случило сега.

Лицето на Берил, което изразяваше недоволство, както Дафни вече бе забелязала, вече истински се намръщи. Явно разбра, че играта бе свършила. Или може би съвестта ѝ, колкото и малко да беше, най-после взе връх.

— Какво искате от мен? — попита грубо. — Добре, казах ѝ. Не можех да го крия повече. Знаех и за другите. Бях свидетелка как през всичките тези години той я правеше на глупачка. Тя беше моя приятелка, по дяволите. Заслужаваше да знае.

Кити я изгледа, без да мигне.

— Така ли? Наистина?

Дафни, усещайки, че вече имат известен напредък, почувства как сърцето ѝ заби силно.

— Не си го направила заради мама, а заради себе си. Завиждала си ѝ, нали? Тя е имала всичко, което на теб ти е липсвало — съпруг, пари. Готвеше се да чества четирийсетгодишнината от сватбата си... докато ти не можеш да се похвалиш с подобно събитие.

— Това е лъжа! — Берил скочи толкова неочаквано, че Мъфи, свита в краката ѝ, уплашено залая. — Ако се опитвате да ми припишете тази ужасна трагедия...

— Не се опитваме да ти припишем нищо — обади се Кити спокойно, но с твърд тон. — Просто имаме нужда от помощта ти.

— Трябва да свидетелстваш в подкрепа на мама — обясни ѝ Дафни.

Миниатюрният пудел се въртеше в кръг на задните си крака и лаеше яростно. Берил плесна с ръце над главата му и изкрещя:

— Няма ли да млъкнеш? Няма ли да млъкнеш най-послед?

В този момент Дафни осъзна, че Берил крещеше на Мъфи, а не на някоя от тях. Кити бързо стана от стола, приклепна и примами изплашеното куче да отиде в скута ѝ.

Берил я изгледа, сякаш отвлечаха собственото ѝ дете.

— Не мога да ви помогна — изрече студено. — Знам, че ще ме сметнете за страхлива, но просто не мога — добави тя с плачлива нотка. — Вярно, че вашата майка имаше Върн. Аз пък си имам репутация. Без нея съм нищо.

Гласът ѝ заглъхна и тя отново се отпусна на дивана. В този миг като че се стопи, вече не приличаше на застаряваща кинозвезда, а на лошата вещица от „Магьосникът от Оз“, лицето ѝ провисна, а слабите ѝ гърди сякаш хлътнаха навътре.

Дафни реши да я притисне въпреки съжалението, което неочаквано изпита към нея.

— Ти си последната ѝ надежда. — Изрече го тихо и се мразеше, че трябва да я предумва, но съзнаваше, че това бе единственият начин. — Никой друг не знае какво ѝ е било — след толкова години да открие, че съпругът, на когото е посветила целия си живот, ѝ е изневерявал. Сигурно това я е съсипало.

Берил изпъшка силно и отпусна глава към гърдите си.

— Не очаквах, че ще го убие!

— Не си могла да знаеш — съгласи се Кити и се изправи на крака с все още треперещото пуделче в ръцете си. — Но се е случило. И сега единственото почтено нещо, което можеш да направиш, е да кажеш истината.

За миг им се стори, че Берил щеше да се пръсне. После се разтреса неудържимо. Едра сълза се изтърколи по хлътналата ѝ буза, оставяйки тънка следа грим.

— Няма смисъл. Самата Лидия се признава за виновна. Нищо, което аз кажа, няма да промени нещата. Защо и двете да плащаме?

Дафни изпита желание да ѝ удари плесница. Берил беше същата като Роджър. Мекушава и непрекъснато си намираше извинения. Нямаше желание да прецени какви са последствията от лошата ѝ постъпка. Всъщност, какво майка ѝ бе намирала у тази жена?

— Би могло да помогне — възрази ѝ Кити. — Ако съдебните заседатели решат, че има смекчаващи вината обстоятелства...

Така и не успя да довърши мисълта си. Защото в този момент Берил скочи на крака. С няколко крачки стигна до Кити и грабна Мъфи от ръцете ѝ. Когато го стисна с дългите си червени нокти, Дафни забеляза как пуделът се озъби и бе почти сигурна, че чу глухо ръмжене.

— Боя се, че ще ви помоля да си тръгнете — изрече Берил със зловна учтивост. — Май ви бях споменала, че имам среща с един от моите счетоводители. Не мога да си позволя да закъснея.

Тя им напомняше, че бе единственият дистрибутор на „Дезир“ — козметични препарати с мирис на цветя, които се продаваха в магазините за подаръци и дрехи за по-възрастни жени. Как щеше да върти бизнеса си, ако името ѝ се свържеше с убийца и бъдеше отпечатано във всички вестници в страната?

Дори Дафни да бе изпитвала съчувствие към нея, то се изпари за миг. Изправи се редом с Кити.

— Благодаря — каза студено, изчака да стигнат до вратата, обърна се и добави: — за кафето.

Когато се прибраха, на телефонния секретар на Кити имаше само едно съобщение. Беше от Джони. Докато го прослушваше, Дафни усети как след студените тръпки, които я разтърсваха по целия път до вкъщи, изведнъж я обля горещина.

— Разходих се по брега и открих онзи знак. На него пише „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, макар и да е доста изтърган. — Чу се тих смях. — Какво ще кажеш да си накладем огън?

Чувайки съобщението, Кити поклати глава, докато окачваше палтото си в гардероба.

— Не съм аз тази, която ще те учи какво да правиш. Но, Даф, не мислиш ли, че ни е достатъчно и това, което ни се струпа?

Намираха се в коридора към кухнята, до задната стълба, използвана от прислужничките по времето, когато дори скромно семейство е могло да си го позволи. Дафни знаеше, че сестра ѝ го казва само от загриженост към нея и че след срещата с Берил нервите и на двете бяха изопнати, но въпреки това настръхна.

— Забелязвам, че напоследък не заключваш вратата. Очевидно, за да може твоят приятел да се промъква по стълбата нощем, когато смятате, че съм заспала — отвърна ѝ.

Сестра ѝ се изчерви силно и тя разбра, че го каза на място. Кити докосна бузите си с ръце сякаш да ги охлади, но не успя да скрие слабата усмивка на разочарование.

— О, мила, пък ние мислехме, че пазим тишина.

Дафни завъртя очи нагоре.

— Хайде де, не съм вчерашна. Същият е, който се отби след погребението, нали?

— Как... откъде разбра? — заекна Кити.

— Ами то е изписано на лицето ти. Виж се. — Тя се приближи и прегърна сестра си. — Слушай, всичко е наред. Това е човешко. Ти поне не си омъжена.

Когато Кити се отдръпна, изразът на лицето ѝ беше тревожен.

— Нямах предвид Роджър, мислех си само за теб. Даф, не искам да страдаш. Ако отново се влюбиш в Джони...

— Никога не съм преставала да бъда влюбена в него — прекъсна я Дафни. — Не разбираш ли? Там е проблемът. — Ето, каза го. Беше го таила в душата си през всичките тези години. Но вместо срам или угризения на съвестта, тя изпита огромно облекчение.

Кити се усмихна дяволито.

— Нали знаеш, и аз си падах по него. Когато бях на тринайсет години се влюбих в него за около пет минути. — После тихо

продължи: — Странно, нали? Едно време ти завиждах заради Джони... а сега заради децата.

На Дафни ѝ се прииска да я утеши — Кити все още беше млада, би могла да има свое дете. Ако не свое, сигурно някоя агенция за осиновяване би могла да ѝ намери. Така би помислила едновременната Дафни, жената, която остави в Ню Йорк и която бързаше да заглади нещата, на всяка цена да избегне конфликта. Вместо това реши да бъде откровена.

— Мъчно ми е за тях — въздъхна. — Няма ден, откакто дойдох, да не ми се иска да се кача на самолета и да се върна при тях.

Облягайки се за перилото, Кити приседна на най-долното стъпало. Погледът ѝ беше отнесен и Дафни не разбра за какво мисли.

— Казва се Шон. Не ми е просто приятел. По-малката му сестра е бременна и търси някой да осинови детето ѝ. Така се запознахме.

В момента Дафни се почувства виновна. Толкова бе потънала в своите проблеми, че не бе помислила за сестра си. Седна до Кити.

— Защо не ми каза?

Устните на сестра ѝ се изкривиха в тъжна усмивка.

— Посред всичко това, което става ли? Не знам. Стори ми се, че ще ти се стори някак егоистично.

— Не е егоистично. Това е... — помъчи се да намери точните думи — ... твоят живот.

— Моят живот ли? — Кити обърна тъжното си лице към нея. На слабата светлина на стълбището то като че бе абсолютно безплътно, представляваше само кости и две очи, блеснали от почти трескаво отчаяние. — Да, ти би го казала. Но знаеш ли какво? Дълбоко в душата си не съм по-добра от Берил. Защото ако имах избор, бих направила точно това, което и тя. За това бебе бих го направила. Бих обърнала гръб на мама, дори бих се престорила, че не я познавам. Какъв човек съм, а?

— Никой не е съвършен — тихо отвърна Дафни просълзена. Знаеше точно как се чувства Кити. Защото нима тя също не реши в мига, в който чу гласа на Джони, че никой няма да я спре да отиде при него?

Старото одеяло, върху което лежаха сгушени до една, дюна на около километър и половина от лагуната Плънкет, бе извадено от багажника на тъндърбърда на Джони. В проблясващата светлина на огъня Дафни забеляза дупка колкото монета от изгорено — несъмнено спомен от някои пикник на семейството. Помисли си колко спомени той бе натрупал през годините, в които тя нямаше никакво участие, и усети как сърцето ѝ се сви.

Тя сложи ръка на гърдите му и дори през дебелия пуловер усети уверените силни удари на сърцето му.

— Синът ти винаги ли е живял с теб? — попита го.

— В началото не. Джей Джей беше на дванайсет години, когато се разведохме със Сара — обясни той и лицето му се помрачи. — Нямаше проблем за попечителството. Колкото и да исках да бъде при мен, не бих могъл да постъпя така към сина си. Освен това не виня Сара. Тя е добра майка.

— Кога се промениха нещата?

— Преди шест месеца. Двамата с майка си не се разбираха. Честно казано, не я упреквам за това, че го изгони. Понякога е много труден... прилича на баща си. — Джони се засмя тъжно и откъсна твърдо тревисто стъбло, поникнало в пясъка. — Ами ти? Преди известно време ми каза, че ти е мъчно за децата. Сигурно ти е трудно, когато са толкова далеч от теб.

— Така е. — Тя си помисли за последния път, когато говори с Кайл и Джени по телефона. Синът ѝ разказа набързо за някаква игра „Интендо“, която баща му купил, и бързаше да отиде да играе. Джени от друга страна се държа свито... както с непознат. Когато затвори, на Дафни ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Джони наклони глава, огънят осветяваше едната страна на лицето му. Другата попадеше в сянка, едното му сиво-синьо око я гледаше като през процеп на врата.

— Тогава защо не дойдат?

— Де да беше толкова лесно — въздъхна тя. — Роджър има някакви спънки и не може да вземе отпуска, за да ги доведе. Някакви неприятности в работата. Поне така казва. — Нотка на огорчение се прокрадна в тона ѝ, тя не се и постара да я скрие.

Джони вдигна глава и се разсмя кисело.

— Нямах предвид съпруга ти.

Според него нещата изглеждаха съвсем прости. Дафни почти повярва, че това беше възможно. После реши да му обясни.

— Не мога да ги взема от училище. — Кайл беше в първи клас в училището „Сейнт Дейвид“, а Джени току-що бе постъпила в „Монтесори“. Не спомена, че Роджър никога не би разрешил децата да се местят по средата на учебната година.

— Кое е по-лошо — да сменят училището за няколко месеца или да бъдат без майка си? — попита я с основание той.

— Месеци ли? — Дафни се стресна.

— Поне толкова ще се проточи... в случай че решиш да останеш до процеса.

— Смяташ, че няма да го направя ли?

— Мина ми през ума.

Дафни се извъртя и легна по гръб.

— Няма да си тръгна, докато не се получи някакво разрешение на въпроса. — Гледаше като хипнотизирана искрите от огъня, които прехвърчаха в тъмнината, нямаше сили да го погледне в очите. — Освен майка ми има и други неща.

Той я изненада с горчивия си смях.

— Нищо не се е променило, нали? По дяволите, виж ни нас... приближаваме четирийсетте и продължаваме да се крием.

— Двайсет години е дълго време — напомни му тя. — Много неща се случиха междувременно.

— Чувствата ми към теб не са се променили.

Думите му ѝ подействаха като лек удар в корема. Тя рязко седна и обгърна коленете си с ръце.

— Защо всичко трябва да бъде толкова трудно, Джони?

Внезапен силен порив откъм океана почти изгаси огъня, после пламъкът отново се издигна нагоре. Над главите им звездите проблясваха през тънък слой мъгла като частичките слюда сред набраздения пясък в краката ѝ, чиято повърхностна топлина усещаше с петите си, но надолу беше студен, усети го, когато зарови стъпалата си по-навътре.

Плажът беше безлюден — твърде студено бе за влюбени. В началото и на нея ѝ се стори така, но огънят от парчетата дърва, които събраха от линията на прилива, я затопли. Сега, на светлината на пукащия огън, ѝ се стори, че единствените двама души, останали на

света — мъж и жена, достатъчно големи и съзнателни, които изравяха корабокрушенски спомени от мястото, където се бяха любили като ученици.

— Трудното е — каза той — винаги да правиш онова, което е добро за другите, но не и за нас. — Говореше зад гърба ѝ тихо и напрегнато. — Замисляла ли си се някога какъв би бил животът ни, ако преди години бяхме постъпили така, както ние желаехме?

Дафни се усмихна, обърната съм разлюлените пламъци.

— Поне веднъж на ден.

— Ожених се за Сара, като смятах, че някакво си листче ще изтрие спомена за теб от паметта ми. — Замълча за миг, после каза: — Тогава ми се стори, че постъпвам правилно.

Тя се обърна с лице към него.

— Никога не съм казвала на Роджър за теб, дори не съм му споменавала. Нямаше смисъл.

Джони я изгледа мълчаливо, светлината на огъня озаряваше мъжественото му лице с неправилни черти. Когато седна и я хвана за ръката и бавно я привлече надолу до себе си, тя усети хладния въздух само на няколко сантиметра от мястото, където бе лежала... докато устните на Джони не се долепиха до нейните.

В целувката му вече имаше страст и Дафни почувства как в нея нещо се измества, също като пясъка под одеялото, когато се отпуска до него. Изведнъж рояк спомени нахлуха в съзнанието ѝ. Как двамата лежат голи под открито небе, по което звездите трепкаха и проблясваха, въртейки се като огромна рулетка, на която бе заложен целият им живот. Припомни си соления вкус на кожата му... и нежността, която ѝ вдъхваше. След като се любеха, той я обгръщаше с ръце, а тя заспиваше не със съжаление, а с усещане за огромна радост. На шестнайсет години той знаеше точно какво ѝ се искаше. След почти двайсет години брачен живот съпругът ѝ не бе проумял някои неща за нея.

Сега, в тази ветровита майска вечер, ръцете му повториха движенията от едно време. Дръпна ципа на якето ѝ и свали пуловера ѝ. Тя потрепери, когато усети върху тялото си влажния, солен вятър, тогава Джони я прегърна, целуна я в основата на врата, после устните ѝ се плъзнаха по-надолу. От целувките му кожата по гърдите и по

корема ѝ настръхна, усети пръстите му, който се опитваха да откопчат джинсите ѝ.

Мисълта, че не бива да го прави, проблесна някъде дълбоко в съзнанието ѝ. „Омъжена съм“ — помисли си. Но ѝ се стори, че не беше грешно, нито пък лошо. През всичките години, прекарани с Роджър, тя бе изневерявала именно на Джони, за когото копнееше, докато се напрягаше да срещне буйните, понякога несръчни страстни ласки на съпруга си.

Сега точно над нея бе лицето, което толкова често се бе опитвала да си представи — порасналото момче, в което бе влюбена, вятърът развяваше косата му, а тя толкова обичаше да заравя пръсти в нея. Наистина вече бе по-възрастен, по-мъдър, но я желаше не по-малко отпреди. Ако не по нещо друго, желанието си личеше по очите му.

Видя как и той се съблече, свали джинсите си и ги хвърли върху купчината дрехи на края на одеялото. Няколко монети, изпаднали от джоба му, се бяха пръснали по пясъка, където блестяха като изровено съкровище. На светлината на огъня, на която голото му слабо и мускулесто тяло лъщеше тя забеляза бледия белег с форма на полукръг на дясното му рамо. Ако допреше зъбите си там, знаеше, че щяха да съвпадат с белезите. Тази мисъл дълбоко я развълнува.

Откакто бе седемнайсетгодишна и за последен път спа с Джони, никога не бе чувствала подобна напиреща потребност, такъв неистов копнеж той да я обладае.

Той докосна гърдата ѝ и нежно прокара език по зърното. Когато вдигна глава, студът я прониза на същото място. Прегърна го, привлече го към себе си като одеяло, искаше ѝ се да се задуши от топлината му. Имаше неповторим вкус, единствен, само негов. Колко много ѝ бе липсвал. Колко много ѝ бе липсвало това.

— Да не би да правим грешка? — прошепна. Той я изгледа толкова тържествено, че това я трогна. В премрежените му сиви очи танцуваха отразени светлинки.

— Искаш ли да спрем?

— Не. — Не бе необходимо да мисли повече. Не можеше да спре дори да желаше.

Той плъзна ръка между бедрата ѝ и, започна да я гали нежно, стори ѝ се, че се разтапя от удоволствие.

— Нямах представа колко съм го желал — прошепна той. —
Още от онзи ден, когато влезе в кабинета ми.

Прониквайки в нея, той заглуши с целувка слабия ѝ вик. Беше също толкова прекрасно както си го спомняше, но с възрастта и опита вече умееше да достави наслада, докато едно време не знаеше как да го прави. Откри собствения си ритъм, спираше, когато Джони забързаше. Когато усети, че приближава край, той се придвижи надолу, устните му изтръгваха тръпките на удоволствието, тя с готовност се отвори, за да почувства възбуждащия допир на езика му, докато студеният въздух се плъзгаше по вътрешната страна на бедрата ѝ.

Дафни се издигна нагоре и извика, млечното небе я притисна като вълните, които шепнеха някъде наблизо в тъмнината. „Боже мой, не ме интересува дали ни наблюдаваш или не. Защото ако е грехота да се чувстваш толкова прекрасно, тогава няма никаква надежда за целия свят.“

После той пак влезе в нея и я доведе още веднъж до екстаз, още преди вълните от първия да бяха замрели.

Тя се надигна, усещайки инстинктивно как да посрещне последните му трескави движения. Едва когато Джони се отпусна до нея и се обърна настрана, тя престана да се учудва на невероятното чувство на облекчение, което той ѝ вдъхваше с всяка частица от своето същество.

Дафни се сви до него с желанието да не загуби това усещане и да се запази от студа. Чак когато голото ѝ тяло се прилепи до Джони, ѝ стана съвсем топло.

— Обичам те — каза той.

— Знам. — Тя допря ръка до страната му, където усети, че едно мускулче потрепва... сякаш той се мъчеше да не заплаче. — Ти си единственият мъж, когото някога съм желала.

— Искане ми се...

— Какво?

— Няма значение. Не искам да мислим за миналото.

След няколко минути той прошепна:

— Май трябва да хвърля още дърва в огъня.

— По-добре да се облечем — възрази тя сънливо, без да прави опит да става.

Той се засмя.

— Какъв смисъл има? Пак ще се съблечем.

— Но някой може да ни види... и тогава не би искал да прочетеш заглавието в утрешния вестник. Дафни седна, мислейки си: „Някой може да ни е видял. Тогава Роджър ще научи.“

Странно, но ѝ хареса. Представи си как сутринта той рязко отваря вестника и понася най-големия шок в живота си.

После се почувства виновна и си спомни как една вечер преди няколко години попадна в снежна виелица на връщане към дома си от среща с читатели в Ню Хейвън. Когато часове по-късно, олюлявайки се, се прибра, Роджър не бе на себе си. Прегръщаше я така сякаш щеше да счупи ребрата ѝ, после вървеше след нея от стая в стая, за да не я изпусне от поглед.

Отдръпна се от Джони и започна да облича джинсите си, пълни с пясък, и пуловера, който бе овлажнял. Джони я наблюдаваше развеселено и едва когато тя бе напълно готова, бавно започна да облича ризата си.

— Последния път се беше уплашила, че баща ти ще ни залови — спомни си той шеговито. — Сега от кого те е страх?

— От самата мен — отвърна му тя. — Боя се от това, което бих направила, ако продължим. — Нямаше представа какво им готвеше бъдещето, но каквото и да бе загубила, тя си го спечели обратно тази вечер в прегръдките на Джони. Сега въпросът, който изникна, беше: щеше ли да съумее да го задържи?

Единственото, което Дафни знаеше със сигурност, докато едва пристъпваше по дюната, сгушена в Джони, за да се предпази от вятъра, който рошеше косата ѝ и вдигаше яката на якето ѝ, беше, че ако втори път го изпуснеше, нямаше повече да ѝ се удаде друга възможност.

Тази мисъл натежа на сърцето ѝ.

„Утре — помисли си тя — ще се обадя на Роджър да качи децата на самолета. Няма да му казвам кога ще се приберем. Ако му омръзне да чака, знае къде може да ме намери.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата седмица, в четвъртък сутринта, Кити откара сестра си до летището на Сан Франциско, за да посрещне Роджър и децата. Но полетът закъсня и мина повече от час, докато той излезе, водейки Кайл и Джени. Кити отстъпи назад и видя как зет ѝ прегърна мечешки Дафни, докато децата така я дърпаха за коленете, че я събориха със смях върху наблизено поставен фотьойл.

У Дафни има промяна, помисли си. Кити недоумяваше как сестра ѝ успя да убеди Роджър въпреки първоначалните му възражения да запише децата в основното училище на Мирамонт до края на учебната година. Преди време тя не би намерила сили да му се противопостави, а сега, вместо да се свие, Дафни постепенно взимаше нещата в свои ръце.

— Имам нужда от тях, да бъдат тук, при мен. Те също имат нужда от майка си — беше заявила на Роджър по телефона. Изчака търпеливо да чуе отговора му, после продължи: — Добре, разбирам, че сега не ти е удобно да ги доведеш. В такъв случай аз ще дойда да ги взема. Този път настоявам, Роджър.

Кити щеше да се разсмее.

Роджър като че ли също усети промяната у нея. През целия път от летището до Мирамонт той поглеждаше неуверено Дафни, докато децата бърбеха без спиране, отрупваха Кити с въпроси за това в кои стаи ще спят, дали ще да правят сладки като последния път и дали може да гледат телевизия на горния етаж.

Джени — прекрасна, с блузка с къдрички и розов гащеризон, светлорусата ѝ коса бе сплетена на плитчици — бръкна колебливо в раничката си.

— Гледай, лельо Кити. Това е „Малката русалка“. — Вдигна видеокасета така, че Кити да я види и добави неуверено: — Татко казва, че нямало русалки. Ти какво мислиш?

Кити се подвоуми, после отговори:

— Ами в действителност не съм виждала русалки, но не съм виждала и кенгуру на живо. Но съм сигурна, че има кенгурута.

Направи се, че не забелязва раздражения поглед, който ѝ хвърли Роджър.

Зет ѝ можеше да остане при тях само за края на седмицата. Но и това му бе достатъчно, за да изпълни къщата с присъствието си, а с всеки изминал ден сестра ѝ да се свива все повече. Когато чуваше тежките му и някак си собственически крачки по стълбата, самата Кити се свиваше, когато наблюдаваше опитите му да успокои страховете на Дафни по отношение майка им — правеше го със същия весел тон, с който говореше и на децата си, тя усещаше как мускулите ѝ се стягат с ропот. Кити знаеше, че зет ѝ не бе лош човек. Макар че според нея бе твърде стриктен с децата, той явно ги обожаваше. По свой собствен начин Роджър се опитваше да се реабилитира пред сестра ѝ, че не бе дошъл по-рано. Въпреки всичко, когато тръгна към летището в ясното ранно понеделнишко утро, като че ли и къщата си отдъхна.

Също като мишки, които подават предпазливо глави от дупките си, децата първо се заиграха тихо, после придобиха повече кураж, когато осъзнаха, че баща им го няма, за да им се кара. Дафни бе седнала по пижама с кръстосани крака върху килимчето пред камината и наблюдаваше как Кайл и Джени строят крепост с конструктор. Тя като че ли също си бе отдъхнала. Един час по-късно, когато всички се бяха изкъпали и облекли, слязоха в кухнята. Тестото, което Кити беше замесила рано, бе започнало да втасва и се бе вдигнало в купата.

Кити даде на всяко дете по една тестена топка, голяма колкото грейпфрут, и докато те радостно правеха миниатюрни човечета със сърцевидни лица и огромни зелени очи — приличаха малко на Дафни, сложи чайника на огъня за чай.

Режеше банани на парченца за овесените ядки, когато слънцето, обвито в мъгла през целия уикенд, изведнъж се появи. Ярък сноп лъчи като прожектор освети двете спящи котета, свили се на рошава топка върху килима. Докато водата завираше, Кити чу музика, която идваше от горния етаж. Бе песента от „Улица «Сезам»“. Кайл и Джени сигурно бяха пуснали телевизора. Усмихна се и за пръв път от седмици наред се зарадва.

Изведнъж в ума ѝ проблесна позната мисъл: „Ако това не ме съсипе, ще ме направи по-силна“. По време на изпитанието за семейството и краха на нейните очаквания, Кити откри една изненадваща истина: че нещо може да расте дори на неплодна земя, ако го поливаш със сълзи.

Шон ѝ я бе открил. Като специален подарък, който щеше да разопакова и да му се порадва, Кити го чакаше всяка вечер да се промъкне през задната врата и да се изкачи на пръсти по стълбата до стаята ѝ. Тя невинаги знаеше по кое време щеше да дойде. След като ходеше на лекции в университета, работеше и се грижеше за баща си и сестра си, не му оставаше много време за самия него. Често, когато се пхнеше в леглото на Кити, тя спеше дълбоко и тогава взимаше участие в сънищата ѝ. Когато се измъкваше в ранните часове на утрото, тя се разтреперваше от студ, сякаш бе лишена от необходимия приток топлина.

През останалата част от деня само при мисълта за него Кити се размекваше. Усещаше как следите от ръцете му я изгаряха под дрехите и почти с неудобство усещаше влагата по пликчетата си от любовта през нощта. Нямаше смисъл да прави опити да се разсейва с друго. Дори когато пропъждаше подобни мисли, те отново се провираха в съзнанието ѝ и я обземаше сладък копнеж.

Едновременно с това Кити непрекъснато изброяваше всички причини, поради които не биваше да се влюбва в Шон. Връзката им беше безперспективна, казваше си. Най-вече заради Хедър. Все ѝ се струваше, че Хедър щеше да реши въпроса в нейна полза. Не се говореше за други възможни осиновители, сигурна бе, защото Шон ѝ го беше казал.

„Да, но това беше отдавна — припомни ѝ един предпазлив вътрешен глас. — А ако вече е намерила?“

Кити едва не се хвана за главата, за да прогони тази мисъл от съзнанието си. Въпреки всичко тя знаеше много добре защо напоследък не беше разпитвала Шон за Хедър. Боеше от това, което можеше да ѝ каже.

Имаше само едно нещо, по което не можеха да постигнат съгласие. Кити смяташе, че трябваше да кажат на Хедър за връзката си. Шон възразяваше, че сестра му и така си има много грижи. Само би се разтревожила, ако откриеше, че се вижда с Кити. Предишната

нощ, докато лежаха в леглото, Шон се помъчи да ѝ обясни какво имаше предвид.

— Сестра ми е малко... е, виждала си я как реагира. — Той лежеше по гръб, взираше се в тавана, а лунната светлина очертаваше ясно профила му. — Стана такава откакто мама ни напусна. Направо се побърква, когато си представи, че някой може да я изостави. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Кити кимна. През дантелените пердета в стаята проникваше лунна светлина и тя внезапно разбра, че причините, поради които беше влюбена в Шон, бяха съвсем същите, поради които той не можеше да бъде с нея така, както на нея ѝ се искаше.

Кити знаеше също на какво се надяваше тайно Шон — сестра му да реши да запази бебето. „Толкова ужасно ли би било? — мислеше си тя. — Поне ще го виждам, ще го държа на ръце. Щом Хедър свикне с мисълта, че сме заедно с Шон, може би...“

Както стоеше в огряната от слънцето кухня, заобиколена от Дафни и децата ѝ, Кити изведнъж си каза, че няма нищо невъзможно. Кой знае? Дори може би ще намеря начин да помогнат на майка си.

Тогава потрепери, сякаш облак закри слънцето. Досега усилията на Дафни не бяха дали почти никакъв резултат. Детективската работа беше като археологията — много дълбаеш, за да изровиш няколко стари кости. След безплодната среща предишната седмица с Берил двете сестри посветиха по-голямата част от деня да ровят из старите писма на майка им и прекараха няколко часа на телефона, разговаряйки с приятели и роднини. Повечето имаха желание да помогнат, но не можеха да измислят дори една причина, поради която майка им би оставила съпруга си, още по-малко да го убие. Сухата леля Роуз се изрази най-сполучливо:

— Обзалагам се, на каквато и да е сума, че сестра ми бе готова да направи точно обратното — да легне на пътя, за да предпази Върн някой да не го прегazi. — Тя млъкна, — тежко пое дъх поради емфизема си, чу се звук все едно, че потъваща жена се давеше да улови глътка въздух. — Самата аз никога не съм я разбирала. А това... съвсем не мога да го проумея.

Едно беше ясно: дори майка ѝ да знаеше за походженията на баща ѝ, не бе споделила нищо с леля ѝ Роуз. Въпреки всичко Кити бе решена да намери начин да разкрие истината. Засега най-голямата им

надежда, според нейното виждане на нещата, бе да накарат майка си да даде показания в своя защита. Но най-напред тя трябваше да пожелае да се спаси. Досега упорито отказваше да обсъжда тази тема, само твърдеше, че е виновна и заслужава да понесе наказанието си. Но как всичко това щеше да се отрази на дъщерите ѝ и на техните деца? Въпросът не се отнасяше само до здравето и съдбата на майка им, а на цялото семейство. Ако самата тя не го разбираше, тогава Кити трябваше да я накара да го проумее.

Този ден щеше да се види с майка си и адвокатата ѝ, докато Дафни записваше децата в училище. В това време Кити смяташе да напредне.

Застанала до мивката, си каза, че ѝ бе мъчно за баща ѝ и според силите си щеше да продължи да прави всичко възможно, за да спаси майка си. Но междувременно трябваше да живее и собствения си живот. Поуката от всичко това не беше ли, че семейството е силно, когато всеки един от членовете му е добре?

— Овесените ядки са в килера, пакетчетата каша — в шкафчето над печката — каза на сестра си, която подреждаше масата за закуска. — След малко се връщам.

Без излишни приказки Кити излезе от кухнята, мина през предната стая, чиито празни маси ѝ напомняха сцена по време на антракт, и обърна табелката на вратата от страната, на която пишеше „ОТВОРЕНО“.

Малко след десет часа същата сутрин Кити седеше зад метална маса, завинтена за пода в обезопасена стая в Областния затвор на Мирамонт. Навън духаше хладен вятър, но вътре беше задушно. Том Каткерт, седнал до нея, бе свалил сакото на тъмносивия си костюм и го бе провесил на стола. Кити си вееше с хартиен плик, който намери в кошчето за боклук.

При предишните си посещения през стъклената бариера не виждаше добре майка си и сега Кити забеляза колко бе отслабнала. Скулите ѝ бяха изпъкнали, кожата на лицето ѝ беше станала жълтеникава като пергамент, а на флуоресцентното осветление хлътналите ѝ очи изглеждаха безжизнени. Прегърбила се бе, от изправената ѝ стойка, която тя така строго поддържаше, вече нямаше и

следа. Седнала срещу Кити, изглеждаше като древен паметник, леко наклонен встрани.

Сърцето на Кити се сви, докато гледаше майка си толкова смалена, а в същото време в съзнанието ѝ изникнаха спомени от детството — виждаше я с бели ръкавици и шапка с широка периферия как ги води на църква, как в градината работи с изцапан от тревата стар гащеризон. В къщата им винаги ухаеха току-що откъснати цветя — астри, кученца и гладиоли.

Представи си я ясно как излиза от морето, вода се стича по тялото ѝ след сутрешното плуване. Слънцето току-що е изгряло, океанът под него прилича на огледало и хвърля отблясъци и на този фон бялата ѝ шапка изглежда като ореол. Тя е зачервена и се усмихва като новопокръстена. Стъпките ѝ остават за кратко време по мокрия пясък, после водата ги заличава.

„Мамо, спомни си всичко, което обичаше. Спомни си как се разхождаше по брега, как засаждаше семена в току-що разкопаната земя. Помисли си как белиш лук за супа, както научи и мен — да го държи под течаща вода, за да не ми текат сълзи. Помисли си за неделните вечери, когато всички бяхме около масата. Помисли си за мен, твоята дъщеря.“

На гърлото ѝ заседна буца и когато се пресегна и докосна ръцете на майка си, свързани с белезници, едва се удържа да не заплаче. Огледа сивите бетонни стени и прозорци с решетки. На металната повърхност на масата някой бе издраскал „ИСУС СПАСЯВА“. Но в този момент ѝ се струваше, че нищо не би могло да спаси майка ѝ, видя и мрачния израз на патрицианското лице на Каткарт, челюстите му бяха стиснати.

— Дафни ти изпраща поздрави — каза. — Да можеше да видиш децата ѝ! Пораснали са с по пет сантиметра и са много умни. Джени е като папагалче, повтаря всичко, което чуе. А Кайл — усмихна се, — вчера искаше да се увери дали пясъкът е същият като камъните — само че много по-дребен, както се изрази.

Сдържаната усмивка на майка ѝ бе подобна на нейната.

— Кажи им, че ги обичам. Само ми се иска... — прехапа долната си устна, изправи малко прегърбените си рамене.

— Какво ти се иска? — настоя да узнае Кити.

— Нищо. Как е Роджър? — запита тя принудено живо. Явно майка ѝ се бе отказала да каже каквото искаше.

— Не можеше да остане — имал неотложна работа в Ню Йорк — обясни ѝ Кити. — Каза да ти предам, че ще направи всичко каквото може.

— Не очаквам кой знае какво. — Майка ѝ се усмихна тъжно. Тонът ѝ беше почти рязък. — Съжалявам, че го казвам, но никога не съм харесвала този човек. Опитвах се заради Дафни, но вероятно там е проблемът. Лош пример ви дадох, нали?

— Роджър наистина прилича на татко в някои отношения. — На Кити никога не ѝ бе хрумвало досега, но осъзна, че макар баща ѝ да бе по-остроумен и по-чаровен, Дафни се бе омъжила за същия тип мъж.

— Тя трябва да го напусне.

Озадачена, Кити се облегна на стола. Не можеше да повярва на ушите си. Дали майка ѝ не се е примирявала и с други неща? Вероятно просто не ѝ бе дошло наум, че и тя е имала толкова право на щастие колкото и дъщерите ѝ.

— Дафни може сама ще се справи — увери я Кити.

— Не се съмнявам. Тя е по-силна, отколкото си представя.

— Ако имаш предвид Роджър...

— Имам предвид не само Роджър. — Майка ѝ се усмихваше съвсем слабо, но очите ѝ леко проблясваха. — От вас трите Дафни обикновено бе последната, която си взимаше парче торта. Но никога не би се поколебала да се спусне и да си го грабне, ако е сигурна, че някой друг ще ѝ го вземе.

Кити усети болка от стара ревност. Дафни... винаги Дафни, нейната любимка. Но се отърси от тези мисли.

Наведе се напред и стисна ръцете на майка си, преглъщайки трудно звука от изтракването на белезниците върху металната маса.

— Вярно, че Дафни е силна. Но не достатъчно, за да те спаси, ако сама не се опиташ да го направиш. Мамо, трябва да ни кажеш какво се случи. Всичко.

Усети, че ръцете на майка ѝ бяха отпуснати и влажни като мъртво тяло, изхвърлено на брега от вълните.

— Казах ви всичко, което трябва да знаете — изрече с глас на мъртвец.

Кити сподави объркването си.

— Ако смяташ, че ни предпазваш от истината за татко, аз вече я знам. Знам го от петнайсетгодишна. — Очите ѝ се насълзиха и тя гневно започна да примигва. — Не съм ти го казвала, защото не исках да те нараня. Но времето за тайни изтече, мамо.

Майка ѝ се отдръпна назад, изразът на лицето ѝ стана непроницаем.

— Не виждам смисъл да се ровим във всичко това.

Кити усети как чашата на търпението ѝ преля.

— А помисли ли за семейството си? Не те ли интересува какво ни причиняваш на нас?

Майка ѝ премигна изумено и изгледа Кити сякаш я виждаше за пръв път.

— Естествено, че ме интересува — изрече тихо. — Нали тъкмо заради вас не искам да окалям семейството.

— Ако смяташ, че по този начин ни предпазваш, много се лъжеш. Ние... — На Кити ѝ се искаше да каже, че те прекрасно можеха да се грижат да себе си, но в момента не беше сигурна само за Алекс. — Нямаме нужда от твоите майчински грижи, имаме нужда от майка си — довърши тя.

Лидия погледна Каткарт и явно не бе сигурна до каква степен би могла да говори откровено в негово присъствие. После бързо, сякаш осъзна иронията от подобни притеснения, устата ѝ се разтегна в крива усмивка.

— Разбирам, че съм ви разочаровала. Не само Дафни, но и теб, и Алекс. Съжалявам. Целта ми не беше такава.

— Не е късно, мамо — настоя Кити. — Ние сме твои дъщери. Ако ни оставиш да ти помогнем, ние...

— Шшт — спря я майка ѝ. — Достатъчно. Въздишката ѝ беше толкова тъжна, тя изглеждаше толкова нещастна, че Кити за малко не се остави съчувствието да я надвие. Сдържа се и изрече с разтреперан глас:

— Заради татко, нали? Защищаваш го, както винаги си правила. Знаела си за всички жени, с които ходеше, не може да не си знаела. Но никога не си му правила забележка. Защо? Не си искала да загубиш представата за голямото и щастливо семейство или си се бояла, че татко ще те напусне?

Кити не осъзна, че всъщност крещи, докато едро червено лице с приближени очи не се появи на вратата с решетесто прозорче — полицайката, която пазеше. Обаче не съжали, че избухна. Някой трябваше да разтърси майка ѝ и да влее разум в главата ѝ. Обзета от паника Кити си помисли: „Ще я съдят за убийство, а ние пристъпваме на пръсти около нея като че ли е по-важно да не се очерни името на мъртъв човек. Това направо е лудост. Стига вече.“

Но Лидия не се поддаде. Този път по-настоятелно повтори:

— Престани, Кити. — Изрече го с тона, с който ѝ се караше. — Не искам повече и да чувам за това.

— Нямах избор. Веднъж в живота си чуй какво ще ти кажа аз! — Кити се бе надигнала от стола, когато усети едра и здрава ръка да я потупва леко по лакътя. Светлосините очи на Каткарт блеснаха предупредително, но Кити не му обърна внимание. — Не разбираш ли? Татко е мъртъв, защото всички се бояхме да говорим.

— Мъртъв е заради мен. — Свитите устни на майка ѝ се разтрепериха. — Никой друг не е отговорен.

— Защо, мамо? Защо го направи?

Кити се наведе напред и долови киселия мирис на потта на майка си. Дали тя се боеше за себе си... или от онова, което би разкрила? Кити едва не се разплака от напрежение и изведнъж ѝ се прииска Шон да бе до нея. Според неговите разбирания, за да оцелееш, трябва да пазиш гърба си, да се оглеждаш, за да видиш какво те дебне от ъгъла. Докато за майка ѝ на първо място идваше честта на семейството, дори и да загубеше живота си затова...

Лек вик накара Кити да настръхне. Тя видя как майка ѝ вдигна стегнатите си с белезници ръце към лицето си и със странен приглушен глас изплака:

— Трябваше да спра това.

Кити се сви вътрешно, осъзнавайки, че част от нея бе ужасена от истината също както и майка ѝ. В същото време усети, че се развълнува. Най-накрая щяха да се доберат до нещо. Макар вратата само леко да се бе открехнала.

Тя трябваше да я задържи отворена и да остави майка си да говори.

— Сигурно ти е било много трудно — утеши я тихо. Майка ѝ поклати глава.

— Не, бях свикнала. Толкова години... — Майка ѝ се замисли и погледът ѝ се зарея в пространството. Когато очите ѝ отново се спряха на Кити, блестяха като трескави. — Това обаче бе различно. Беше... извратено.

С разтуптяно сърце Кити се възползва от възможността да ѝ зададе директен въпрос. Задъхана я попита:

— Знаеш коя е била, нали? Жената, с която татко се е виждал, преди да умре.

Обаче искрите, проблеснали в очите на майка ѝ, бързо загаснаха. Тя се взря в Кити безизразно, явно си представяше събития и хора, които отдавна не съществуваха.

Въпреки всичко Кити продължи да настоява.

— Мамо, моля те, кажи ми коя беше. Само за това те моля.

Каткарт избра момента, за да се намеси.

— Много е важно да я открием преди окръжния прокурор. — В сивата светлина вълнистата му коса напомни на Кити излъскано старо семейно сребро. Тъй като майка ѝ не отговори, той я подкани: — Лидия, през цялото време вие се придържате към истината. Сега ни разкажете цялата истина.

В последвалото мълчание майката на Кити излезе от вцепенението си и си промълви тихо, сякаш сънуваше:

— Знаех си... дълбоко в душата си знаех за Берил. Странно, нали? Нещо, което се е случило преди повече от трийсет години, си го спомням като че беше вчера. Тук имам много време, за да си спомням. Всичко помня.

— Мамо, не говорим за нещо, което се е случило преди трийсет години отвърна ѝ Кити изплашено. — Искаме да знаем какво се е случило неотдавна.

— О, Кити. — Лидия поклати укорително глава, сякаш дъщеря ѝ беше дете. — Вие, момичетата, виждате само това, което е пред очите ви. Не знаете какво беше по мое време, какво очаквахме от брака. Дори и да съм искала да... никога не ми е хрумвало да го направя, повярвай ми... Тогава хората не се развеждаха. Не и почтените хора.

— Но Берил се разведе — напомни ѝ Кити.

— Няма да го забравя. В продължение на месеци се говореше само за това. И да е имало слухове, не съм била длъжна да се вслушвам в тях, нали? — Майка ѝ изпъна гръб като че ли събра

остатъците от достойнството си. — Възпитана съм, че една дама трябва да се издига над подобни неща.

— Значи никога не си говорила нито с татко, нито с Берил?

— Какъв би бил смисълът? — В този миг изразът на майка ѝ стана мрачен, като че ли в душата ѝ се водеше вътрешна борба, тя понечи да каже нещо, после се отказа. След това сякаш стигна до някакво решение и кожата на лицето ѝ отново се опъна. Не за пръв път Кити си помисли: „Тя го обичаше. До самия край.“

— Може би ако ги беше изобличила, това нямаше да се случи! — извика.

Майка ѝ закри очи с ръка като да ги предпазваше от силна светлина.

— Стига вече. Казах достатъчно.

— Но ти нищо не ни каза!

Обаче майка ѝ вече не я слушаше. Рязко се изправи — затворничка, облечена с оранжев гащеризон, която въпреки всичко си бе запазила добрите маниери на човек, който се извинява, когато става от масата.

— Говори с Алекс — каза с прощален поглед през рамо, в който имаше толкова болка, любов и копнеж, че сърцето на Кити се скъса. — Тя знае всичко. Само тя може да ви каже онова, което искате да знаете.

Вместо да се върне право къщи, Кити заобиколи по Кингстън авеню, където спря пред бяла дървена къща с табела отпред:

АГЕНЦИЯ ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ ШОРЛАЙН,
ПЪРВИ ПО ПРОДАЖБА НА КРАЙБРЕЖНИ ИМОТИ ОТ
1961 година.

Но Алекс не беше на работа. Не само това. Не била идвала от няколко дни. Мършава руса жена с велурен панталон отбеляза с рязък смях:

— Дори да показва имоти, трябва да са извън списъка, който имаме.

Кити ѝ благодари и си тръгна. Сестра ѝ наистина работеше страшно много напоследък. Когато тя или Дафни ѝ се обадеха вкъщи, Алекс все я нямаше. Не отговаряше на съобщенията, които ѝ оставяха. Нарочно ли ги отбягваше?

По пътя към дома Кити си мислеше за Алекс и за онова, което каза майка ѝ. Когато бяха малки, сестра ѝ боготвореше баща им и като кученце го следваше навсякъде. След като поотраснаха, като че ли баща им започна да търси компанията ѝ. Излизаха или с колата, или се разхождаха по брега. Тогава Кити беше твърде млада, за да разбира, но усещаше, че имаше нещо странно в близостта им. Държаха се като... конспиратори. Сега потрепери, докато спираше колата на алеята.

Влезе вкъщи и последният, когото очакваше да види, бе Шон, покачил се на стълба в предната стая. Заел се бе да разглобява стария месингов полилей на тавана под бдителния поглед на Джоузи Хендрикс, подпряла се на бастуна си и вторачила поглед нагоре като любопитен папагал. Той се усмихна на Кити и за миг, както бе със скъсани джинси и широка тениска, ѝ заприлича на момче. После погледът ѝ се плъзна по слабите му загорели мускулести ръце и врат.

— Една крушка примигваше дори след като я смених. Госпожа Хендрикс се уплаши, че може да стане пожар — обясни той, размахвайки отвертка.

— Заради прегорял проводник изгоря старото училище — добави Джоузи и кимна мъдро, потупвайки с бастуна си по пода, за да подчертае думите си. Острата ѝ побеляла коса, събрана как да е високо на главата, напомни на Кити изоставено птиче гнездо. Тя се сдържа да отбележи, че огънят, разрушил сградата на основното училище в Мирамонт, бе пламнал през 1955 година.

В този момент Уила по гащеризон и селска блуза с къдрички — подобно на по-голяма и смешна двойница на малката Джени, излезе от кухнята с поднос с чай и сладки за Сирина Федърстоун, седнала край маса близо до прозореца, която четеше задълбочено роман с меки корици. Уила погледна към сладките с глуповата усмивка и пълните ѝ страни се изчервиха.

— Шоколадови — от последната рецепта в тетрадката. Всичко, което имаше във фризера, се свърши. Помислих, че няма да имаш нищо против.

Кити само се усмихна, не бе в състояние да отговори. Още докато отиваше при майка си, ѝ мина през ума дали бе постъпила правилно, като отвори чайната, преди да бе имала време дори да зареди килера. Все още събираше парченца от корабокрушението на семейния кораб. Как ли щеше да се справи, ако всичките ѝ клиенти се върнеха?

Но сред страховете си откри нещо чудесно — във всичко това не беше сама. Имаше приятели и семейство, които ѝ помагаша. Затова остана на мястото си, усмихна се на Шон и ѝ се стори, че прилича на луда, загледана в луната.

— Пожар ли? — Разсмя се тя. — Тогава ще знам със сигурност, че над семейството ми тегне проклятие.

— Може да се постави нова фасонка — отвърна Джоузи, която не само че страдаше от артрит, но и недочуваше.

Дори Шон се разсмя. Той откри къде бе прегоряла жицата, обвини я с изолирбанд, после слезе от стълбата, където стоеше кучето на Кити, да поиграе. Шон застана на четири крака и се сборичка с Роми. Докато Кити ги гледаше, усещаше пулса в гърлото си. Чакаше неизбежния момент, когато нямаше как да не се погледнат. Ако имаше опасност от пожар, помисли си тя, той нямаше да пламне от оголена жица или изгоряла фасонка.

Тогава, както винаги когато беше с Шон, се замисли за бебето на Хедър. Дали скоро щеше да вземе решение? По-късно, когато останеха сами, щеше да го разпита. Щеше да настоя да престанат да се крият, за да не би сестра му да научи от другаде. След като всичко бъдеше открито, сестрата на Шон би могла вече да не я смята за враг, а за приятелка.

Кити се развълнува, спомнила си за парите, отделени настрана за бебето, което се надяваше да осинови. При внимателно инвестиране досега бе успяла да спести малко повече от двайсет хиляди. Беше готова да ги даде на сестрата на Шон до последния цент. Спираше я единствено това Хедър да не го възприеме като подкуп.

Кити видя как Шон се изправи и се залюля назад на пети сякаш се готвеше за борба. Тъмните му очи изследваха лицето ѝ и явно чакаше тя да направи първата стъпка.

Кити сложи ръка на рамото му и усети топлината, която се излъчваше от него.

— Благодаря ти — каза тя тихо. — Не беше длъжен да го правиш.

Той сви рамене.

— Не е кой знае какво.

Внезапно Кити усети, че всички ги наблюдават. Джоузи бе наклонила глава на една страна, а Уила се усмихваше многозначително. Зад масата до прозореца черните като на циганка очи на Сирина Федърстоун надничаха с интерес над романа от Д.Х. Лорънс, който четеше.

Неудобният момент продължи дълго, по едно време Джоузи се обади:

— Сигурна съм, че този хубав млад мъж би пийнал нещо студено. А като отиваш в кухнята, мила, не бих се отказала от чаша чай.

Кити се изчерви и тръгна. Разбра, че Шон я следва едва след като влезе в кухнята, тогава той я прихвана изотзад. Тя се обърна към него, мина ѝ през ума, че някой може да ги види. Той като че ли прочете мислите ѝ и затвори вратата с изцапания си със смола ботуш, а след това заглуши протеста ѝ с устни. Въпреки всичко тя стоеше като на тръни.

— Някой може да влезе — прошепна, хвана го за ръката и го дръпна към килера — единственото място, където щяха да бъдат сами.

В затвореното полутъмно пространство тя отвърна на целувката му. Шон се притисна до нея, една полица я убиваше на кръста. Освен това тя го усещаше — през тънкия си памучен панталон чувстваше всяка подутина и движение под джинсите му. Над главата ѝ редица бурканчета ѝ намигаха тъпо в затъмненото помещение, проблясваха бурканите с компоти от праскови.

Той беше неин. Неин любовник. Топлият му дъх, който усещаше с устните си, караше цялото ѝ тяло да се разтваря като цвете на слънчева светлина. Дори сега, дочувайки гласовете от съседната стая, почувства как го прави — от недрата ѝ надолу се спускаше влага.

— Липсваше ми — прошепна той в косата ѝ. — Последните няколко нощи ми се струваше, че ще полудея. — Пъхна ръце под памучния ѝ пуловер, под който тя бе гола и леко докосна зърната ѝ.

Кити изохка, изпъчи се напред с наслада и тогава няколко усещания се сляха в едно — от допира на задебелите му ръце

напрегнатата ѝ кожа настръхна, в килера се долавяха миризми, кръглите бурканчета отзад галеха гърба ѝ.

— Ти също ми липсваше, но докато зет ми беше тук, не биваше да идваш — прошепна му тя. — Слава Богу, замина си.

— Тогава ще се видим довечера, иначе ще полудея. — Той се ухили. В тъмнината белите му зъби проблеснаха.

— Довечера — отвърна. Изведнъж чакането ѝ се стори прекалено дълго.

— Този път ще караме бавно — обеща той.

Кити се засмя тихо.

— Всеки път го казваш.

Обикновено Шон влизаше в нея още щом развържеше връзките на ботушите си. Първият път. Минути по-късно беше отново готов. Тогава действаше по-бавно, като при подводен балет, всяко движение и усещане се сливаше със следващото. При тази мисъл коленете на Кити омекнаха.

— Ще разкопчая ризата си чак когато си напълно гола — каза ѝ.

— А после какво?

— Ти ще ме съблечеш. — Той се наведе и прокара език по врата ѝ.

Кити затвори очи и се отпусна, за да изпита насладата от мига. Възбудата на Шон, мирисът му сега се смесваха с миризмите на индийско орехче и карамфил, на бадеми, орехи и сушени ябълки. Стори ѝ се, че земята ги бе погълнала като семе в наторена почва, което един ден щеше да израсте и даде плод. Трябваше им само малко късмет и много честност.

— Шон, трябва да поговорим.

— Има и по-хубави неща за правене. — Той зарови лице в косата ѝ и тя усети топлия му дъх.

— Трябва да поговорим за Хедър.

Той се отдръпна назад и я изгледа предпазливо.

— Смятах, че решихме този въпрос.

— Ти си го решил — отвърна му тя.

— Слушай, това не е игра...

— Няма никаква игра. — Кити скръсти ръце на гърдите си. — Шон, дори тя да реши да задържи бебето, има право да знае за нас.

Обаче погледът му не ѝ хареса. Последва кратко мълчание, после той въздъхна.

— Слушай, Кити, изникна нещо.

— Какво? — Ушите на Кити започнаха да бучат сякаш хапещи насекоми жужаха под стрехата.

— Хедър стигна до решение за бебето — каза той. — Току-що научих. Ще го даде на някакво младо амбициозно семейство, чиято обява намерила във вестник. Те са от Канзас или Минесота... някой от тези вътрешни щати. Не си спомням точно от кой.

Кити изпита смесица от примирение и болезнено разочарование. Светлината върху прасковите и кайсиите помръкна. Почувства се не само замаяна, но и почти безтегловна, сякаш и последната капка кръв бе изтекла от тялото ѝ. „Трябваше да се сетя. Трябваше да го предположа. Кой няма да предпочете прилично семейство от Средния Запад?“

Въпреки всичко...

Тя изпита ужасно усещане за загуба, осъзнавайки, че парещата празнина вътре в нея никога нямаше да се запълни.

— Разбирам. — Кити се изненада колко спокойно му отговори. — Значи е решила?

Шон я изгледа предпазливо сякаш не бе съвсем сигурен дали да възприеме явното ѝ спокойствие за искрено.

— Изглежда. Може би е по-добре. Виж, помисли си — да живее в същия град с детето си и да не знае кога ще го срещне.

— Това единствената причина ли е?

Шон се размърда с неудобство и каза:

— Дали нещата биха се развили другояче, ако майка ти не беше очернена във всички вестници ли? Да, може би. Никога няма да научим, нали? — Гласът му звучеше сърдито — от яд, който не бе причинен от липса на обич, а напротив — от прекалено голяма обич.

— Прав си, никога няма да научим. — Кити се отпусна назад към полиците.

— Би могла да осиновиш друго дете, нали? — попита той.

Каза го толкова искрено, че на Кити не ѝ достигна кураж да му разкаже, че бе пробвала всички други възможности. А и какво разбираше той от подобна сърдечна мъка? Не повече отколкото тя знаеше за неговите преживелици. Разсмя се слабо.

Смя се, докато не можеше повече да стои права, и се отпусна на пода сред торбите с брашно и захар. Тогава покри лицето си с ръце, а смехът ѝ се превърна в задавени ридания. Когато Шон, както ѝ се стори след часове, се отказа от опитите да я утешава, тя чу как вратата на килера изскърца. Наистина трябваше да смаже пантите. Оставаше ѝ да се погрижи за бедната бездетна Джоузи Хендрикс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Радиобудилникът на Алекс бе нагласен за шест часа. Всяка събота и неделя, без изключение, я будеше по същото време, както и в делничните дни. Тя обичаше да се хвали, че ранното ставане я поддържа бодра през целия ден. Изпиваше чаша кафе и преглеждаше заглавията на „Мирър“, докато съседите още се разсънваха.

Всъщност умираше за сън, но се боеше, че ще си създаде лош навик. Просто не си позволяваше да се отпусне. За един час можеше или да продаде някой имот, или пък сделката да се изплъзне между пръстите ѝ. Освен това бе убедена, че по този начин свеждаше до минимум възможността някой да я събуди с лоша новина. Или пък да ѝ позвъни някой натрапник. Или да я изненада „стихийно бедствие“, както застрахователните компании описваха в листовките си земетресение или свличане на земни маси. Сънят беше единственото време през денонощието, когато бе напълно безпомощна.

В пет и трийсет и осем в съботата след злополучната предишна седмица (в резултат на която получи главоболие и се наложи да вземе десетина таблетки тилебол и да изпие половин опаковка пептобисмал, за да изкара деня), когато я стреснаха възбудени викове от долния етаж, първата мисъл в главата на Алекс беше: „Знаех си.“ Нямахте и най-малка представа защо я викаха Нина и Лори.

Измъкна се от леглото, сърцето ѝ биеше лудо, а устата ѝ се изпълни с неприятен вкус на лекарства, все едно че бе гълтала топчета памук, натопени в камфоров спирт. Хвърли поглед през прозореца, който гледаше към задния двор и видя, че навън бе още тъмно, само над покривите бе започнало да се развиделява? Според прогнозата по телевизията до края на седмицата времето щеше да бъде слънчево — невероятно, но идеше последната седмица на май и лятото щеше да настъпи всеки момент, а Алекс се чувстваше като посред зима.

В хола на долния етаж Нина и Лори, облечени с еднакви светлосини тениски, които стигаха до коленете им, гледаха нещо напрегнато през прозореца. Алекс видя, че на улицата лампите все още

светеха и синкавата им светлина се смесваше с избледняващия здрач, рехави сенки от хвойната и чемширите се очертаваха върху неотдавна засятата ѝ морава.

— Мамо! — извика Нина. — Някой краде колата ти!

Едва тогава Алекс забеляза тъмната фигура на мъж в сянката на високата ограда, която ги разделяше със съседите. По нищо не личеше да се притеснява, че ще го заловят. С ужас видя как той заобиколи откъм задната част на беемвето ѝ и се наведе под бронята. Изглеждаше як мъж и явно не бързаше.

Алекс застина и като че нещо я сграбчи за гърлото.

— Бързо, направи нещо! — Лори хвана Алекс за ръкава, сините ѝ очи се бяха разширили от страх, дългата ѝ руса коса бе разрошена. В този миг дъщеря ѝ приличаше на Алиса, която бяга от Червената кралица. „Безкрайно любопитна... това обяснява всичко“ — помисли си Алекс. Зачуди се дали не сънува. Думите на Лори я върнаха към действителността. — Мамо, виж, той я връзва с верига за камиона си!

— Крадците на коли не използват паяци, глупачке — обади се Нина. Тъмните ѝ очи, досущ като на баща ѝ, гледаха изумено и подозрително. — Насън чухме шум — обясни тя. — Като че ли тракаха вериги. Мамо, какво става?

За Алекс отговорът беше болезнено прост — фирмата взимаше колата ѝ. Все пак в този объркан момент почти ѝ се прииска да беше крадец. Тогава щеше да позвъни на полицията, щеше да се развика за помощ, щеше да направи нещо.

А сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да стои като затънала до коленете в мокър пясък и срамът да я облива като студен безжалостен прилив. Алекс се бе постарала дъщерите ѝ да не научат, че се намираха на ръба на пропастта, но не можеше да скрие това, което ставаше пред очите им.

Усети как кръвта се изтегли от главата ѝ, и то толкова бързо, че се замая. Търсейки опипом нещо, за което да се залови, тя се хвана за бронзовото украшение с форма на слонско ухо на настолната лампа, за която предишното лято даде толкова пари. Боже мой, ами сега какво да прави? Всички кредитни карти бяха изпразнени. Дори имаше опасност да закрият разплащателната ѝ сметка. По-скоро би умряла, отколкото да разкрие пред Джим докъде бяха стигнали нещата.

Би трябвало да размисли — нямаше към кого друг да се обърне.

Няма къде да избяга... няма къде да се скрие.

Стаята пред очите ѝ плуваше като в мъгла и тя усети силно бучеше в главата си сякаш наблизко режеха дърва с машина. Някъде отдалеч чу Лори да я вика.

— Мамо? Мамо?

Ужасът в гласа на дъщеря ѝ мина като електричен ток по тялото на Алекс и я пробуди от унеса. Отстъпи назад, потърка очи и замъглените предмети в стаята придобиха обичайните си очертания. Бученето в главата ѝ намалва значително.

Каза си, че дори и да бе крила от дъщерите си, все пак беше тяхна майка. Те зависеха от нея. Не можеше да ги разочарова. Този път не. Нямаше да се даде без борба.

Алекс запретна ръкави, почувства приток на физическа сила. Стегна се и тръгна към вратата. Спря за малко пред огледалото, за да се увери, че поне има нощница на гърба си.

Грабна, първото, което ѝ попадна от закачалката — червена мушама за дъжд. Каквато добре облечената жена слага по време на буря. Алекс изсумтя тихо, без да мисли много, навлече я и излезе навън. С боси крака прекоси двора, сигурна, че в тъмнината се откроява като светофар. Молеше се никой от съседите ѝ още да не е станал.

Мъжът прихващаше с верига задната ос на беемвето и тялото му хвърляше дълга извита сянка. Чувайки глухото дрънчене на метал в метал, което отекваше като картечен огън в утринната тишина, тя трепна. Със заучено движение той закачи веригата за лебедката и се повъртя зад колата ѝ. Когато се изправи и се обърна към нея, тя забеляза, че дъвчеше, челюстите му се движеха бавно и методично. „Дано да е дъвка — помисли си. — Ако е тютюн, значи ще ми прилошее.“

Той я изгледа, без да ѝ обръща внимание, сякаш беше случайна минувачка и продължи да се занимава с веригата. Алекс отвори уста да му се скара, но остана безмълвна.

Като че ли затягаше веригата около гърлото ѝ. Тя просто стоеше, мъчеше се да каже нещо и си представяше каква абсурдна картинка представлява — стоеше на алеята боса, по червена мушама, рошава. „Сигурно ме мисли за луда“ — каза си и за миг наистина ѝ се стори, че е.

Мъжът отиде до паяка, наведе се в кабината и натисна копче на контролното табло. Лебедката започна да се издига... и Алекс отново стана нормална. Пристъпи напред, стегна колана на мушамата си, сякаш да ѝ влее сили.

— Това е частна собственост — извика му Алекс. — Ако незабавно не освободите куките от колата ми, ще се обадя в полицията. — Искаше тонът ѝ да прозвучи гневно, но гласът ѝ доста трепереше.

Едрият мъж спря работата си и я изгледа от горе до долу — съвсем равнодушно, сякаш и нея скоро щяха да я вдигнат с лебедка.

— Ваша работа, направете го, госпожо. Всички документи са тук. Тази кола вече е официално притежание на „Фог сити мотърс“. — Бръкна в джоба на брезентовото си яке и извади сгънати сини и розови листове, несъмнено всичко беше законно.

Краката на Алекс изстиваха, но лицето ѝ като че ли гореше. Как щеше да преживее подобно нещо? Да се отнасят с нея като с кофа за боклук. Ами ако в това време съседите гледат през прозорците? Какво щяха да си помислят?

Зачуди се какво ли би си помислил баща ѝ?

По-важно бе какво би направил баща ѝ? Би се борил, каза си. Не би стоял така, като безотговорен идиот, който се бои да проговори да не би съседите да го чуят.

Тя понечи да напомни на този... приличаше ѝ на героя от комиксите *Блут*, с кого си има работа, но гласът, който излезе от гърлото ѝ, беше тънък и треперлив. За свое изумление започна да му се моли:

— Моля ви, оставете я. Ще се оправя с господин Де Анджелис. Дайте ми един час... моля ви, само един час. — Едва преглътна и нещо изпраця сухо в ушите ѝ. — Имам деца. Няма как да се придвижа до работата.

Той я стрелна с хладен безучастен поглед, но все пак ѝ обърна внимание. Престана да дъвче и отстрани дъвката си, да, не беше тютюн, към бузата си.

— Автобусната спирка е надолу по улицата — каза.

— Не ме разбирате. Агент съм по недвижими имоти.

Той се засмя тихо.

— Така ли? Изглежда, че бизнесът с къщи не върви. Защо не помислите да смените работата си?

На Алекс ѝ се прииска да смачка листовете, които той държеше в ръката си, и да ги натъпче в устата му. Дай му нещо, което да дъвче истински. Но какво щеше да спечели? „Губиш си времето с този“ — помисли си и очите ѝ се насълзиха от безпомощен гняв.

Чак когато „Блуто“ се качи в кабината на паяка, Алекс се спусна, скочи на стъпалото и се хвана за отворената врата, за да не падне. Той тъкмо сядаше и единият ѝ бос крак се допря до мръсния ток на работните му ботуши. През ума ѝ мина мисълта, че сигурно изглеждат невероятна картина: „Блуто“ кацнал във високата кабина и единият му дебел крак виси от седалката, а тя — в подножието на трона му като молителка.

— Само пет минути — помоли се тя. — Дайте ми пет минути да се обадя по телефона. Не искам кой знае какво, нали?

Вече се развиделяваше. На хоризонта се появи оранжево златиста светлина и тя разбра, че мъжът, който се взираше надолу към нея, нямаше да ѝ направи нищо. По уморения му израз се познаваше, че просто бе смазан от работа и единственото му желание бе да вземе в едрата си ръка със зачервени кокалчета чаша кафе.

— Посочете ми една разумна причина защо трябва да ви чакам — изръмжа той.

— Имате ли деца? — попита тя отчаяна.

Той кимна и в очите му мярка човешки израз.

— Имам момченце. Неотдавна навърши две години.

— Аз имам близначки — момичета. Учат в „Мор Хай“. — Погледна назад през рамо и на прозореца видя пребледнелите лица на дъщерите си, притиснали се към стъклото. Почувства как сърцето ѝ се сви. — Ако се разчуе... Нали знаете колко жестоки са децата на тази възраст.

Той не помръдваше. Безучастният му поглед я нервираше — като някакъв гаден пияница, който чака момента да прекъсне номер в нощен клуб.

Алекс трепереше, но се насили да говори спокойно.

— Имам домашния телефон на господин Де Анджелис. Ще му позвъня веднага, мъничко изчакайте. Сигурна съм, че ще уредим нещо. Моля ви — добави шепнешком. — Заради децата.

„Блуто“ въздъхна.

— Добре, но ви предупреждавам, господин Де Анжелис не обича да го безпокоят вкъщи. — Изгледа я подозрително. — Между другото, откъде знаете номера му?

— Имам номера на къщата. Аз бях брокерът, който му я продаде. — Алекс успя да се усмихне слабо, докато слизаше от стъпалото. Студът от бетона на алеята пълзеше по глезените ѝ и се плъзгаше нагоре под мушамата. Онзи ден предишното лято, който прекараха в кабинета на адвоката, докато се подготвят документите по продажбата на къщата на Де Анжелис, ѝ се стори като че е бил преди сто години.

Тя забеляза, че „Блуто“ я гледа с любопитство, и изведнъж ѝ хрумна, че би могъл да я познае по снимките във вестниците. Обля я студена пот. Най-малко това ѝ трябваше точно сега. Преди да успее да я огледа по-внимателно, а може би и да промени решението си, тя се обърна и извика през рамо.

— Само пет минути, обещавам.

Когато влезе вътре, се почувства по-добре, но сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. Щеше ли да успее да се измъкне? Трябваше да го направи. „Мила, та ти можеш да продадеш кубчета лед и на ескимосите“ — спомни си похвалата на един отдавнашен клиент. Важното беше да изглеждаш уверен, все едно че владееш положението. Щеше да поиска двайсет и четири часова отсрочка, не повече. Щеше да говори решително. По-късно щеше да му търси колая откъде ще изкрънка четири хиляди долара за минали вноски.

— Мамо, ама той още е там! Защо не си тръгва? — Лори вървеше след нея, докато Алекс се втурна към безжичния телефон, оставен на дивана. По гласа ѝ познаваше, че дъщеря ѝ щеше да се разплаче всеки момент, беше като малко дете, което иска да знае дали наистина има дядо Коледа. Нина сигурно бе споделила подозренията си с Лори.

— Не се тревожи, миличка. Ще ви обясня всичко, щом свърша разговора — увери я задъхано Алекс, докато набираше телефонния номер на Де Анжелис, доволна, че бе проявила достатъчно разум да го запише.

Иззвъня четири пъти и чак тогава изморен мъжки глас се обади:

— Ало? Кой е?

Беше Де Анджелис и тя явно го бе събудила от дълбок сън. „Като добро начало кажи, че ще се обадиш по-късно.“ Той щеше да ѝ откъсне главата, когато разбереше за какво го търси... И нямаше да бъде за първи път. Алекс си спомни, че и двата пъти, когато продавачът осуетяваше преговорите по продажбата на къщата, Де Анджелис си го изкара на нея.

Труден клиент във всякакъв смисъл — така би го описала. Пришълец от Бронкс, преселил се в Калифорния, носеше със себе си нюйоркския си манталитет.

Изгледа първо едната, после другата си дъщеря, седнали сковано на дивана пред телевизора. От другия край на стаята Нина я измерваше с обвинителен поглед. От една страна я достраша като си помисли, че една от дъщерите ѝ е готова да се нахвърли върху нея, но от друга страна — то ѝ помогна да се стегне.

— Стив? Вие ли сте? Здравейте. Тук е Алекс Кардоса. Извинявайте, че ви се обаждам толкова рано, но изпаднах в много неприятно положение. — Помъчи се да говори делово, сякаш това, за което ставаше дума, бе някакъв дребен проблем между колеги.

— Кой? — изръмжа гласът.

Под мушамата тя плувна в пот, но се насили да говори спокойно.

— Алекс Кардоса — повтори. — Брокерът, който ви продаде къщата. Взела съм на лизинг БМВ модел 98-ма година от „Фог сити мотърс“.

— А, да, спомням си. — Той се прозина и я попита грубичко: — Какво толкова важно се е случило, че ми звъните по това време вкъщи... — Млъкна, а тя чу как се върти, после цъка и пали лампата до леглото. — По дяволите — изруга той. — Само шест и петнайсет е. Не можахте ли да изчакате, докато започнем работа?

Сърцето на Алекс биеше като лудо, тя усещаше всеки негов удар в слепоочията си. Облиза устните си, които чувстваше като пълнеж от памук, който се подава от разпрана възглавница.

— Стив, баща ми почина миналия месец — каза му. — Не искам да ми съчувствате, повярвайте ми. Само ви обяснявам защо закъснях с плащанията. — Стисна очи. — Сега работата е там, че отвън има един господин с паяк, който твърди, че работел за вас. Сигурна съм, че е недоглеждане от страна на счетоводството. Казах му, че вие не бихте

взели колата, без да ми не обадите поне от учтивост. Стив де Анджелис, когото аз познавам, не би постъпил така.

Последва дълго мълчание, през което го чу да диша тежко в слушалката. Най-накрая той каза:

— Госпожо, дързостта ви е безгранична!

Невероятно, но въпреки грубия му тон тя долови и нотка на възхищение. Може и да му бе противна, но Де Анджелис, който бе започнал от нулата, се възхити, че някой имаше куража да го обезпокои в шест и петнайсет сутринта.

— Съзнавам, че е рано — извини се отново Алекс. — Но се боя, че въпросът е неотложен.

— По дяволите — изруга той, дръпна телефонната слушалка настрана, явно за да каже нещо на жена си. — Всичко е наред, миличка. Ти спи. Сега свършвам.

— Как е положението в къщата? — запита учтиво Алекс, преди той да ѝ изръмжи отново или още по-лошо, да затвори.

— Всичко е чудесно — отвърна той. — Сега вижте...

— Мога да намеря парите до края на работния ден — побърза да добави тя.

Обаче Де Анджелис продължи, сякаш не я бе чул.

— Да си изясним нещо. Май че имате проблеми. Каквито и да са, те са ваши, а не мои. Разбрахме ли се? — Изчака малко, после продължи: — Понеже съм добър човек, но главно защото жена ми е тук, а не е спала цяла нощ покрай по-малкото ни дете и иска да поспи, ви давам отсрочка. Нямам представа колко сте изостанала с плащанията, госпожо Кардоса, но сигурно е доста. Момчетата от счетоводството не пращат Еди да взима колите току-така заради дребни суми. Сега ме чуйте добре. Затваряме в шест. Донесете ми парите до пет часа. Сега ми дайте Еди, за да свършим този проклет разговор и да оставя Нанси да поспи.

Ручейчета пот се стичаха от подмишниците ѝ и нощницата ѝ бе залепнала за тялото, но Алекс се помъчи да отговори мило:

— Благодаря, Стив. Много съм ви задължена.

После се втурна навън, където Еди-Блуто чакаше в кабината на паяка и барабанеше нетърпеливо по волана. Когато му подаде телефона, той се заслуша, после отговори шеговито, на което тя изобщо не вярваше, че бе способен.

— Няма проблем. Както кажеш, шефе.

Минути по-късно лебедката изскърца и той освободи беемвето от веригите. Едва когато го видя как излиза на заден ход по алеята ѝ и изфуча по улицата, тя въздъхна.

Щом влезе вкъщи, Алекс пое няколко пъти дълбоко дъх, за да е готова да говори.

— Всичко е наред. Взех мерки — увери близначките. — Искате ли да отидем в кухнята и да си направим какао? Не знам какво ще кажете, но аз имам нужда да се сгрея.

Лори, свита на дивана, обърна тъжното си лице към нея.

— Някаква грешка ли беше? — поиска да узнае. — Помниш ли как веднъж чекът на татко се бе загубил по пощата?

— Нещо подобно. — Алекс понечи да добави, че не бива да се тревожат. Тя щеше да уреди всичко до следобед. После отново забеляза укорителния поглед на Нина и усети как нещо в нея се промени. „С нищо не си по-добра от майка си — смъмри я един вътрешен глас. — Преструваш се, че всичко си е много гот, когато явно съвсем не е.“ Едва преглътна и се насили да признае: — Истината е, че съм изостанала с плащанията на някои сметки по домакинството. Всъщност много съм изостанала. Но сега се старая да оправя всичко. Главното е вие да не се тревожите. Обещавам ви, че по един или по друг начин всичко ще бъде наред.

Мълчанието, което последва, натежа в стаята като облак, после Лори бавно разплете дългите си крака, изправи се и я прегърна. След малко Нина я последва, застана зад тях и вплете ръце в тези на сестра си, които бяха плътно стегнати около кръста на майка им.

— Сигурна съм, че ще се погрижиш, мамо. Винаги го правиш. — Притиснала лице към рамото на Алекс, гласът на Нина беше приглушен и Алекс си спомни времето, когато бяха бебета. Гърлото ѝ се сви.

— Сериозно? — попита тя задавено.

— И аз мисля така — каза Лори.

Алекс се отдръпна и изтри очите си.

— В такъв случай предлагам да отидем в кухнята и да пием какао.

Знаеше, че в момента би трябвало да си скубе косите. Отсрочката, която получи беше само временна. Ако не можеше да

намери пари отнякъде, утре близначките щяха да звънят на приятелки да ги откарат до училището, а тя... щеше да се раздели с работата си. Но вместо да изпадне в паника, усети, че я облива странно спокойствие. Поне за момента онова, от което имаше нужда, беше пред нея.

Алекс беше в кухнята с близначките и разбъркваше какаото в чашата с вряла вода, когато телефонът звънна.

— Здравсти — поздрави я гласът на Кити, дразнещо ясен както винаги. — Събудих ли те?

Алекс прехапа долната си устна, за да не се разсмее на глас и да каже всъщност колко будна беше. Но се задоволи да отговори:

— Съвсем не. С, момичетата сме на крак от известно време. — Това бе единственото, по което си приличаха с Кити — и двете бяха ранобудни.

— Добре. Боях се, че ако позвъня по-късно ще те изпусна. — Кити се подвоуми, после попита: — Алекс, защо не отговори на съобщенията, които ти оставяхме? Да не би нещо да се е случило?

„Какво би могло да се случи? — искаше да я среже Алекс. — Татко е мъртъв, мама е в затвора, а аз съм на ръба на финансов колапс... с изключение на това, всичко останало е идеално.“

— Бях заета — отвърна малко предизвикателно.

— Така ли? — Гласът на Кити прозвуча недоверчиво.

— Във връзка с мама ли се обаждаш?

— Защо всичко трябва да има някаква причина? Просто се обаждам, за да разбера как си. — Омеквайки, Кити добави: — И да ви поканя с момичетата.

— По какъв случай? — Алекс бръкна в кутията за още едно пакетче какао.

— Без случай — каза сестра ѝ. — Мислех, че няма да е лошо да се отбиете на закуска. Още не си видяла децата на Дафни, а и те искат да се срещнат с братовчедките си.

Алекс погледна дъщерите си. Лори седеше свита до масата и духаше какаото си, а Нина изправена до плота сипваше овесени ядки в купичка.

— Момичетата няма да могат да дойдат. Джим ще ги вземе в девет часа. — После изненада и себе си, като добави: — Но аз вероятно ще дойда за около час.

Вярно, през последния месец отбягваше сестрите си. Но дори и да умираше да ги види, това би било последното нещо в плана ѝ за деня. Най-притеснителен беше въпросът откъде щеше да намери четири хиляди долара до пет часа.

Би могла да помоли сестрите си да ѝ дадат заем. Но какъв би бил смисълът? Кити сигурно влагаше в бизнеса всичко, което изкараше. А Дафни? Познай от три пъти кой се разпорежда с парите в този брак.

— Чудесно. Ще направя любимите вафли на Нина със сладко от боровинки. — Гласът на Кити сякаш идваше отдалеч. — Помниш ли и ти как ги обичаше, когато бяхме деца?

— Преди да започна да пълнея имаш предвид. — Алекс се разсмя, за да прикрие нервността си.

Това, че Кити ѝ напомни за детството, можеше да е съвсем случайно, но дори и да бе така, Алекс определено остана с неприятното чувство, че бе хваната в капан. Каквото и да я чакаше в къщата на сестра ѝ, сигурно нямаше да са само вафли със сладко от боровинки.

Пристигна малко преди осем и половина, докато слънцето все още огряваше само върховете на дърветата, хвърлящи сянка на улицата на Кити, и камионът за боклук тракаше някъде наблизо. Изненада се, когато намери сестра си в задния двор да кастри храстите с орлови нокти. Разклоненията им бяха плъзнали по чимширения плет, разделящ имота на сестра ѝ от този на съседите, и пръскаха мириса си на всички страни. Когато Алекс отиде да я поздрави, Кити ѝ махна с изцапани със зелено градинарски ножици.

— Не те очаквах толкова рано — каза и си отдъхна, че Алекс все пак дойде.

— Аз пък очаквах да те намеря в кухнята да се трудиш. — Алекс събу обувките си марка „Дж. П. Тод“, с цвят на масло, по които бе възможно да останат петна от тревата, и ги понесе на ръка.

— Всичко е готово. Дафни слага масата. Седни.

Кити ѝ посочи градинския алуминиев стол, сложен на тревата на няколко метра встрани. С панталон от мек памучен плат и свободно горнище с цвят на канела, с прибрана с шнола бухнала коса, тя изглеждаше както когато беше на четиринайсет години. Едва когато се

обърна към нея и слънцето огря лицето ѝ, Алекс забеляза леки линийки около устата ѝ и лунички, които изпъкваха на бледата ѝ кожа. Но усмивката ѝ си беше същата. Мила и предразполагаща, тя грееше също и в живите ѝ сини очи, около които се образуваха фини бръчици.

Алекс се почувства сякаш намръзнала влиза в топла стая със запалена камина. В този момент най-много ѝ се искаше да легне на меката трева и да вдъхва мириса на орловите нокти. Спомни си, че когато бяха деца, обичаха да изливат чашките им в устата си и да задържат на езика си сладката капчица, която падаше оттам. Как се бе разделила с толкова простички и хубави неща от живота?

Очите ѝ се насълзиха и започна да вижда всичко около себе си като през призма — живия плет, старата къщичка за кучето с ръждива верига, която стигаше до извитите корени на старото дърво, плетената люлка, вързана за здравите му клони.

С благодарност се настани на стола и усети как под тежестта ѝ краката му затънаха в меката земя.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна?

— Смятам, че ще се справя.

Кити продължи да реже, а ножиците ѝ напомниха на Алекс лакома човка. Щрак... щрак... щрак. Под златистите лъчи на слънцето, които огряваха върховете на дърветата Алекс потрепери, като си спомни за всички, които я чакаха да изплати дълговете си, а за момента най-належаща бе вноската за „Фог сити мотърс“. Откъде щеше да намери толкова пари? Четири хиляди долара ѝ се струваха като милион. Но дори и да ги изкопаеше отнякъде, а останалите?

Със свит стомах тя се мъчеше да поддържа разговор.

— Как си? — Устоя на изкушението да попита какво става с майка им. Би се почувствала много гузна, а това бе последното, от което имаше нужда в момента.

— Добре. Справям се. — Кити се засмя слабо, с което подсказваше, че е точно обратното.

— Сигурно имаш още повече работа, след като децата на Дафни са тук — отбеляза, сякаш между другото.

Кити се обърна и я изгледа озадачено.

— Съвсем не. Всъщност, много се радвам, че Кайл и Джени са тук. Ако не бяха те, не знам как щях... — примижа внезапно и сложи ръка над очите си, сякаш да ги закрие от слънцето.

На Алекс ѝ стана неудобно, че не се бе отбила по-рано, за да види племенниците си.

— Трябва да прегледам кашоните със стари дрехи в килера — каза. — Някои може да станат на Джени.

— Сигурна съм, че Дафни ще се зарадва. — Кити пропъди с ръка комар, кацнал на бузата ѝ, но продължи да гледа към сестра си.

От пронизващия поглед на сините очи, Алекс се размърда на стола. След малко каза направо:

— Знам какво искаш. Двете с Дафни бихте предпочели и аз да помагах на мама. Но не мога да го направя. Не мога да ѝ простя.

— Не съм те поканила, за да те карам да правиш нещо, което не желаяш. — Кити продължи да кастри. Щрак... щрак... щрак. Стръкчетата орлови нокти падаха върху босите ѝ крака.

От месеци насам тази бе първата сутрин без мъгла. Тревата бе нашарена със сенки от листа, птиците си подвикваха една на друга от дърветата. На Алекс обаче ѝ се струваше като че ли всеки момент щеше да се разрази буря. До гаража кучето на Кити яростно ровеше пръстта. Тя си представи, че това бе дупката, която самата тя малко по малко бе изкопала за себе си, докато стане достатъчно дълбока, за да се зарови там.

— Тогава защо ме покани? — попита.

Кити въздъхна и пъхна ножицата в джоба на престилката си. Обърна се към Алекс и изрече тихо:

— Не те моля да правиш каквото и да било за мама. Оставям го на твоята съвест. Но ми трябва помощта ти.

— Какво имаш предвид? — попита Алекс и изведнъж настръхна.

— Кажи ми какво знаеш за връзките на татко.

Алекс потрепери, сякаш облак мина над слънцето.

— Какво искаш да кажеш?

Кити ѝ хвърли поглед, пълен с неприязън.

— Алекс, хайде де. Не ми се прави на толкова невинна.

Алекс сведе очи, не бе в състояние да издържи пронизващият поглед на сестра си. Отдавна ли го знаеше? Или само изказваше предположение? Все едно, нямаше значение.

— Защо не ме оставиш на мира? За Бога, Кити, той е мъртъв.

— Но мама не е. — Очите ѝ като че ли я изгаряха като слънчев лъч през увеличително стъкло, както едно време прогаряха букви с

имената си върху дървени дъсчици. — Алекс, ако знаеш нещо, каквото и да било, което би могло да ѝ помогне, сега е моментът да го кажеш.

— Татко може да е правил грешки, но не заслужаваше да бъде убит! — извика Алекс.

Под ясното слънчево небе тя се почувства като заклещена в ъгъл. Докато наблюдаваше как една сврака се спуска от висок клон към дебнеща котка в тревата, тя си помисли: „Трябва да си тръгна. Веднага. Преди да съм казала нещо, за което ще съжалявам.“

— Знам със сигурност, че преди да умре се е срещал с медицинска сестра от болницата — настоя Кити. — Ще бъде добре, ако поговорим с тази жена, ако открием коя е. Може би мама е излязла от кожата си, след като е научила, че татко е имал намерение да я зареже.

Алекс се постара да не изглежда изненадана. Медицинска сестра ли? Баща ѝ не бе споменавал за никаква медицинска сестра. А колкото до това да остави майка им... е, това бе абсурдно.

— Не ми е говорил нищо подобно — отвърна сковано.

Спомни си нещо. Баща ѝ се надвесил над нея, стоманените му очи като че я пронизваха до костите. „Не бива да казваш. Никога. Ако майка ти научи, това ще я убие.“

Ала вместо това той беше убит.

Тя поклати глава, сякаш да я проясни. Макар ушите ѝ малко да бучаха, чу сестра си да казва:

— Явно доста е споделял с теб.

Нещо в Алекс се пречупи и тя извика:

— Кой друг би го разбрал? Както и да е, вината не е негова. Мама... ами тя го обичаше, предполагам, но не както трябва. Какво друго му е оставало да прави?

— Той ли ти го каза? Че мама не желаела секс? — Кити я гледаше толкова скептично, че това ѝ подейства по-силно от всякакъв аргумент.

Сърдито изрече:

— Добре де, може да е преувеличил малко. Но не би могъл да си го измисли напълно. Кой би лъгал за такова нещо?

— Човек — отвърна Кити, като наблягаше на всяка дума, — който говори подобни неща, дори и да са били верни, на младо впечатлително момиче.

Стори ѝ се, че бе стъпила на издатина на скала. Главата ѝ се замая, когато полетя надолу. Никога не беше задавала въпроси на баща си, никога не се бе замисляла дали разказаното от него няма и друга страна. Приемаше го за истина, помнеше тъгата в очите му, когато ѝ разказваше как се залюбили с майка ѝ и как всичко се променило, след като Дафни се родила.

Но сега я загриза съмнение. Не толкова заради онова, което Кити ѝ каза, колкото заради ужасения израз на лицето ѝ, сякаш баща им е бил някакво чудовище.

Стомахът ѝ леко се сви.

— Тази... медицинска сестра. Какво знаеш за нея? — едва успя да изрече.

— Не кой знае какво — отвърна Кити. — Освен че е била доста по-млада от него — може би на наша възраст. Загубила си е златна обица. — Усмихна се мрачно. — Изглежда баща ни е имал навика да се отбива в мотели. Не е знаел, че собственичка на този в Баранко е майката на Уила. След като си тръгнали последния път, тя намерила обидата на приятелката му.

Алекс стоеше като зашеметена. Толкова много жени. Но баща ѝ винаги бе действал дискретно, нали? Независимо какво мислеха другите, той обичаше майка им.

— Не е това, което си мислиш — настоя тя. — Не е бил влюбен в нито една от тези жени. Просто... е задоволявал някои свои нужди.

— И ти го вярваш? О, Алекс. — Кити почти я съжаляваше.

— Ти ревнуваш! — подхвърли ѝ Алекс. — Защото аз бях негова любимка, а ти... ти...

— Аз не съм била любимка на никого. — Кити сви рамене. — Навремето ме болеше, но вече ми мина. Отдавна съм се примирила. — Вдигна глава и изгледа Алекс, хубавото ѝ лице с лунички имаше любопитен израз. — Сега се чудя защо татко е споделял всичките си тайни с теб. Не го виня... но защо е изпитвал необходимост да се разтоварва?

Алекс зарови лице в ръцете си и усети, че ѝ се гади.

— Престани. Моля те, престани.

Стана ѝ хладно като че ли над нея падна сянка. Когато вдигна очи, видя как Кити коленичи пред нея.

— Какво има, Алекс? Май има нещо, което не ми казваш?

Говореше толкова мило и всеопрощаващо, че без дори да се замисля, Алекс се наведе напред и Кити я прегърна — Кити, която никога не бе чувствала близка и която сега изглежда се бе загрижила за нея. От сестра ѝ лъхаше слаба миризма на орлови нокти и канела... и на доброта, на душевна чистота и почтеност. Алекс се разплака.

— Имам много неприятности — довери ѝ Алекс с дрезгав глас. — Затънала съм в дългове до ушите. Дълга на държавата, на „Виза“, на „Мастъркард“, за газ и електричество, за всичко, което си помислиш. Сутринта едва не ми взеха колата от „Фог сити мотърс“. Ако до пет часа не намеря отнякъде четири хиляди долара в брой, отсега нататък ще вървя пеш. — Замълча, за да поеме дъх, но вместо да изпита срам, странно, че ѝ стана по-леко на душата.

Когато най-после успя да погледне Кити — в очите, забеляза, че сестра ѝ не я гледаше с обвинение, нито пък я съжаляваше. Невероятно, но откри само съчувствие.

— О, Алекс — каза Кити. — Защо не дойде при мен по-рано?

— Какъв смисъл има? — Алекс попи очите си с края на копринената си блуза, която се бе измъкнала от панталоните ѝ. Маскаратата ѝ се бе размазала и вероятно похаби блузата си, но какво значение имаха вече тези неща?

За миг сестра ѝ се замисли. Беше се загледала в живия плет, както ѝ се стори безкрайно дълго, на лицето ѝ се изписа тъга. Когато отново обърна очи към Алекс, се усмихваше, макар и малко меланхолично.

— Имам събрани пари — каза. — Малко над двайсет хиляди. Твои са. Ще ми ги върнеш, когато можеш.

Алекс усети прилив на радост... незабавно последван от угризения на съвестта. Поклати глава.

— Не, Кити, не мога да приема. Може да ти потрябват.

Сестра ѝ поклати глава.

— Може би някой ден по-нататък, но не сега. Освен това ще се чувствам по-добре като знам, че съм направила добро дело.

Алекс се почувства много гузна. Защо бе смятала, че Кити не я обича? Защо не е оценявала сестра си? Като че ли всичко, което цял живот бе приемала за дадено, се пръскаше на парчета и сега тя се мъчеше да подреди дребните късчета, но те не, съвпадаха. Не ѝ идваше наум какво да каже и как да постъпи.

В тишината на двора, където птичките чуруликаха над главите им, а от отворения прозорец на къщата, която смяташе за много обикновена, долитаха веселите гласове на деца, едва сега осъзнавайки колко е прекрасно всичко това, Алекс няколко пъти повтори наум думите, преди да ги изрече на глас.

— Благодаря ти — прошепна и наведе глава като при молитва.

Вафлите с боровинки бяха невероятно вкусни. Алекс не можеше да си спомни кога всъщност за последен път бе закуствала толкова много. Край масата в огряната от слънцето кухня усети как душата ѝ се отпуска. Децата на Дафни бяха чудесни, още по-мили от предишния път, помисли си, много добре възпитани. Дори Дафни се държеше по-свободно, сякаш товарът, който носеше на раменете си, бе олекнал.

След като разтребиха масата, Кити отиде да помогне на Уила да зареди масите в предната стая.

— Ти мий, аз ще бърша — каза Дафни и се пресегна да вземе кърпата.

— Ти винаги искаш да бършеш — оплака се шеговито Алекс. — Аз бях единственото момиче в седми клас със задебели от миене на чинии ръце.

— Поне не беше твоя вината, когато нещо се счупеше.

— Ти никога не чупиш!

— Ами, май не ме познаваш достатъчно.

Дафни, особено хубава с вързаната си на тила коса, с панталон и раирана памучна блуза, се обърна и я изгледа.

Смехът от очите ѝ изчезна, тя сложи ръка на рамото на сестра си.

— Кити ми каза колко си затънала — каза тихо. — Искам и аз да ти помогна.

Болезнена руменина заля врата и страните на Алекс. Целият свят ли трябваше да разбере? Но веднага осъзна, че също като Кити и тя не я винеше. Всяка от тях си имаше свои неприятности, подсказваше изразът на Дафни.

Алекс погледна през рамо децата, които все още седяха край масата, заети да оцветяват картинки. Тогава изрече тихо:

— Благодаря ти, Даф, но не мога да приема. Боя се, че ако приема още благотворителни жестове от вас двете, няма да мога да се

помиря със себе си. — Излезе от неудобния момент като се засмя. — Не ми ли стига, че и двете сте по-слаби от мен? След толкова много вафли съм сложила поне още две кила и половина.

— Това не е благотворителност — каза сестра й. Изчерви се. — Аз... е, да кажем, че напоследък съм заделила известна сума пари на мое име. Според моята редакторка следващият ми хонорар ще бъде петцифрено число. — Не спомена какво й струваше, то бе изписано на лицето й. — Честна дума, ще ми направиш услуга.

Наложи се Алекс да отклони поглед встрани, за да не види Дафни сълзите в очите й. Просълзи се отчасти от срам, отчасти от благодарност, но най-вече от прилив на обич.

— Ами... не знам какво да кажа.

Дафни я улесни. Нито й възрази, нито се опита да я убеждава. Погледна Алекс така сякаш сестра й нямаше друг избор. Тихо й подсказа:

— Просто кажи да.

В колата на Кити двете й сестри следваха Алекс до банката, където към чека за четири хиляди долара, който Дафни приготви, Кити прибави пари в брой и поиска от нея да обещае, че ако се окаже нужно, ще им поиска още. След като благодари на двете с надебелял от вълнение глас, Алекс подкара право към „Фог сити мотърс“. Въоръжена с чистичък плик, на който пишеше и бе подчертано ЛИЧНО, тя мина покрай рецепцията и го остави върху бюрото на изненадания Стив де Анджелис. Вътре имаше чек за цялата сума, която дължеше.

— Не се безпокойте. Одобрен е.

Мургав мъж към петдесетте, с космати китки, които се подаваха от маншетите на ризата му с монограм, Де Анджелис хвърли плика настрани, без да го отвори.

— Вярвам ви — отвърна той с весел лай вместо смях сякаш искаше да каже „Не се сърдиш, нали?“

Когато излизаше през вратата, Алекс се закова на място, осъзнавайки нещо. Добре, сега сметката й бе платена — а по-нататък? Другия месец по същото време щеше да изпадне в същото положение

— отново щеше да дължи тлъста сума за кола, която не можеше да си позволи.

С бавни, решителни стъпки се върна към рецепцията. Русото момиче с накъдрена коса спря да разпределя купчина розови листчета със съобщения и вдигна очи към нея.

Алекс прочисти гърлото си.

— Извинете, току-що забелязах онези тойоти отвън. Кого мога да попитам как да заменя беемвето си за тойота?

Чиновничката, която явно не беше много по-голяма от близначките ѝ, но чиято коса бе изтощена от изрусяване и къдрене като на шейсетгодишна жена, натисна едно копче на телефонния си апарат. След минути Алекс седеше в кабинет като кутийка пред също толкова млад търговец, който изглеждаше много щастлив да уреди замяната. Информира я, че най-евтината им тойота била „притежавана от друг“ преди това, сякаш „използвана“ беше мръсна дума. Алекс преглътна разочарованието си и се съгласи да я вземе.

Клиентите ѝ може би нямаше да забележат промяната, помисли си и зави надясно от паркинга, но тя я забеляза.

След гладкото возене на беемвето тази противна малка кола друсаше като каруца. Доплака ѝ се.

Тогавя си помисли колко пари би спестила и какъв късмет ѝ се падна, че въобще разполагаше с кола. Най-хубавото от всичко бе, че имаше две сестри, които я обичаха и независимо от караниците и натрупаната неприязън през дългите години, в края на краищата се бяха издигнали над тях. Все пак кръвта вода не става.

Мисълта за майка ѝ се стрелна през ума ѝ, но тя бързо я прогони. „Съществува граница на онова, което можеш да простиш“ — каза си. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ един глас ѝ прошепна, че ако можеха да си разменят ролите, майка ѝ би ѝ простила. Но гласът прозвуча доста тихо. В края на краищата това нямаше значение, защото Алекс в никакъв случай не би извършила подобно ужасно престъпление.

Докато караше по Трийсет и трета улица, осеяна с паркинги и търговски центрове, тя си спомни разговора с Кити. От думите излизаше, че баща ѝ се виждал с някаква жена, преди да умре. „Защо не ми е казал?“ — зачуди се. Алекс знаеше за предишните му

любовници. Какво е било различно точно с тази? Дали е бил влюбен в нея?

Ако тази жена не дадеше знак за съществуването си, никога нямаше да разберат коя бе. Всъщност в момента тя си имаше други тревоги. Например как ще плати данъците си? Кити и Дафни проявиха щедрост, но заемът, който взе от тях, съвсем не бе достатъчен, за да покрие всичките ѝ задължения.

Минаваше покрай „Кмарт“, когато внезапно се сети, че не бе купила подарък за сина на Лийн. Рожденият ден на Тайлър бе след два дни и макар че той нямаше да го осъзнае, приятелката ѝ щеше да се трогне, че се е сетила. Няма нужда да е скъпо, каза си. Просто нещо, с което да ѝ покаже, че не я е забравила.

Спря на паркинга и десет минути по-късно стоеше на опашката пред касата, където бе поставен картон с пластмасови халки, на които бяха закачени различни предмети. Погледът ѝ попадна на шише с формата на сърце с пяна за вана — нещо, което щеше да се хареса на близначките, помисли си. Наум изчисли дали щяха да ѝ останат достатъчно от петнайсетте долара, определени за подарък на Тайлър, когато осъзна иронията на ситуацията — стоеше тук в „Кмарт“, и се чудеше дали може да похарчи още четири долара за пяна за вана, докато преди месеци не би се поколебала да хвърли повече от сто за козметични средства на „Елизабет Арден“.

Даде си сметка, че през по-голямата част от живота си бе гонила успех и всичко, което го съпровождаше — на шестнайсет вече бе президент на местната младежка търговска камара, после завърши с отличие колежа. През всяка от десетте години, докато работеше в агенцията за недвижими имоти „Шорлайн“, не само си поставяше за цел, но изпитваше и крещяща нужда да спечели годишната награда — гравирана месингова плочка за най-много продажби. Единственият път, когато за малко се размина с нея — тя бе присъдена на Марджъри Белкнар, изживя като истински провал.

Само че някъде по пътя се бе объркала. Здравословната ѝ амбиция се бе променила в страст за повече материални изгоди и ето докъде я доведе тя. Всичко онова, което все струваше, че има голямо значение за нея, вече бе изгубило стойността си. Къщата ѝ, колата ѝ, пълният ѝ гардероб с костюми на дизайнери, които още не бяха изплатени, бяха като чуждестранни монети, открити в джоба на палто,

носено през миналогодишното пътуване до Европа — чудати, но ненужни.

Излизаше, че сестрите ѝ бяха преследвали своите цели. Бяха наблегнали на нещо значимо: да се занимават с онова, което най-много им харесваше, по простата причина, че искаха да го правят.

А баща ѝ? Къде бе неговото място в този наново сглобен портрет на семейството? Главата на Алекс бе пълна с тревожни мисли. Кити ѝ намекна, че във връзката между тях двамата е имало повече, отколкото изглеждало на пръв поглед, че баща ѝ я бе използвал.

Но с каква цел? Сигурно не за да я настрои срещу майка ѝ. Той никога не говореше лошо за нея, нито веднъж не бе го правил. И ако по този начин е успокоявал съзнанието си, какво толкова лошо имаше в това, че е споделял тайните си с човек, на когото е имал доверие?

Дори и така да бе, неприятното усещане продължаваше да смуцава Алекс, докато плащаше за играчката. В последната минута се отказа да купи пяната за вана и с бързи крачки се упъти към паркинга. Докато караше към Лийн, почувства как главоболието ѝ се разпростира от едното ѝ слепоочие към останала част на главата.

Когато спря пред къщата, цялата ѝ глава пулсираше. Паркира малко настрани от алеята, зад един огромен олеандров храст, така колата нямаше да се види от прозореца. Лийн би я попитала какво е станало с беемвето, а Алекс бе твърде изтощена, за да ѝ обяснява.

„Не че няма да разбере. Просто... е, не съм сигурна дали няма малко да злорадства.“

Тази мисъл ѝ хрумна неочаквано и Алекс се сепна. Какво ѝ даваше основание да мисли така? Всъщност Лийн нито бе направила, нито пък ѝ бе казала нещо. Лийн бе най-добрата ѝ приятелка. Само че напоследък...

„Забелязах я как ме гледа много особено. Сякаш дълбоко в душата си малко ми завижда.“ Може би винаги я бе ненавиждала още от дете. Защото именно тя бе имала всичко, което Лийн желаше най-много. Истински дом, майка и баща и... и...

И ключ. По някакъв начин Лийн се бе сдобила с ключ от къщата. Иначе защо се отби там онази вечер?

Алекс пропъди тази си мисъл. Въобразяваше си разни неща за приятелката си. Бедната Лийн. Работеше нощна смяна в болницата, а

денем се грижеше за Тайлър. Докато Алекс чакаше на прага Лийн да отвори вратата, реши да престане да се държи идиотски.

Вратата се отвори и Лийн се появи, примигвайки с подути и зачервени очи. Светлата ѝ червеникава коса бе разрошена, а съдейки по дрехите ѝ — джинси и трикотажна блуза с дълги ръкави, като че ли бе спала с тях. Дали наистина не е била задрямала? Може би трябваше да позвъни, преди да дойде...

— Извинявай, Лийн, от леглото ли те вдигам? — започна да се извинява. — Само минах да ти оставя това. — Алекс ѝ подаде пликчето. — За Тайлър е. — На играчката вътре пишеше, че е за бебета от шест до дванайсет месеца. Подаръкът не беше опакован. Какъв смисъл имаше?

Лийн почти не погледна какво имаше в плика.

— Благодаря ти — каза, сякаш беше твърде уморена, за да прояви интерес. — Влез. Не си ме събудила. Имах трудна сутрин с Тайлър.

Щом влезе, Алекс забеляза колко трудна е била сутринта. Стаята бе в безпорядък — дрехи бяха нахвърляни върху килима, масичката за кафе бе отрупана с мръсни чаши и използвани купички от овесени ядки. Играчките на Тайлър бяха из цялата стая, тя усети и острата миризма на памперс, който трябваше да се смени.

Мозъчно увреденият син на Лийн лежеше по гръб върху одеяло в средата на пода в хола. Беше дребен за възрастта си, с бледи крачета, които приличаха на пръчици, подаващи се от памперса. Най-тъжното бе, че с големите си сини очи и руса къдрава коса би могъл да бъде красив. Алекс се загледа с жалост в идеално оформената му глава със златисти къдрици.

Обаче в момента детето беше сърдито. Беше нацупило устни, лицето му бе зачервено, докато се хвърляше от една страна на друга, издавайки ужасни мяукащи звуци. Алекс отстъпи назад, изведнъж ѝ призля. Винаги ѝ бе мъчително да го гледа — биеше във въздуха с изкривените си ръце, въртеше очи, без да задържа погледа си някъде. Искаше ѝ се да го обича, наистина. Обаче изпитваше само ужасно съжаление и отвращение от него.

Въпреки всичко остана права до Лийн, коленичила сред безпорядъка до сина си. Все пак, докато той ръкомахаше и се мяташе от една страна на друга, тя успя да смени памперса му, после го гушна

в скута си — беше голям колкото недоразвито дете от предучилищна възраст. „Как успява? — замисли се Алекс — грижи се за всички недоносени деца в интензивното детско отделение, а после се връща вкъщи и продължава с това.“

Тайлър започна да се извива в ръцете на Лийн, докато тя го люлееше, размахваше крайници, развика се още по-силно. Изминаха няколко дълги минути преди тя да успее да го усмири. Той постепенно притихна, виковете му заглъхнаха до шумно вдишване.

Когато най-после заспа, Лийн вдигна изтощеното си лице към нея и Алекс изпита и вина, облекчение, че в сравнение с тези, нейните проблеми са направо незначителни. Знаеше, че колкото и да бяха неприятни, можеше да ги преодолее. Теглото на Лийн беше доживотна присъда.

— Помогни ми, моля те, да го пренесем в кошарката — каза Лийн тихо, за да не го събуди. — Става все по-тежък.

След като го настаниха в кошарката му в малката стаичка срещу спалнята на Лийн, където пердетата бяха спуснати, а музикална кутийка свиреше тиха мелодийка, двете отидоха на пръсти в хола.

Лийн се отпусна с въздишка на фотьойла.

— Не знам какво да правя. Въпросът не е в това, че расте. Само миналата седмица получи две кризи. Дори не ти говоря за разноските, не би искала и да чуеш колко са големи. Здравната ми осигуровка не покрива сума за болногледачка, нито пък за доктора. — Разпери пръсти върху коленете си. — Нямаше да се тревожа толкова, ако не протакаха делото. Ще повярваш ли, че адвокатите на болницата издействаха ново отлагане? За трети път. Сега е за края на септември.

Алекс изпита угризение на съвестта. Заета с грижите около собствените си дела, не беше се замисляла много за Лийн. Наведе се напред и попита с преувеличен интерес:

— Посочиха ли някаква причина?

Лийн потърка лице с ръка.

— Мисля, че е заради някакъв свидетел, който не можел да се яви преди тази дата. Както и да е. Желанието им е да го протакат колкото се може повече. Докато умра от изтощение. — Вдигна очи към Алекс. — Като стана дума, определиха ли дата за делото на майка ти?

— Четиринайсети август. — Алекс изпита огромно неудобство да признае, че сутринта го бе научила от сестрите си.

— Какви са шансовете ѝ? — Алекс забеляза, че любопитството на приятелката ѝ не бе празно. Лийн я наблюдаваше с голям интерес.

— Нямам представа. Нито съм я виждала, нито съм говорила с нея след смъртта на баща ми — изрече твърдо Алекс, за да прикрие, че се чувстваше все по-виновна. Главоболието ѝ бе минало, но сега се усили отново — като че ли малки чукчета удряха по слепоочията ѝ.

— Може би трябва да отидеш да я видиш.

Алекс застина и се взря изумена в приятелката си. Защо. Лийн изпитваше съчувствие към жената, отнела живота на баща ѝ? След като бе убила мъж, когото и тя боготвореше. Дали защото самата Лийн бе с вързани ръце, с дете, което никога не би могло да се грижи за себе си, и знаеше как се чувства човек, когато няма избор? Каквито и да бяха причините, нямаше нужда друг да напомня на Алекс за задълженията ѝ. Дори Лийн.

— Знаеш ли какво ми се иска? — каза. — Хората да престанат да ми казват какво да правя.

— Само си помислих, че може би ще се почувстваш по-добре и ще се успокоиш. — Лийн сведе очи и започна да дърпа конец от тапицерията на стола.

— Защо казваш това?

Лийн сви рамене.

— Не знам. Слушай, не биваше да ти го казвам. Просто съм много изморена. Може би си помислих за моята майка — ако нещо ѝ се случи, сигурно бих съжалявала за всичко, което съм се готвела някога да ѝ кажа.

— Като какво например? — Алекс изведнъж се сети, че Лийн не ѝ доверяваше някои неща. Например още навремето Лийн бе наясно за връзката между бащата на Алекс и майка ѝ. Какви ли други тайни криеше приятелката ѝ?

— Обикновени неща. Например, че мама явно винаги повече е обичала Бет. Може би вече няма значение. Вече сме големи, нали? Но все пак боли.

Алекс си спомни за разговора с Кити сутринта.

— Може би има някои неща, с които човек никога не се примирява.

В същото време друга мисъл се загнезди дълбоко в съзнанието ѝ. Когато най-накрая се оформи напълно, тя се изненада от ясения глас,

който ѝ нашепна: „Лъже те.“ Частта за Берил бе съвсем вярна, но тя усети, че Лийн я подхвърли само за да прикрие нещо, което изпитваше към...

Майка ѝ. Този път гласът го повтори по-силно.

Лийн сякаш усети неудобството ѝ. Във внезапен изблик на енергия тя скочи и тръгна към кухнята.

— Обядвала ли си? Ще направя сандвичи за двете.

— Не, благодаря, не съм гладна — отвърна ѝ Алекс. След закуска не бе хапвала нищо, но в момента при мисълта за храна ѝ се догади.

В този миг погледът ѝ попадна върху униформената престилка, която бе окачена в спалнята на Лийн под найлонов калъф. Думите на Кити прозвучаха в съзнанието ѝ „Медицинска сестра е... на наша възраст горе-долу...“

Алекс се замая, сякаш някой я удари. Възможно ли бе? В същото време не можеше да повярва какви мисли ѝ минаваха през главата. И то за най-добрата ѝ приятелка, към която баща ѝ се отнасяше бащински. Направо немислимо. Беше...

Извратено.

Въпреки всичко не успя да прогони мисълта от съзнанието си. Главата ѝ като че се бе смалила, чуваше как отекваше всяко туптене. Знаеше, че няма да се успокои, докато веднъж завинаги не се отърве от тази абсурдна мисъл.

Престорено нехайно Алекс се изправи на крака. Погледна часовника си и каза:

— Време е да тръгвам. Обещах на момичетата, че ще се върна навреме и ще ги заведа на кино. — Докато вървеше към вратата, сякаш се сети за нещо и каза: — Знаеш ли, онзи ден, докато чистех с прахосмукачката зад дивана, намерих една обица. Прилича на златна. Не е на момичетата. Мина ми през ума да те попитам дали не е твоя.

Лийн се смръщи замислено и разсеяно попипа ухото си. Алекс не смееше да си поеме дъх, докато чакаше отговора на приятелката си:

— Всъщност едната обица от любимия ми чифт липсва. Не можах да се сетя къде може да е паднала. Случайно да я носиш със себе си?

Алекс издиша всичкия въздух от дробовете си.

— Не, съжالياвам. — Изненада се, че гласът ѝ звучеше толкова нормално, макар че главата ѝ щеше да се пръсне... а трийсетгодишно

приятелство явно щеше да се развали. — Ще я донеса другия път.

Просто съвпадение, възрази на всичките ѝ доводи едно детинско гласче, като това на Лори сутринта, когато беше много изплашена. Всяка жена може да загуби obiцата си, а около баща ѝ се въртяха десетки медицински сестри.

Тогава осъзна, макар реакцията ѝ да бе закъсняла, че ѝ подейства като шамар. Дали Лийн и баща ѝ са били любовници?...

Сигурно затова Лийн се бе отбила в къщата на родителите ѝ онази вечер. Ако е имала ключ, сигурно баща ѝ ѝ го бе дал. Дали бе отишла там да търси нещо — бележка, писмо, фактура от кредитна карта, която би могла да я уличи?

Алекс стоеше като закована с ръка на дръжката на вратата и наблюдаваше изкривеното отражение на лицето на приятелката си в стъклото. Когато Лийн проговори, Алекс едва я чу заради бученето в ушите си.

— Радвам се, че си я намерила — каза и я последва на стъпалата отвън. — Идеше ми да полудея заради нея. Знаеш какво е да загубиш нещо, което не можеш да възстановиш.

— Права си. — Алекс се засмя тихо и едва не изпадна в истерия, докато вървеше по алеята като болен в болничен коридор. Вече не я бе грижа какво щеше да си помисли Лийн, като видеше, че се качва в тойота, а не в беемве.

„Става все по-интересно“ — помисли си отново, докато главата ѝ бучеше тъпо. Беше пропаднала в дупка, но все пак тя не бе гробът, който бе изкопала за себе си. Сякаш бе попаднала в омагьосана страна, където всичко би могло да се спусне и да я сграбчи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жената, седнала срещу Джони Дивейн в кабинета му, бе доста запазена, както би се изразила майка му. По-скоро приличаше на балсамирана, помисли си той. Шейсет и девет годишна бе, той провери рождената ѝ дата в една от папките, натрупани върху бюрото му, по полиците, на перваза на прозореца, дори по пода върху килима. Бе проявила педантични грижи за всяка подробност от външния си вид, сякаш се страхуваше, че иначе щеше да си проличи наистина колко е остаряла. Имаше грим, всяко платинено косъмче бе на мястото си, а дрехите ѝ бяха съчетание от розови и бежови тонове.

Берил Чапмън го гледаше право в очите като жена, която няма какво да крие, докато всичко, което той знаеше за нея, говореше точно обратното.

— Хайде, щом желаете, призовете ме като свидетелка. Това никак няма да ви помогне — каза тя и откри местенце върху лакираното бюро сред папките, където да забарабани с дългия си нокът. Под гъстите изкуствени мигли присвитите ѝ очи му напомниха на процепи на оръжейна кула. — Ще ви издам една малка тайна. Освен че ми е най-старата и скъпа приятелка, Лидия Сийгрейв беше най-добрата съпруга, която един мъж би желал да има.

— Сигурно разбирате, че някои хора трудно ще я видят в тази светлина. При дадените обстоятелства — отбеляза той меко.

Джони се облегна назад на хромирания въртящ се стол, който замени тежкия дъбов, след като Областната прокуратура се премести от стария си адрес на *Уайт стрийт*. Столът имаше претенциозен скандинавски дизайн, бе измислен така, че да побере седалището на балерина, страдаща от анорексия, контурите му го дразнеха и за Джони той се превръщаше в символ на всичко, което не харесваше в новата сграда — катедрала, извисяваща се сред нечестивата каша, в която хората бяха превърнали живота си.

— Не давам и пет пари за това какво мислят някои хора. — Берил се наклони напред, хващайки се здраво за ръкохватките на

стола, сякаш за да не падне от него. С дълбок дрезгав глас на пушачка, тя му довери: — Този човек бе заблудил всички... дори Лидия. Всички, с изключение на мен. Истина е, че беше чаровен. Грижовен към семейството си мъж, ако вярвате на онова, което се говори. Но погледнете определението за зло в речника и ще откриете името на Върнън Сийгрейв.

— Да не би да искате да кажете, че действията на госпожа Сийгрейв към съпруга ѝ са били оправдани? — Джони запази неутралния си, почти приятен тон.

Берил внезапно се облегна назад и стисна алените си устни.

— Няма да попадна в капана ви. Не си мислете, че ще ме стреснете със заплахата да ме призовете като свидетелка. — От безизразната маска, постигната след няколко пластични операции, очите ѝ го гледаха студено. — Ако се наложи да свидетелствам, обвинението няма да спечели, повярвайте ми.

— Пряма сте, но все пак има нещо, което не разбирам. Затова ви извиках да дойдете. Прегледах списъка със свидетелите на госпожа Сийгрейв и сред тях не видях името ви. — Той плъзна пръст по листовете върху бюрото си и добави престорено невинно: — Може да ме наречете старомоден, но ако бъда притиснат, бих желал да разчитам на приятелите си. — Но може би — добави с дълъг многозначителен поглед — не сте чак толкова близки приятелки с госпожа Сийгрейв.

Ярочервени ивици се появиха по силно гримираните страни на жената, която изведнъж започна да изглежда на годините си.

— Какво точно искате да кажете, млади човече?

— Например да се спрем на факта, че едно време сте имали интимни отношения с доктор Сийгрейв. — Той сви рамене и разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Не съм аз този, който ще ви съди“. — Знам, че е било отдавна. Но градът е малък. Хората говорят за неща, които са станали преди двайсет, трийсет години така, сякаш са се случили вчера. — Знаеше го от собствен опит. В някои среди още му се носеше славата като сина нехранимайко на пияницата Дивейн.

Тя го изгледа настръхнала. После най-неочаквано като че ли се смали, а изгладеното ѝ розово сако увисна.

— Съжалявам за някои грешки, които съм направила, но те са се случили много отдавна, както казахте. Не виждам каква връзка имат с настоящето.

Джони също не знаеше. Жената бе права в едно — дори да свидетелстваше, то нямаше да бъде в техен интерес. Всъщност при тази среща Джони искаше да разучи дали не ги очакват малки неприятни изненади.

Онова, което би изненадало Берил Чапмън, както и би дало на шефа му сериозен повод за размисъл, бе, че Джони проявяваше специален интерес не към Лидия Сийгрейв, а към най-голямата ѝ дъщеря — единствената жена, която някога бе обичал. По тази причина, заради Дафни, той можеше да загуби тънката граница между това просто да си върши работата и постигането на една по-висока цел — правосъдие.

Какъвто би могъл да бъде случаят „Народът срещу Лидия Сийгрейв“.

Онова, което искаше Дафни, бе ясно. За нея правосъдието би се изразило в оправдателна присъда. Нея нищо по-малко не я устройваше, нито дори молбата за освобождаване под гаранция, за осъществяване, на която той се бори със зъби и нокти зад кулисите с риска да си навлече гнева на областния прокурор, чийто поглед бе вперен в изборите през есента.

Онова, което Дафни не знаеше бе, че Чо си бе наточил зъбите за максимална присъда. Джони направи каквото можа, но по една или друга причина ръцете му бяха вързани. Колкото и да желаше да помогне на Дафни, уважението му към правосъдието бе още по-дълбоко. Но ако имаше начин да остане верен на правосъдието и едновременно да направи онова, което Дафни искаше, той щеше да го открие.

Точно сега с тази жена имаше трудната задача да се пребори с вроденото си нетърпение и да извлече от нея максимума.

Джони се наведе напред.

— Като начало — започна той — интересно ми е да знам защо, след като е открила нещо, случило се преди трийсет години, една любяща съпруга ще простреля мъжа си.

Наблюдаваше внимателно Берил. Тя кръстоса кокалестите си крака и дръпна полата над коленете си. Въпросът му като че ли направо я прободеше, това бе ясно — тя умираше да узнае кой му бе казал за отношенията ѝ с доктор Сийгрейв.

Ами ако ѝ кажеше, че е Дафни?

Джони знаеше и още нещо — когато един съпруг мами, той рядко се изповядва на жена. За разлика от съпругите, които или за късмет, или от сляпо доверие обикновено са в неведение, любовниците си поставят за задача да научат всичко, свързано с миналото, настоящето и бъдещето на своя любовник. Той подозираше, че Берил знаеше повече за връзките на бившия си любовник, отколкото казваше.

Джони мълчеше, оставяше я да се поти. Някъде по коридора се чуваха гласове. Отвън градинарят косеше тревата и бученето на машината проникваше през отворения прозорец. В съседния кабинет телефонът звънеше продължително, но никой не вдигаше.

Мина цяла вечност, Берил най-после въздъхна примирено.

— Лидия и да е подозирала нещо, никога не се е издавала. Дори когато се развеждах. Чак когато... — Замълча замислена. После сякаш стигна до някакво решение, изпъна рамене и го погледна в очите. — Когато Лидия ми каза, че ще кани гости по случай годишнината от сватбата им, нещо в мен направо се пречупи. Изведнъж реших, че трябва да узнае всичко.

— Също както у госпожа Сийгрейв нещо се е пречупило и е решила да грабне оръжието?

Без никакво съмнение в думите ѝ имаше истина, но в общи линии той не приемаше версията ѝ. След като трийсет години се бе проявявала като лицемерна приятелка, защо изведнъж Берил е решила ще каже истината? Явно, че нещо я бе подтикнало да направи това признание. Нещо много по-сериозно от празненството.

Въпросът беше кого прикриваше тя? Не себе си, разсъждаваше той. Ясно, че не и милата си приятелка Лидия. Ако се съобразяваше с интересите на Лидия, както твърдеше, в този момент щеше да седи в кабинета на Каткарт, а не в неговия.

Берил го изгледа както предпазливо куче гледа непознат, който се опитва да го прикотка да влезе в колибата.

— Само Лидия знае какво си е мислила. — Той забеляза как едната ѝ ръка се пресегна да отвори чантата — непогрешим рефлекс на стар пушач, но явно размисли и сплете ръце в скута си.

— Но тя не казва нищо. Това би могло да бъде доста удобно. Особено за някого. — Джони се облегна назад на стола си, подпрял глава на едната си ръка, докато я гледаше замислено.

— Ако имате предвид друга жена, грешите. Те бяха толкова много, че човек не бе в състояние да ги запомни. — Тя изкриви устните си в мрачна усмивка. — Върн беше модел за образец гражданин — активен до самия си край.

— Имате ли представа с кого е спал?

Тя се скова, ноздрите ѝ се разшириха от грубия му опит да я провокира.

— Каквото и да си мислите за мен, господин Дивейн, аз не шпионирам хората.

— Има и други начини да се научи нещо.

— Бих искала да имам възможност да чуя всичките ви теории. — Тя многозначително погледна часовника си. — Обаче, се боя, че трябва да тръгвам. Фризьорката ми не обича да я карам да ме чака.

Слънцето, което се процеждаше през щорите зад гърба му, освети цялото ѝ лице, докато ставаше, и подчерта всичките ѝ бръчки, а чантата от крокодилска кожа, която стискаше под мишница, придаде оранжев оттенък на грижливо подготвената маска на лицето ѝ.

— Радвам се, че дойдохте, госпожо Чапмън. — Джони се изправи, за да я изпрати.

— Следващия път — започна тя, но с тона си съвсем ясно му даваше да разбере, че изобщо няма да има следващ път — ще изпратя адвокатата си.

Безполезна заплаха, каза си Джони. Ако нямаше какво да крие, най-напред не би се съгласила да дойде. Истината бе, че колкото и да му се искаше да спечели нещо от тази среща, толкова и тя желаше да разбере какво знаеше той.

Берил почти бе стигнала до вратата, когато се обърна към него със зли пламъчета в очите и каза:

— Джони Дивейн. Помня кога се криехте с Дафни Сийгрейв зад гърба на баща ѝ. Не сте се променили нито на йота.

Джони се ухили — това бе първата му искрена усмивка за деня.

— Надявам се, че не съм.

Въпреки че му бе минавала мисълта, макар и за кратко, че съществуваше възможност той и Дафни да не са същите хора, които преди много години бяха така лудо влюбени, той с облекчение научи, че поне един човек не смяташе така.

Обаче истинският въпрос — този, заради който стомахът му се свиваше, беше дали животът, който толкова отдавна си представяше с Дафни, някога би се сбъднал.

Не се бе виждал с нея от деня, когато ѝ остави плика с брошурата за хотелчето, където той веднъж отседна нагоре по брега, носейки със себе си два билета за автобус. След това ги скъта в стар портфейл като неплатен дълг, чийто срок отдавна бе изтекъл. Дали тя разбра точно какво ѝ предлагаше? Дали и на нея ѝ беше ясно, че трябва да се възползват от възможността? Сега. Може би нямаше да им се представи друга.

По-миналата вечер ѝ позвъни по телефона, за да разбере как е, но в същото време тайно се надяваше, че по някакъв начин тя щеше да отговори на предложението му. Обаче тя не го направи.

„Не е чак толкова късно“ — искаше да ѝ каже. Все още имаше време. Може автобусът отдавна да бе заминал, но той не беше отпътувал. Къде би могъл да отиде без Дафни? Някога, отдавна, научи нещо — онова, от което бягаш, обикновено го носиш със себе си. Нямаше повече да прави подобна грешка. Този път той трябваше да остане и да се бори за онова, което желаше, и за жената, която обичаше.

В два часа следобед Джони все още седеше зад бюрото си с навити до лактите ръкави на ризата си. Сандвичът от кафенето стоеше недокоснат до лакътя му. Пишеше искане до съда за издаване на решение за едно дело, което щеше да се гледа следващата седмица — въроръжен грабеж, по време на който продавачът бе леко ранен, но с този случай областният прокурор целеше нещо повече. Обвиняемият имаше две по-ранни присъди и бе представляван от един лигав адвокат на име Ханк Дрейзър — познат в юридическите среди като човек, който успяваше да постигне оправдателни присъди за клиентите си. Стремешт на Дрейзър бе да мине кражбата и нападението със смъртоносно оръжие само като грабеж, твърдейки, че пострадалият е получил раната си по време на последвалата схватка, когато подсъдимият се опитал да избяга. Но Джони не се хващаше на неговите номера. Трябваше да направи така, че съдията също да не се хване.

Когато телефонът иззвъня, той толкова дълбоко се бе съсредоточил, че не го чу. Трябваше секретарката му да го повика по

интеркома.

— Господин Дивейн? Директорът на училището, в което учи синът ви. На втора линия.

Сепнат, но не и разтревожен, макар че вече имаше неприятно предчувствие, Джони хвана телефонната слушалка и натисна мигащото копче.

Господин Глен бе учтив, но мина направо на въпроса. Джей Джей се сбил. Нищо сериозно, никакви оръжия не били използвани. Момчетата лесно се отървали от този път, подчерта той. В момента Джей Джей чакал пред кабинета му и баща му трябвало да го прибере, за няколко дни щял да бъде отстранен от училище.

По гласа на директора Джони усети колко строго осъжда постъпката на сина му и настръхна. Спомни си какво изпитваше самият той, докато седеше на пейката пред директорския кабинет в „Мор“. Какви бяха провиненията му ли? Обикновено сбивания, тъй като по-големите момчета бяха твърде твърдоглави, за да проумеят, че когато се изправеха срещу гордостта на Джони, ръстът им нямаше никакво значение.

Бяха му нужни години, трябваше да измине много път, за да стигне до заключението, че вече няма нужда да се доказва. Докато не му представиха всички факти, да бъде проклет, ако търсеше оправдания за сина си.

— Тръгвам веднага — каза натъртено и затвори. Докато караше с колата през града, в съзнанието на Джони нахлуха много спомени. Как една вечер ги хванаха с Дафни в склада на местопрестъплението — каква картинка представляваха само — най-голямата дъщеря на доктор Сийгрейв изглеждаше чиста като току-що паднал сняг, макар джинсите ѝ да бяха свлечени около глезените, а тениската ѝ да бе вдигната до подмишниците, заедно с непрокопсания син на Дивейн — с тъмноруса коса до раменете, с пакет цигари „Кемъл“, издуващ джоба на ризата, но това не бе единствената му издутинка. Джони беше сигурен, че полицаите щяха да го арестуват не само защото бе разбил катинара на склада, а и за изнасилване. Биха го направили, ако по-възрастният от тях не си спомни, че безброй пъти беше ходил у тях. Полицаят го, пусна със сериозно предупреждение.

Когато се замислеше за детството си, спомняше си не един случай, когато чуваше високи гневни гласове, шум от чупене на

стъкло, виждаше капки кръв по стария изтърган линолеум и изпитваше страх, да, усещаше киселия вкус на страха.

Полицаите честичко навестяваха къщата им, макар и не достатъчно често. Едно от малкото развлечения на родителите му, освен да се напиват, бе да се бият, в това число да налагат Джони и брат му с юмруци, както и с всичко останало, което не бе заковано. Единственото му убежище бе мълчанието, непрекъснато го заплашваха с ужасяващи истории какво би могло да се случи на него и Фреди, ако някой издумаше и думица какво всъщност става у тях. Затова Джони казваше на полицаите или че е паднал от колелото си, или че се е сбил с някое момче в училище, защото смяташе, че бе по-добре да ходи с разкъравен нос и синини, вместо да го изпатят в дом за осиновяване.

Този живот го направи корав. По-късно Фред замина във Виетнам, мобилизиран в Американската армия. В самия край на войната по-големият му брат стана една от последните жертви. След като върнаха тялото му, известно време Джони налиташе да бие всеки, който му се мернеше пред очите, но по този начин нараняваше единствено себе си. Това, че започна да пие много, да буйства не беше изненадващо, нали? Защо да не улесни хората, давайки им онова, което те желаят — лесна мишена, която да ги отклони да се взрат по-внимателно в себе си.

Повратният момент дойде малко след шестнайсетия му рожден ден и няколко месеца преди съдбовната му среща с Дафни.

Промяната бе толкова внезапна, че баща му дори не разбра как се случи. Беше пил цяла вечер, с шестима юначаги си бяха поделили бутилка от литър и сто и петдесет грама добро ирландско уиски и беше станал по-зъл и от мокра котка. Започна от майка му — оплака се, че била прегорила яденето. Малко след това я бутна до кухненските шкафчета и започна да я налага, а тя се сви и махаше с ръце около главата си също като птица, влязла в къщата, която се удря в стъклата на прозорците. Джони викна на баща си да престане, просто да престане, а баща му се олюля и се обърна към него с кървясали очи. Точно тогава се случи. В един миг се надвеси над Джони — беше мъж с огромно бирено шкембе по изпоцапана долна фланелка и тъмнозелен униформен панталон, а в следващия видя свитите, готови за бой юмруци на Джони.

— Ако отново докоснеш нея или мен, заклевам се, че ще размажа физиономията ти — заплаши го, а всеки мускул и сухожилие трептеше като изпъната жица, готова да се скъса.

Оттогава баща му никога повече не вдигна ръка над него. Но в този ден Джони разбра нещо много важно, на което през седемте години, прекарани в колежа и в юридическия факултет не можаха да го научат — че правосъдието се състои в подробностите. Справедливостта не пада като гръм от ясно небе. Нито е в удовлетворението да забиеш юмрука си в брадясалата челюст на баща си. Семенцата на самоуважението пуснаха корени този ден.

Джони направи остър завой надясно към паркинга и изгаси мотора. Гимназията „Мор Хай“ почти не се бе променила.

Как бе възможно да има син на възрастта, на която и той бе допреди няколко години? Стих от песен на Боб Дилън изплува в съзнанието му. „Тогавя бях много по-възрастен, сега съм по-млад...“

Намери четиринайсетгодишния Джей Джей пред кабинета на директора, свит на стол до бюрото на секретарката, и почти очакваше госпожица Уикършъм да го изгледа кисело над половинките си очила. Тогавя си спомни — старата Уикършъм я пенсионираха в годината, когато завърши. Приятната жена на средна възраст, която сега вдигна очи към него, облечена с блуза с къдрички и бродирана жилетка, трудно би получила прякор, прецени той, тя щеше да бъде забравена на шестия месец след като напуснеше.

Джони потупа, сина си по рамото и момчето се сепна. С подуто око, около което нюансите на тропическия залез преминаваха в здрач, синът му го изгледа предпазливо и малко предизвикателно, напомняйки на Джони какъв беше самият той на тази възраст. Неочаквано усети буца на гърлото си и се наложи да преглътне два пъти, преди да заговори.

— Някой ми каза, че може би ще имаш нужда от адвокат — отбеляза сухо.

Джей Джей размърда устни, но не се усмихна.

— Татко...

— Ще говорим по пътя към къщи. Отстранен ли си?

Синът му наведе глава.

— Отстраниха ме до края на седмицата.

Едър за възрастта си, с широките си рамене и здрави гърди, Джей Джей още първата година бе приет във футболния отбор и сега върху хубавото му насинено лице бе изписано отчаяние.

Минаха през шумната тълпа по коридора, учениците тичаха да влязат в класните стаи, преди да е ударил звънецът. Едва когато заслизаха по външните стъпала, Джони се обърна към сина си и го попита нехайно:

— Искаш ли да ми кажеш какво се случи?

Джей Джей сви рамене. Жест, който можеше да се тълкува по най-различни начини, а би могъл и да не означава нищо. Джони опита друг подход:

— Доколкото разбрах, приятелят ти е в още по-лоша форма от теб.

Джей Джей се изчерви, розови петна избиха по бузите му на местата, където неотдавна бе имал акне.

— Не ми се говори за това. — Предпазливо добави: — Може би по-късно, ако си съгласен?

Джони прецени какви бяха възможностите. Можеше да го притисне и да предизвика сцена, от която някогашният Джони Дивейн би се почувствал горд, или да отложи обсъждането до вечерта и да рискува момчето да го разиграва. През осемте месеца, откакто Джей Джей — непоправим, по думите на бившата му жена, намеквайки за долното минало на баща му — живееше при него, между двамата се разиграваше борба за надмощие, пред която онази в службата му изглеждаше много по-безобидна. Както например се случи предишния уикенд — синът му трябваше да остане да спи при майка си, но когато Джони ѝ се обади, оказа се, че той не беше там. Излезе, че Джей Джей учил цяла нощ с приятели, номер, за който бе наказан да не излиза до края на месеца.

Но Джони усети, че този път бе различно. Джей Джей явно изпитваше болка, но не само там, където челюстта му се бе подула като от заушки.

— Предполагам, че може да почака до вечеря — отстъпи. — Но нека се разберем за едно — може да имате несъгласия със Стю, които трябва да оправите, но винаги има и по-добър начин. Казва ти го човек, който доста си е блъскал главата и знае.

— Няма да се повтори. — Равният тон, с който го изрече синът му, подсказваше, че това не бе толкова обещание, колкото факт.

Джони се усмихна слабо.

— Четиринайсетгодишен и вече е измислил всичко.

Минаха под акациевото дърво, което в негово отсъствие бе поръсило тъндърбърда със златист прах. Отключваше вратата на колата, когато се сети да попита:

— Този образ, който си постигнал, да няма нещо общо с едно момиче на име Кейт?

Джей Джей стана тъмночервен и присви здравето си око.

— Кейт Уинтър ли?

— Не съм чувал за друга Кейт.

Синът му отново сви рамене, което правеше доста често.

— Да върви по дяволите, тя изобщо не ме интересува.

— Нали говорим за същата Кейт Уинтър, с която онази вечер разговаря цели три часа? Помислих си, че след това хирургически ще трябва да отделим слушалката от ухото ти.

— Татко, престани — изръмжа синът му. — Не съм в настроение.

— Добре. — Джони престана да се шегува. — Тогава ще ти дам един съвет — следващия път, когато решиш да префасонираш физиономията на най-добрия си приятел, си задай въпроса дали момиче, което след година няма и да помниш, заслужава да развалиш приятелство от първи клас.

Джей Джей го изгледа внимателно над покрива на колата. Разликата във височината им беше най-много десетина сантиметра. Е, това също трябваше да преглътне.

— Ти пък трябва да ми отговориш на един въпрос — отвърна синът му. — Коя беше жената, с която разговаряше по телефона онази вечер? Стори ми се, че сте много повече от приятели. Имаше ли намерение да ми кажеш за нея, или трябва сам да разбера?

Сега дойде ред на Джони да се разпали. Джей Джей бе много понаблюдателен, отколкото мислеше. Макар че поговори малко с Дафни, синът му бе усетил нещо в тона му, което му е подсказало, че тя е различна от трите или четирите жени, с които се срещаше след развода.

— Не ми е минало и през ума, че е толкова явно. — Джони се усмихна унило.

— Познавам ли я?

— Казва се Дафни. Бяхме съученици в гимназията.

Джей Джей рязко вдигна глава, осъзнавайки нещо.

— А, тя е значи. Сигурно за нея ми е разказвала мама.

— Какво ти е казала майка ти? — Джони почувства вина.

— Че за нея е трябвало да се ожениш. Но тогава мама беше много ядосана. Беше малко след развода. — Изглежда Джони със самодоволна усмивка. — Тогава наговори неща, които сигурно не си е мислила.

— Вярно, че за малко не се ожених за Дафни — призна Джони.

Джей Джей го изглежда с интерес.

— Какво ти попречи?

— Най-вече баща й. Беше наистина корав човек. Сигурен съм, че нямаше високо мнение за мен — спомни си Джони с ледена усмивка. — Като си помисля обаче, ми се струва, че ако бяхме малко по-големи и по-умни, с Дафни щяхме да имаме добър брак. — Но — добави той, гледайки сина си право в очите, — тогава нямаше да те имам теб.

Джей Джей светна. „Точка за теб, старче“ — помисли си Джони. Понякога и той успяваше да свърши нещо както трябва.

— Татко, значи смяташ, че този път ще бъде различно, така ли? Че няма да направиш същата грешка?

Няма, каза си наум Джони. Нямаше да я изпусне втори път. Но, за съжаление, не той трябваше да вземе решение. Топката бе в полето на Дафни. Тя трябваше да реши какво желае и дали си заслужава да се рискува. На него му оставаше да чака и да се надява.

— Предполагам, че повтаряме някои грешки, докато налучкаме правилния път. — Джони бръкна в джоба си за ключовете, а вместо тях извади швейцарското армейско ножче — подарък от Дафни за седемнайсетия му рожден ден. Взря се в него сякаш го виждаше за пръв път. Сгънатите му остриета блестяха на слънцето, червената дръжка бе изтъркана и станала гладка като стъкло. За миг се замисли. Спомни си, че беше вързала кутийката със синя панделка. Като му го връчи, Дафни настоя да разреже с него шоколадовата торта, която му беше направила и се разсмя, като видя, че я направи на каша. След

това той го избърса с опаковъчната хартия и го пъхна в джоба на джинсите си, за да я целуне. Оттогава винаги го носеше със себе си.

Импулсивно Джони го подхвърли над покрива на колата към сина си, който за малко не го изпусна, а после, озадачен и радостен, стисна здраво неочаквания подарък.

— Твое е — каза му Джони. — Пази го, някой ден може да ти потрябва.

— За какво? В случай че се сбия с някого ли? — Джей Джей се ухили.

Джони се усмихна и поклати глава.

— За късмет. Подари ми го, когато бях на твоята възраст, човек, когото обичах — дамата, за която говорим. Някой ден ще ти разкажа за нея.

— Защо не сега?

— Останах с впечатлението, че не ти се говори. — Докато сядаше на шофьорското място, в огледалото за обратно виждане Джони забеляза ироничната му усмивка.

— Е, не го приемай буквално. — Джей Джей седна на мястото си и пъхна ръце в джобовете на якето си. Джони го забеляза как трепна, после бавно извади ръката си, с която се бе бил. Огледа разранените си кокалчета с такъв интерес, сякаш разглеждаше образци в час по биология. Когато вдигна очи, на лицето му се бе появила едновременешната му приятна усмивка, която Джони отдавна не бе виждал. — Предполагам, че може да почака, докато се прибереш от работа.

— Към къщи ли да те карам?

Джей Джей извърна очи.

— Татко, ще ми направиш ли една услуга? Остави ме пред къщата на Стю. Трябва да се разберем с него.

— Ще си пишете домашните ли? — Джони си наложи привидно сериозен израз.

— Нещо такава.

— Върни се къщи за вечеря. Докато си при Стю, сложи си лед на окото. Така ми приличаш на Едуард Робинсън.

— На кого?

— Няма значение.

Джони запали мотора и излезе от паркинга. Едва когато се отдалечиха на километър нагоре по пътя по Чърч стрийт и приближиха отбивката към църквата, Джей Джей прочисти гърлото си и смънка:

— Благодаря ти, татко.

Джони не отлепи погледа си от белия кръст, който блестеше на върха на църквата.

— Няма защо — изсумтя. — Моля те, свали краката си от таблото. И никакви бъркотии повече.

— Да, капитане.

Джони се усмихна на себе си. Дневникът на капитана. Звездна година еди-коя си деветдесет и девета. Намираме се източно от вражеската територия, насочваме се към космоса...

Образът на Дафни изплува в съзнанието му. Трябва вече да е прибрала децата от училище. По това време на деня, помисли си той, сигурно си е горе в стаята и пише на лаптопа. Беше му казала, че откакто е в Мирамонт си води дневник за всичко, което се случва.

Джони се замисли дали пишеше нещо и за него, дали тяхната история щеше да има завършек като романите ѝ — неопределен и в известен смисъл не щастлив, или пък щеше да подсказва, че ще има развитие, че щяха да съградят живота си и да го обичат както той обичаше подрастващия си син.

Със сигурност знаеше едно — налагаше се да я види. Да я докосне.

Ако не нещо повече, само това.

Примижал към слънцето, със свито от много неизказани неща гърло, Джони си представи ръцете ѝ — изящни, с дълги пръсти, костите им изпъкват по-ясно от едно време, когато бяха ученици, ръце, които можеха да напишат книга, да се грижат за деца, да се борят за майка ѝ, а може би да открият нещо незаменимо и отдавна загубено.

Най-лошото бе, помисли си Дафни, че свикна да вижда майка си зад зацапаното стъкло, като образ от изгубили цветовете си снимки от семеен албум. В тъгата, с която я гледаше сега, нямаше толкова болка, колкото смътен копнеж по отдавна минали времена и място, едно време наричано дом.

През ума ѝ мина, че може би никога повече нямаше да прегърне тази някога толкова жизнена жена. Че въпреки всичките ѝ усилия, майка ѝ, която я бе отгледала, вече я нямаше. Онова, което бе останало от нея, бе смазана старица в оранжев гащеризон, преждевременно състарена, чиято твърда плът се отделяше от лицевите кости като пясъчника, който бавно се ронеше от скалата под къщата им.

— Разговаряхме с всички твои приятели и повечето роднини. Но... — Дафни въздъхна в тежката черна слушалка, прикачена към стената с твърд кабел, който при всяко нейно движение се извиваше като змия. Този начин на разговор мразеше най-много — напомняше ѝ на телефонен автомат, от който звъни посред нощ, тъй като колата ѝ се е повредила на пътя, далеч от всичко. — Не казват нещо лошо — всъщност точно обратното. Всички те поздравяват и ме помолиха да ти кажа, че се молят за теб. А, да, Мили Ландри от галерията каза, че е продала всичките ти картини и пита дали ще ти разрешат да рисуваш, за да ти изпрати материали. Сигурна е, че така ще се разсейваш. Между другото има много поръчки за още картини... ако си в настроение да рисуваш.

Дафни се замисли за неочаквания успех на книгата си „Разходка след полунощ“, вече претърпяла четвърто издание, както няколко дни по-рано ѝ го съобщи редакторката. Испита съвсем слабо успокоение, докато гледеше отвратения израз на лицето на майка си. Явно не само тя долавяше иронията.

— Мили Ландри никога не би пропуснала възможност, ако ѝ се предложи — изсумтя Лидия. — Изненадвам се, че не е сложила обява, в която да пише, че картините са ограничен брой. — Зад дебелото стъкло тя наклони неодобрително глава и Дафни испита известна радост, че макар и за малко майка ѝ прояви едновременния си дух.

Въпреки всичко се почувства задължена да защити Мили.

— Според мен го каза за добро. Наистина е загрижена за теб.

— Сигурно. Само че това изобщо не ме интересува. — Лидия въздъхна. — Тук осъзнах колко малко значение е имало всичко това. Всички тези приятелки, комитети, кампании. Те просто ми даваха възможност да се занимавам с нещо и да не се замислям много.

— Какво толкова се боеше, че ще откриеш? — Сърцето на Дафни се разтуптя силно. Дълбоко в душата си знаеше какво щеше да

отговори майка ѝ. Не беше ли същото, от което бягаше и тя в собствения си брак?

Майка ѝ се замисли.

— Себе си — отвърна тихо в слушалката, която стискаше до ухото си. — Жената, която бе погълната от цялата тази шумотевица. Сигурно се страхувам, че след толкова много години, ако застана пред нея, няма да ми хареса онова, което ще видя.

Дафни трепна, осъзнавайки думите на майка си.

— Също и заради татко ли? Боеше ли се, че отношението ти към него щеше да се промени?

Отпуснатите лицеви мускули на майка ѝ изведнъж се стегнаха.

— Не — отвърна тя твърдо. — Нищо не би могло да промени чувствата ми към баща ти. Дафни, трябва да го разбереш, много е важно. — С идеалната стойка на майка, научила децата си на етикет, сякаш едно от основните правила на оцеляването бе и това — да знаеш как да се обърнеш към по-висшестоящите от теб и коя вилица да използваш на масата, тя се наведе напред с изправен гръб. — Не избираме кого ще обикнем, също и защо. Не можем просто да престанем да обичаме, дори и да искаме. Не става така. Това, което се случи, което направих... стана, защото го обичах.

Дафни се разтрепери. Размисли се за Джони, за всички загубени години без него, белязани е периоди на самота и копнеж, за които бе получила известна компенсация — бе направила кариера, бе родила децата си, да, имала бе и хубави моменти с Роджър, но като погледнеше назад годините, прекарани с него, те ѝ приличаха на закърнял плод на дърво, расъл на сянка. Може би нещата биха били различни, ако не познаваше Джони. Обаче го познаваше. Беше вкусила най-хубавата част от любовта, беше отхапала от нея и усетила как сокът се стича по брадичката ѝ. След като беше глътнала хапката, беше осъдена цял живот да желае да повтори.

„Сигурно и мама така е обичала татко“ — помисли си. Не би трябвало да ѝ се струва като откритие, но така се получи. Знаеше, че майка ѝ обожаваше съпруга си. Досега не беше осъзнавала, че чувствата на майка ѝ към баща ѝ са били съвсем истински, като страстта, която тя изпиташе към Джони.

Дафни стисна по-здраво слушалката и изрече нещо, което никой не се осмеляваше да каже заради прекалено мрачната ирония.

— Липсва ти, нали?

— Повече от живота. — Брадичката на майка ѝ потрепери, тя едва се сдържаше да не заплаче. В тона ѝ не се долавяше ирония, а само тъга.

— О, мамо... — Дафни примигна насреща ѝ, за да преглътне сълзите, които тези дни бяха готови да потекат всеки момент.

— Не ме съжالياвай — посъветва я Лидия. — Не бих могла да го понеса. Въпреки всичко ти трябва да живееш собствения си живот. Трябва да се разграничиш от станалото. Трябва да живееш.

Какво ли искаше да ѝ каже майка ѝ? — зачуди се Дафни. Двете с Кити да престанат да правят всичко възможно, за да я освободят под гаранция ли? Ядосана, почти сърдито попита:

— Тогава какво искаш?

Очите на майка ѝ светнаха.

— Искам да се прибера вкъщи — каза. — Само за няколко седмици до процеса. Искам да видя как цъфтят цветята ми и да легна на възглавницата си. Искам да поплувам за последен път.

Дафни неочаквано се трогна от простичките ѝ желания. Не желаше да я освободят или оправдаят, нито дори да подаде молба за споразумение. Искаше само...

За последен път да поплува в залива. Дафни си представи как майка ѝ пори вълните с ръце, едната ръка се вдига и спуска, бялата ѝ шапка изскача и пак потъва. Като малка със свит стомах я следеше от брега. Достраша я...

Че майка ѝ би могла и да не се върне.

Дафни веднага отхвърли тази мисъл.

— Ще поговоря с Том — обеща. — Трябва да има начин да те изкараме под гаранция. — Изрече го решително.

Явно, че майка ѝ не споделяше оптимизма ѝ.

— Бедният господин Каткарт — въздъхна. — Боя се, че направи всичко, което бе по силите му.

Дафни отново се почувства победена, но този път се пребори с това усещане. „Джони — хрумна ѝ. — Ще поговоря с Джони.“ Тъй като ръцете му бяха вързани, тя не знаеше дали изобщо би могъл да направи нещо, сигурна бе само, че той няма да я разочарова.

— Трябва да поговоря и с още някого — каза, — който би могъл да помогне. Ще му позвъня веднага щом се прибера у Кити. Не се

тревожи, мамо, ще те изкараме оттук. Все ще намерим начин да поплуваш.

Тя го видя как крачи енергично по пристана — далечна фигура, движеща се покрай стария изкривен парапет на фона на яркото слънце. Но дори и да не го търсеше с очи, веднага би го разпознала по познатото движение на раменете и поклащащата се походка. Джони...

Видя как той се спря, сложи ръка над очите си и проследи ято гларуси, които се въртяха над главата му като парчета скъсан вестник. Някой непознат, помисли си Дафни, би си казал, че не бърза, а просто е излязъл да се поразходи, но тя знаеше, че не бе така. Във всяка негова отмерена крачка тя усещаше напрежение.

Той я настигна съвсем близо до старото малко ресторантче с изсъхнала сол по прозорците и маси, покрити с мушама на червени квадрати, където сервираха най-хубавата задушена риба и миди по целия бряг. Беше облечен с обикновен панталон в защитен цвят и току-що изпрана риза, която бе сменил след работа. Беше мъж, който можеше да вари прилично кафе, да накладе огън от мокри дървета и да си създаде име в град, който едно време го бе отхвърлил. Тя наблюдаваше как вятърът повдигаше кичури от гъстата му прошарена коса. Бузите му се бяха зачервили от студа, но в погледа му към нея имаше топлота.

— Здравей. — Тя разбра, че му се искаше да я целуне.

Ужасно му се искаше. Но не би го направил, защото някой би могъл да ги види. Вместо това той се пресегна и отстрани кичур коса, залепил се за устните ѝ. — Колко е хубаво, че се срещаме тук.

— Нали помниш, че идеята беше моя? — напомни му тя полушеговито-полусериозно. От една страна ѝ се искаше той да я целуне, независимо от последствията, но в същото време си даваше сметка, че не бива.

Той погледна часовника си.

— Дори си дошла пет минути по-рано. Слушай, имах намерение да те изпреваря и когато дойдеш, да те понеса на ръце.

Дафни не бе в настроение за шеги, но въпреки всичко се засмя.

— Ами да, нали само това ни трябва — всички на кея да заговорят за нас. — Тя се огледа неспокойно и добави: — И двамата

знаем чудесно, че няма да стигнем само дотам. Преди да се усетим, ще сме тръгнали към някой мотел.

— Толкова ли ужасно би било? — Джони продължи да я гледа напрегнато право в очите.

— Не — призна тя, в момента го желаше много силно, но успя да се сдържи да не се хвърли в прегръдките му.

Дафни примижа на слънцето, което се спускаше ниско на хоризонта. В края на кея един възрастен мъж с карирана риза ловеше риба, а по отрязаните стълбове и по протежение на ръждясалата верига накачалите чайки изглеждаха като украшения. Когато отново погледна Джони, той ѝ се усмихваше и я чакаше.

— Ти така и не отговори на поканата ми — каза той. — Предложението ми още важи.

Да заминат някъде за края на седмицата. Колко пъти си го бе представяла? Само двамата. Да спят до късно, да се любят цял ден, никой да не ги безпокои. Но просто не беше възможно.

Тя прехапа устната си, за да не извика.

— Джони... просто не мога.

— Заради майка си ли?

— Не само заради нея — отговори тя. — Също и заради Роджър и децата. Джони, ако започнем нещо сега, не знам дали ще бъда в състояние да спра. — Не издържа погледа му и отново отклони очи от него. Не ѝ убягна силното предизвикателство в гласа му, когато каза:

— Какво беше за теб онази вечер на плажа?

— Не знам. — Усмихна се тъжно. Всъщност какво наистина беше? Може би просрочено плащане, което трябваше да издължи сега. Заздравяване на стари рани. — Знам само, че беше прекрасно. Вълшебно. Не съжалявам нито за миг.

— Но?

Тя усети как той притихна и когато събра сили да го погледне, изразът на лицето му беше твърд, само едно мускулче играеше на челюстта му.

— Но няма да се повтори. Моля те, Джони, не усложнявай повече нещата.

— Не аз ги усложнявам, Дафни.

Тя се сепна. Не беше очаквала срещата им да протече по този начин. Смяташе да обсъдят положението на майка ѝ, а не нейното. Но

когато той я гледаше по този начин, как изобщо бе възможно да мисли като хората? Сякаш гласът в главата ѝ, който го зовеше, заличаваше всички добри намерения.

Дафни скръсти ръце пред гърдите си. Като че ли с този жест се предпазваше да не допусне до себе си копнежа, който се прокрадваше в сърцето ѝ. Помисли си, че осемнайсетгодишният ѝ брак може и да не затъмняваше светия спомен за първата ѝ любов, но тя не би го изхвърлила като стар вестник.

— Имам отговорности, Джони. Не мога просто да изоставя семейството си.

— Не те карам да направиш нещо, което и двамата не желаем.

Тя си спомни за автобусните билети, пъхнати в едно чекмедже у Кити, очите ѝ се насълзиха и я засмъдяха като от соления вятър, който духаше откъм океана.

— Питаш ме за онази вечер на плажа ли? Не бих я заменила за нищо на света. Но истинският живот не е толкова съвършен. Ако нещата се задълбочат, всичко ще се обърка. Някой ще бъде наранен, а това ще нарани нас.

Тя видя как той стисна челюсти като че ли цял живот бе получавал подобни удари. После бръкна в джобчето на ризата си и си извади цигара. Под студеното синьо небе очите ѝ горяха като клечката кибрит в свитите му длани, когато той се обърна с гръб към нея. За да скрие дълбоката си обида, той попита нехайно:

— Искаш да кажеш, че трябва да престанем да се виждаме ли?

— Поне засега.

— Наистина ли го желаш? — Дръпна толкова дълбоко, че връхчето цигарата му просветна като око на дракон.

— В момента и аз не знам какво искам. — Засмя се глухо и се обгърна с ръце, за да се предпази от внезапните ледени тръпки, които я побиха.

— Тогава да започнем оттам, какво не желаш?

Тя помисли за родителите си и потрепери.

— Не желая да губя повече отколкото вече загубих.

— Може би онова, което най-много се боиш, че ще загубиш, са спомените ти — предположи той с известна горчивина в гласа. — Те сигурно не те топят нощем, но пък от друга страна с тях нищо не рискуваш.

Представи си го в съда как отхвърля един по един аргументите на защитата, използвайки думите по същия начин, по който някога използваше юмруците си. Но в случая той не можеше да избяга от фактите.

— Аз съм омъжена, Джони. Имам две малки деца.

— Кое поставяш на първо място — брака или отговорностите?

Тя наведе глава и вдигна яката на палтото до брадичката си.

— Не играеш честно.

— Това не е игра. — Хвърли угарката си върху изтърканите дъски в краката си, после я хвана за раменете толкова здраво, че през палтото си тя усети топлината на ръцете му. — Искам да се боря за теб, Дафни. Да направя всичко, каквото е нужно, да рискувам всичко, което притежавам. Съпругът ти по същия начин ли мисли за теб? Не ми изглежда така. Седи си на задника в Ню Йорк, докато жена му преживява тук истински ад.

Жегната от истината в думите му, Дафни извика:

— Слушай какво, не твърдя, че бракът ми е идеален. Всеки си има проблеми. Кой няма? Между другото Роджър не би могъл да ми даде това, от което имам нужда точно сега. Затова те извиках да дойдеш, Джони. Нямах намерение да... — трудно преглътна — ... да се задълбаваме на тази тема. Дойдох просто да те помоля за помощ.

Той охлаби прегръдката си, но не я пусна.

— Какво искаш?

— Помогни ми да пуснат майка ми под гаранция. — Задъхана добави: — Знам, че не е честно да те поставям в такова положение. Ако шефът ти знае какво обсъждаме... — гласът ѝ заглъхна, после тя продължи. — Не искам от теб да направиш нещо незаконно. Никога не бих си го позволила. Но ако има някакъв начин...

— Ще направя каквото мога — отговори Джони рязко. Но сивите му очи блестяха насълзени. — Само искам да ми обещаеш едно.

— Какво? — Тя усети как се сковала. Сигурно ще поиска някакво уверение, разбира се. Уверение, че майка ѝ нямаше да извърши някоя глупост. Като каква например? Да забегне в планината? Дафни едва не се усмихна заради абсурдните си мисли.

Но явно юристът бе отстъпил пред мъжа. Защото когато Джони заговори, той не поиска уверение, а само каза:

— Обещай ми, че няма да взимаш решение за нас двамата. Засега.

Тя стоеше, гледаше го сериозно през сълзи, в които проблясваше светлината. Дъхът на океана се смесваше с дима от цигарата му и ѝ напомни още веднъж за онази вечер на плажа. Испита копнеж, той изпълни всяка частица от тялото ѝ, докато не остана място за разум или дори страх, не ѝ остана никакъв избор, когато той обхвана лицето ѝ с ръце, прокара палеца си по долната ѝ устна, освен да го целуне. На открито, под наблюдателното око на Бога и на всички, които се разхождаха.

Когато приближи вратата на къщата на сестра си, Дафни се смая — видя Роджър, седнал край маса до прозореца, сякаш съвестта ѝ го бе привикала тук. Не може да повярва на очите си. След всички уговорки и сръдни, той бе избрал тъкмо този момент да се появи неочаквано. Това би могло да означава само едно — усещаше, че тя се отдръпва от него и беше дошъл да провери какво става.

Тя се спря, наблюдаваше го откъм вратата на кухнята, без той да я вижда. Помагаше на Кайл да сглоби ново лево, а Джени се бе настанила на коляното му.

— Ето, опитай със зеленото... то би трябвало да стане. — Роджър изчака търпеливо, докато синът им успя да сглоби две парченца. Когато Джени се пресегна към купчината неизползвани части, той успя да предотврати сбиване между двамата, като отвлече вниманието ѝ с джобния си часовник. Беше сребърен, с красиво гравирани капак, подарък от працядо му. И макар Дафни тайно да смяташе, че го носеше от снобизъм, сега, в меката светлина на залязващото слънце, докато дъщеря им го държеше в ръката си и го гледаше с благоговение, часовникът като че придоби почти митично значение.

Докато ги наблюдаваше, Дафни усети как нещо в душата ѝ се разплита като например ръкавът на любим пуловер, който отдавна е трябвало да закърпи, ако бе по-грижлива. Лицето ѝ пламна, като се сети за откраднатия час, прекаран с Джони, като че ли на челото ѝ изневярата бе изписана с алени букви.

После разумът ѝ се възвърна и един вътрешен глас ѝ прошепна: „Той не знае, че си била с Джони. Както и ти не знаеш с коя е бил.“

Преди да проследи докрай мисълта си, Джени я забеляза и извика от радост, тогава Роджър вдигна глава и се обърна към Дафни. Тя пристъпи напред, не пропусна да се усмихне като че бе приятно изненадана.

— Роджър! Защо не се обади, че идваш?

— До последната минута самият аз не знаех — Отвърна той. Пусна Джени на пода, изправи се и целуна Дафни по бузата. — Радваш ли се, че дойдох?

Джени я спаси от отговор като възкликна:

— Виж какво ми е донесъл татко! — От торбичка под масата извади кукла все още в пластмасовата си кутия. — Това е Спящата красавица — Барби. Виж как блести, косата ѝ се реше.

— Глупости. Първо трябва да я извадиш от кутията. — Кайл погледна измъчено майка си и обясни: — Не иска да я изцапа, преди да тръгнем на пътешествието.

— Ще пътуваме със самолет! — извика Джени. Сърцето на Дафни се сви. Пътешествие ли? „Сигурно ще поиска да отведе децата обратно вкъщи“ — помисли си тя. После си спомни, че училището свършваше едва в края на юни, а дотогава оставаше цял месец. Все още имаше време.

Роджър сякаш усети, че тя не е много доволна от пристигането му, но не го показва. Прегърна я изненадващо нежно.

— Обещах им, че ще питам теб — каза. — Искаш ли, докато съм тук, да заминем за няколко дни до Дисниленд?

От светлосинята му жилетка с кожени копчета, които ѝ приличаха на жълъди, ѝ замириса на гардероба им вкъщи — на стърготините от кедър, които държеше в муселинени торбички сред вълнените дрехи, за да ги пазят от молци. Дафни неочаквано усети болезнен копнеж към всичко, което бе солидно и сигурно, далеч от плаващите пясъци, върху които се клатеше както нейната съдба, така и тази на майка ѝ.

— За Бога, чакай поне да си поема дъх — отвърна настръхнала, но засмяна. — Защо поне не позвъни от летището.

— Позвъних. Теб те нямаше. Кити не ми каза къде си. — Изглежда я продължително и изпитателно.

Той знае, помисли си и в този миг я обзе силна безпричинна паника. После разумът ѝ се възвърна отново. От къде на къде ще знае, ако Кити не му е казала? А сестра ѝ никога не би я издала. Дафни го погледна в очите и устоя на подтика да овлажни изпръхналите си устни, по които все още усещаше целувките на Джони.

— Бях при мама — каза и изведнъж се ядоса, че трябваше да се извинява. Защо е длъжна да си седи къщи, след като не го очаква? Напомни на съпруга си с хладен тон: — Знаеш, че не съм дошла тук на почивка.

— Разбрах го вече — отбеляза той меко. — Когато се обаждам напоследък, все излиза, че или те няма, или си прекалено заета, за да говориш.

Едновременната Дафни би побързала да обяснява или да се извини. Но сега тя виждаше нещата по-ясно. Животът далеч от Роджър я накара да осъзнае, че не бе негова пациентка, за която да се грижи и върху която да трепери. Нито пък имаше нужда да му дава обяснение за всяка минута от деня си.

Тя вдигна глава.

— Честно казано, изненадана съм, че си забелязал. Роджър трепна изненадан и високото му чело се смръщи раздражено. Той се овладя и е глуповата гримаса призна:

— Ами да, знам, напоследък и аз доста отсъствах от къщи. Ако искаш вярвай, но разбирам какъв глупак съм. Този път обаче имаше причина, поради която не можах да дойда по-рано.

Нима винаги не се намираше някаква причина? — помисли си възмутена. Освен това не му повярва, когато се направи на прекалено скромна. Случвало се беше и по-рано. Когато Роджър усетеше, че бе прекалил по отношение на нея, тогава поднасяше подходящи извинения. Но в края на краищата нищо не се променяше.

В същото време Дафни осъзна, че му се сърди и за други неща, освен — за това, че я манипулира. С една дума сърдеше му се, че не бе Джони. А това, каза си, не беше честно. Каквото и да бе направил Роджър пред нея или зад гърба ѝ, не можеше да го обвинява, че застава между нея и Джони.

— Да не би да е свързано с това, което спомена по телефона? — попита тя загрижено.

Роджър понечи да ѝ отговори, но крясъкът на Кайл го спря. Дафни видя, че в този момент сестра му внимателно пъхаше парченце от легото в едната си ноздра.

— Стой! — кресна Кайл. — Ще го изцапаш със сополи!

— Няма! — Джени го извади и го огледа внимателно.

— Има сопол! Сопол! — Кайл така се бе вживял, че се клатеше назад-напред на стола си, за да привлече вниманието на всички. — Гадория! Сестра ми е сопол!

— Ти си сопол! — извика му възмутено Джени.

— Дай ми го! — Кайл се пресегна през масата към нея.

— Нееее — изкрещя Джени, скочи на пода и закри лицето си с палтото на Роджър, праметнато през стола.

Брат ѝ грабна полусглобената пушка, прицели се в нея, както се мърдаше под палтото и извика:

— Внимавай, ще те застрелям. Както баба застреля дядо!

Дафни залитна от ужас. Изведнъж ѝ се стори, че не синът ѝ е пред нея, а съпругът ѝ в умален вид, прекалено невинно облецил очи, с едва сдържана самодоволна усмивка на устните. Роджър се втурна към нея и тя почти не забеляза, че е вдигнала ръка и замахва.

Никога не беше удряла децата си — беше решила никога да не вижда на малките им личица страха, който тя самата бе изпитвала като малка, когато баща ѝ изпадаше в някое от неприятните си настроения, но в този момент се готвеше да направи точно това — да зашлеви сина си през лицето. Милото ѝ момченце, което сега се взираше в нея притихнало, сиво-зелените му очи се бяха разширили и я гледаха с ужас.

Роджър я спря. Енергично хвана ръката ѝ във въздуха.

— Кайл, много добре знаеш, че не е така. — Без да пуска ръката на Дафни, той се намръщи на сина им и добави по-меко: — Това, което се случи с дядо ти е ужасно. Може би някой ден ще разберем защо е бил убит. Дотогава трябва да се молим баба ти да се оправи.

Джени надникна иззад полите на палтото, сбръчкала загрижено чело.

— Баба болна ли е? Както аз, когато бях болна от шарка ли?

Той се усмихна, пусна ръката на Дафни и коленичи до Джени.

— Не, миличко. Но понякога главите на хората заболяват. — Той потупа по прошареното си слепоочие. — Тук, вътре, където не се

вижда. Това ги кара понякога да правят странни неща.

Двете деца кимнаха, приемайки думите му безапелационно като всяка нова мисъл. Вглеждайки се в малките им доверчиви личица, обърнати като маргарити към слънцето, Дафни едва сдържа сълзите си. Роджър налучка какво точно да каже и успя да им обясни нещо, което тя все се мъчеше да направи, а не успяваше.

— Защо не отидете да видите дали леля ви Кити няма нужда от помощ в кухнята? — Роджър изгледа децата си — така, че да разберат, че имаше причина, после им намигна и добави: — Обзалагам се, че там има нещо за вас, нещо сладко, току-що извадено от фурната.

Дафни видя как двамата хукнаха презглава и се поотпусна. Огледа чайната, странно пуста по това време, останал беше само отец Себастиан, който отпиваше от лимонадата, си на масата в дъното, вгълбен в резултатите от надбягванията с коне във вестника. Тя знаеше, че този му порок бе безобиден, тъй като той никога не залагаше. Съвсем не беше толкова ужасно като онова, което за малко не направи.

Дафни въздъхна и се отпусна на стол срещу съпруга си и вдигна треперещата си ръка към страната си.

— Не знам какво ми стана. — Срамът, който изпита, затъмни образа на Джони, появил в съзнанието ѝ, той ѝ се стори евтин и безвкусен.

Неочаквано Роджър сложи голямата си топла ръка върху нейната.

— Намираш се под огромно напрежение. Всеки на твое място отдавна би превъртял.

На Дафни ѝ се доплака като видя искрената загриженост на широкото му лице. Защо чак сега? Къде беше през всичките дълги и мъчителни седмици?

— Може би нямаше да ми бъде така трудно, ако беше дошъл по-рано — каза.

Роджър трепна и стисна ръката ѝ.

— Знам. Сигурно в момента ти се струва, че съм те изоставил, когато съм ти бил най-необходим.

— Не е само този път, Роджър.

Той продължи, сякаш не бе чул.

— Нали ти споменах, че имам проблем? Е, мога да ти кажа, че става дума за нещо повече от сериозно — Роджър сведе очи,

изглеждаше притеснен, а тя не бе свикнала да го вижда в подобно състояние, затова се наведе напред, изпълнена с любопитство. Той прочисти гърлото си и каза: — Лари и Кърт искат да се регистрират към здравната каса. Помолиха ме да се оттегля.

Дафни се облегна назад изумена.

— Да престанеш да практикуваш? Боже мой, Роджър, но защо?

Веднага щом го изрече, ѝ хрумна: „Значи аз не съм единствената.“ Колегите му също бяха забелязали неговата арогантност. Не би се представил добре пред борда на здравната каса с този негов начин на мислене — на всяка цена да става така, както той иска. Такъв беше и в леглото. Не си бе задавала въпроса по-рано, но колкото и добър да бе като лекар, дали майките на малките му пациенти не бяха оставали с неприятно впечатление от същото снизходително отношение към тях?

Тя очакваше, че Роджър ще даде някакво измислено обяснение и гневно ще се нахвърли срещу колегите си, да се представи като потърпевш, ала той я изненада с признанието:

— Очаквах го.

Дафни го изгледа смаяно — като че ли пред очите ѝ стоеше непознат, а не мъжът, за когото бе омъжена в продължение на осемнайсет години. Истината ли казваше, или се преструваше?

— Какво смяташ да правиш? — попита го.

Той поклати глава.

— Още не знам. Говорихме да се опитаме да изгладим нещата, но Лари и Кърт настояват за посредник. Някой мекушав специалист по уреждане на спорове с научна степен по психоанализа. — Познатата му арогантност пак се прояви и изразът му стана напрегнат. — Искаш ли да знаеш какво ми е? Ще ти кажа. Ужасно съм притеснен. Ако си мислят, че могат ей така да ме изритат... — Той млъкна сякаш долови някаква искрица в погледа ѝ. Въздъхна, вдигна ръката ѝ към устните си и разсеяно я целуна. — Знам. Не е лесно да се живее с мен. Сигурно съм те разочаровал.

— Ти наистина ме разочарова, Роджър.

„Колко лесно било“ — каза си. Всеки път, когато си бе сдържала езика, смятайки, че не разполага със солидни аргументи, тя пропускаше най-важното доказателство — че непрекъснато се отдалечаваха един от друг.

Сега обаче вместо самодоволен егоцентричен тиранин, пред себе си видя едър мъж, чиято самоувереност не беше толкова голяма, колкото изглеждаше, и чиито широки рамене бяха пораженски приведени. Пусна ръката ѝ, прокара пръсти през гъстата си, леко прошарена коса и я разроши.

— Това също го очаквах. — Усмихна се слабо. — Достатъчно ли е да кажа, че съжалявам?

Дафни се почувства по-силна, когато си спомни някои неща — как часове след сватбата Роджър я пренесе на ръце през прага на крайпътния мотел, където отседнаха, след като колата им се повреди по пътя към Баджа. Как, когато беше бременна с Кайл, той веднъж извървя десет пресечки под проливен дъжд, за да ѝ купи портокали. Представи си го в стаята, в която роди, как прегърна сина си за пръв път, беше свенлив и развълнуван като всеки баща. Никой не би познал, че е лекар.

— Въпросът не е в това дали съжаляваш — каза му тя. — Става дума да вършиш каквото трябва.

Роджър се засмя сухо.

— Каквото трябва ли? Чудя се какво ли е то. Какво би могло да бъде? Какво да направя, за да ме обичаш повече? — Изглежда я многозначително, на лицето му бе изписана смесица от копнеж и горчивина. — Да не мислиш, че не знам, че съм утешителната ти печалба? Че щеше да се омъжиш за другия, ако той се бе върнал? Може да недовиждам някои неща, Дафни, но не съм сляп.

Истината в думите му я жегна и Дафни пламна, защото бе казана в момент, когато беше най-уязвима.

— Но аз се омъжих за теб, Роджър — възрази разгорещено тя. — Изглежда си забравил.

Той хвана една шепа от елементите на легото на Кайл и ги повъртя в дланта си като зарове. „Всичко или нищо“ — помисли си тя. Какво ли щеше да си помисли за брака им отец Себастиан? За малко да се засмее, но думите на Роджър я сепнаха.

— Може би си права — каза той. — Обаче искам да се поправа пред теб. — Останал без съпротивителни сили, той изглеждаше почти безпомощен.

Дафни едновременно се ядоса и се трогна. Това, което каза, бе вярно — Роджър наистина бе заместител. В сърцето ѝ, изпълнено с

копнеж по Джони, почти не оставаше място за друг, а за его като това на Роджър пространството бе съвсем недостатъчно.

Колкото и да не ѝ се искаше, Дафни знаеше как трябва да постъпи. Трябваше да предложи на съпруга си онова, което му бе отказвала по време на целия им брак — не втора възможност, а ново начало. Нямахше да бъде лесно. То нямаше непременно да бъде гаранция за спасяване на брака им. Но поне трябваше да опита. Нали поне това дължеше на семейството си?

Дафни закри очи с ръка, за да ги скрие от последните лъчи на залязващото слънце, които се прокрадваха през пердетата. Но вместо щастливото семейство, което се опита да си представи, в тъмните глъбини на съзнанието ѝ си оставаше образът на Джони, който я гледаше как си тръгва, облегат на стария парапет на края на кея, а блестящото море от двете му страни приличаше на лъскави крила.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От кухнята Кити чуваше как сестра ѝ и зет ѝ спорят. Не различаваше думите, долавяше само напрегнатите им гласове. Явно темата не търпеше отлагане. Или може би от известно време някои неща се бяха трупали и бяха намерили. Дали най-после Дафни даваше на този надут всезнайко да се разбере както напълно си го заслужаваше? Кити искрено се надяваше да е така.

Веднага обаче изпита угризения на съвестта. Обърна се с гръб към печката, където вареше конфитюр, загледа се в племенниците си, седнали до масата. Беше им възложила да изчистят ягодите, първите за сезона и вече бяха изпоцапали лицата и ръцете си, а кърпите, затъкнати под брадичките им, бяха с рубиненочервени петна. Ако Роджър и Дафни се развеяха, помисли си тя, животът на децата щеше да се обърне с главата надолу и вероятно това щеше да им остави белег завинаги. Затова как би могла да желае подобно нещо?

„Има и по-лоши неща“ — прошепна ѝ един тъжен вътрешен глас. Като например да не можеш да родиш дете в света, който предлага колкото чудеса, толкова и злини. Все едно да осъзнаеш, че си проиграл последния си шанс и обстоятелствата са против това да си осиновиш дете.

А Шон? И него го нямаше. Две седмици бяха минали след последния им разговор. Беше му изтъкнала, че имаше нужда от време да се съвземе от удара, който ѝ нанесе решението на сестра му. Истината бе, че не можеше да бъде с Шон и да не мисли за бебето, което можеше да бъде нейно. А представата той да легне върху нея, а тя да се чувства като празен плавателен съд, който никога нямаше да бъде напълнен, ѝ бе прекалено болезнена.

Тя се опита да му обясни това усещане — че е била излъгана не само от Хедър, а и от съдбата. Обаче Шон не я разбра. Възрази ѝ, че имало много деца. Защо не си осинови някое по-голямо, което действително се нуждае от майка?

Кити знаеше, че Шон и сестра му се израснали без майка. Дали това имаше предвид той, когато ѝ го предложи? В същото време ѝ напомняше, че двамата произхождаха от два различни свята и никога няма да бъдат на едно и също мнение.

— Като че ли не ми стига да се боря сама — отвърна му. — Не очаквам да ме разбереш, Шон. Защо искам да осиновя новородено... и аз не мога да си обясня. Още по-трудно ми е, че не разбираш какво изживявам. Искам известно време да бъда сама и да премисля нещата.

Разговаряха в неговата камионетка, паркирана малко по-далеч от къщата ѝ. Беше ранна вечер, времето бе необичайно топло за първата седмица на юни. Беше се отбил да я види, но тя не го покани да влезе. Усещаше, че е твърде рисковано, тъй като ѝ се прииска да остане цяла нощ.

— Няма да ти отнема много време — беше я предупредил, опита се да го каже весело, а тонът му прозвуча равно. В тъмните му очи тя забеляза искрица страх, както и нещо друго. Яд ли беше? Дали ѝ се сърдеше — че го отблъсква... или че желае нещо, което той не искаше и вероятно не можеше да разбере?

Ако Шон ѝ се сърдеше, помисли Кити, тя не по-малко се сърдеше на себе си, защото трябваше да предположи, че така ще се случи. Трябваше да сложи точка още в самото начало. Той изобщо не ѝ подходеше — в някои отношения бе много млад, в други прекалено зрял. Може би, в края на краищата, не е било писано да бъде с никого, не само с Шон. Не беше ли това истинската причина да не се омъжи досега? Не защото не бе намерила мъж, който да ѝ подхожда, а защото не го бе търсила.

Все пак утехата, която търсеше в самотното си легло, не идваше. Напоследък не спеше добре, а от мисълта за храна леко ѝ призляваше. Накъдето и да се обърнеше, каквото и да правеше, докато мислеше за Шон и за бебето, усещаше болка точно под гръдната кост, която като че се усилваше.

Веднъж, когато беше малка, Кити случайно глътна костилка от череша, след което Дафни ѝ каза напълно сериозно, че семката ще поникне в стомаха ѝ като в почва.

Кити ѝ повярва, нали сестра ѝ четеше толкова много книги и знаеше повече и от големите? Тя започна да ходи на пръсти, сякаш стъпваше на черупки, и честичко вдигаше блузката си, за да погледне

пъпа си, откъдето очакваше да покълнат зелени листенца. Когато най-после попита майка си, тя се разсмя и ѝ обясни, че Дафни само се е пошегувала. Въпреки всичко тя не бе забравила този случай. Сега, след толкова години, Кити си представи дърво, обкичено с твърдите зелени плодове на всяка нейна грешка, която бе правила, и на всяка сърдечна болка, която бе изпитвала. В главата си чуваше шумоленето на листата му като прошепнати предупреждения, на които не бе обръщала внимание.

От съседната стая долиташе гласът на сестра ѝ. Но вместо да се разтревожи както друг път, стомахът на Кити се сви от раздражение. Последното, от което точно сега имаше нужда, бе семейна разправа.

„Майка ти я съдят за убийство, а ти се боиш от някаква си караница?“

Кити се усмихна на тази мисъл и нахлузи дебелата ръкавица, за да извади внимателно поставката заедно с бурканчетата от врящата вода. Какво лошо имаше малко да повикат? В края на краищата би могло дори да бъде и за добро. Може би в този момент ставаше това, което винаги имаше желание да направи с Роджър — да го срита здравата в задника.

Всичко би било по-добро от това ужасно усещане за стагнация. Адвокатът ги беше предупредил да не хранят големи надежди, смяташе, че следствието преди процеса щеше да бъде досадно и вероятно не толкова драматично, както се очакваше. Но Каткерт не я бе подготвил за прокрадващия се страх, който се усилваше с всеки изминал ден. Кити отдавна бе загубила надежда, че ще стане някакво чудо и бе готова да се хване за всяка сламка, колкото и тънка да бе, за да открие някаква законова възможност, или приятел, който да свидетелства, че майка ѝ е била под напрежение, или бивша любовница, която имаше зъб на баща ѝ. Каквото и да е.

Но дори когато отиде да опразни бюрото на баща си в болницата, заобиколните ѝ въпроси дали не е бил особено близък с някоя медицинска сестра бяха посрещнати с ледено мълчание. Колегите му или не знаеха, или не желаеха да кажат. Сред папките и документите на баща ѝ не се намери нито едно свидетелство, освен следи от тежкия му труд и посветеност на работата.

Разговорът ѝ с Алекс бе отпреди седмица, тогава за последен път на Кити ѝ се стори, че може да напредне. Но явно сестра ѝ се отказа да

сподели нещо, което се канеше да каже. Освен благодарствените писма, написани на плътна хартия с монограм, които изпрати по пощата, тя не се обади нито на Дафни, нито на нея. Дали Алекс се срамуваше, че бе поискала помощ? Или имаше някаква друга скрита причина?

Без съмнение сестра им криеше нещо. Дали тя също не хранеше някои подозрения? Или пък Алекс знаеше нещо, което би се оказало липсващото парченце от пъзела? Трябва да отида да я видя, помисли си. Уила имаше свободен ден, Дафни би могла да удържи фронта още час-два, докато затворят чайната. На Роджър нямаше да му навреди, ако помогне и той.

Кити изключи колелото под чайника и закри тенджерата с чиста кърпа за чинии, докато бурканите изстинат върху плота. Предупреди децата през рамо:

— Горещи са, не ги пипайте. Ще ви помоля да оставите малко ягоди и за сладко.

Кайл се ухили дяволито, после сложи още една ягода в начервената си уста. На сестра му, по причини, известни само на четиригодишно дете, това се стори невероятно смешно и тя се разкикоти така, че едва не падна от стола. Дори Кити се засмя. Докато се качваше на горния етаж, ѝ хрумна егоистична мисъл: „Ако Дафни се премести тук за постоянно, аз непрекъснато ще съм с тях, а няма да ги виждам веднъж-дваж годишно. Ще бъда част от техния живот, ще познавам навиците им.“

Представи си ги около елхата на Коледа сутринта — как Кайл и Джени по пижами разтварят подаръците, докато те двете с Дафни седят свити на дивана, отпиват горещо какао и опитват коледни сладки. Или пък боядисват яйца за Великден в огнеупорни съдове, или ги рисуват с флумастери. В Деня на благодарността гледа през масата лицата на любимите си племенници на светлината на свещите. Колко хубаво би било! Кити поспря на стъпалата, за да си поеме дъх, защото копнежът я замая.

В стаята си, вместо да се пресегне към телефона, тя се изпъна на леглото от началото на деветнайсети век с орехова рамка във формата на шейна. Когато влезе в един антикварен магазин, за да разгледа какво има, го видя и се влюби в него. Напомни ѝ на романите на Франсис Ходжсън Бърнет, които обичаше като малка.

Сега, както лежеше по гръб и се взираше в една пукнатина на тавана с форма на въпросителен знак, Кити си помисли за „Малката принцеса“, в която въпреки всичко надеждата на малката Сара бе възнаградена, когато намери баща си жив. С дланта си опипа изпъкналата бродерия на горнището на юргана си, която се падаше под гърба и краката ѝ. Спомни си как за последен път се бяха любили с Шон на това легло, как бавно и внимателно той я съблече, как я огледа и я погали, после се наведе, като жаден пътник към изворче с вода и я целуна там.

От този спомен горещи сълзи се спуснаха по слепоочията ѝ и потънаха в косата ѝ. Изминаха няколко минути, докато се почувства достатъчно силна, за да седне и да се пресегне към телефона на нощното шкафче.

Отговори ѝ Лори. Майка ѝ не била вкъщи, каза. Със странен, шепнещ глас съобщи на Кити:

— Тя е горе, в къщата.

— В къщата на баба ти? — Смаяна, Кити седеше, притискайки телефонната слушалка към ухото си. Какво, по дяволите, си мисли Алекс, как може да бърника, преди да са изчистили къщата. Наистина, полицията бе приключила огледа, но все пак това бе отвратително.

Последва пауза, после племенницата ѝ добави:

— Не е за пръв път, лельо Кити. Напоследък често ходи там.

— Боже мой! — Кити се помъчи гласът ѝ да не прозвучи изненадано. — Казва ли защо?

— Казва, че ходи да полива цветята. — Явно Лори не го вярваше.

На Кити ни най-малко не ѝ хареса това, което чу, но не желаше да тревожи повече момичето. Спокойно каза:

— Нали знаеш каква е майка ти — вероятно смята, че е нейно задължение сама да поддържа къщата да не се разпадне. Може да отида да проверя дали не се нуждае от помощ.

Отново последва кратко мълчание, после със странно официален тон, в който се долавяше и облекчение, племенницата ѝ се съгласи.

— Смятам, че идеята ти е добра, лельо Кити. — Сетне добави шепнешком: — И татко се тревожи за нея. Мама ще ме убие, ако разбере, че съм му казала за някои неща, които стават.

Като грабна чантата си, тя се втурна надолу по стълбата, за да съобщи на Дафни какво става, надявайки се, че с Роджър бяха

престанали да се карат. Но когато пристъпи в предната стая, намери Дафни сама. Седеше свита до маса, отрупана с частите от леко, подпряла с ръка брадичката си, и се взираше през прозореца. Когато вдигна очи, Кити видя, че плаче.

— Искаш ли компания? — попита тихо Кити. — Или предпочиташ да останеш сама?

Дафни успя да се усмихне слабо.

— Иска ми се да претърпя корабокрушение, вълните да ме изхвърлят на пустинен остров и да остана там през следващите двайсет години. Може би тогава ще проумея.

— Какво по-точно? — Кити вдигна глава развеселено и се замисли дали всички писатели бяха като сестра ѝ и имаха склонност към мело драматизъм.

— Целият си живот — простена Дафни.

— Целият ти живот или този с Роджър?

Дафни трепна, страните ѝ се изчервиха и станаха почти като ягодите, които боядисаха езиците на децата.

— Толкова ли си личи?

— Личи си само за онези, които те обичат толкова много, колкото аз те обичам. — Кити я хвана за ръка. — Слушай, има нещо, което можеш да направиш, и то ще те разсее. Свързано е с Алекс. Загазила е повече, отколкото мислехме.

— За пари ли?

— Не. Истински е загазила. — Макар че бяха сами — на масата, където седеше отец Себастиан, бе оставена смачкана банкнота и шепа монети — тя сниши глас. — Има такива тревоги, които могат да я закарат направо в лудницата.

Дафни се изпъна и я изгледа с разширени очи.

— Защо не си ми казала досега?

— Самата аз го научих преди няколко минути — отвърна Кити. — Току-що разговарях по телефона с Лори. Тя ми каза, че Алекс е горе в къщата. — Нямаше нужда да казва „в къщата на мама“.

Дафни пребледня като платно и скочи на крака.

— Хайде, какво чакаме? Роджър ще гледа децата. Остави ме мен — усмихна се с треперещи устни, — мога да седя и да се самосъжалявам някой друг път.

Няколко минути по-късно изкачваха хълма към нос Аква Фрия със старата хонда на Кити. Почти се бе стъмнило, но мъглата, която се стелеше като дълъг сив облак на фона на пурпурния хоризонт, имаше да извърви още път, докато го закрие. „Добре“ — помисли си, защото напоследък се нервираше, когато караше по тъмно. Кити изпитваше страх да не стане жертва на катастрофа. Представяше си как ударът я изхвърля в калната канавка като изпочупените ръждясали уреди, негодни за употреба, нахвърляни на мръсния път към Баранко — хладилници, печки, перални машини.

Кой щеше да страда за нея? Сестрите ѝ, и то най-много Дафни. Племенниците ѝ. Приятелите ѝ и до известна степен преданите ѝ клиенти. Но никой, който бе лежал до нея, чиято кръв и спомени бяха неразривно свързани с нея. Нямаше син, който да се усмихне при спомена как се е мъчила да му направи къщичка на дървото. Нямаше дъщеря, която да си спомни как майка ѝ я вдига на ръце, за да стигне най-горните клончета на коледната елха, или отделя топчета тесто — малките ръчички да го направят в някаква форма.

Помисли си за своето детство и ѝ стана тъжно.

— Спомняш ли си дните, когато мама посрещаше училищния автобус? — каза тя на глас. — Майките на другите деца винаги бяха облечени с жилетки и изгладени панталони като онези глупави домакини, които показват по телевизията в рекламите за прах за пране. Не и мама обаче. Тя винаги идваше по блузата, с която рисуваше, и на бузата си винаги имаше петно от боя.

Кити се обърна и видя как Дафни се засмя.

— Онова, което помня най-ясно, е, че знаеше имената на всички цветя, дори на дивите, които растат покрай пътя. Никога по-рано не бях го оценявала. Но сега, когато Кайл или Джени ми посочат някое и попитат: „Мамо, какво е това цвете?“ веднага им казвам.

— Искане ми се... — Кити замълча.

— Какво?

— Да беше споделяла повече с нас — продължи тя. — Някои неща — като например как се прави глазура за торта. Никога не ни е говорила много за важни неща. Как се чувства например. Или за теб и Джони. И досега не знам дали тя го одобряваше, или подкрепяше татко.

Дафни замълча, потънала в мисли, докато Кити караше по виещия се нагоре по хълма път, минаваше покрай сенките на високите къщи и край извивките на моравите, издигащи се от двете страни на пътя като океански вълни. Най-после се върна в действителността и каза:

— Говорих с нея затова. Само веднъж. Тя каза, че трябвало да послушам татко, че той знаел най-добре. — Млъкна. — Не съм толкова сигурна, че днес би ми дала същия съвет.

— Защо? — попита Кити. — Защото най-после е разбрала, че решенията на татко не са най-добрите ли?

— Всъщност не точно затова — отвърна Дафни, взирайки се през стъклото. — Смятам, че мама най-после се съгласява със собствените си чувства. Те бяха насилствено показани и сега тя не може отново да ги смачка. — Обърна се към Кити. — Това ли правех и аз през всичките тези години, Кити, смачквах ли всичко така, че да може да пасне?

Кити поклати глава, на гърлото ѝ се събра буца.

— Не знам, Даф. Смятам, че така или иначе всички се заблуждаваме. Сега въпросът не е толкова какво е трябвало да знаем, а каква поука да си вземем.

Дафни се изсмя горчиво.

— Не знам какво сме научили, освен че любовта причинява болка.

Кити примигна и червените светлини на колата пред тях се размазаха пред очите ѝ. Шон, помисли си. Болката в гърдите я стегна. Дали дълго щеше да му липсва? Вероятно не. Ще продължи живота си, ще си намери нова любов с всичката страст на млад мъж.

Това усещане я накара да изпита някакво благородство с горчиво-сладък привкус, но не успя да спре тъпото туптене във вените си. Когато спря на алеята пред бащиния си дом, на Кити вече не ѝ бе останало място за сърдечната болка, която щеше да изпита вътре.

Крачейки към входната врата, следвана от Дафни, Кити извика трепетно:

— Алекс?

Никакъв отговор. Обаче чу шум, ритмично шуш-шуш-шуш, което ѝ напомни за търкане на дъска с пясък. Озадачена влезе в антрето, гърлото ѝ се бе свило от напрежение. Намериха Алекс в хола,

коленичила на пода до кофа със сапунена вода, да търка яростно с четка нацапания с кръв килим.

— Алекс! Какво, за Бога...

Зад гърба си Кити чу как Дафни ахна. Алекс имаше изцъклен, празен поглед на човек, преживяващ кошмар. Обикновено идеално сресаната ѝ коса бе разрошена, а пухкавият ѝ бретон се бе залепил за потното чело. Тя примигна озадачено със зачервени очи, когато видя двете си сестри, изправи се от кръста нагоре, явно забравила, че държи в ръка четката, от която капеше сапунена вода по панталона ѝ.

— Колкото и да го търкам, не излиза. — В тихия глас на Алекс се усещаше детска раздразнителност. После вдигна глава, сякаш току-що ѝ бе хрумнало нещо. — Помните ли как винаги ни се караше: „Момичета — сестра им изимитира гласа на майка им, — колко пъти трябва да ви напомням да накисвате пликчетата си, преди да ги сложите за пране.“ Сякаш трябваше да се срамуваме от цикъла си, а ако останеше петно от кръв, светът щеше да се свърши. — Разкикоти се безпомощно, а една голяма сълза се търкулна по бузата ѝ.

Кити гледаше надолу килима, потъмнял, както бе мокър, по него бяха избили розови петна. Изведнъж ѝ се стори, че ще повърне.

— О, Алекс — изохка.

Дафни се намеси решително и клекна до Алекс.

— Това не е работа за един човек, Алекс. Ние ще ти помогнем.

— Как? Как можете да ми помогнете? — запита Алекс високо. — Той е мъртъв. Нищо няма да го върне.

— Няма — съгласи се тъжно Кити.

Чувстваше се замаяна, обърна се, за да се ориентира, огледа тежките фотьойли, дребните украшения, които покриваха всички повърхности, тежката лампа, която като че бе залепена за паркета. В стаята нямаше почти никакви следи от майка ѝ, чието присъствие личеше само по нежните акварели, разположени между любимите на баща ѝ тежки картини. Тогава ѝ хрумна, че тя вероятно изобщо не бе познавала майка си. Може би никоя от тях не я бе познавала.

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че времето за плач бе минало. Погледът ѝ се върна към Алекс, с която не бяха много близки, но напоследък започна да я вижда в друга светлина.

Състраданието към Алекс, изпитано, когато се заплака и сподели, че има неприятности, отново избликна в Кити. Но този път

трябваше да се сдържи и да го потисне, сега не му беше времето. Знаеше, че онова, от което Алекс имаше най-голяма нужда в момента, бе да дойде на себе си.

Кити се приближи до сестра си, хвана я за ръката и я дръпна да се изправи на крака.

— Стани! Веднага стани! — Когато се чу, разбра, че го каза с тона на майка си, когато бяха малки и някоя от тях не слушаше.

Получи се желаният ефект. Алекс се дръпна встрани, потърка ръката си и се намръщи.

— Вие откъде се появихте?

— Мога да ти задам същия въпрос. — Кити се обърна и я изгледа право в очите, сложила ръце на хълбоците си.

— В случай че не си забелязала, правя нещо полезно. Едва ли същото би могло да се каже и за вас. — Алекс изгледа ядосано нея и Дафни.

— Може би някои от нас са доста заети, защото се тревожат за мама — напомни ѝ Дафни. Тя се приближи към тях, после отиде до прозореца, за да пусне венецианските щори. Те изтракаха, Кити подскочи и си спомни нещо, което Дафни явно бе забравила — навън можеше да дебне някой репортер.

Ако и на Алекс бе хрумнала същата мисъл, тя не се издаде.

— Навсякъде беше прашно — продължи тя високомерно, сякаш не бе чула думите на Дафни. — В хладилника намерих мухлясали храни. А повечето растения са изсъхнали.

Алекс се приближи до бостънската папрат, сложена на прозореца. Кафяви филизи и пожълтели листа висяха към облегалката на дивана. Тя започна да ги къса едно по едно като листенца на маргаритка, както правят децата. Обича ме... не ме обича...

— Тя е луда. — Кити се приближи решително до нея, сложи ръка върху рамото ѝ и я накара да се извърне. — Близначките се тревожат за теб, често казано, аз също. — Нежно започна да я увещава: — Върни се вкъщи, Алекс. Върни се вкъщи при децата. Остави това.

— Ще престана, щом свърша. — Като в транс Алекс се дръпна от нея и се върна към кофата. Понечи да клекне до нея, но Дафни се оказа по-бърза и ѝ попречи. Хвана Алекс за китката и я задържа изправена.

— Ще го направим заедно — повтори този път бавно, сякаш го втълпяваше на бавноразвиващ се. — Всички заедно. — Хвърли поглед на Кити. — Смяташ ли, че ще успеем да вдигнем дивана?

Осъзнавайки какво има предвид, Кити отговори:

— Ако в това време някоя от нас дръпне килима. — Замисли се за миг, после продължи на глас: — Въпросът е дали ще влезе в багажника на колата ми.

Обърна се към Алекс, която ги гледаше в ужас.

— Не бива — изрече тихо, взирайки се в килима. — Не можете просто да го изхвърлите.

— Можем — отвърна ѝ Кити. — Трябва да го направим.

— Но мама ще... — продължи Алекс.

— Мама няма да научи — каза ѝ Дафни и след това добави: — Не веднага.

Алекс започна да отстъпва като от нещо, което можеше да я нарани, очите ѝ бяха разширени от ужас. Блъсна се в старомодния извит диван, отпусна се на него и напрежението веднага я напусна.

— Боже мой, какво правя? — Закри очи с ръка и продължи шепнешком: — Не мога да живея така. Кошмарите... Мислех си, че ако успея да изпера петното...

Кити си представи баща си в ковчега. Когато се пресегна, за да запали лампата до дивана, видя, че ръката ѝ трепери. Нежната виолетова светлина се разля върху тъмнокафявия плюш и по килима в краката им. Помисли си: „Ние сме като тази къща. Колкото и да ни поправят, няма да станем предишните“.

— Каквото и да те измъчва, Алекс, ще ти е нужно нещо повече от сапун и вода, за да се освободиш от него — нежно каза Кити.

— Ох, какво знаете вие? — Много добре познаваше злобния поглед, който Алекс ѝ хвърли. Сякаш онази смирена жена, която завчера разкри душата си в градината ѝ, бе изчезнала. Това си беше проклетата ѝ по-малка сестра, която, когато бяха деца, се влачеше подир нея и Дафни и ревеше, когато те не искаха да играят с нея. Кити се помъчи да говори меко.

— Не знам, Алекс. Но това, което виждат очите ми, е, че ти се опитваш да изчистиш нещо, което не си направила.

— Кити е права — обади се Дафни. — Това, което се е случило тук — сведе очи към килима, едва-едва преглътна и я изгледа с мрачна

решителност, — не е по твоя вина.

— Ти изобщо нищо не разбираш. Аз съм виновна за всичко. — Алекс вдигна поглед към тях, очите ѝ бяха насълзени. — Знаех какво върши зад гърба ѝ. Трябваше да кажа на мама, да я предупредя по някакъв начин.

— И какво щеше да постигнеш? — попита Кити. Но Алекс просто си седеше и клатеше глава.

— Аз му вярвах. Сега разбирам, че всичките му обяснения са били просто извинения. Той представяше нещата все едно почти ѝ правеше услуга и че дълбоко в душата си мама всъщност предпочитала да става така. Никога не ми бе минавало през ума, че някой ще пострада.

— Ти си пострадала — посочи Дафни.

— Какво знаете вие. — Алекс се извърна и стисна устни.

Кити разбра, че няма смисъл да се опитват да я насилват. Алекс приличаше на морска анемония, която се свиваше при най-лекото докосване. Затова меко я попита:

— Защо тогава не ни кажеш? Може и да помогне.

В мълчанието, което последва, Кити болезнено възприемаше шума от колите, които намаляваха скорост, когато минаваха покрай къщата, скърцащите звуци в старата постройка, тиктакането на часовника върху полицата над камината.

Най-после Алекс прочисти гърлото си и много тихо отвърна:

— Знам коя е жената, която търсите — медицинската сестра, с която се е срещал.

Кити усети как коленете ѝ се подгъват. Тя изпъшка и се отпусна на дивана.

— Защо имам чувството, че няма да ми хареса това, което ще кажеш.

Алекс я изгледа продължително и по лицето ѝ си личеше, че в нея се водеше душевна борба. Едно мускулче потрепна до твърдо свитите ѝ устни и тя се просълзи. С тих, дрезгав глас изрече:

— Била е Лийн.

Дафни седна на ръкохватката на дивана от страната на Кити.

— Сигурна ли си, Алекс?

Алекс кимна тъжно.

— Деветдесет и девет процента.

Кити се замисли. Най-добрата приятелка на сестра им? Не е възможно. Баща им не би паднал толкова ниско. После осъзна с тъпа болка в стомаха, от която ѝ се догади, че мъж, който изневерява на жена си с най-добрата ѝ приятелка, не би се спрял пред нищо.

— Как разбра? — попита, запъвайки се.

— Замислих се върху онова, което каза. За обицата. Излиза, че Лийн си е загубила обица.

— Това още не доказва нищо — каза Дафни.

— Само по себе си може би не — съгласи се тя. — Но познах и по други дребни неща, на които не обръцах внимание, докато не ги обобщих.

Кити не попита дали Алекс бе сигурна. Мрачната увереност на лицето ѝ го потвърждаваше.

— Какво стана, когато я попита?

— Не съм я питала. Както виждате, бях заета. — Алекс сведе очи и изгледа с отвращение четката, която лежеше, хвърлена на пода. — Толкова труд и петното не излезе.

— Мама беше права — каза Дафни със странно остър глас, стараше се да не се разсмее като луда, — щом веднъж се лепне петно, нищо не може да го извади.

Алекс сви устни в болезнена усмивка.

— Можеш да напишеш книга за всичко, което мама ни е предупреждавала да не правим. За жалост никой не е предупредил нея. За татко имам предвид. Още преди години, преди да е станало твърде късно.

— Алекс, слушай. — Кити седна до сестра си на дивана, обърна се и сплете здраво ръце. — Нямало е какво да направиш, за да го предотвратиш.

— Тогава чия е вината?

— Може би ничия. Може би на всички. В известен смисъл е било тайна, нали? Съглашение за мълчание, към което сме причастни. Ти си пазила тайните на татко. Аз се преструвах, че не знам нищо, само и само да има мир в семейството. А Дафни — млъкна, усмихна се игриво на по-голямата си сестра, седнала на ръкохватката на дивана, — просто си е Дафни. — Докато Кити говореше, картината се отклоняваше като снимка в тъмна стаичка на фотограф. — Може би поуката, ако има такава, е, че мълчанието невинаги е злато.

— Интересно ми е да разбера как се вписва Лийн в цялата работа? — попита Дафни със сериозно изражение.

— Това трябва да открием — каза Кити.

— Тя работи нощна смяна — съобщи им Алекс. — Трябва да изчакаме до утре, за да говорим с нея.

— Защо до утре? Хайде да тръгваме. — Кити се изправи и се отправи към вратата. — Оставете всичко така. По-късно ще се върнем и ще вдигнем килима. И без това никога не съм го харесвала.

— И аз — призна Алекс. Кити се обърна и в очите на по-малката си сестра долови нещо от едновременната Алекс.

— Мисля, че на тавана има един стар килим от баба — каза Дафни, която вървеше след тях. Настигна ги в антрето. — Не е толкова голям, но поне подът няма да бъде гол.

— Радвам се, че поне в едно сме съгласни. — Кити пое дълбоко дъх и излезе на верандата. Боята от парапета се бе излющила на местата, където полицаите бяха вързали жълтата лента, а една нощна пеперуда кръжеше около крушката над вратата.

Изпита странно чувство на очакване, примесено със страх. Ами ако не просто разгадаеха мистерията, а откриеха кутията на Пандора и от това произлезеха повече злини, отколкото добрини?

Кити забави скоростта, когато фаровете ѝ осветиха табелата „ОКРЪЖНА БОЛНИЦА МИРАМОНТ“. Когато бяха малки, този надпис им се струваше свещен. Това беше храмът, в който баща им ходеше всеки ден не да се кланя, а да почитат него. Като главен патолог, лекарските му умения бяха посветени на мъртвите, но това само подсилваше представата на Кити за него като богоподобен, който не се боеше да пристъпва там, където другите не смееха. А когато беше още по-малка и вярваше на всичко, което се случваше във филмите, тя бе убедена, че той би могъл да съживи и мъртвец.

До известна степен фантазията ѝ се развихряше, защото баща ѝ рядко говореше за работата си. Не била подходяща тема за разговор, казваше рязко и отсечено, ако някой събереше куража да го попита нещо. Въпреки всичко колкото и усърдно да се миеше в края на работния си ден, той винаги носеше със себе си лек дъх на

антисептични средства от болничната морга, миризма, която Кити неизменно свързваше със смъртта.

Сега, докато паркираше колата на свободно място близо до входа на спешното отделение, откри, че я побиват студени тръпки, както пред зейналия гроб на баща ѝ.

С Дафни почакаха в хондата, докато Алекс, която ги следваше със своята кола, ги настигне. Трите се отпавиха към покрития с козирка вход с двойни летящи врати, когато Дафни попита нервно:

— Какво ще си помисли Лийн, когато ни види трите наведнъж?

— Предполагам, ще разбере, че играта е свършила — отвърна ѝ Алекс, горчивината към приятелката ѝ беше толкова явна, както петната от кръв по панталона ѝ, който се виждаше под разтворения шлифер.

Алекс бе възвърнала старата си бойна форма, отбеляза Кити с облекчение.

Вътре чакалнята бе пълна и никой не обърна внимание на трите добре облечени жени, които бързо я прекосиха. Едър мъж с брада, притискащ напоена с кръв кърпа към челото си, бе единственият, който вдигна очи. Наближаваха асансьорите, когато чуха някой да вика:

— Кити!

Шон. Когато се обърна в посоката, от която се чу гласът, Кити почувства, че бавно се завърта на острието, пронизало я през сърцето. Боже мой, какво правеше той тук? За миг ѝ хрумна, че може би я бе проследил, после размисли и реши, че Шон бе твърде горд, за да направи подобно нещо.

Забеляза го на около три метра, облегал на автомат за кафе — тъмнокос млад мъж с изтъркани джинси, който гледаше предпазливо. Нехайно отпуснатата му поза беше прикритие, той беше напрегнат, готов да се впусне в действие.

Кити се поколеба за миг, раздвоена между желанието да изтича към него и да влезе в асансьора, който чу, че се отваря зад гърба ѝ. Бавно тръгна напред. Попита го тихо:

— Шон, защо си тук? — огледа го, търсейки следи от кръв или наранявания, дали ръката му случайно не виси.

Загрижеността ѝ не му убягна. Той се засмя накриво.

— Не се тревожи. Добре съм. Дойдох, защото Хедър припадна. Може да не е нищо страшно, но си помислих, че е по-добре да я

прегледат. — Посочи с глава сестра си, седнала близо до бюрото на администраторката.

Прелистваше орфанно списание, не я забеляза и видимо не страдаше от друго, освен от скука.

Изведнъж Кити осъзна, че сестрите ѝ я гледат с любопитство. Обърна се към тях и ги отпрати:

— Ще се забавя пет минути. Чакайте ме горе.

Те мълчаливо тръгнаха, за което им бе изключително благодарна. Алекс само кимна и ѝ напомни:

— На петия етаж е. Ще бъдем в чакалнята.

Наблюдавайки как асансьорът се затваря, Шон попита:

— Това сестра ти ли беше? — Разбира се, имаше предвид Алекс, тъй като вече познаваше Дафни.

Кити кимна.

— Извинявай, трябваше да те представя.

Той сви рамене, изпъна гръб и се отлепи от автоматата.

— Друг път.

Кити отново се обърна към Хедър и огледа подутината под памучния пуловер, пораснала след последния път, когато я видя. Сърцето ѝ се сви болезнено и в устата си усети горчив, метален вкус. Събра сили, погледна Шон в лицето и попита тихо:

— Какво става?

— Нищо особено. Ти как си? — Той отклони поглед и неочаквано се зае да отлепи бележката, залепена за машината, на която някой бе написал с химикалка: „НЕ РАБОТИ“.

— Да ти кажа право не много добре.

— Съжалявам. — Погледът му не беше особено съчувствен, по очите му личеше, че е обиден.

Тя пое дълбоко дъх, издиша бавно, като че ли ако издишаше бързо въздуха, разтуптяното ѝ сърце щеше да я заболи още по-силно.

— Виж какво, Шон. Това, което стана с нас... да кажем, че не исках да свърши по този начин.

— Защо изобщо трябва да свършва?

— Просто така.

Шон изправи глава, правата му черна коса настръхна като на диво животно, усетило заплаха.

— Така ли? Цял живот чувам този израз. „Не задавай много въпроси, сине. Просто приемай нещата такива, каквито са.“ Пълни глупости. — Удари автоматата с юмрук и нещо издрънча в машината. — Това е глупаво извинение за отклоняване на темата и много добре го знаеш. Ако не искаш да се виждаме повече, кажи си го. Не че ще съм доволен, но поне ще знам, че това е желанието ти. Тогава мога да го оборя.

— За някои неща човек не може да се бори.

Той пое дъх и изрече тихо:

— Може да мислиш каквото си искаш, но аз нямам нищо общо с решението на Хедър да предпочете онова семейство вместо теб.

— Не те обвинявам в нищо.

— Тогава защо имам чувството, че съм наказан?

— Това няма връзка с теб, Шон — извика тя разгорещено.

— Тогава какво има?

Кити въздъхна.

— Не знам. Не мога да го обясня, както не мога да обясня и това, което се случи в моето семейство. — Тя сведе очи, понеже нямаше сили да погледне в черните му пламенни очи. — Единственото, което знам, е, че няма начин да продължавам да се срещам с теб и да забравя всичко.

Той я изгледа напрегнато за миг и каза:

— В моята среда се използва друга дума — страх. Не ти е приятно, когато нещо те цапардоса по главата, нали? Лоша работа. Все някак трябва да се справиш.

— Не е толкова лесно.

— Лесно ли? Кой казва, че е лесно? Единственото, което искам, е поне да опиташ. Но щом не желаяш, какво мога да ти кажа? Беше хубаво. Желая ти приятен живот. — Шон се обърна. Ако не бе стегнал толкова раменете си и не бе наклонил гневно глава, вероятно би повярвала, че не го е грижа, както искаше да изглежда. Но нея не можеше да заблуди. Разбра го, преди Шон да подхвърли през рамо: — Знаеш ли, вероятно Хедър е стигнала до правилно решение. Когато отглеждаш деца, трябва да си готов на дълго тегло. Тогава не можеш да се отдръпнеш, когато ти скимне.

Думите му й подействаха като шамар.

— Шон, аз...

Обаче той вече се бе отдалечил. През сълзи видя как се приближи до сестра си, която в момента разговаряше с медицинската сестра. Когато Хедър тежко се изправи на крака, той нежно я подхвана и я поведе, накъдето им посочи сестрата.

„Някой ден ще стане добър баща.“ Когато влезе в асансьора, тази мисъл прозвуча ясно и приятно в главата ѝ като камбанен звън.

Натисна копчето за петия етаж и гневно избърса сълзите от очите си. Нареди си: „Не сега. По-късно можеш да мислиш за Шон. Довечера, когато лежиш в леглото, вместо да броиш овце, ще изброиш всички разумни причини да не го виждаш.“

Горе, в чакалнята, Алекс скочи от стола и я попита:

— Кой беше този?

— Приятел. — Кити хвърли поглед, пълен с благодарност, към Дафни, и се помъчи да не забрави по-късно да ѝ благодари, че не я издаде. В момента не можеше да обяснява надълго и нашироко за Шон. Попита тихо:

— Обадохте ли се на Лийн?

Алекс поклати глава.

— Тя ще се чуди какво правим тук и може да се усъмни. По-добре да я изненадаме. — Присви очи, мислите за любовния живот на Кити явно бяха заличени от това, което им предстоеше. После се обърна рязко и тръгна по коридора към отделението за недоносени деца, където дежуреше Лийн.

Зад най-близкото бюро едра медицинска сестра с прошарена коса едва вдигна очи от листовете, които попълваше.

— Часовете за посещения са между два и осем — информира ги тя механично. — Ако сте от семейството, можете да стоите колкото искате, само че първо измийте ръцете си. — Посочи към умивалника.

Алекс прочисти гърлото си.

— Дошли сме да видим Лийн Чапмън.

Този път жената дори не вдигна очи.

— Лийн ли? Мисля, че е в отделението за бебета в критично състояние. Ще отида да проверя... ако изчакате минутка, докато си свърша работата.

— Аз знам къде е, идвала съм и друг път — съобщи ѝ Алекс делово като служителка от агенция за недвижими имоти, която не приема отказ.

— Ние сме роднини — обади се веднага Дафни. Всъщност не беше точно лъжа. Наистина имаха връзка... една с друга. Въпреки всичко Кити се изненада. Не ѝ бе минавало през ума, че сестра ѝ, която обикновено говореше истината, ще излъже. Дафни наистина се бе променила, помисли си възхитена.

Прошарената сестра спря да пише и ги изгледа внимателно. Дали се чудеше защо търсят Лийн? И така да бе, сигурно стигна до заключението, че като роднини на болно бебе сигурно бяха завързали връзки със сестрата. Във всеки случай тя посочи вратата зад себе си и пак повтори:

— Не забравяйте да си измиете ръцете.

На умивалника от неръждаема стомана трите свалиха гривните и пръстените си и поляха ръцете си с дезинфектант. Бяха дъщери на баща си, знаеха процедурата.

Няколко минути по-късно, докато се придвижваха между кувьози и апарати с монитори, Дафни прошепна:

— Не знам как се справя с това нейно дете вкъщи. На човек и това тук му стига.

— Сигурно си е мислила, че татко ще ѝ помогне — прошепна Алекс с неприязън.

Кити мълчеше. Тя си представи нещата от гледна точка на Лийн — самотна майка с умствено недоразвито дете се мъчеше да свърже двата края и се бе увлякла по мъж, който би могъл да ѝ бъде баща, известен лекар, за нея той олицетворяваше стабилност, каквато напълно отсъстваше в живота ѝ.

Въпреки всичко от тази мисъл ѝ призля. Последва Алекс по един къс коридор, който ги отведе до стъклена врата с надпис: „ОТДЕЛЕНИЕ ЗА КРИТИЧНО БОЛНИ, МОЛЯ ЧУКАЙТЕ ПРЕДИ ВЛИЗАНЕ“. С усилие Кити успя да си наложи приятен израз на лицето.

Алекс не си направи труда да почука. Направо влезе. Помещението бе по-малко от предишното и в него имаше само четири кувьоза, в които лежах бебетата в най-тежко състояние. Явно Лийн бе единствената дежурна сестра. Стоеше пред отворен кувьоз и сръчно сменяше памперса на бебе, едва ли по-голямо от ръката ѝ, опасно с жици и тубички, които влизаха в носа и устата му. Като ги видя да

влизат, тя примигна изненадано и спря заниманието си за миг. После се стегна, усмихна се и направи заядлива забележка:

— Ако сте тръгнали на благотворителна акция, вече дадох лептата си. — Пъхна най-мъничкия памперс под дупенце, едва ли по-голямо от супена лъжица. — Сериозно, какво ви води насам? Тук влизането не е позволено за такива като вас. Да не би да сте идвали при някого от долните етажи?

Забелязвайки буреносния израз на Алекс, Кити бързо отвърна:

— Дойдохме да видим теб. — Каза го с лекота, почти нехайно.

На светлината на флуоресцентните лампи Лийн пребледня странно. Лека бръчка се откри на бледото ѝ чело.

— Радвам се, че сте тук, дами, но както виждате в момента съм доста заета.

Най-после Алекс успя да каже:

— Няма да ти отнемем много време.

— Защо имам чувството, че няма да ме каните на парти? — Лийн се изсмя нервно, изгледа последователно Алекс и Кити, след това и Дафни, която стоеше по-назад, скръстила ръце на гърдите си.

— Искам да те попитам нещо, Лийн — каза тихо Алекс. — Отнася се за загубената ти обица. Помниш ли къде я загуби?

В очите на Лийн се появи искра, която бързо изчезна.

— Дошли сте чак дотук, за да ме питате за една обица?

— Лийн залепи памперса и внимателно настани бебето в кувъза. Отнесе мокрия памперс до железния плот отзад, премери го за количеството урина, после записа нещо в картоната на бебето. — Ако това е представата ви за добро прекарване на вечерта, значи сте съвсем отчаяни — изсмя се. — Всъщност нали каза, че си я намерила?

— Излъгах те. — Гласът на Алекс прозвуча рязко на фона на жуженето на апаратите. — Една обица бе намерена в стая в мотел „Сърфсайд“ в Баранко. Смятам, че е твоя.

Лийн рязко вдигна глава и преди да се осъзнае, облиза устните си.

— Какво ви кара да мислите така?

Дафни пристъпи до Кити.

— Била си там — каза. — С баща ни.

Устните на Лийн се изкривиха в усмивка, която не достигна до очите ѝ.

— Глупости! Не разбирам за какво говорите.

— Остави тая песен, Лийн — изръмжа Алекс.

Лийн ги изгледа продължително, след това изохка тихо и се отпусна на тапицирания люлеещ се стол до вратата, явно оставен за родители, които посещават бебетата. Кити очакваше угризения и сълзи от срам, затова се изуми, когато Лийн вдигна глава, бузите ѝ се бяха зачервили. Очите ѝ блестяха, тя стискаше здраво устни.

Нямаше никакво разкаяние в тона, с който изрече тихо:

— Смятате, че знаете всичко, нали? Във всеки случай грешите. Връзката ни не беше мимолетна. Обичахме се. Щяхме да се оженим, щом... — млъкна и се просълзи. — Престанете да ме гледате като че ли съм някакво чудовище! Той беше добър към мен... не само когато бяхме малки. След като дойдох да работя тук, понякога се хранехме заедно в кафенето. Алекс, ти си спомняш какво бе на края с Чип, нали? Бях като съсипана. Нямам представа какво щях да правя, ако не беше баща ви. Когато Чип ме напусна, веднага след като откри, че съм бременна, той ми стана единствената опора. След като Тайлър се роди и стана ясно, че няма да порасне и няма да бъде нормално дете, всички ми казаха: „Приемай нещата ден за ден“. На мен ми идваше да плача, защото не знаех как ще издържа и следващите пет минути. Нямаше да се справя, ако не беше Върн. Направо щях да умра.

Лийн изгледа Алекс с укор.

— Самата ти не можеш да го докоснеш. Противен ти е. Знаеш ли какво ми е на мен, когато дори най-добрата ми приятелка отстъпва назад само като види сина ми? Баща ви беше единственият човек, който се отнасяше с него като с дете!

Алекс я изгледа със смесица от ужас и отвращение.

— Но за теб не беше пречка, че той беше мой баща? И че е спал с майка ти?

Лийн сви рамене безучастно, сякаш стотици пъти си бе представяла, че така ще се случи и си беше построила разумно обяснение.

— Съжалявам, че се налагаше да те лъжа, Алекс — каза с подобие на искрено разкаяние. — Но това, което се е случило между него и майка ми е било преди много години, още преди да се родя. И съвсем не е било толкова сериозно.

— Обаче баща ти май не е мислил така — отвърна студено Алекс. — Всъщност това е причината за развода на родителите ти, нали?

Устните на Лийн потръпнаха, брадичката ѝ също и тя се помъчи да сдържи сълзите си.

— Опитваш се да ме обидиш и не те обвинявам. Знаем, че трябваше да ти кажа. Канех се, но после... — млъкна, изхълца и притисна гърдите си с ръце, като че я прониза болка. — След като той... после вече нямаше смисъл.

— Кучка такава — изруга я Алекс. — А през цялото време се правеше, че си ми най-близката приятелка. Ти трябва да изгниеш в затвора! — Тръгна към Лийн със здраво стиснат юмрук, явно се готвеше да я удари.

Дафни пристъпи напред и я спря, като сложи ръка на рамото ѝ. На силната светлина лицето ѝ също изглеждаше мъртвешки бледо.

Настана тягостно мълчание, прекъсвано само от звъна на алармата в съседната стая, което бе знак, че някое бебе е престанало да диша. Кити знаеше, че това често се случва, трябваше само някой леко да го потуша по гърдичките. Но точно в този момент в стерилната стая със студено флуоресцентно осветление ѝ се стори, че не може да диша. Всичките ѝ сетива като че ли спряха да функционират, въздухът ѝ се стори тежък, звуците стигаха до съзнанието ѝ като през тясна желязна тръба.

Сякаш някъде отдалеч чу, че Лийн глухо се изсмя.

— В затвора ли? — присмя се. — Искане ми се аз да бях умряла. Предпочитам го, отколкото да си налагам да крия чувствата си, да се правя, че за мен не е бил нищо повече от семеен приятел.

Кити се помъчи да я разбере въпреки отвращението, което изпитваше. Вярно, че това, което Лийн бе извършила, бе непростимо, но не е било от злоба.

— Каквото и да си направила, не е късно да помогнеш на майка ни — започна да я увещава тихо. — Лийн, искаме да знаем какво се случило. Открила е връзката между теб и татко ли? За това ли го е убила?

Лицето на Лийн се сви, изведнъж отново заприлича на тринайсетгодишното слабичко момиченце, приятелката на Алекс, което придружаваше семейството на излети. Тя поклати глава.

— Аз ѝ казах. Обаче странното беше, че тя нито се шокира, нито се изненада. Съвсем спокойно ми каза, че знаела за другите жени, но че той нямал чувства към тях.

— А ти си ѝ казала, че при вас е различно, така ли? — подсказа ѝ Дафни.

Лийн прояви приличието да се засрами.

— Нямахте нужда да ѝ го казвам. Майка ви знаеше. Въпреки всичко не искаше и да ме чуе, когато ѝ съобщих, че Върн иска да се ожени за мен. Разстрои се и извика, че не бива. Че било неморално. Че не бивало да става. Че... — прехапа устната си и поклати глава.

— Какво? — Алекс почти изкрещя. Косата ѝ се беше разрошила и гледаше диво. — Кажй.

Лийн не я погледна. Клатеше се напред-назад на стола, издаващ скърцащи звуци върху линолеума, вперила празен поглед в нещо, което само тя виждаше. Най-накрая със силен неистов смях, от който Кити настръхна, каза:

— Тя твърдеше, че той бил мой баща и че извършваме кръвосмешение, а не прелюбодейство. Някога чували ли сте нещо толкова налудничаво?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс мислеше, че ако има начин да принуди сърцето си да не бие така лудо, ще ѝ стане по-добре. Отдавна бе минало полунощ, тя лежеше в тъмнината, близначките спяха дълбоко в стаите си на долния етаж. Единствените звуци, които се чуваха, бяха тихото тиктакане на часовника ѝ и непрекъснатият лай на златистото ловджийско куче на съседите долу на двора. Часовете, които прекара в къщата, посещението в болницата заедно със сестрите си, после шофирането до вкъщи в мъгла, която сякаш се издигаше от дълбините на собствения ѝ мозък — всичко това би могло да бъде ужасен кошмар, ако изключим факта, че през последните пет часа дори не бе мигнала. Вцепенена, тя се взираше в тавана, на който бели петна блестяха като звезди от далечна галактика, а мисълта ѝ работеше усилено.

„Как Лийн можа да ми причини това?“ Най-близката ѝ приятелка, още от детската градина. Алекс си спомни как, когато бяха тринайсетгодишни, Лийн се бе влюбила в учителя им по рисуване и как плака на рамото ѝ разстроена, когато господин Симс се премести в някой от източните щати, за да преподава там. Бе неотлъчно край Лийн, когато тя едва не умря от менингит, в училище я прикри веднъж, когато я обвиниха, че е преписвала на теста. Колко часове бе слушала оплакванията ѝ от Чип.

Всеки спомен се забиваше като остър нож в сърцето на Алекс. От няколко дни съмнението се загнездваше в съзнанието ѝ, но тогава още не бе сигурна. А тази вечер се увери. Сега огромното предателство на приятелката ѝ се стовари като мощна вълна, която я изравни със земята, и след като отмина, дори нямаше сили да седне.

Никога, никога нямаше да прости на Лийн.

После един вътрешен глас ѝ прошепна: „А на баща си ще простиш ли?“

Нима той също не я бе измамил? Как бе могъл да спи с най-близката ѝ приятелка зад гърба ѝ? Не може да не е знаел как ще я заболи и въпреки всичко го бе направил. Без да се замисли за нейните

чувства, за неразривната връзка, която тя си въобразяваше, че съществува между тях.

Нито за миг не повярва, че баща ѝ е имал намерение да се разведе с майка ѝ заради Лийн. Нито твърдението, че баща ѝ бил баща и на Лийн. Това само доказваше, че майка ѝ наистина бе загубила разсъдъка си.

Но действителността я шибна с камшик: „Той не може да ме е обичал. Как би могъл да ме обича и да постъпи така с мен?“ Тя пазеше ревниво неговите тайни като свои и се втурваше да изпълни всяка негова поръчка, често за сметка на съпруга и на дъщерите си. Точно така, Джим беше прав в това отношение. И за какво в края на краищата?

Представи си как баща ѝ и Лийн се присмиват на сляпата ѝ привързаност към всеки от тях... като че ли беше домашно животинче, което от маломумие не разбираше какво става, и ѝ се подиграват, а също и на майка ѝ заради глупавата ѝ гордост, която я караше да си въобразява, че е единствената, която бе обичал.

Алекс затвори очи, стискаше ги здраво, докато я заболяха, и ги отвори внезапно. Усещаше туптяща болка в главата. Сърцето ѝ биеше учестено и си помисли, че ще получи сърдечен удар. Беше толкова разстроена, че сигурно щяха да я пратят в психиатрия, а на съседното легло да настанят майка ѝ.

Спомни си повтарящ се сън, който сънуваше отдавна, понякога той пак ѝ се привиждаше. Тя стоеше на пуст път по нощница и един огромен камион летеше към нея. Пътят беше тесен и когато отскочи настрани, започна да пада по безкрайно нанадолнище със замрял в гърлото си вик.

Дълбоко в душата си винаги ли бе мислила за баща си така? Че по някакъв начин е бил хванат в капан и е нямало как да се измъкне от него? Кити я бе попитала какъв е този родител, който обременяваше младо момиче с подобни тайни. Сега, след толкова много години, Алекс си изясни всичко.

Тя носеше товара на греховете му.

Джим беше жив свидетел на всичко. Той я обвиняваше, че обожава баща си за сметка на семейството си. Едва сега започна да проумява какво бе искал да ѝ каже. Не само ролята, която бе играла, но и как идеално бе служила на баща си. Поемайки вината му, тя се бе

превърнала не в негова довереница, а в негова съвест. Така че той в крайна сметка щеше да отиде на небето, освободен от греховете си, докато тя...

Живееше в ад тук, на земята.

През цялото време бе убедена, че контролира положението, дори повече от сестрите си, а всъщност бе пропуснала да забележи, че отблъсква съпруга си и се отчуждава от децата си? Дори сега, когато живееше с дъщерите си, тя в много случаи ги държеше настрани — нямаше им доверие, не ги оставяше да я обичат въпреки недостатъците ѝ.

Защо? Може би защото дълбоко в душата си се чувстваше омърсена, сякаш не ги заслужаваше. Нима това не бе истинското завещание на баща ѝ, наследството, което ѝ бе оставил? Греховете му, които бе погълнала, сега я разяждаха отвътре.

Някакъв нисък мрачен тон прозвуча в гърдите на Алекс. Изпъната на леглото, взряна в тъмнината, тя се насили да заплаче. Готова бе да направи всичко, само и само да облекчи тази тъпа болка в главата си. Но нищо не помогна. Сълзите ѝ бяха скрити дълбоко, като камъни, заровени в горчивата почва на онова, което вече знаеше. Имаше само един човек, който би могъл да я успокои — мъжът, който в известна степен я бе засегнал най-дълбоко.

Преди да осъзнае какво прави, Алекс се извърна и се пресегна към телефона върху нощното шкафче. Едва когато набра номера на бившия си съпруг, си даде сметка колко е късно. Веднага след това ѝ хрумна друга мисъл — Джим можеше да не е сам.

Тя едва не затвори, нещо я възпря да го направи, макар че ръката ѝ трепереше, а устата ѝ бе пресъхнала.

Джим отговори на третото позвъняване. Гласът му прозвуча изморено:

— Хъхъ?

— Джим, аз съм. — Поколеба се, после попита: — Сам ли си?

Той замълча, тя си го представи как оправя възглавниците, нарежда ги една върху друга и се обляга на таблата. После чу дълбок смях.

— Защо не минеш направо на въпроса? — попита. — Не смяташ ли поне да се извиниш, че ме будиш от дълбок сън?

— Извинявай. — Алекс усети, че гласът ѝ звучеше нервно и бързо добави: — Нямах представа, че е толкова късно. Обаче продължи да я гложди мисълта, че той не отговори на въпроса ѝ. Остана да чака нащрек.

Тогава Джим промълви с надебелял език:

— Тъкмо сънувах невероятен сън — че съм на плажа на Сейнт Джон, пека се на слънцето, ветрецът ме духа, а наоколо не се вижда жива душа.

— Смятах, че представата ти за идеално прекарване е кана с коктейл „Маргарита“ и красива жена по най-оскъдните възможни бикини — отвърна тя ледено.

— В такъв случай не ме познаваш достатъчно. — Тя чу шумолене на чаршафи. Той се прозина, после заяви сухо:

— Кислородът ти е в повече, а случаят не е спешен. Звъниш ми в един и половина посред нощ, за да ми кажеш какво магаре съм, така ли?

Алекс леко пое дъх и извърна глава на възглавницата.

— Не — отвърна тя. — Съжалявам, ако е прозвучало така.

Той подсвирна леко.

— Две извинения едно след друго. Сигурно е дошъл щастливият ми ден.

Тя стисна очи.

— Ти не си магаре, Джим, аз съм — довери тя кротко. — Може би си разбрал, напоследък около мен е истинска бъркотия.

— След като го спомена, си спомням, че го съобщиха по новините по телевизията — пошегува се той. Или не приемаше думите ѝ сериозно, или не искаше да се задълбочава в нейните проблеми. Кое и да бе от двете, явно сгреша, че му се обади. Алекс тъкмо търсеше подходящ повод, за да прекъсне разговора, когато той каза: — Алекс, след всичко, което стана с родителите ти, кой не би бил объркан?

— Не съм обръщала достатъчно внимание на онова, което бе истински значимо, докато не стана прекалено късно. — Алекс млъкна, очаквайки със замряло сърце Джим да направи следващата стъпка.

— Никой не е съвършен — изрече той предпазливо.

— Стремехът към съвършенство ме въведе в беля. — Тя въздъхна. — В случай че единият ти крак още е на брега, който между

другото си спомням прекрасно от медения ни месец, само че беше Сейнт Томас, искам да ти кажа, че може би вината за развода не е била само твоя.

— Слушам те.

Тогава тя му разказа за Лийн и за баща си. За сестрите си и за разговора в къщата горе на хълма.

— Бил си прав — призна тя горчиво. — Баща ми ме е ценил, но не така, както аз си мислех. Имал е нужда от мен, за да направи всичко по-лесно за себе си. Да го изчисти, като че пере мръсни пари.

Докато му разказваше, Джим мълчеше, после попита:

— Смяташ ли, че майка ти е казала истината — че Лийн е негова дъщеря?

На Алекс ѝ се прииска да го скастри: „Не бъди идиот.“ Но не успя да скрие възмущението си.

— Естествено, че не! Лийн беше на пет години, когато родителите ѝ се разведах. Това би означавало, че Берил и татко са се крили през всичките тези години. Между другото не смяташ ли, че съпругът на Берил би подушил нещо?

— Виж само колко години ѝ трябваша на майка ти — изтъкна Джим.

Въпреки всичко, което знаеше, Алекс изпита пламенно желание да защити баща си.

— Не — отвърна. — Татко може да е бил егоист, но не беше чудовище. Ако Лийн е била негова дъщеря, той никога не би... — тя млькна, прилоша ѝ от мисълта, която трябваше да довърши.

— А ако не е знаел?

— Не е възможно. Берил сигурно би му казала. Жените не крият подобни неща.

— Защо не? Ти например криеше доста.

Алекс притисна палец към пулсиращото си слепоочие.

— Слушай, съзнавам, че аз повдигнах въпроса, но имаш ли нещо против, ако прекъснем темата? И без това ми дойде много.

Тя се заслуша в дишането му, което я успокояваше.

Когато той попита тихо:

— Искаш ли да дойда? — въпросът му прозвуча напълно естествено.

Сърцето ѝ се разтуптя силно.

Тъкмо това желаше тя, безумно го желаше, но въпреки всичко се поколеба. Ако кажеше да, какво щеше да означава? Че желае да започнат отново? А ако Джим я попита само от съжаление? Най-малко би желала някой да я люби по милост.

Когато най-после успя да изрече нещо, все едно че говореше друг човек, който се блъскаше в тъмното:

— Ще отключи задната врата.

Алекс усети мигновено как напрежението я напуска и щом затвори слушалката, усети непоносима умора. Изведнъж почувства, че очите ѝ, които не можеше да затвори цяла вечер, едва стояха отворени. Щеше да си почине минутка, не повече, защото имаше да свърши някои неща, преди да дойде Джим. Да смени бархетната си нощница с някоя по-сексапилна, да измие зъбите си, да отключи вратата.

Алекс спеше, сънуваше някакъв бряг, който бе по-студен и не толкова красив като Сейнт Томас, където двамата с баща ѝ се разхождаха почти всяка вечер, когато смътно усети, че някой се пъха в леглото до нея. Присъствието му ѝ беше познато, подуши мириса му и неволно протегна ръка.

— Алекс. — Усети топъл дъх до бузата си.

Все още в просъница, тя изохка тихо и плъзна ръка към него. Джим лежеше гол до нея, топлото му тяло ѝ се стори като сън, от който не искаше да се събужда. Някъде много дълбоко в себе си Алекс усети отдавна забравено желание.

Тя го остави да изплува на повърхността, наслаждаваше му се като нов прекрасен вкус, когато Джим леко прокара език по устните ѝ, преди да ги раздалечи. Той я целуна и сякаш двете години раздяла се стопиха, сякаш целият този болезнен период бе кошмарен сън, а само това бе истината. С все още затворени очи тя се придвижи към него, обичаше допира на дългите му крака и тяло, на стегнатите му мускули и дългите пищяли, изпитваше приятното усещане, че телата им си пасваха идеално. С крака си почувства как той се възбужда и слабо изохка в тъмното, когато тя пъкна ръка под завивките, за да го погали.

Алекс не желаше да мисли за жените, с които бе спал след развода им, но образите им се промъкнаха в съзнанието ѝ, разсъниха я и колкото и да бе извратено, я възбудиха още повече. Топлината, която се разливаше по тялото ѝ, се събра в цялостно горещо желание.

Тя свали нощницата си и легна по гръб, за да даде свобода на движенията му. Почувства как се разтваря все повече при всяко движение на ръцете му и си помисли: „Как съм могла да се откажа от това?“ Изведнъж самотните ѝ нощи, когато лежеше будна и се увещаваше, че ѝ бе по-добре без него, ѝ се сториха много далечни.

— Не си забравил — прошепна тя.

— Брегът може би, но не и жената. — Зъбите му проблеснаха в тъмнината, после той се смъкна надолу, отхвърли завивките и езикът му се намери там, където допреди малко бе ръката му.

Тя разтвори крака, гръбът ѝ се изви като дъга, всяко ново усещане бе по-силно от предишното. „Там... да... той ме познава толкова добре.“ Тя се разтресе цялата и дъхът ѝ спря. Вълни от наслада се разлиха по тялото ѝ, от прекрасното освобождаване главата ѝ се замая...

Беше свободна да прави всичко, което идваше естествено.

Нямаше какъде да бързат, каза си. Ако го желяеха, нощта бе пред тях. Тя се извъртя с желанието да достави удоволствие на Джим, както бе сторил с нея, но той нямаше търпение и я качи върху себе си.

След малко, докато гледаше лицето му със съсредоточен израз, с див блясък в очите, желанието ѝ, което бе удовлетворено, изникна отново — по-силно и настойчиво, и тя свърши още веднъж... Джим направи същото с насечени, твърди движения.

Топла течност потече по вътрешната страна на бедрото ѝ, когато се отпусна по гръб на леглото задъхана, безтегловна.

В тъмнината чу как бившият ѝ съпруг дишаше тежко. След около минута той се обърна с лице към нея и сложи нежно ръка на бузата ѝ.

— Искам да ти призная нещо — прошепна. — Всъщност две неща. Първото е, че през последната година и половина го исках.

Тя му се усмихна.

— А второто?

— Това. — Пресегна се и вдигна нещо от нощното шкафче. То проблесна в ръката му. — Имам ключ от вратата. Лори ми го даде за всеки случай.

— В случай на какво?

— Ами не знам. На пожар. На наводнение или... — тя усети наболата му брада до рамото си, — в случай че някоя вечер в момент на слабост ме повикаш.

Смътно си спомни, че му бе обещала да отключи вратата, но тъкмо тогава заспа.

— Предполага се, че трябва да се разсърдя — каза тя и се засмя задъхано. — Но всъщност е добре, иначе какво щеше да правиш?

— Най-вероятно щях да изкъртя вратата. — Той се засмя. — Нали знаеш какви сме ние, пещерняците — преодоляваме всичко.

Тя вдигна вежди въпросително.

— Забелязала съм.

— Някакви оплаквания?

— Едно.

— Така ли? — Той се наведе и започна да я целува по врата.

— Веднъж определено не е достатъчно.

— И аз така мисля.

— Нали не бързаш да хванеш самолет? — пошегува се тя.

— Не бих желал да съм другаде, освен тук.

Начинът, по който я целуна, попречи на всякакви коментари, но пък и те биха били безсмислени.

Часове по-късно, докато пиеха чай в кухнята тя, си помисли: „Колко е хубаво — все едно, че е у дома си.“ Сякаш бе живял там заедно с тях. Испита странното усещане, че ако станеше да провери, щеше да намери дрехите му в гардероба, четката му за зъби, сложена до нейната в шкафчето в банята. Как бе живяла в тази къща близо година, без да забележи, че фотьойлът във всекидневната беше съвсем същият като любимия му стол вкъщи, преди да се разделят?

— Помниш ли какво беше след като се родиха момичетата? — напомни ѝ Джим. — Само по това време на деня или по-точно на нощта оставахме сами. — Беше се облякъл, в случай че някое от момичетата станеше и ги видеше, но тя забеляза, че не бе напъхал ризата в панталона си отзад и че коланът му бе разкопчан. Под масата той докосна с голите си крака нейните.

Тя се усмихна и духна чая си.

— Бояхме се, че ако не шепнем, ще се събудят и отново ще се разреват.

— Погледни ни сега — пак шепнем. Някои неща не се променят. — Той се засмя тихо.

Тя замислено разлюля пакетчето с чай, смътно обезпокоена при мисълта, че момичетата биха могли да ги заварят. Не искаше да

подхранва напразно надеждите им. После се осмели да попита:

— Въпросът е отгук нататък накъде?

Джим се замисли за миг, после изрече бавно:

— Не знам... но би било интересно да открием.

Тя кимна и преглътна бучката, която се бе събрала на гърлото ѝ.

— Сигурно — съгласи се. — Стига в момента да нямаш приятелка.

Тъй като Джим не отговори веднага, тя леко се разтрепери от страх какъв щеше да бъде отговорът му. После той поклати глава развеселено, пресегна се през масата, погали я по бузата и я укори:

— Като начало би могла да ми имаш малко повече доверие.

Алекс усети как напрежението я напусна и се усмихна.

— Добре. Ще трябва да се науча и аз да вярвам в себе си. — Добави на пресекулки: — Джим, има някои неща, които не съм ти казала. Трябва да ги знаеш преди... е, преди да продължим.

Когато се замисли за паричните си проблеми, отново усети как напрежението я стяга. Но това не беше всичко. Имаше да оправя някои неща и в семейството си. Дали Джим бе готов за тежката задача, която им предстоеше? А тя?

Той се облегна на лакти, остриите черти на лицето му омекнаха и я попита направо:

— Какво ще правиш утре? Следобед съм свободен. Ако искаш да отидем до фара. Май там ще е най-добре, свежият въздух ще издуха наслоенията.

Алекс се подвоуми. На другия ден щеше да показва къща на отделни нива, която агенцията им предлагаше вече цяла година, но собственикът не се съгласяваше да свали цената. Не познаваше потенциалните купувачи, знаеше само, че са възрастна двойка и едва ли биха проявили сериозен интерес.

— Какво да кажа на момичетата? — настръхна тя.

— Че имаш среща с висок, тъмнокос и хубав мъж. — Ухили ѝ се, после отново стана сериозен и я изгледа внимателно. — Е, на това описание отговарят много мъже. — Замълча. — Ти имаш ли връзка с някого?

Алекс едва не се изсмя на глас — не че не бе имала възможност, но напоследък животът ѝ така се бе объркал, че всеки опит за

сближаване с човек, когото почти не познаваше, би ѝ донесъл още грижи.

— Щеше да си го заслужаваш, ако имах — пошегува се и стисна устни, за да не се разсмее. После се замисли, набързо прехвърли всичко, което се бе случило предишния ден. Предстоеше ѝ да уреди нещо. — Може ли да го направим вдругиден? Трябва да се видя с някого.

— Познавам ли го? Не че е моя работа. — Леката бръчка, която се бе образувала на челото му, винаги го издаваше, макар и да се стараше да крие вълнението си.

Джим ревнуваше.

Сега Алекс се усмихна. Каза му истината, която за нея в известна степен беше много по-тревожна от някакви си отношения с любовник.

— Мама — отвърна тя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джони крачеше в кабинета на шефа си — малко по-голям от неговия и във всеки случай по-подреден, но със същия скучен изглед от прозорците — тревист склон, осяян тук-там с туфи от секвой и ниски иглолистни растения. Течеше втората седмица на юни и вече цветовете на дивите череша, които растяха от двете страни на пътеката, бяха окапали, някои от тях се бяха посипали върху тревата и приличаха на конфети, останали след отдавна отминало тържество.

— Смяташ, че ще избяга ли? — повтори той. — Шегуваш ли се? Практически тя ни поднася присъдата на сребърен поднос. — На Джони му се наложи да се сдържа, за да не кресне. — Става дума за три-четири седмици. Тъкмо колкото да сложи нещата си в ред, да прекара известно време със семейството си. Няма къде да отиде, повярвай ми. — Престана да крачи и се обърна. — Кендъл би й разрешил, ако ние нямаме възражения. Моето мнение е да дадем съгласието си. Ще направиш добро впечатление на всички чувствителни хора. А възрастната жена ще се порадва на няколко седмици свобода, докато влезе в затвора до края на живота си.

Брус Чо, седнал зад бюрото си, го изгледа с характерното си каменно изражение.

— Мислиш, че понеже е възрастна няма да избяга, докато е пусната под гаранция ли? Повечето хора биха се изсмели и на възможността шейсет и шест годишна жена да убие съпруга си. — Басовият му глас — такъв, на който деца и кучета се подчиняваха на минутата, продължи да боботи. — Но заради спора нека приемем, че няма да избяга. Изниква още един въпрос. Ти го повдигна, но аз мога да ти кажа, че в съда, пред общественото мнение, подобна стъпка много лесно би могла да даде обратен резултат. Какво ще покажем на всички? Че областният прокурор е готов на отстъпки, ако си навършил известна възраст или си от определена раса, или изповядваш дадена религия, така ли?

Чо — двуметров гигант, син на самоанец и филипинка, се бе сблъскавал с всякакви предразсъдъци, които едно малко градче можеше да му предложи по трънливия път към поста областен прокурор, освен това по характер си беше заядлив. Джони знаеше, че за да го убеди да даде съгласието си, трябваше да действа изключително предпазливо.

— Няколко седмици — би ги дал и на болно куче — възрази му Джони.

— Не, не и ако е бясно. — Чо присви очи — лъскави процепи, обградени с бръчки, зад които проблясваха тъмните му зеници. — Едно е сигурно — тази жена озадачава всички — каза. — Според мен трябва да си остане, където, е, и да я държим под око. Може да има скрити пари, толкова, че да си живее като царица в Рио де Жанейро.

Джони се изсмя тъжно.

— Може би, но като съдя по вида ѝ, едва ли би могла да пресече и улицата сама.

— Същото казваха и за оня умник Вини Джиганте. Осем психолози при това.

— Не се съмнявам, че на всички е било платено от данъкоплатците — отбеляза сухо Джони.

Чо го изгледа замислено, кимна сякаш в отговор на въпрос, който си бе задал наум, после подпря брадичката си с месестите си ръце. Същият този човек, помисли си Джони, можеше да наложи присъда със сила — както направи с онзи фермер, отглеждащ домати нагоре по течението на реката, когото осъди по три обвинения в убийство затова, че бе държал преселници — негови наемни работници, в заключена барака под палещите лъчи на слънцето. Двама от тях бяха умрели. Не бил имал намерение да им причинява нещо лошо, беше възразил Джо Кънингъм, а само да им даде урок. Но в края на краищата самият Кънингъм получи урок — четирийсет години лишаване от свобода.

— Ако не те познавах добре, Джон, бих казал, че имаш личен интерес в цялата тази работа — прогърмя гласът на областния прокурор в тишината.

На Джони му се стори, че в стаята изведнъж стана задушно. Погледът му се плъзна по картотечния шкаф, върху който бе поставена снимка на Чо по време на славните му дни като краен защитник на „Нотр Дам“. Бяха го обявили за професионален състезател, но травма в коляното го отпрати към юридическия факултет. Онова, което не се бе

променило обаче, бе вълнението от играта, което ясно си личеше на снимката. За Чо най-важно бе да победи.

Джони опита различен, макар и не противопоставящ се подход. Виждаше сивата зона между закона и морала и се замисли към коя страна точно спадаха неговите аргументи. Дали като действаше от любов, това го правеше по-добър от друг, движен главно от амбиция? Дали и двамата в случая бяха напълно честни? Чо не желаше да има никакви пречки по пътя към преизбирането му за областен прокурор. За Джони целта бе много по-проста, но в същото време и много по-трудно достижима — Дафни. Желаше я. Обръщайки се към него за помощ, тя, без да иска му даде онази възможност, която търсеше.

Но първо трябваше да се справи с Чо.

Джони придърпа стол и седна, наведе се напред, за да погледне Чо право в очите, както той го бе учил да прави със съдебните заседатели.

— Да се върнем назад, Брус. Онази вечер преди изборите, помниш ли, онази нощ, която прекарахме в „Манис“? Тогава ми каза, че ако не спечелиш, ще се примириш и ще станеш треньор на бедни деца.

Каменното лице на Чо придоби леко развеселено изражение.

— Прекалено много „Маргарити“ на празен стомах. — После усмивката му се стопи и той изръмжа тихо: — Всъщност наистина си го мислех.

— Може би си бил доста пиян и не помниш, но тогава ти говорих за една жена — продължи Джони. — В която бях влюбен навремето и че не съм я забравил. — Усети как се разгорещява. — Онова, което не ти казах, защото тогава нямаше никакво значение, беше името ѝ. — Замълча, после изрече: — Брус, тя е Дафни Сийгрейв.

Чо леко подскочи от изненада, но верен на себе си, и окото му не мигна.

— Искаш да ми кажеш, че в случая имаме конфликт на интереси ли?

Джони си пое дъх.

— Не те будалкам — каза му направо. — Обичам работата си и според мен знаеш, че можеш да разчиташ на моята честност. Просто исках първо от мен да чуеш, че имам личен интерес в цялата работа.

Що се отнася до този случай, имаш думата ми, че не съм казал нищо, което излиза извън границите на позволеното.

Чо се намръщи, явно не му стана приятно как Джони извъртя и без това деликатната ситуация.

— Няма значение какво мисля аз. Хората в малкия град обичат да говорят. Много рискуваш за старата си любов.

Джони си спомни единствения случай, когато бяха обрели дома му, стана няколко години, след като се ожени за Сара. Сети се как се взираше в празните места на телевизора и стерео уредбата — правоъгълници, оградени от сива прах. Тогава си помисли колко потискащо бе. Не само затова, че вещите ги нямаше, а че някой нещастен кучи син бе рискувал да го заловят и много възможно да го убият. И то заради няколко скапани уреда, чиято цена едва ли би надминала сто долара на черния пазар.

Но сега беше различно. Вярно, че рискът беше голям, но онова, което желаше да спечели, бе безценно. Трябваше ли да излъже Чо?

Джони реши да каже най-простата истина.

— Не спя с нея, ако това имаш предвид.

Той нарочно избегна миналото време. Фактът, че шефът му не знаеше за онази вечер на брега, нямаше да му навреди. Докато траеше процесът, такава вечер нямаше да се повтори. Дафни си имаше собствени причини, които той не разбираше напълно, но сега осъзна, че дори само заради майка си, тя имаше право да се държи настрана. Поне за момента.

А след като процесът приключеше? Нито съпругът ѝ, нито Чо, нито всички защитници на „Нотр Дам“, събрани заедно, не биха могли да го удържат далеч от нея.

— Ще ти го кажа по друг начин. — Сега гласът на Чо прозвуча сякаш че го мърмеше. — Нали по въпроса за пускането под гаранция нямаш задни мисли?

Джони усети малка бучка там, където свършваха добре оформените рационални мисли и започваше неравният път на инстинктите. Като млад заради Дафни бе готов да се бие с голи ръце с дракони. Сега трябваше да разчита само на ума си. Но всичко се свеждаше до едно и също, нали? Въпреки хилядолетната цивилизация по природа човек е готов да се бори, дори да убива заради онова, което желае. В този смисъл той не се различаваше от Чо.

— Казах ти всичко, което трябва да знаеш — каза Джони. Думите му бяха достатъчно близо до истината, макар да знаеше как звучат — като че криеше нещо.

Сянка премина по безизразното лице на Чо както буреносни облаци минават над пуста долина.

— Не става въпрос само за това кое е законно или дори етично, Джон. Ако медиите се доберат до историята ти, ще стане доста неприятно.

Едно мускулче потрепна на бузата на Джони.

— Няма да успеят.

— По дяволите, как можеш да обещаеш подобно нещо?

— Имаш думата ми — ето така. Ако случайно някой поиска да се разрови из миналото, може да открие какво двама осемнайсетгодишни младежи са се готвели да направят през седемдесет и седма година. Може и да се получи интересна история, но няма да е актуална.

Спомни си как я целуна на кея, така, на открито. Постъпката му беше глупава, макар изобщо да не съжаляваше.

Чо не отговори нищо и Джони продължи да чака в напрегнато мълчание. Знаеше, че шефът му го изпитва.

Надяваше се да изстиска нещо повече от своя заместник. Най-добрата стратегия на Чо при кръстосания разпит на свидетелите, бе да ги гледа с изпитателния си поглед. Макар и да не бе женен — обитателите на съдебната палата обичаха да се шегуват, че кабинетът му беше и съпруга, и любовница, — неговият шеф беше достатъчно схватлив, за да разбере, че човек със слабо място по отношение на стара връзка представлява много по-малка заплаха, отколкото някой, чието сърце би могло да го тласне натам, където съвестта му не би и посмяла да пристъпи.

След, както му се стори цяла вечност, Чо се облегна на стола и се изкашля в шепата си — веднъж и гръмко като пушечен огън. Когато отново погледна Джони, очите му блестяха студено.

— Призна, че някога си бил влюбен в нея. Не ми каза какво е отношението ти сега.

Джони премери много внимателно думите си.

— Не се тревожи. Тя е омъжена.

Нямаше нужда Чо да знае какво изпитва към Дафни, или пък че съпругът ѝ, който не дойде през всичките седмици, сега, като усети

промяната на вятъра, пристигна незабавно. Джони го знаеше със сигурност, защото предишния ден го зърна да излиза от магазин „Джаспър“, Дафни вървеше зад него — едър мъж, който имаше вид на изключително доволен от себе си и идеално съвпаднаше с представата, която си бе изградил за него.

Сега, докато седеше в кабинета на шефа си, на Джони му се прииска да изтъкне една по една всички причини, поради които Дафни би трябвало да се разведе с този пуяк, но за щастие Чо не поиска повече информация по този въпрос. Погледна часовника си и изруга:

— По дяволите, трябва да бъда в съда след по-малко от десет минути. Отново ще се занимаваме със случая „Мънсън“ — ще повярваш ли, че този задник е накарал адвокатата си да подаде молба за ново разглеждане на делото? — Докато се изправяше тежко на крака, чу се как пружините на стола му шумно се освободиха. Като че бе забравил за подадената от Каткарт молба. Джони се готвеше да пусне в ход последния си коз, когато Чо внезапно се наведе напред и засенчи слънцето, което грееше през прозореца зад гърба му. Опря се с ръце в средата на бюрото и изрече натъртено: — Един съвет от мен, Джон. Не ме интересува кого чукаш. Но ако се провалим или нещо се случи, докато Лидия Сийгрейв е освободена под гаранция, и не се яви на делото, най-малкото, което те очаква, е уволнение. Ясно ли е?

Джони изправи високо глава и усети как мускулите на врата му се стегнаха от напрежение. Но не мигна, нито отклони очи. Погледна шефа си право в лицето и отвърна:

— Напълно.

На следващата сутрин в притихналата съдебна зала Дафни наблюдаваше със страх как водеха майка ѝ към скамейката. Залата, препълнена в деня на задържането ѝ, в тази слънчева юнска сряда сутрин, почти два месеца по-късно, бе полупразна, но тя едва ли го забеляза. Дори процедурата, слава Богу, кратка, мина набързо. Освен изказването на Джони, който наблегна, че обвинението оттегля възражението си относно молбата за пускане под гаранция, тя не чу нито дума повече. Но сега погледът ѝ бе вперен в лицето на съдията, който ѝ заприлича на едър английски булдог.

— След като обвинението няма възражения, склонен съм да удовлетвори молбата. Обвиняемата се пуска под гаранция от петстотин хиляди долара — заяви Кендъл и, удари решително с чукчето си.

Дафни се олюля, сякаш някой я зашлеви. До този момент не бе осъзнала колко бе напрегната. Мина известно време, преди да успее да раздели сплетените си ръце, да се пресегне и да стисне ръката на Кити. Тя знаеше, че изпитанието съвсем не бе свършило, но въпреки всичко извоюваха малка победа.

От лявата ѝ страна Роджър се размърда и шумно прочисти гърлото си. Дали мислеше за парите, които трябваше да платят? Доколкото го познаваше — доста вероятно. От раздражение Дафни за миг забрави радостта, която напираше в душата ѝ. Знаеше, че баща ѝ бе инвестирал в някои фондове, но ако по някаква причина не можеха да сложат ръка върху активите, тя като нищо щеше да плати гаранцията от собствения си джоб.

Когато Роджър я погледна обаче, тя изпита угризения, видяла израза на истинско облекчение на лицето му. Задържа погледа си върху него, за да не се обърне към Джони, който тъкмо минаваше по пътеката.

Нямаше представа как го бе постигнал, но Джони наистина го направи. Нямаше друго обяснение за тази внезапна промяна от страна на обвинението. И не само това. Но нали дълбоко в сърцето си бе сигурна, че той нямаше да я разочарова?

Докато крачеше след Роджър и Кити към остъкления коридор, който гледаше към градината долу, тя видя Джони да разговаря с шефа си. Сърцето ѝ се разтуптя. Неговото присъствие ѝ действаше много по-силно, отколкото това на съпруга ѝ, седнал до нея. Не можеше да се отърси от усещането, че именно Джони бе пусал майка ѝ на свобода.

Най-тежко ѝ беше, че не можеше да му каже колко много означаваше това за нея. Предполагаше, че усилията, които бе положил, са били невероятни, съдейки по каменното плоско лице на Чо. Тя трябваше да се държи настрана, макар това да я убиваше. Пък и трябваше да даде на Роджър исканата от него възможност дори тя да означаваше да пожертва любовта си към Джони.

Дафни тръгна към сестра си, която стоеше в дъното на коридора и разговаряше с русата помощничка на Каткарт. Едва бе направила няколко крачки, когато една ръка я стисна здраво за лакътя.

— Може ли за момент? — Тя усети топлия дъх на Джони до ухото си.

Обърна се бавно към него, сърцето ѝ се разтуптя още по-бързо. Първото, което забеляза, беше червената раничка на челюстта му, където се бе порязал при бръсненето. Не бе я забелязала в съдебната зала, защото той седеше далеч от нея. Сега, макар че ги разделяше прилично разстояние, стори ѝ се, че той бе твърде близо и погледът му я изгаряше.

— Джони, смятам, че сега не е... — понечи да възрази.

— Няма да ти отнема много време. — Той я поведе надолу по коридора, после завиха в друг, по-къс, от който се влизаше в малко преддверие, където бяха подредени столове и пейки около голям фикус и саксии с папрат.

Осъзнавайки как би могла да бъде възприета неохотата ѝ, побърза да се извини.

— Съжалявам, ако ти се е сторило, че искам да те отпратя. Ти си направил и невъзможното, за да я пуснат, нали? Не ми отговаряй. Ясно ми е, Джони. Безкрайно съм ти благодарна. Наистина.

— Не се чувствай задължена — каза той.

— О, Джони... — Тя сведе глава, за да не види той сълзите в очите ѝ. — Не мога да ти опиша колко много означава това за мен.

Той набързо смени темата с въпроса:

— Този мъж, с когото те видях, съпругът ти ли е?

Тя кимна.

— Роджър долетя неочаквано онзи ден. Искал... да ме изненада. — Принудената усмивка приличаше на гримаса.

Джони я изгледа студено за миг.

— Когато ти казах, че не ми дължиш нищо, исках да кажа, че на мен не дължиш. Това не означава, че не го дължиш на себе си. — Изразът му омекна. — Нали ще помислиш по този въпрос? Това е единственото, за което те моля.

— В момента нещата са доста сложни.

— Знам. Мога да чакам.

— Джони, аз имам деца.

— Обичам деца. Не забравяй, че аз също имам син.

— Ти си разведен, аз не съм.

— Знам. — Погледът му мина покрай нея като че ли почти очакваше да види как Роджър влиза през вратата... и може би дори се надяваше да се получи сблъсък, който би ускорил нещата. Стори й се, че забеляза някаква сурова искрица в премрежените му очи. После той изрече меко: — Ще бъда честен с теб, Дафни. От всичко, което съм чул досега, представях си мъжа ти като тип, на когото с удоволствие бих ударил един. Но като го видях, признавам, че ме изненада.

Тя мълчеше с разтуптяно сърце.

— Той те обича.

Думите му я изненадаха.

— Откъде знаеш?

— Работата ми е да преценявам съдебните заседатели, в това отношение съм добър. — Той се усмихна, но очите му останаха сериозни. — Забелязах как те гледа. Старае се, дори прекалено, да не го показва.

Дафни се развълнува и се смуги. Нямаше нужда Джони да й го казва. Нима не го знаеше сама? Нали затова продължаваше да живее с него. Иначе защо ще му дава още една възможност? Може и да не го показваше, но вярно, обичаше я. В края на краищата сигурно точно това я обричаше.

— Джони, защо го казваш? — попита тя тихо и тъжно. Той вдигна ръка и за миг, за неин ужас, й се стори, че се кани да я докосне. Но той отпусна ръка.

— Любовта към някого не е като билет за пътуване. Тя е само цената, която се плаща за пропуски — каза й. — Каквото и да решиш, Дафни, не го прави нито за съпруга си, нито за децата си. Или за мен. Всеки от нас ще се оправи. Направи го за себе си.

Дафни преглътна сълзите си и едва видимо се усмихна.

— За човек, който е получавал двойки по английски, ти наистина доста си напреднал.

Той също й се усмихна с тази негова крива усмивка, в която се бе влюбила преди много години.

— Човек няма нужда да бъде гений. Достатъчно удари си получила и вече знаеш.

Дафни погледна покрай него — видя Роджър, той не вървеше със самодоволната си походка, а бавно, като че премисляше всяка своя крачка... като човек, който знае накъде е тръгнал, само че не е съвсем

сигурен какво ще намери, когато стигне там. Тя усети как гърлото ѝ се стяга и осъзна, че за пръв път от осемнайсет години, откакто бяха женени, на нея се падаше да вземе решение. Но това не ѝ носеше удовлетворение, както си бе мислила някога. Вместо това почти съжали съпруга си. Отношенията им щяха да се подобрят, след като минеше процесът и те се върнеха в Ню Йорк, но им оставаше да извървят още дълъг път, а Джони не улесняваше нещата.

Като наблюдаваше от разстояние как Роджър крачеше към тях, тя забеляза, че той изгледа въпросително нея и Джони и се успокои, когато Джони протегна ръка и стисна нейната делово. Искаше ѝ се да не се изчервява от прилива на спомени при топлия му допир.

— Довиждане, Джони. Благодаря ти за всичко.

— Няма защо. — Секунда преди Роджър да ги наближи съвсем и да се наложи тя да ги представи един на друг, Джони стисна ръката ѝ за последен път и си тръгна.

Докато стоеше там, мъчейки се да си наложи достатъчно безразличен вид, който би издържал на критичния поглед на съпруга ѝ, Дафни си помисли, че това бе най-трудната задача. По-трудна от посещенията при майка ѝ в затвора, а също и когато научи ужасната истина за баща си. По-трудна от последния път, когато се разделиха с Джони.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В края на краищата нищо не стана така, както бе планирано. Лидия бе облечена с копринена рокля на цветя, Кити напосоки я бе грабнала от гардероба ѝ, която, освен че се оказа неподходяща за случая, вече ѝ бе станала твърде широка. Тя извърна очи от прозореца, през който гледаше, изпълнена с нетърпение да види дали бегониите на верандата ѝ се бяха съживили след рязкото застудяване през зимата.

Когато Роджър взе завоя към Сан Педро авеню с взетата под наем кола „Крайслер Ле Барон“, той натегна толкова силно волана, че гумите изскърцаха и оставиха следа с форма на запетая на паважа пред магазина. Той рязко намали скоростта и така минаха покрай съседния фризьорски салон. С преувеличено спокоен тон, от който Кити настръхна, Роджър каза на тъща си, че вече било обмислено и решено засега да отиде при Кити.

Кити, седнала до майка си, се въздържа от отговор. „Ако мама види смисъл в това — помисли си, — ще промени решението си.“ Къщата на хълма би ѝ напомняла за много неща. А и в никакъв случай не би могла да отиде при Алекс.

Помисли си за малко напрегнатия телефонен разговор предишния ден с по-малката си сестра. Алекс я разпита за майка им и изглеждаше необикновено загрижена, като че ли изпитваше угризения на съвестта. Но когато Кити ѝ предложи да дойде в съдебната зала, Алекс веднага отказа.

— Предпочитам да изчакам, докато се видим насаме — каза тя нервно, но искрено. — Трябва да ѝ кажа някои неща, а не мога да го направя пред хора.

Кити не се съмняваше, че по-малката ѝ сестра имаше какво да сподели с нея, само се надяваше, че майка им би имала достатъчно сили, за да я изслуша.

Тя изгледа загрижено Лидия, която ѝ се усмихна в отговор, сякаш искаше да ѝ каже: „За какво е целият този шум?“

— Оценявам поканата, мили, но наистина трябва да се прибера вкъщи — настоя тя учтиво. — Мина много време, има много работа да се свърши там преди... — гласът ѝ затрепери за миг — преди процеса.

— Изключено. — Дафни се извърна намръщено от предната седалка. — Не можеш да стоиш сама в тази голяма къща. Там е... — тя се помъчи да промени думата, но все пак я изрече: — ужасно.

— За теб може би. — Лидия се наведе напред и я потупа утешително по рамото. — Там аз съм си у дома.

Слава Богу, че се отърваха от килима, помисли си Кити. Двете с Дафни отидоха предишната вечер, успяха да го навият и да го натъпчат в колата, а после го отнесоха до градското сметище. Въпреки всичко Кити изпитваше страх като съучастник в убийство, изхвърлящ тялото под прикритието на нощта.

— Няма ли да ти е по-приятно при мен? — помъчи се да я убеди. — Освен това няма да си сама. Там са Кайл и Джени.

Лицето на майка ѝ светна и тя попита загрижено:

— Кой е при тях сега? — Кити се умили от въпроса ѝ и си каза, че тя все пак си е същата — така едно време трепереше над нея и сестрите ѝ.

— Уила предложи, да остане при тях — отвърна ѝ. — Тя много умее да се занимава с деца, нали има две. — Говореше весело, но в този миг без никаква причина се сети каква загуба претърпя.

По замисления израз, който премина по лицето на майка им, ѝ се стори, че ще отстъпи. После с въздишка тя решително скръсти ръце в скута си.

— Ще ги видя след няколко дни. След ден-два ще поканя всички ви на вечеря... след като се настаня.

Дафни, която можеше да бъде също толкова упорита, опита друга тактика.

— Искаш ли дойда при теб? Ще си правим компания.

Лидия поклати глава със съжаление.

— С голямо удоволствие, мила, но друг път. — Кити забеляза, че все още е напрегната. — Точно сега искам да остана сама.

Дафни възрази, че и тя би си починала в къщата. Нямахше нужда да добавя, че се тревожи и за здравето ѝ — дори Лидия не можеше да отрече колко крехка бе станала.

Обаче майка им държеше на своето. Изобщо не можеха да я разубедят. На Кити ѝ се стори, че се намират в спасителна лодка, майка им върти руля и ги превежда през бурното море, погълнало кораба, носещ скъпоценния семеен товар от спомени.

Придържайки се към намисленото, тя ги преведе по пътя нагоре по хълма до нос Аква Фрия, където Кити и Дафни я хванаха за двете ѝ ръце, а Роджър поведе процесията. Придружиха майка си нагоре по стъпалата към къщата, в която бе влязла преди четирийсет години като млада булка... и бе излязла с белезници на ръцете.

Кити не си даваше сметка, че трепери, докато токът на едната ѝ обувка, не попадна между две дъски на верандата и тя за малко не падна. Задържа се, олюлявайки се, а сърцето ѝ се разтуптя сякаш за малко не падна от скалата от другата страна на пътя, където нос Аква Фрия се спускаше право към океана.

В същото време остана доволна, когато забеляза, че бетонните във висящите кошници, спускащи се от стрехите, показваха признаци на живот. Месести лилаво-зелени листа, изсъхнали по краищата, излизаха от потъмнелите стъбла. Тя видя как майка ѝ се пресегна и докосна с пръсти едно листо и ѝ стана по-леко на душата. „Може би все още има надежда — помисли си. — За мама, както и за всички нас.“

На Лидия като че също мина през ума нещо подобно. Спря до отворената врата и се обърна към тях — слабичка белокоса жена, облечена с широка рокля, състарена с десет години, която сякаш че се бе смалила под тежестта на скръбта. Но обляна от небесната светлина, преминаваща през цветните стъкла, на които гостите им толкова се възхищаваха, очите ѝ блеснаха с нова сила.

— Мили мои, не ме смятайте за неблагодарна — каза. — Дълбоко съм трогната от всичко, което направихте за мен.

— Но... — Дафни понечи да каже нещо. Облечена с тъмносин ленен костюм, тя изглеждаше бледа и изпитана. Синьо-зелените ѝ очи бяха огромни и лъчезарни, докато оглеждаха изпитателно лицето на майка им.

Държейки се здраво с една ръка за дръжката на вратата, Лидия сложи другата върху рамото на Дафни.

— Моля те, не се тревожи. Ще бъда добре, обещавам. Целуна всички един по един по бузата, после тихо, но решително затвори

вратата.

През трите дни, които минаха оттогава, Кити бе заета с чайната и се стараеше да не мисли какво би могло да се случи в къщата. Да, съгласна бе с Дафни, че е възможно майка им да падне по стълбата и да си счупи нещо. Или да се разболее и да няма сили да стигне до телефона. Но докъде щяха да стигнат с тревогите си? И какво, изтъкна Кити, би могло да бъде по-лошо от този ужас, който вече преживяваха?

Все пак в събота следобед, докато в кухнята стържеше лимони за сладкиш, Кити се размисли сериозно за нещо друго: дали майка им наистина не беше луда. Вярно, разговаряха по телефона пет-шест пъти поне, но винаги Дафни или тя ѝ се обаждаха. И макар че винаги бе много учтива, явно бе, че умът на Лидия бе зает с други неща.

Когато я попитаха как се справя сама, тя отговаряше:

— Чудесно.

Оставали ѝ много неща да свърши, казваше с лека въздишка. Имаше приятели и роднини, с които трябваше да се свърже, чакаха я купища писма, на които едва бе започнала да отваря. Щяла да покани всички точно както бе обещала, веднага щом се подреди. Но Кити започна да се съмнява.

Майка им нито веднъж не спомена баща им, нито пък говореше за процеса, до който оставаха само три седмици. Не коментираше и присъствието на репортерите, които бяха чули за освобождаването ѝ под гаранция и се тълпяха пред къщата. Кити го научи от госпожа Макрай, съседката, която им се обади да каже, че „държала положението под око“. И ако майка им се безпокоеше, че връщането ѝ вкъщи бе за кратко, тя не го показваше по никакъв начин. Все едно, че се бе прибрала след дълго и изнурително пътуване.

Колкото и Лидия да бе страдала през онези мъчителни дни преди вечерта, когато вдигна пистолета и изстреля куршумите, разтърсили живота на всички в семейството, сега явно бе постигнала съгласие със себе си. На Кити ѝ се искаше да може да направи същото. Разказът на Лийн я разтърси дълбоко. Всичко бе толкова должно. И толкова тъжно — един мъж в продължение на години да причинява подобни злини. Имаше и ирония в това, защото като човек в някои отношения той заслужаваше възхищение и дори обич.

Вярваше ли, че Лийн е дъщеря на баща ѝ? Всичко бе възможно, казваше си. Но в края на краищата, онова, което действително имаше

значение, бе, че майка им го вярваше. Тази ѝ убеденост въздействаше на Кити по-силно от всичко останало и тя бе коствала живота на баща ѝ.

По време на процеса отново щяха да го убиват на части. Затова ли майка им мълчеше? А Лийн не желаше да дава показания? Те го защитаваха. Точно както Алекс винаги бе правила.

Стана ѝ безкрайно тъжно. Това си бе истинска трагедия, помисли си, напълно осъзнавайки онова, което бе започнала да разбира преди няколко вечери в къщата, когато бяха с Дафни и Алекс. Заговорът на мълчанието излезе много скъпо на всички им. В кухнята в ярки тонове, където слънцето на ранното лято обливаше старата теракота със златиста светлина, се почувства като омагьосана — все едно тя и сестрите ѝ се въртяха в безцелни кръгове като пчелите, които виждаше от прозореца да кръжат над цветята.

Замисли се за Шон и за това дали той си даваше сметка колко я бе жегнал с думите си. Онази вечер в болницата бе я укорил, че няма качества за предизвикателствата на майчинството. Наистина ли бе прав? Дали не търсеше край на толкова обърканата история в книгата с приказките? Не можеше да понася склонността на Дафни да гледа на живота през розови очила, но не правеше ли и тя същото? Замисляше планове, в които нямаше място за неочакваното, за особеното, дори за чудесното.

Цял живот се бе държала като добро момиче, което се смяташе за най-високата похвала в къщата. Макар и да не бе свършена, беше възпитана да вярва, че доброто сърце е по-ценно от материалния успех и че честността е основата, върху която се гради дългото приятелство. Обаче някъде не беше улучила мярката и бе позволила желанието ѝ да има дете, прераснало в мания, да вземе връх над всичко.

Стори ѝ се, че същото става и със сестрите ѝ. Дафни бъркаше дълга с любов. Алекс пък... тя беше живяла в сянката на баща си толкова дълго, че Кити се съмняваше дали изобщо си дава сметка къде свършваха неговите потребности и къде започваха нейните.

Тя въздъхна, изсипа настърганата лимонова кора в малка купичка и се пресегна към лавицата над главата си за мерителната чаша. „Ами ако сега се обадя на Шон, точно сега?“ — каза си.

Той ѝ липсваше невероятно много. Дори споменът за него като че изостряше сетивата ѝ и насищаше обичайните елементи на деня ѝ

така, че някак си се подчертаваше красотата им — превръщаше мириса на лимонова кора, който се носеше из кухнята, в един от най-ароматните парфюми, доволното мъркане на котките, свили се до печката, слънчевата светлина, която проектираше в прозирна дантела сърцевидните листа на латинките в сандъчета, наредени върху парапета на верандата, създаваха уют. Това любов ли беше? Не се уповаваше достатъчно на себе си, за да проумее истинското ѝ значение. Не само понеже никога по-рано не се бе чувствала така, а и защото майка ѝ бе обичала един човек в продължение на четирийсет години... и ето какво стана.

Но ако изчезнеше това чувство, щеше да заприлича на изстърганите голи лимони, струпани върху плота.

— Мама казва, че ако желаш някой мъж, слагай ноцем нещо негово под възглавницата си.

Кити се обърна и видя Уила, застанала на прага с поднос, отрупан с мръсни чинии и чаши. С крака си с розови лакирани нокти чешеше глезена на другия си крак. Усмивваше се хитро като че ли по някакъв начин бе успяла да прочете мислите на Кити.

— Не знам дали помага, — добави тя, — но поне ще спиш сладко. — Отнесе подноса до мивката и започна да реди чиниите в миялната машина.

Този ден бе облечена с къса червена тениска и загръщаща се пола с щампа на розов хибискус. Беше се сдобила и с нова татуировка, представляваща мъничка отхапана от едната страна ябълка, на пълното си мургаво рамо.

Кити се засмя неволно.

— Не знам дали ще спя сладко, — каза, — но нямам нищо против поне да поспя.

— Мисля, че има нещо, което би могло да ти помогне — каза лукаво Уила. — Но не е хапче.

Кити усети как се изчервява.

— Ако имаш предвид Шон, вече не се виждаме с него — съобщи тя на Уила някак строго, после въздъхна. — Може би и по-добре. Нямаме кой знае колко общо помежду си.

— Кой го казва? Ако слушаш хората, те винаги казват, че или си много млада, или прекалено стара, или пък много пълна. Виж ме мен — ако бях слушала съветите им нямаше да имам двете момчета. —

Изразът на Уила стана малко тъжен и в този миг Кити забеляза някакъв проблясък на мъдрост, неприсъщ на хаотичния ѝ начин на живот.

Въпреки всичко отговори:

— В някои случаи невинаги имаш избор. — Кити въздъхна и продължи работата си — Да отмерва брашно и захар, да разделя яйца — все неща, които не можеше да сбърка.

Усети топла и малко лепкава ръка върху рамото си.

— Хей, не исках да ти напомням... за децата де. Нали ме познаваш, думите излизат от устата ми, без да му мисля много-много. — Пълното лице на Уила изглеждаше загрижено.

Кити леко сви рамене.

— Ти не си виновна, че всичко се обърка така.

Уила отстъпи назад и се взря в нея.

— Ти добре ли си? Изглеждаш ми малко бледа. Защо не полегнеш?

— Не, благодаря. Както се чувствам, ако легна, никога няма да стана. — Кити взе от полицата буркана със захар и го сложи пред момичето. — Отмери захар, докато отида да видя дали сестра ми няма нужда от помощ. Две чаши. Сложи също сметана и масло. — Изрече го мило, но набързо.

От пристигането на Дафни двете си създадоха ред — Дафни помагаше в чайната сутрин и следобед за по час-два, после се качваше на горния етаж и сядаше да пише с бясна скорост на лаптопа си. Вече се обръщаше на малко име към всички редовни посетители, които доброволно наглеждаха децата, и Кити забеляза, че се справяше добре. Всъщност тя имаше нужда да си почине от добронамереното, но безкрайно влудяващо убеждение на Уила, че лекарството за всяко нещо в живота бе просто — да си намери мъж.

Откри, че Дафни поднасяше чай и сладки с боровинки на Мак Макартър. Главният редактор на „Мирамонт мирър“ с пухкава прошарена на слепоочията коса и лице, набраздено от бръчки като старата ѝ дървена дъска за рязане, се оплакваше на сестра ѝ.

— Двуглави бебета! Пришълци, които крадат хора! Това искат да четат хората сега. Знаете ли защо продават толкова неща в супермаркета? Също като боклука, който минава за храна, обвит е в хубава опаковка, за да прилича на нещо свястно. — Изглежда я пронизващо. — Младозите се опитаха. Искаха да ме принудят да

публикувам историята на вашето семейство както правят таблоидните вестници. Казах им, че когато падна толкова ниско, може направо да ме заровят в гробището до Върнън Сийгрейв!

За чест на Дафни, тя дори не трепна. Спогледаха се с Кити и тя отвърна с равен глас:

— Надявам се да не се стига дотам, Мак. Имаме нужда от повече журналисти като вас.

Той я потупа леко по ръката.

— Като говорим за това какво се печата — виждам книгата ви по всички книжарници. Срам ме е, че още не съм я прочел. Ще трябва да я заема от библиотеката. — Той намигна на Кити. — Трябва много да се гордееш с по-голямата си сестра.

— Гордея се — отвърна Кити. — Но не само затова, че е талантива писателка.

Наблюдаваше как сестра ѝ сипва чай.

— Казват, че човек трябва да внимава какво си пожелава. Ако знаех... — Дафни млъкна и поклати глава. — Да кажем, че успехът невинаги дава това, което мислят хората.

Мак кимна съчувствено и лицето му светна, когато Кити го попита дали би имал нещо против, ако някой седне на неговата маса. Бе забелязала, че Гладис Хонеик стои на прага и оглежда помещението за свободни места. През последните месеци Мак правеше всичко възможно, за да привлече вниманието ѝ, а къносаната собственица на „Глед Тайд“ се правеше, че не го забелязва. Сега, когато Кити ѝ предложи да седне при него, Гладис я изгледа отгоре до долу през слънчевите си очила с яркозелени рамки.

— Всъщност мога да дойда и по-късно — каза.

— Той каза, че няма да го безпокоиш — увери я Кити и веднага добави: — Не се шегувам.

— Ами добре... — Гладис изгледа Мак, доволна, че никой не ѝ правеше номер, приближи се до масата и седна срещу него.

Той веднага я обезоръжи като ѝ предложи недокоснатия си чай.

— Хайде, изпийте го — изръмжа той. — Няма да ви ухапе.

Примигвайки, тя измърка:

— Обичам чая с лимон. А вие?

— Черен като грях и толкова силен, че да се реже с нож. — Възрастният, но все още енергичен главен редактор ѝ намигна игриво,

докато си сипваше остатъка от каничката в чашата, която Кити побърза да му донесе.

Когато Кити ги погледна отново, двамата се бяха разприказвали, навели глави над чиния, в която бяха останали само трохи. Усмихна се. Може би все пак имаше надежда за някои щастливци.

Тя се огледа доволна от познатата обстановка: Джоузи Хендрикс пиеше чая си и гледаше с обич малката Джени, която играеше на кукли на пода в краката ѝ, Тим от фабриката за щавене на кожи използваше почивката си заедно с няколко приятели да похапнат сладки, отец Себастиан си редеше пасианс. Няколко дни по-рано, когато племенникът ѝ се върна от училище, обяян в сълзи, защото не разбирал действието изваждане, неортодоксалният млад свещеник седна до него и му показа метод, за който твърдеше, че нямал грешка, като използва чипове за покер.

През прозореца сега виждаше как Кайл безспирно подхвърля гумена топка на Ромълъс, като нито той, нито кучето се уморяваха от играта. Откакто децата на Дафни живееха с тях, Роми очевидно бе решил, че Кайл е пристигнал специално за него. Кучето го следваше навсякъде, стоеше до стола му, когато се хранеше, и нощем спеше на пода до леглото му. Докато ги наблюдаваше сега, на Кити ѝ направи впечатление каква странна двойка бяха — русият ѝ племенник, още по детински пълничък, и свирепият на вид мелез с бледи очи и настръхнала козина.

Сирина Федърстоун, край маса до прозореца, също ги наблюдаваше.

Какво ли би ѝ предрекла сега Сирина? Кити потръпна и реши, че не желае да знае. Бъдещето, както и миналото, не биваше да се намесват в настоящето.

Кити присви очи на слънчевата светлина, която струеше през прозорците. Усети ръката на сестра си около кръста и се облегна на рамото ѝ. Спомни си, че когато беше на възрастта на Джени, се чувстваше много сигурна до по-голямата си сестра.

— Добре ли си? — попита Дафни.

— Добре съм. Само се чувствам малко уморена. — Отдръпна се и застана зад тезгяха, понеже забеляза, че няколко панерчета се бяха поизпразнили. Постави нови сладкиши на местата им и попита: — А ти?

— Все същото.

— Заради Джони, нали? — Кити сниши глас и зашепна. — Няма смисъл да се преструваш пред мен, Даф.

Дафни сведе очи, но секунда преди това Кити забеляза в тях тревожни пламъчета.

— Свършиха се гевречетата — каза. — Да донеса ли още от кухнята?

— И там няма повече. Не отговори на въпроса ми.

— За Бога, Кити, не сега. — Дафни се огледа неспокойно през рамо и Кити разбра, че се притеснява от Роджър, който разговаряше по телефона на горния етаж. Внезапно смени темата и попита: — Някакви новини от Алекс?

Кити опъна покривчица, която се бе набрала.

— Тази сутрин пак се обади, пита за мама. Както се държеше настрана, сега изведнъж доста се е загрижила.

— Може би Алекс най-накрая е решила да ѝ прости.

— Или да прости на себе си.

Дафни последва Кити в кухнята. Отиде до мивката, взе една кана от плота и започна да я пълни свода.

— Като стана дума за мама — каза, докато водата течеше, — не ти ли се струва, че това чакане продължи доста? Имам чувството, че трябва да направим нещо.

— Какво например? — попита Кити.

За щастие бяха сами — Уила бе отишла да почисти някои маси, но въпреки това тя продължи да шепне.

— Бихме могли да отидем при нея направо — предложи Дафни. — Ще ѝ разкажем какво знаем и ще видим какво ще каже.

Кити се замисли за миг, после каза:

— Може да даде обратен резултат. Предлагам да изчакаме, докато сама реши, че е готова.

— И кога ще стане това според теб? — Дафни затвори крана на водата и се обърна към нея, стискайки каната от неръждаема стомана като щит пред гърдите си. — Кити, ами ако тя наистина не може да стигне до разумно решение? Знаеш ли, Каткарт може да се окаже прав. Най-добре е да заявим, че не отговаря за постъпките си.

— Съдейки по досегашните ѝ действия, не мога да измисля добър аргумент, за да ти възразя — каза Кити, някакво познато

съмнение я гризеше в стомаха, бодеше като камъче в обувката. — Според мен нещо не се връзва, но имам чувството, че скоро ще узнаем.

— Искаш да кажеш дали мама е луда или не, така ли?

— Имах предвид, че ще разберем как да действваме.

— Чудя се — започна Дафни, хубавото ѝ открито лице се натъжи, — дали някога ще разберем какво точно се е случило онази вечер. Или трябва да се задоволим с това, което ни поднася — много дребни нещица, които невинаги съвпадат.

Кити тъкмо се канеше да каже, че майка им, по нейния си досаден начин, може би знаеше точно какво върши, когато телефонът иззвъня.

Кити вдигна слушалката, смятайки, че е някой разносвач или пък майсторът, на когото бе поръчала да ѝ смени една част на фурната, но гласът на майка им прозвуча по линията — мек и жизнен, както го помнеше от детството си.

— Да не би да прекъсвам нещо? — попита тя.

Изненадана, Кити заекна.

— Не, всъщност не. Двете с Дафни чистим. Всичко... наред ли е?

— Всичко е наред — отвърна тя както винаги. — Обаждам се да ви поканя на вечеря утре — вас, Роджър и децата, разбира се.

Думите ѝ не бяха по-различни от поканите за безчислените неделни вечери през годините. Все пак нещо в гласа на майка ѝ накара Кити да се замисли дали спасителната лодка, която управляваше — семейният кораб на глупците, най-после се е насочила към брега.

Дали вечерята щеше да бъде единственото, което щеше да им сервира? На другия ден най-после щяха да получат отговорите, които търсеха. Слаби тръпки на очакване я полазиха по гърба.

— Там ли си? — попита загрижено Лидия.

Кити пое дъх, помисли колко пъти се бе опитвала да се измъкне от тези ужасни неделни вечери горе в къщата на хълма, където майка им се мъчеше да ги принуди да играят ролите си от детска възраст. Спомни си как баща ѝ седеше начело на масата, служейки си с ножа за рязане умело като със скалпел, докато майка им пренасяше купи от кухнята и се вайкаше: „Печеното май още е сурово в средата, какво ще кажеш, мили?“ като че ли не беше твърде късно да се направи каквото

и да било. А баща ѝ избоботваше галантно: „Нежно е като дамата, която го е сготвила“.

Някъде между виното и кафето без кофеин Алекс неизменно започваше да прави забележки на някоя от дъщерите си. Ако Кити вземеше страната ѝ, Алекс ѝ напомняше, че след като няма свои деца, да не се бърка. Когато свършеха да помагат на майка си с измиването на чиниите, Кити се чувстваше толкова изтощена, че едва имаше сили да облече палтото си.

Но ако навиците не се бяха променили през годините, то познатият терен, към който бяха привързани, се бе сгромолясал и на тях вече не им бе останало нищо, за което да се уловят. Възможността всички да се съберат заедно би могла да се окаже повратен момент, опорна точка, на която се крепеше бъдещето. Не само това на майка им, а и на всички тях.

Притискайки гърдите си с ръка, където сърцето ѝ туптеше със смесица от надежда и боязън, Кити изрече тихо в слушалката:

— Вечеря в неделя звучи прекрасно. Аз ще донеса десерта.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно същия ден, когато Алекс намали скоростта близо до къщата на Лийн, семейство блатни кокошки я принуди да спре преди алеята. Четири малки кафяви птици с черни глави — майка и три малки, се клатеха бавно в посока към соленото блато на неколкостотин метра на запад, където *Сандпайпър лейн* свършваше до мръсната поляна, обрасла с къпини. За застрашен вид, успял да мобилизира местните активисти и политици и да спре развитието на жилищното строителство, лишавайки от възнаграждение притежателите на имоти по тези места, тези нещастни малки същества, отбеляза тя, не правеха никакво впечатление.

Слаба усмивка разчупи леда, който като че я бе оковал, — когато си помисли, че това бе доказателство, че видът не се продължава непременно от силните екземпляри. Понякога силните биват повалени от по-слаби, не притежаващи достатъчно сили, за да се борят, също като приятели, които се усмихват и протягат ръце един към друг, а в същото време забиват нож в гърба ти, без да усетиш.

Алекс паркира колата и излезе. Мъгла се стелеше над осеяната с дупки улица подобно на тънко одеяло, през което слънчевите лъчи едва проникваха. Сянката ѝ падна върху малкото дворче на Лийн, докато крачеше по пътеката, гърлото ѝ бе свито, а в стомаха ѝ пареше. Този път Лийн нямаше да ѝ се изплъзне, помисли си. „Ще я накарам да си плати за това, което е извършила.“ Лийн бе длъжна на нея и на майка ѝ и трябваше да застане на свидетелската скамейка. Щеше да се яви, дори Алекс да я закараше насила.

Знаеше, че няма да бъде лесно. Когато се заинатеше, бе невъзможно да промени решението си. Дори би могла да се настрои войнствено. Алекс си спомни как преследваха приятелката ѝ заради сметка, която Чип не бе платил, преди да изчезне. След като я викаха няколко пъти и ѝ изпращаха заплашителни писма, един ден на вратата ѝ се появи едър мъж и се закани, че ще я осъдят. Лийн не му позволи

да я заплашва и го подгони по алеята с градинския маркуч, пуснат силно, и през цялото време го ругаеше като хамалин.

Сега бе ред на Алекс да оправи положение, за което не само майка ѝ бе виновна, а и честно казано, не само Лийн. Тя най-последно разбра, че баща ѝ бе убит не заради една личност или събитие, а заради цял низ от прегрешения и неправомерни действия, всяко от които би могло да бъде напълно безобидно, но като неутрони, събрани на едно място, бяха създали взривоопасна ситуация.

Когато на другия ден отидеше при майка си, нямаше да ѝ иска прошка, нито пък щеше да ѝ даде своята. Надяваше се да ѝ предложи нещо по-конкретно — гаранция, че Лийн ще свидетелства на процеса.

Беше стигнала вече до средата на пътеката, когато забеляза линкълна на майката на Лийн, паркиран на алеята до гаража. Алекс се скова. Какво правеше тя тук? Берил почти никога не идваше при дъщеря си. Дали най-накрая бе решила да поиграе на баба на малкото момченце, на което не обръщаше никакво внимание от самото му раждане? Дори да бе така, Алекс не можеше да си представи какво все пак я е довело. Тайлър не беше внуче, с което Берил да се гордее и хвали.

Алекс се качи на тясната бетонна веранда, където бе просната прашина протритата изтривалка. Всъщност защо бе дошла, помисли си. Какво искаше да постигне? Нали, след като Лийн схванеше каква бе целта ѝ, щеше да я прогони като онзи мъж, който си искаше парите, а Берил щеше да ѝ помага, Алекс застана пред вратата с разтуптяно сърце. Всъщност мисията ѝ не бе свързана само с майка ѝ. Тя търсеше отговори и за себе си, а тях само Лийн можеше да ѝ даде.

Колко време бе продължила връзката им с баща ѝ? Кога Берил бе научила за тази връзка? Това ли е била причината Берил да разкаже на майка ѝ за своята едновременна подобна история с него? Струваше си да се замисли човек — станало е само няколко седмици преди планираното тържество... имало е достатъчно време шокът да премине и напрежението, което се бе трупаало у майка ѝ, най-последно да избухне.

Може би в крайна сметка по-добре, че Берил бе тук, помисли си. Нали в известен смисъл и двете бяха замесени? Колкото и да бе неприятно на Алекс да си представи баща си в тази светлина — без никакви скрупули да спи с дъщерята на жената, която едно време му е

била любовница, а тя пък по случайност — най-близката приятелка на жена му, все пак трябваше да приеме фактите такива, каквито бяха. Двете — Берил и Лийн, биха представлявали достатъчно зловеща картина, която да въздейства и на най-коравосърдечния съдебен заседател. Но ако получеше съгласието им да свидетелстват. Съществуваше едно голямо ако.

Но ако някой някога бе казал, че тя би могла да продаде кубчета лед и на ескимосите, сега бе моментът да го докаже. Кити ѝ се бе обадила малко по-рано, за да ѝ каже, че утре вечер са канени на вечеря при майка ѝ. Този шанс чакаше Алекс — да обясни на майка си, че не е имала намерение да я наскърби. Затова не желаше да отиде с празни ръце при нея.

Докато чакаше да ѝ отворят, тя стоеше на прага неподвижно, усещаше пулса в слепоочията при всеки тежък удар на сърцето си. Искаше ѝ се Джим да бе с нея. Той умееше да успокоява. Ако не бе дошъл онази вечер, направо не знаеше какво би направила.

Седяха будни почти цяла нощ, пиха чай и разговаряха, докато навън започна да просветлява. Тя му довери за финансовите си затруднения. Джим не само не я обвини или унизи, а измисли план, с чиято помощ щеше да ликвидира дълговете си. Сумата бе по-голяма, отколкото той би могъл да събере, така каза, но познавал някого — изпълнителен директор на компания, с която работел. Този човек имал да му връща услуга и би могъл да ѝ даде парите в заем срещу разумна лихва.

Алекс от своя страна изслуша съветите му послушно както никога. Свита до кухненската маса, тя лениво размазваше мокрия кръг, останал под чашата ѝ, също както едно време като малка изписваше инициалите си на запотените стъкла на колата. Испита благодарност към този мъж, когото никога не бе преставала да обича и който бе дошъл не да я спасява, а да ѝ покаже как тя сама да се спаси.

Нали точно това бе истинската цел на идването ѝ? Да спаси себе си, а също и майка си. Само се молеше да не е вече късно...

Алекс чу как изтрака веригата от вътрешната страна на вратата. За една ужасна част от секундата сякаш зърна състареното лице на приятелката си. Напомни ѝ за Дориан Грей. Как досега не бе забелязала колко много си приличаха Лийн и майка ѝ?

„Може би не си се вглеждала.“

Алекс изтръпна, когато осъзна, че досега не бе обръщала внимание, защото не бе имало причина да се замисля на кого от родителите си прилича Лийн. Но тя бързо пропъди тази мисъл и се насили да се съсредоточи върху предстоящата си задача.

— Лийн я няма — изрече задъхано Берил, присвивайки силно гримираните си очи към Алекс. Застоял въздух и цигарен дим се носеха отвътре.

— Кога я очакваш да се върне? — попита Алекс толкова учтиво, колкото можа.

— Може би всеки момент. Но няма смисъл да я чакаш. Тя не желае да те види.

Тръпки я побиха от погледа на Берил, заприлича ѝ на влечуго. Алекс стисна дръжката на чантата си толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Тогава ще ѝ оставя бележка. Може ли да вляза? Няма на какво да ѝ я напиша.

Нямаше намерение да си тръгне, докато не дойдеше Лийн, но не бе нужно Берил да го знае. Алекс изчака, както ѝ се стори цяла вечност, докато ужасното мършаво лице на Берил изчезна от очите ѝ. Веригата издрънка отново и този път вратата се отвори.

Като пристъпи вътре, Алекс попадна в мъгла от цигарен дим. Откакто се помнеше, майката на Лийн се опитваше да ги намали, но успя от четири пакета на ден да ги сведе до два или три. При нея проблем не беше само пушенето. Като деца Алекс и Лийн имаха навика да тършуват в шкафчето с лекарствата и да броят флакончетата. Бяха десетки.

Сега, като я поведе към полутъмната всекидневна, Берил, облечена в силно прилепнал черен панталон и пуловер с висока яка, под който ребрата ѝ се брояха, ѝ заприлича на разръфано въже на път да се скъса.

Берил бавно се настани на дивана и взе пакета „Уинстън лайте“ от масичката за кафе, разсеяно го протегна към Алекс, после си спомни, че тя не пуши. Сви рамене, запали една цигара, дългите ѝ нокти проблеснаха подобно на скъпоценни камъни в полумрака — единствената светлина идваше откъм кухнята.

— Ще ми трябва лист и молив — напомни ѝ Алекс.

Берил се изсмя дрезгаво, после се разкашля. Нужно ѝ бе известно време, докато си поеме дъх, и веднага дръпна силно от цигарата.

— Не се преструвай, знам защо си дошла. Време е за разплата, нали? — издиша дима нагоре и измери със студен поглед Алекс. — Да, знам, сигурно някой е грешник. И не би могъл да е твоя мил баща, той е като светец. Нито пък майка ти... Е, всички знаем, че бе докарана до това състояние, за да го направи. Така че остава Лийн.

Изумена, Алекс приседна на плюшения фотьойл срещу нея и чу как пружината изскърца. През затворената врата към стаята на Тайлър се чу вик, подобен на мяукане. Стомахът ѝ се сви и за миг помисли, че не би могла да го направи. После си каза: „Трябва“.

— Открила си го няколко седмици преди тържеството, нали? Малко след като Лийн е ходила при мама. — Докато говореше, Алекс си представи цялата грозна картина. — Това те е принудило да кажеш на мама за теб и за татко, нали? Не си могла да спреш събитията — Лийн не те е послушала, затова си пожелала мама да ги спре вместо теб.

Зад виещия се нагоре дим очите на Берил светнаха.

— Искаше ми се да го бях казала на майка ти преди, години, още когато се развеждахме с Фил. Ако го бях направила, вероятно бих могла да приема онова, което се мъча да крия през тези трийсет и пет години. — Тя кръстоса крака, облегна се, цигарата ѝ неусетно се превръщаше в пепел в свитите ѝ пръсти, които бе подпряла на коляното ѝ. Докато се взираше някъде в пространството, Алекс остана с неясното усещане, че Берил не толкова се мъчеше да си спомни, колкото се опитваше да забрави.

— Няма защо да се преструваш, че си ѝ приятелка — обвини я тя. — Дори змията не е по-коварна от теб.

— Може и да ти е трудно да го повярваш, но тя наистина ми беше приятелка. — Устните на Берил се изкривиха в подобие на усмивка. — Сигурно си се чудила какво общо имаме с майка ти — каза тя без никаква ирония. — Вярно е, че интересите ни бяха различни. Но имахме и допирни точки. Ако нещо не съвпаднаше с розовата картина, която си представяхме за света около нас, ние просто го украсявахме, докато съвпадне.

— Но майка ми не е спала със съпруга на най-близката си приятелка!

— Вярно. — В затъмнената стая връхчето на цигарата на Берил литна към яркочервените ѝ устни. — Знаеш ли какво? Искаше ми се и тя да си намери любовник. Бедната Лидия. Знаеш ли кое е лошото? Тя го обичаше много повече отколкото той заслужаваше.

— Ами Лийн? Явно тя е останала с впечатлението, че той е щял да се ожени за нея. — Алекс не смееше да помръдне, струваше ѝ се, че и най-малкото движение щеше да развали магията.

Берил поклати глава и се усмихна мрачно.

— Той го обещавахе и на мен. Преди трийсет и четири години... малко преди да открия, че съм бременна с Лийн.

Алекс потрепери сякаш внезапно се отвори прозорец и отвън нахлу леден въздух. Осъзна, че бе направила ужасна грешка с идването си. Трябваше веднага да стане и да си тръгне. Да не слуша повече...

Врели-некипели.

Старовремският израз отекна в съзнанието ѝ, но го изричаше гласът на майка ѝ — със същия тон, с който тя отричаше нечие мнение, което се различаваше от нейното. Алекс си спомни колко я ядосваше той, но сега, вместо да се втурне към вратата, остана като закована, с изправен гръб и здраво стиснати в скута ръце. Трябваше да изслуша Берил, за да знае. Колкото и да бе парадоксално, но се налагаше да го направи заради майка си.

— Защо ми казваш това? — попита дрезгаво.

Берил се подвоуми. После заговори със странна нотка в гласа.

— Нали затова си дошла? За да чуеш истината?

— Защо да ти вярвам? Ти мразеше баща ми.

— Вярно е. Но невинаги съм го мразила. Някога го обичах. — Суровият израз на лицето ѝ леко се смекчи.

— Но мама е можела да се разведе с него? — Алекс се задави от вълнение. — Защо ѝ е трябвало да го убива? Само защото я е излагал с жена на възрастта на дъщеря му?

— Не на възрастта на дъщеря му. С дъщеря му. Ужасяващите думи, които Берил изсъска, отново я уподобиха на змия. Но сега вече Алекс усети зъбите ѝ впити в тялото си, а отровата, изтичаща от тях, се разпростираше по вените ѝ като гореща и вцепеняваща вълна.

„Вярно е — повтаряше един глас в главата ѝ. — Знаеш, че е вярно... знаеш го откакто Лийн ви предаде думите на майка ти. Ти просто не желаеше да го повярваш.“

— В началото не бях съвсем сигурна — продължи Берил с глух шепот. — С Върн се срещаме в продължение на години и винаги сме се пазили. Е, пазехме се както можехме по онова време. Когато открих, че съм бременна, искаше ми се да вярвам, че е от съпруга ми, че е станало единствения път, когато спяхме с Фил през предишния месец. Обаче датите се разминаваха. Разбира се, в отчаянието си можеш да повярваш на всичко. — Тя изтърси пепелта от цигарата си в пепелника, пълен с угарки, изцапани с червило. — Докато Лийн растеше, много пъти съм си мислела, че ужасно прилича на Върн. Преставях, после пак се убеждавах. Едва когато Тайлър се роди, се уверих със сигурност.

Алекс със стомаха си усети как пропада някъде надолу, все едно, че слизаше с асансьор.

— Искаш да кажеш... о, Боже!

Набръчканото лице на Берил за малко просветна от омразата, тлееща в душата ѝ, тя я бе потискала, бе я насочвала главно към самата себе си, установи Алекс.

— Историята се повтори. Каквото и да ти е казала, Лийн се срещаше с Върн в продължение на месеци, преди онзи неин непрокопсан съпруг да замине и да я зарече.

Алекс закри лицето си с ръце, притисна с пръсти очите си, за да прогони ужасните образи, които ѝ се явиха. Боже мой... бедната ѝ майка...

Берил продължи неумолимо:

— Когато установиха диагнозата на Тайлър, нямаше нужда човек да бъде гениален, за да разбере, че две и две правят четири. Аз знаех за Върн и Лийн. Предполагам, че е искала да се довери на някого и кой би я разбрал по-добре от мен? — Понечи да се засмее, но отново се разкашля. След малко хриповете ѝ спряха и тя продължи пресипнало: — Беше готова да каже и на майка ти, нищо че я молех да не го прави. Тогава аз отидох при Върн. — Замълча. — Той само се изсмя. Обвини ме, че съм била луда стара жена, която твърде дълго се е упоявала с лекарства. Не повярва, че Лийн е негова дъщеря... също както преди години, когато го предупредих.

— Вярно ли беше? — Алекс успя да вдигне очи и да погледне Берил в очите. — Наистина ли е имал намерение да остави мама?

— Не знам. — В гласа на Берил звучеше особена нотка, едва ли казваше истината. — Предполагам, че никога няма да узнаем.

Нещо внезапно проблесна в съзнанието на Алекс и изведнъж мъглата се проясни.

— Ти си била — каза. — Ти си отишла при мама преди Лийн. Не си искала тя да приеме тази връзка като една от многото евтини афери на татко, целта ти е била тя да направи нещо, за да я прекъсне. Искала си да бъдеш сигурна, че тя ще узнае всичко.

Берил я изгледа с каменна физиономия, устните ѝ бяха яркочервени и здраво стиснати.

— Да, казах ѝ. Всичко — от началото до края.

На Алекс ѝ призля.

— Боже мой. Тя как реагира?

— Не каза абсолютно нищо. Само пребледня като платно и ми показа вратата. — Берил отпусна глава в ръцете си и изрита. — Бедната, бедната Лидия.

Когато Алекс събра сили, за да проговори, изрече задавено:

— Щом си знаела всичко това, защо си мълчала? Тя може да получи доживотна присъда!

Когато Берил вдигна очи, гримът ѝ се бе размазал и лицето ѝ приличаше на маска.

— Трябваше да избирам, разбираш ли? Не само майка ти я очаква процес. Когато случаят на Лийн стигне до съда, как ще погледнат на нея? Ако хората научат, че Тайлър е резултат от кръвосмешение, съществува голяма вероятност да е бил роден недъгав. Това би унищожило всяка възможност Лийн да води що-годе нормален живот. Ако получи някакво обезщетение, би могла да се посвети изцяло на детето, а иначе е възможно да отиде и в затвора.

— А ние, останалите, да вървим по дяволите, така ли?

Когато Алекс се изправи, стори ѝ се, че е много по-висока от Берил, спомни си, че като малки с Лийн се заливаха от смях, когато гледаха един глупав филм — „Нападението над петнайсетметровата жена“. Берил я погледна и се засмя глухо.

— Смяташ ли, че майка ти би желала да бъде по-различно? Тя би могла да каже нещо. Някога задавала ли си си въпроса защо

продължава да мълчи?

— Кое ти дава правото да решаващ какво е най-добре за майка ми? — запита Алекс.

Кожата ѝ бе гореща и изопната.

— Не правеше ли и ти същото? Нали пазеше мръсните му тайни? — Берил я изгледа с отвращение. — Няма защо да се изненадващ толкова. Знам всичко. Наблюдавах ви двамата заедно — бяхте като крадци. Той ти доверяваше всичко, нали? Ти просто си го поглъщала. Но се обзалагам, че не ти е казал за Лийн.

Докато стоеше и трепереше, Алекс проумя всичко. Като мълния, която осветява небето, разбра какво бе станало — как всеки от тях поотделно и всички заедно се бяха заблуждавали. И как баща ѝ бе играл на тази струна, използвайки ги, извличайки само онова, от което е имал нужда, изхвърляйки останалото като труповете, на които правеше аутопсия — кости и плът вместо предишната мислеща личност.

В мрачния хол Алекс отстъпи крачка назад с разтреперани крака.

— Трябва да вървя — обяви беззвучно. Нямахше защо да продължава да стои. Целта, която бе искала да постигне, беше негодна като перфориран билет. Единственият процес, на който Лийн щеше да свидетелства, бе нейният собствен.

Едва когато стигна вратата, Алекс се сети за нещо друго. Спря и бавно се извърна.

— Защо мама продължавала го обича? След всичко това?

Берил загаси цигарата си и отново се облегна назад.

Очите ѝ блестяха от маската на покрусеното ѝ лице. Тихо, сякаш сама на себе си се чудеше, отговори:

— Нямахше друг като него. Не разбираш ли, това бе ужасното. Веднъж щом те завладееше, никога не би могла да го забравиш.

Алекс вървеше по пътеката към улицата. Беше се почти стъмнило. Фаровете на автомобил се приближиха, осветиха двора и за миг я заслепиха. Алекс закри очите си с ръка и видя, че колата на Лийн спира на алеята. След малко тя излезе и взе нещо в ръце. Бавно тръгна към Алекс, притискайки към гърдите си плик с покупки.

— Здравсти, Алекс.

— Здравсти — успя да изрече Алекс.

— Трябваше предварително да се обадиш.

— Защо? Щеше ли да ме поканиш?

Резкият смях на Лийн беше същият като на майка ѝ.

— Едва ли. — На слабата светлина, идваща от лампата на верандата, лицето ѝ изглеждаше измъчено и уморено. Събота бе почивният ѝ ден и единственото време, когато можеше да свърши нещо. На Алекс малко ѝ домъчня за нея. Мразеше я за това, което бе извършила, но когато се видяха лице в лице, бе съвсем друго. Очите, които се взираха в Алекс над плика с продукти, все едно че принадлежаха на преследвана жена.

— Няма значение, вече си тръгнах — каза Алекс.

— Говорихте ли с майка ми? — Лийн я изгледа тревожно.

— Да, доста си поговорихме. — Алекс стисна здраво дръжката на чантата си и усети как тя се впива в рамото ѝ. — Проведохме най-дългия разговор откакто я познавам.

— Знаеш, че мама почти не разговаряше с мен, когато бях малка. А аз съм ѝ дъщеря. — Опитът на Лийн да се засмее излезе безуспешен. Гласът ѝ потрепери. Може би се надяваше, че ще си побъбрят като едно време, но този път не се получи.

— Повярвай ми, не го е забравила. — Алекс я изгледа с ненавист. — Трябва да ѝ бъдеш благодарна. Пази интересите ти. Нямам предвид това, че стои при Тайлър.

— Знам. — Лийн се изчерви. — Алекс, няма да ме караш да свидетелствам, нали? Защото ще отрека всичко. Заклевам се, че така ще направя. — Гласът ѝ звучеше отчаяно. — Всичко, за което съм работила досега, ще пропадне. Няма да мога да погледна никого в болницата. А Тайлър... — замълча и се просълзи. — Ти просто не знаеш какво е да обичаш някого, който няма да ти отвърне със същото... все едно че търкаляш камък по нанагорнище.

— Всъщност знам — отвърна Алекс.

Не беше ли същото и с баща ѝ? Колкото и да се бе преструвал, той не бе я обичал. Поне не така, както тя желаше.

Лийн премести плика в другата си ръка. Както стоеше и крепеше покупките на хълбока си, без да иска бе заела войнствена поза.

— Съжалявам — каза задавено. — Не се оказах достойна приятелка. Лъгах те. Но, Алекс, не исках да те нараня. Никога не съм искала да ти сторя нищо лошо.

— Защо хората винаги казват така? — Алекс се засмя сухо. — Никой никога не желае да стори нищо лошо. А винаги има някой наранен. А в някои случаи и убит.

Лийн застина на място и като че се олюля. После се стегна и изправи гръб.

— Смятам, че е по-добре да си тръгнеш — каза.

— Повярвай ми, аз също бързам да се махна оттук. — Алекс усети как сърцето ѝ се разтуптя силно и неравномерно и тръгна забързана. Когато минаваше покрай Лийн чантата ѝ закачи плика с покупките.

Хартията се скъса и всичко се пръсна върху пращната трева и по пътеката с бордюр от тухли: кутия с мляко, пакети с бисквити и овесени ядки, грейпфрути се затъркаляха като топки за крокет към калния маркуч, който се виеше като змия в тревата. Алекс видя как от кутията с яйца се точеха белтъци и жълтъци.

По навик се наведе, за да помогне и да събере пръснатите продукти. Но Лийн, вече коленичила на тревата и кой знае защо все още стискаше под мишница пакет с четири ролки тоалетна хартия, извика през сълзи:

— Върви си! Махай се! Нямам нужда от твоята помощ.

Алекс поклати глава и започна да отстъпва назад. Това бе чиста лудост. Всъщност тя трябваше да крещи на Лийн. Въпреки всичко изпита ужасно съчувствие. Не че не обвиняваше приятелката си, но нещо ѝ се изясни. Бяха хванати в капан, изплетен от лъжи и прекомерна любов към един мъж.

Също като майките им преди тях.

Малко по-късно, когато с колата караше по криволичетщата *Куорц Клиф драйв*, тя се замисли дали да каже на сестрите си това, което научи. Какъв би бил смисълът? Берил и Лийн нямаше да свидетелстват, а дори и да ги принудеха, щяха да излъжат. Дафни и Кити не преживяха ли достатъчно досега? Честно ли беше да им отнеме и последната частица обич към баща им? „Последна тайна — помисли си, — но този път няма да я пазя заради татко.“

Валма мъгла се стелеха пред фаровете ѝ, а океанът стенеше някъде долу под парапета, който блестеше бял на фона на сумрака. Замисли се за майка си. „Дълго време тя го е знаела и таяла, докато аз

купувах салфетки, свещници и покривки за тържеството. Знаела го е и не го е споделила с никого...”

Алекс усети как я побиват тръпки. Дали онази вечер майка ѝ най-после бе събрала сили, за да постави въпроса пред съпруга си? Или пък той ѝ бе казал, че иска да се разведат?

Във всеки случай едно бе ясно — каквото и да са си казали, нямаше връщане назад. Нямаше изход.

На майка ѝ не бе останало нищо друго, освен да извърши онова, което бе извършила. Каквото и да се случеше с нея сега, тя бе направила своя избор. Никой не бе в състояние да стори каквото и да било, за да промени нещо.

Очите на Алекс се насълзиха и за миг пътят пред нея се размаза, като че ли и той връхлиташе върху нея. Помисли си: „Мога само да ѝ кажа нещо, което трябваше да ѝ призная преди години — че я обичам. Че винаги ще я обичам, независимо какво ще стане.“

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още с влизането си Дафни подуши вкусната миризма на печено пиле, която свързваше не само с неделна вечеря, а и със сигурност, топлота и щастие. Спомени от минали години — още преди да замине да учи в колеж и да се омъжи — нахлуха в съзнанието ѝ и докато стоеше в антрето, ѝ се стори, че никога не бе напускала къщата, че всяка неделя през живота си е сядала да вечеря с родителите си край тежката маса с крака във формата на лапи заедно с майка си, баща си и двете си сестри.

Дафни се усмихна. От кухнята чу как майка ѝ подвижна бодро:

— Идвам веднага! Само да извадя пилето от фурната.

— Имаш ли нужда от помощ? — извика в отговор Дафни, макар че в момента, тъй като Кайл и Джени се бяха хванали за полата ѝ, не можеше да мръдне.

— Аз ще отида. — Кити дръпна Кайл и му помогна да съблече якето си, а след това забързано се втурна към кухнята.

Роджър влезе последен и се отърси от капките дъжд, рукнал като излязоха от колата. Приближи и взе Джени на ръце, за да може Дафни да съблече шлифера си.

По целия път двете деца мърмореха. Макар че Дафни и Роджър нарочно им бяха давали неясни отговори относно отсъствието на баба им, докато бе в затвора, те бяха усетили, че имаше нещо странно в неочакваното ѝ пристигане. В колата, докато Дафни закопчаваше колана на столчето ѝ, Джени се развика и започна да рити. Кайл също недоволстваше, но все пак закопча колана си. Защо трябвало да ходят при баба им? Не можело ли да вечерят у леля им Кити?

Дафни нямаше сили да им се скара. Това бе начинът да изразят чувствата си, за които не намираха думи. Този път имаше нещо различно в посещението при баба им. Не знаеха какво, но се бояха.

Тя също. От предишния ден, когато Кити ѝ предаде поканата за вечеря, стомахът ѝ бе свит. Сега, като огледа неотдавна излъсканите мебели и вазите с цветя от градината — астри, маргарити, сини

камбанки, си помисли колко нормално изглеждаше всичко. Прекалено нормално. Сякаш през последните два месеца майка им просто бе отсъствала. Купчината писма върху масичката в антрето вече я нямаше. В салона мебелите бяха сложени по местата им, а килимът, който заедно с Кити свалиха от тавана, покриваше пространството, останало голо, след като махнаха предишния.

Дафни се замисли какво да отговори, ако майка им попиташе какво бяха направили с него? Тръпки я побиваха при мисълта как го навиха на руло и го вързаха с въже. Дори постъпката им да бе лоша, още по-лошо бе да стоят тук и да се преструват, че нищо не е помрачило скъпите им спомени.

Роджър поведе децата към кухнята, за да поздравят баба си, а Дафни остана назад. Повъртя се в салона — всичко беше чисто, както когато баща ѝ беше жив, после седна на дивана. „Това е истинска лудост — помисли си. — Трябва всички да сме около мама, да крачим наоколо и да си скубем косите.“ Вместо това по навик първо влезе в трапезарията, защото откакто порасна достатъчно, за да ѝ поверяват скъпите порцеланови чинии, тя слагаше масата.

Сдържа се да не погледне към мокрия от дъжда прозорец, за да види дали Алекс не идва, тя трябваше да пристигне всеки момент. Тази мисъл я безпокоеше доста. Алекс не бе разговаряла с майка им откакто я арестуваха, между двете сигурно щеше да се получи напрежение. Освен това Алекс никога не е била любимка на майка им. От друга страна, помисли си, може би нямаше да е лошо сестра ѝ малко да нажежи атмосферата, за да извади майка им от нейния измислен свят.

„Вярно ли е, наистина ли мама крие главата си в пясъка? Или именно ти не виждаш ясно нещата?“

Да, призна пред себе си, сигурно майка ѝ бе обзета от някакъв вид лудост. Защото колкото и спокойно да изглеждаше всичко отвън, Дафни усещаше нещо подобно на подводно течение, влачещо ги неумолимо в неочаквана посока. Още не знаеше какво бе то, но едно бе сигурно — майка ѝ действаше по план. Не ги бе поканила на вечеря само да им се порадва, да ги види събрани около масата като голямо щастливо семейство. Дафни имаше чувството, че каквото и да бе решила през тези последни няколко дни, които бе прекарала сама в къщата, пълна със спомени и духове, скоро щяха да го научат.

Потиснатостта ѝ не се дължеше на тревогите на майка ѝ. Безпокоеше я и собственото ѝ неясно бъдеще и мисълта за него пулсираше в главата ѝ като възпален зъб. Сякаш земята се бе отворила и бе погълнала тялото и душата ѝ. Сърцето ѝ също, защото без Джони тя беше като празна черупка, просто механично изпълняваше задълженията си и се надяваше, че ако следва познатата рутина дълго и упорито, чувствата ѝ щяха да се възвърнат и щеше да придобие ново сърце, в което щеше да има място и за Роджър.

Въпреки решението ѝ едва ли минаваше и час от денонощието, когато нещо да не ѝ напомни за Джони. Когато прибираше Кайл от училище, си спомняше онези отдавнашни вечери, когато двамата се срещаха след мръкнало — две наивни деца, които пушеха в тъмнината, хванати за ръце край гимнастическия салон, и си представяха, че знаят всичко. Или когато беше в града по работа, често сърцето ѝ замираше, зърнеше ли познатия силует, но се оказваше, че се е припознала.

Дали Роджър беше забелязал? Дори да беше, не казваше нищо. Няколко пъти го улови да я гледа странно, но нищо повече. Напоследък самият той беше доста разсеян — звънеше по няколко пъти на ден в кабинета си, разговаряше с подчинените и с пациентите си и се мъчеше да постигне съгласие с партньорите си. Може би трябваше да бъде доволна, че бе дошъл при нея... но не успяваше да изпита нужната благодарност. Чувстваше само озлобление. Дафни не можеше да се примири, че трябваше да опита заради децата и заради самия Роджър. Ненавиждаше го, защото той се държеше добре, защото бе тук, по дяволите, и ѝ пречеше да се вижда с Джони.

Единственото хубаво нещо беше, че съпругът ѝ не проявяваше особена настоятелност да се любят. Вярно, направи няколко половинчати опита, с които по-скоро искаше да демонстрира готовност. Гордостта на Роджър не му позволяваше да изпадне в неудобно положение. Ако тя го желаше, трябваше да направи първата стъпка.

Дафни нямаше представа кога би могла да го стори. Точно сега всичко у нея — всяка нейна нужда, страх, желание, предизвикваше един-единствен вик, пронизващо сладък и изящно болезнен — Джони.

От мислите ѝ я извади изскърцването на гуми. През завесата от дъждовни струи, които вятърът пръскаше към къщата, тя позна зелената тойота, за която сестра ѝ бе заменила беемвето си. След малко

Алекс и момичетата стигнаха до входната врата, започнаха да изтърсват чадъри и мушамы и да изтупват краката си.

Точно в този миг майка им се появи от кухнята. Когато видя Алекс, тя се закова на място. Зачервените ѝ от топлината в кухнята бузи станаха тъмноалени и докато стоеше с ръце отзад като виновна ученичка, всъщност докато развързваше престилката си, тя изглеждаше невероятно млада, приличаше на безгрижната млада жена от снимката в рамка, закачена на стената до нея, на която бяха с Върнън по време на медения им месец.

Със слаб вик тя протегна ръце напред, разпери ги широко, за да приеме отново в обятията си загубената си, но не и забравена дъщеря.

Алекс, застанала на прага с полепнали по лицето кичури коса, с горящи от сдържано вълнение очи, не помръдваше. Близначките стояха до нея и се споглеждаха неспокойно. Вятърът повя и внесе мокри листа по килимчето в антрето, а Дафни потрепери. Дали Алекс се готвеше да каже нещо за баща им? Или се преструваше като всички, че това просто е обикновена неделна вечеря, подобна на стотиците преди това.

Моментът на неудобство се проточи прекалено дълго и положението стана почти непоносимо. Алекс най-после пристъпи напред със странно тържествено достойнство, за да приеме прегръдката, която я очакваше, наведе глава към рамото на майка си и едва чуто изрида. Когато се отдръпна, очите ѝ блестяха.

— Извинявай, че закъсняхме — изрече със сърдечност, която прозвуча фалшиво. — Навън вали като из ведро. На петдесет сантиметра пред мен не виждах какво става.

Кити, чиито очи също се навлажниха, затвори вратата и прегърна племенниците си една по една.

— Няма нищо. Идвате тъкмо навреме. — Лидия се обърна към Нина и Лори, които бяха навели глави и криеха лицата си в яките на джинсовите си якета. — Чакайте да ви погледам. Не се стеснявайте. Каквото и да сте чули, още съм с ума си и не съм забравила колко е хубаво да прегърнеш внучките си.

Когато суетнята около посрещането отшумя, Лидия хвана под ръка Алекс и обяви:

— Вечерята е сложена. Хайде да сядаме, докато не е изстинала.

Като се имаше предвид всичко, вечерята мина доста гладко. Имаше един момент на неудобство, когато Роджър започна да реже пилето — ритуал, който Дафни свързваше неотменно с баща си, и когато видя как съпругът ѝ започна да реже месото на тънки резени, ѝ се стори, че извършва едва ли не кощунство. Не беше единствената, която го възприе така. На масата се възцари мълчание, последвано от потракването на чинии. После изведнъж всички започнаха да говорят вкупом.

За първи път Дафни изпита благодарност, че Роджър е много приказлив. Смя се заедно със сестрите си на истории, които бе чувала сто пъти, отпиваше от виното, когато усещаше, че радостта, която си бе наложила да показва, започва да ѝ изневерява. С леко замаяна глава тя обърса брадичката на Кайл и нарязва късчета пиле в чинията на Джени на малки хапки.

Ако случаен минувач надзърнеше през прозореца, не би забелязал нищо необичайно, помисли си. Майка им седеше начело на масата, вместо да изглежда измъчена, както през последните два месеца, лицето ѝ бе почти красиво, беше облечена с рокля на жълти и бели карета, с която изглеждаше слаба, но не мършава. Сребрилата ѝ коса, прибрана зад ушите, блестеше като сребърните прибори до чинията ѝ.

От дясната ѝ страна Алекс отпиваше от виното и си хапваше, поддържаше веселото настроение като по този начин отчасти прикриваше напрежението. Избягвайки теми, които биха им напомнили за баща им, тя разказваше за къщите, които показваше, за панделките, с които дъщерите ѝ играели гимнастика, за новите си съседи... докато Дафни се почувства като нейна клиентка, задължена да изтърпи веселия разказ, предназначен да отклони вниманието ѝ от възможни дефекти в къщата, предлагана от дълго време за продан. Никой не забеляза как по време на вечерята Алекс нервно си играеше с перлите си, нито пък детинския ѝ навик непрекъснато да събира на купчинка картофеното пюре в чинията си.

С изключение на дъщерите ѝ, които се бяха съсредоточили напълно върху храната в чиниите им, Кити изглеждаше най-замислена. Когато се обаждаше, думите ѝ прозвучаваха като заучени реплики от пиеса.

Дафни почувства болка от съчувствие към нея. Аз поне имам деца, помисли си.

Едва започнаха да раздигат масата, Лидия като че излезе от розовия си сапунен мехур. Стана от стола си и каза:

— Оставете това. Нина и Лори, нали нямате нищо против вие да измиете чиниите. Искам да остана за малко насаме с майка ви и лелите ви.

Кайл и Джени я изгледаха тревожно, сякаш се бояха да се разделят с майка си дори за малко, а Дафни изпита благодарност, когато Роджър избърза и предложи весело:

— Искате ли да пуснем телевизора? Хайде да видим дали има нещо интересно.

Докато заедно със сестрите си следваше майка си нагоре по стълбите към спалнята, която Лидия почти четирийсет години бе делила със съпруга си, чиито деца бе родила, чиито дрехи бе прала, на когото бе готвила и чиито тайни бе пазила дори от себе си, Дафни почувства как започна да ѝ се гади, сякаш бе преяла. Замисли се дали бе дошъл часът за равносметка, който очакваха и от който се бояха. Дали най-после майка им щеше да им разкрие какво бе станало вечерта, когато бе изкачила същите тези стълби, за да потърси пистолета в заключената кутия на най-горния рафт в гардероба?

Кити я стрелна с поглед, пълен със страх. Дори Алекс, която вървеше пред тях, като че ли тътреше колебливо крака.

„Всички усещаме, че сме изгубили нещо — помисли си Дафни. — Не само татко, а някаква съществена част от самите нас.“

В спалнята на родителите си тя седна на малкото диванче между двата прозореца с изглед към залива и си спомни, че майка ѝ бе изявила желание да поплува. Дали бе забравила? Или изчакваше времето да се оправи? „Трябваше да настоя и да остана при нея. Не биваше да я оставяме сама тук.“

Дафни огледа стаята, направи ѝ впечатление колко малко бе променена откакто беше дете. Дори огледалото над тоалетката бе килнато настрани както едно време, в него се отразяваха сребърните дръжки на четките с инициалите на Лидия, както и семейните снимки, подредени в единия ъгъл. Тук присъствието на майка ѝ си личеше повече, отколкото където и да било в къщата — по обикновеното дъбово легло и скрин, по акварелите в нежни тонове, окачени на

различни места на светложълтата стена. Имаше няколко старинни предмета — наследство от нейната майка — като например столът люлка, на който седеше Кити.

Какви ли мисли бяха вълнували майка им онази вечер, когато се бе качила на дървеното столче в гардеробното помещение, за да достигне до най-горния рафт? Когато ръката ѝ се е пъхнала под одеялата и пуловерите за ски, за да достигне до металната кутия, дали ѝ бе хрумнало, че се готви да пресече чертата на сигурността и спокойствието и че не ѝ остава надежда за връщане назад? Че пристъпва в безчовечна самота, където щяха да ѝ бъдат отнети всички навици и връзки с живота?

Дафни си задаваше наум тези въпроси, наблюдаваше мълчаливо с боязън как майка ѝ взе кутия за шапки, сложена върху скрина. В един ужасен миг си представи, че вместо нея вижда метална кутия от лъскава сива стомана с ключалка, в която се пъха малко ключе, същата като онази, която полицаите бяха запечатали в найлонов плик и сега се намираще в мазето на съдебната палата.

Стори ѝ се, че ѝ се завива свят, затвори очи за миг и в съзнанието ѝ се появи лицето на Джони с кривата му усмивка и хладните изпитателни очи, които гледаха прямо и не молеха за никакви отстъпки. Изведнъж ѝ се прииска и тя да притежаваше твърдостта, с която той приемаше нещата, и да има тренираната ловкост, за да преодолява като него скритите капани и телените мрежи, поставени на пътя му.

„Боже, дай ми сила...“

В стаята се възцари мълчание, тежко като небето, което подобно на грамаден сив океан нахлуваше под стрехите и заливаше старите черचेвета.

След като се настани на тясната пейка до леглото с кутията за шапки в скута си, най-после Лидия каза:

— Има някои скъпи вещи, които бих искала да ви раздам. За всяка от вас съм приготвила по нещо. — Тя се усмихна и Дафни забеляза дълбоките бръчки по бузите ѝ на местата, където някога имаше трапчинки. — Знаем, че не това очаквахте, но не съм в състояние да ви разкажа какво се случи между мен и баща ви. Всичко е по-сложно, отколкото си представяте, макар и да смятам, че вече сте подочули нещо, а може би и всичко.

Тя хвърли поглед към Дафни и Кити, после отклони очи към Алекс, в израза ѝ се четеше едновременно любов и тъга. После, сякаш съжаляваше, разпери ръце и Дафни забеляза, че златната халка, която не беше на ръката ѝ в затвора, отново се намираще на безименния ѝ пръст.

Алекс, седнала на края на леглото, понечи да каже нещо, ала майка им с жест я накара да замълчи и продължи:

— Това, разбира се, не омаловажава ни най-малко онова, което направихте, за да помогнете. — Странно, но тихият глас на Лидия действаше хипнотизиращо, подобно на шумоленето на тафта, което Дафни си спомняше от детството си — как майка ѝ се навежда да я целуне в тъмнината, мирише на парфюм и на едно мартини, което си позволяваше преди парти. — Вие проявихте забележителен кураж в извънредно трудни условия. Алекс, давам си сметка, че в известно отношение на теб ти е било по-трудно отколкото на сестрите ти. Радвам се, че дойде тази вечер.

— Поне не можеш ли да се опиташ да ни обясниш? — обади се нетърпеливо Кити.

Майка им тъжно поклати глава.

— Всъщност няма никакво значение, защото в края на краищата каквото и да стане, аз никога няма да бъда свободна. Може и да ви се струва невероятно, но свикнах с тази мисъл. Единственото, което искам с цялото си сърце, е вие също да се примирите. — Тя отвори капака на кутията за шапки — стара кутия, облечена с плат с щампа на розички, избелял от слънцето. Вътре имаше най-различни дреболии, които не бяха за изхвърляне, но очевидно и не служеха за нищо — парченца дантела, копчета, изостанали кълбета от различни плетива и стар гребен от костенурка, с изпочупени зъби.

Разнесе се мирис на лавандула, отвътре майка им извади кадифена кутийка за бижута, която подаде на Алекс.

— Това е диамантена брошка. Баща ви ми я подари за двайсет и пет годишнината от сватбата ни — каза. — Можеш да я запазиш или да я продадеш, както желаете. На мен ми е безразлично. Баща ти ми я подари само защото... — замълча и се просълзи. — Да кажем, че е малко претрупана за моя вкус.

Алекс недоумяващо се взря в кутийката за миг, после я отвори. Дафни се изправи, отиде, надникна през рамото ѝ и ахна. Изобщо не

беше претрупана. Направо беше великолепна — представляваше малка платинена кошничка, от която излизаха диамантени цветя.

Доколкото си спомняше, майка ѝ никога не я бе слагала, никоя от тях дори не знаеше за съществуването ѝ. Дафни се взираше в украшението безмълвно. Дори Алекс, която изобщо не беше сантиментална, изглеждаше поразена.

Очите ѝ се насълзиха и тя сякаш се мъчеше да намери думи, с които да благодари. Когато най-последно заговори, цялата ѝ твърдост бе изчезнала и излъчваше мекота и нежност. Приличаше на новороденото бебе, което четиригодишната Дафни внимателно бе взела в ръце.

— Ами... не знам какво да кажа — запъна се Алекс. — Никога не съм очаквала подобно нещо. Много си щедра, мамо.

— Няма защо да ми благодариш. — Майка ѝ се усмихна. — Това е подарък. Единственото ми желание е да ти послужи за нещо. За теб, Дафни... — Чу се шумолене на хартия, докато разопаковаше пакет, откъдето извади дневник с избеляла червена кожена подвързия. Подаде го на най-голямата си дъщеря сякаш извършваше свещенодействие, сякаш ѝ предаваше древен свитък, съдържащ тайни на отдавна изчезнала цивилизация, и каза: — Този дневник по-добре от всякакви мои обяснения ще ти помогне да разбереш нещо, което би трябвало да знаеш. Започнах да го пиша на шестнайсетгодишна възраст и спрях, когато те родих. След това не ми оставаше време да пиша. — Усмихна се, потънала в сладки спомени. — Когато решиш да пишеш за това, което се случи, а съм сигурна, че ще го направиш и трябва да го направиш, надявам се, че много неща ще ти се изяснят.

— Да пиша за това? — повтори Дафни ужасена. — Как можеш да си помислиш, че ще го направя? Да изнасям семейството си на показ, да експлоатирам нещастията му? И да печеля пари от това?

Лидия поклати глава и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Не, Дафни, приемаш нещата погрешно. Ти ще сложиш всичко на мястото му. Хората искат да има някой мъченик, чудовище или жертва... винаги е така. Сигурно ще се изненадат, когато научат, че моите надежди, мечти и тревоги, колкото и големи да са ми се стрували понякога, са били съвсем обикновени. Когато напишеш за това, всички ще разберат, че не съм по-различна от тях.

Дафни притисна дневника до гърдите си и се помъчи да не се разплаче. Един слънчев лъч проби облаците и освети ръката, отпуснатата

върху кутията за шапки, и за миг ѝ се стори, че златната венчална халка на нея излъчваше светлината.

Преглътна трудно и каза:

— Ще се опитам.

— Последна, но не на последно място... — Майка им се обърна към Кити, която до този миг седеше неподвижно и поглъщаше ставащото. Сестра ѝ изпъна гръб и се облегна на люлеещия се стол, докато Лидия започна да ѝ говори с такава нежност, с каквата Дафни никога не я бе чувала да се обръща към нея. — Ти беше най-голямото предизвикателство за мен — каза. — Но онзи ден, когато излизахме от съдебната зала, разбрах. Намерих най-подходящото нещо за теб. — Още веднъж бръкна в кутията за шапки.

Когато светлината проблесна върху малката сребърна чашка в ръката ѝ, Кити нададе вик и се задави. Това бе бебешка чашка, предавана от поколение на поколение в рода на майка им, започвайки от прапрабаба им преди повече от сто години. На нея бяха гравирани инициалите *КМЛ* — Катрин Мари Лоуъл.

Дафни се изуми от липсата на съобразителност от страна на майка ѝ. Защо ѝ правеше такъв подарък? Нима не си даваше сметка каква болка щеше да причини на Кити? Прииска ѝ се да грабне чашката от ръката ѝ и бързо да я скрие... преди да се е случило нещо лошо. Но беше твърде късно. Изразът на обида и дълбоко недоумение вече се бе изписал на лицето на сестра ѝ, също като инициалите на чашката, около която вдървено се свиха пръстите ѝ.

— Пазех я за бебето, което ще имаш някой ден — обясни нежно Лидия.

Явно объркана, Кити се мъчеше да каже нещо.

— Не знам какво си чула или кой ти го е казал... но не е вярно. Бебето, което се надявах да осиновя... ами майка му реши да го даде на други хора.

Лидия я изгледа стъписана и за пръв път тази вечер се смути.

— Не съм знаела нищо за... искам да кажа, че никой нищо не ми е казал... — Замълча, събра мислите си и добави твърдо: — Имах предвид, че е за твоето бебе, това, което ще родиш.

Лицето на Кити побледня като платно и посивя. Тя изгледа майка си продължително и твърдо, сякаш се опитваше да разгадае дали това не бе някаква жестока шега... Може би майка им наистина бе

полудяла. После се обърна и овладявайки се, остави чашката върху тоалетната масичка. Дафни видя в огледалото натежалите от болка очи.

— Никога няма да имам свое дете — каза. — Не знам и дали ще успея да си осиновя някое. По-добре я запази за някого, който наистина ще има нужда от нея.

В мълчанието, което се възцари, Лидия се изсмя изумено, смехът ѝ отегна в стаята и стресна всички.

— Искаш да кажеш, че не... о, мила... — Изправи се, отиде до Кити и я прегърна. — Мислех, че знаеш.

— Какво? — попита смутена Кити.

— Ами ти си бременна! Винаги познавам, можеш да го наречеш шесто чувство. Разбрах го в момента, когато забременявах с всяка от вас... Познах и на Алекс, преди да ми каже, че ще има близнаци. Кога ти дойде последния път?

— Ами... цикълът ми никога не е редовен — отвърна Кити настръхнала, сякаш не смееше да повярва на думите на майка си. — Може би преди няколко месеца... — Изведнъж запуши устата си с ръка и очите ѝ се разшириха. — Боже мой, затова ли се чувствам толкова уморена напоследък? И непрекъснато ми се повдига? — Скова се като че ли бе настъпила парче стъкло и се разплака.

Лидия я потупа по гърба.

— Поплачи си, щом искаш. Бог е свидетел, че достатъчно сълзи се проляха за мъртъвци и за загубени неща. Време е да поплачем и за нещо хубаво.

Часове по-късно Кити лежеше в леглото си и се взираше в ангела на тавана. Всъщност не беше истински ангел, а старо петно от вода, останало от някога пукната тръба. Тя мислеше за Архангел Гавраил, който се явил на Дева Мария, за да ѝ съобщи, че е заченала, и едва не се изсмя на глас. Знаеше съвсем точно откъде се бе взело това бебе.

От Шон.

Беше бременна от него. Когато го осъзна напълно, стаята се завъртя пред очите ѝ, стори ѝ се, че се намира в камбана, в огромна черковна камбана, която биеше весело, докато цялото ѝ тяло запя заедно с нея, а сърцето ѝ литна нагоре.

На връщане от вечерята, все още развълнувана от неочаквания подарък на майка си, Кити помоли Роджър да спре пред денонощна аптека, откъдето си купи тест за бременност.

Когато Кити разтреперана седна на тоалетната чиния, стискайки белия пластмасов индикатор, тя се замисли дали все пак майка ѝ не бе полудяла. На прозорчето се появи една синя лента, после още една. Пробата бе положителна.

Едва не припадна на място от шока, който изпита. Коленете ѝ се подгъваха при всяка крачка, но залитайки, успя да стигне до спалнята си, да легне и да се завие.

Минаваше полунощ. Разбра го чак когато погледна малкия месингов часовник, тиктакащ на нощното шкафче до леглото ѝ. Все още бе облечена с лилавата рокля, с която бе на вечерята. Не се съблече, защото не виждаше смисъл дори да се опитва да спи. Как би могла да заспи, когато беше толкова развълнувана? Ако Дева Мария е изпитала нещо подобно, когато Гавраил ѝ съобщил новината, Кити си обясняваше онази светлина, която тя излъчваше на иконите. Чудото, което изживяваше, в много отношения беше също толкова изумително. Но защо се случи тъкмо с този мъж?

„Защото не беше влюбена в другите“ — прошепна ѝ един вътрешен глас.

Всъщност какво значение имаше кой е бащата? Бебето щеше да бъде нейно. От собствената ѝ плът и кръв и никой не можеше да ѝ го отнеме. Явно ангелите съществуваха, нали бяха чули молбите ѝ.

Кити сложи ръце върху все още плоския си корем. Стори ѝ се, че излъчва топла светлина. Усети пулс, най-вероятно своя, но реши, че тупка малко сърчице. Затвори очи, опита се да си представи какво ли е да прегърнеш собственото си дете... и за миг успя да почувства тежестта на малкото телце, главичката на бебето с косичка, мека като козината на коте, я погъделичка по шията.

Стаята за гости, в която сега бе настанена Дафни, щеше да превърне в детска стая. Вместо да я украси с патенца и зайчета, щеше да окачи акварелите на майка си. Люлката щеше да гледа към прозореца, за да може бебето ѝ да вижда как лястовичките прелитат и отлитат от гнездата си под стряхата, а също и океана, който блестеше в далечината. На висока полица щеше да нареди птичи гнезда, миди и парчета плавей, така че бебето да ги гледа и да опознава света, да го възприема като приятно място, пълно с чудеса, неизвестности и прекрасни изненади.

Съзнанието ѝ бе заето с щастливи кроежи, тя се отпусна и въпреки всичко успя да задреме. Когато се събуди, все още бе тъмно, но се чувстваше по-бодра. Стана от леглото, свали измачканата си рокля, обу джинси, сложи си тениска. После тихо слезе долу като внимателно прескочи средното стъпало, което скърцаше така, че щеше да събуди цялата къща.

Тъй като нямаше движение, пътуването до дома на Шон ѝ се стори по-кратко. Дъждът беше престанал, улиците лъщяха пред фаровете ѝ като черна река, по която тя се носеше плавно. Лесно се ориентира, дори не се замисли, че би трябвало преди това да му се обади по телефона. Третото ѝ око — истинското ѝ око според индуизма, я водеше напред.

Как ли щеше да реагира, като му кажеше новината? Дали ще се уплаши? Ще поиска ли да се разделят?

Трябваше да му каже направо, че няма да го обременява с бебето. Можеше да се оправи и сама, подготвяше се за това от доста време. Имаше странното усещане, че бебето не бе свързано с него, че се е появило в резултат на силния ѝ копнеж.

Стигна до задната врата на малкото студио на Шон. Не беше заключена. Не ѝ хрумна, че би могло да го няма... или, което бе още по-лошо — да бъде с друга жена. Нищо не би могло да помрачи безоблачното ѝ настроение. Беше благословена. Беше...

Бременна.

Шон спеше дълбоко върху матрака на пода и не помръдна дори, когато го разтърси. Кити не успя да измисли какво друго да направи, освен да се пъхне до него под завивките.

Шон измърмори нещо неразбрано и се приближи към нея, прегърна я, защото дори насън изпитваше нужда да я закриля. Тогава отвори очи. Известно време лежа просто така, гледаше я, без да може да повярва на очите си.

— Кити — прошепна. Нищо друго, само името ѝ. Като че ли я бе очаквал.

— Извинявай, че те събудих — прошепна тя.

— Всичко наред ли е?

— Никога не е било по-добре.

— Радвам се да го чуя. — Вече напълно се бе разбудил и се подпря на лакът. — Но не си била целия този път, за да ми кажеш, че

всичко е наред. Какво има? — Под топлите завивки, които миришеха на живота, който водеше на открито, тя усети как той се напрягна.

— Прииска ми се да те видя.

— Така ли? — Той я изгледа в тъмнината. — Не беше изпълнена с такова желание, когато се видяхме преди няколко дни.

Беше обиден и не ѝ бе простил напълно. Или може би не ѝ вярваше докрай. Колкото и да бе странно, тази мисъл я изпълни с увереност. Ако Шон мислеше само за секс, нямаше да водят този разговор.

Тя сведе очи и оправи една гънка на одеялото.

— Съжалявам, ако си си помислил, че не ме е грижа за нас. Не е вярно, напротив.

— Показваш го по много странен начин.

— Да си тръгна ли? — попита тя тихо.

Изчака, заслушана в шумоленето на мокрите листа от вятъра и в далечното изскърцване на гуми по магистралата. Когато той прокара пръст по бузата ѝ, тръпката, която изпита, като че идваше някъде от много дълбоко.

— Не — отвърна той.

Тя хвана ръката му, поднесе я към устните си, усети равномерния му пулс.

— Радвам се. Защото трябва да ти кажа нещо...

Искрица надежда проблесна в очите му. В призрачната светлина, която се процеждаше от небето, той не отдели поглед от нея, очите му бяха черни като океана под нощно безлунно небе. По късо подстриганата му черна коса тя забеляза няколко стърготини, които ѝ се сториха като малки отразени звездички.

Кити се подвоуми, вътрешно се разкъсваше. Знаеше за бременността си едва от няколко часа, прииска ѝ се да запази новината за себе си и само тя да ѝ се радва. Но не би било честно да не му каже. Каквато и да бъде реакцията му, той заслужаваше да знае. Не бе заченала бебето от някой ангел, а от Шон. Бе успял да направи така, че сърцето ѝ да се отвори, изпълнил го бе с достатъчно светлина, за да блесне.

— Бременна съм — изрече тя.

Шон се взря в нея, лицето му беше каменно, сякаш не бе чул... или може би не желаше да чуе.

Кити усети как в гърдите се събра твърда топка.

Няма значение, каза си. Тя така и не желаеше нищо от него. Не беше никакво бедно момиченце. Беше трийсет и шест годишна жена, с процъфтяващ бизнес, която можеше и сама да отгледа детето си.

Тъкмо се канеше да му го каже, когато Шон попита тихо:

— Кога го откри?

— Тази вечер. Преди няколко часа.

— Значи не това е причината да не искаш да се виждаме?

Тя го изгледа, в началото се смути и не можа да измисли какво да му отговори. После извика:

— За Бога, не. Шон, как изобщо можеш да си помислиш подобно нещо?

Той явно си отдъхна, но продължи да я гледа изпитателно. Бавно изрече:

— Значи искаш и аз да участвам в живота на това бебе, така ли?

Кити се помъчи да изрази с думи онова, което искаше от него, но не успя да посочи нищо конкретно.

— Ами да. Чак дотам не съм мислила. Но щом искаш, разбира се. — Поколеба се, после каза: — Да ти кажа право не бях сто процента сигурна, че ще пожелаеш.

Видя как едно мускулче заигра на челюстта му.

— Радвам се да го чуя — отвърна той със стегнато гърло. — Защото нямаш никаква представа какво изживях. Когато те видях онази вечер... — Изохка дрезгаво и зарови глава в гърдите ѝ, които бяха чувствителни и набъбнали, стисна тениската ѝ така, сякаш се улавяше за единственото, което му попада под ръка, за да не падне в стръмна пропаст. След малко тя го чу да плаче.

— Хайде, недей. Всичко е наред. — Сдържа се да не заплаче и го погали по главата, късата му коса се наелектризира от допира ѝ. Когато вдигна лице към нея, то беше изпънато, почти сърдито.

— Смяташ, че съм много млад, за да знам какво е любов, но грешиш. Ще ти кажа нещо, което може би не желаеш да чуеш — радвам се, че носиш моето дете. На седмото небе съм от щастие. — Разсмя се като луд, после възкликна: — Боже мой! Ще си имаме дете! Не мога да повярвам.

— И аз не мога да повярвам. — Тя се усмихна. — Цяла нощ лежах будна и се опитвах да се убедя, че е вярно.

Шон се отдръпна назад. Вече се владееше.

— Искам да се разберем за едно. Можеш да постъпиш както пожелаеш, но това дете ще има баща.

— Не смятам, че някой ще ти го отрече — засмя се тя. Шон се намръщи.

Знаеш какво имам предвид.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Смяташ ли, че е добре, ако те помоля да се оженим?

Кити се замисли за миг, после поклати глава.

— Не го приемай погрешно, Шон. В известен смисъл това е най-голямото ми желание. Но смятам, че идеята не е узряла. Поне не точно сега, когато всичко е толкова объркано. Може би по-нататък... ще видим.

Шон, макар и разочарован, не се обиди. Сви рамене и каза простишко:

— Аз те желая обаче и няма да ме спреш да идвам винаги когато мога.

— Кой те спира?

— Бях останал с впечатлението, че искаше да се разделим за известно време.

— А кой те събуди тази вечер? — Тя му се усмихна и плъзна ръка надолу към крака му. Той спеше по тениска, но без слип.

Шон моментално реагира. Притисна я така, че за миг тя не успя да си поеме дъх. После, сякаш внезапно проумя, че тя е в деликатно състояние, рязко я пусна.

— Не, по-добре не — промълви. — Няма ли да навреди на бебето?

— Не и на този етап — увери го тя. Беше чела много книги на тази тема.

Без повече приказки, той свали тениската ѝ и ѝ помогна да си събуе джинсите.

— Толкова си красива — каза Шон. Това бе може би най-поетичното, което би могъл да изрази, но в този миг думите нямаха значение. Погали я с длан по бедрото, пръстите му я възпламениха с допира си, това бе увереното докосване на мъж, който въпреки младостта си инстинктивно знае как да задоволи жена.

Тя изстена, изви се като дъга, когато той пъкна ръка между бедрата ѝ. Гледаха се в очите и след дълъг сладък миг, в който тя изпита невероятни усещания, той я погали по лицето с ръката, с която ѝ носеше удоволствие, така че да вдъхне собствения си мирис като най-приятния парфюм.

Нещо се отпусна в нея — балон, който спираловидно се вдигна към главата ѝ, после падна надолу и се приземи под пъпа ѝ. Кити се разсмя от удоволствие и поклати глава, дългата ѝ къдрава коса покриваше голите ѝ рамене и гръб като копринен шал.

Тя се прилепи до Шон и усети слабия мирис на смола по кожата му, смесена със сапун и типично неговата миризма. Усети как се навлажнява. Искаше да я обладае веднага, в този миг. Но когато той раздалечи краката ѝ, тя се отдръпна.

— Не — каза му нежно, плъзна се надолу и го пое с уста. Само след минута той се отдръпна.

— Ще свърша — изрече дрезгаво. — Искам да те любя.

И той влезе в нея, настани се върху нея, а Кити изгаряше от желание. Никога по-рано не бе изпитвала подобно нещо. Изживяваше всичко по-силно, отколкото по-рано, а всяко усещане ѝ носеше наслада до болка. Бебето. Трепереше не само защото копнееше за Шон, вълнуваше се и заради бебето, знаеше, че то е в нея и расте с всяка секунда.

Капки пот се стичаха върху нея като топъл сладък дъжд. Искаше да го почувства как се излива в нея както през нощта, когато бе заченала — това бе силата на живота не само да създава, но и да събужда надеждите и мечтите, които бе смятала за отдавна мъртви.

Кити се надигна към него задъхана, нададе вик от разтърсващата я наслада. Стисна го за хълбоците здраво както умирац от жажда поднася чаша вода към устата си, не искаше нито капка от течността да се разлее. В същия миг той също свърши, но не се отпусна върху нея като друг път. Отдръпна се и се претърколи настрани.

Нежно сложи ръка върху корема ѝ. Тя му се усмихна и покри ръката му със своята с думите:

— Дали е усетила това?

— Откъде знаеш, че ще е момиче?

— Просто имам такова чувство. Но ще бъда еднакво щастлива и ако е момче.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. — Тя се усмихна широко. — Ако досега не си го забелязал, обичам момчетата.

Той се ухили.

— Забелязал съм. — После сериозно додаде: — Знаеш ли, това, което ти казах преди, бе съвсем сериозно. Мисля си за детето на сестра ми и съзнавам, че то няма да знае кои са истинските му родители. Не бих искал това да се случи на моето дете. Дори и да не сме женени и да не живеем заедно, искам да бъдем семейство.

Кити се замисли за своето семейство и как различно си представяше живота, когато бе малка. Като дете приемаше всичко за дадено — дните се нижеха един след друг като почти невидимите шевове, които майка ѝ бе направила на юргана от шарени парчета. Но сега юрганът на семейството ѝ бе разкъсан и всеки от тях трябваше да се справи както можеше.

Кити се взря в силно загорялото лице на Шон, забеляза бледите чертички в ъгълчетата на очите му, образували се, когато бе присвивал очи на слънцето. Ще стане добър баща, помисли си също както онази вечер, когато го видя в болницата заедно със сестра му. А що се отнасяше до всичко останало е, животът щеше да покаже.

Тя сложи ръка на гърдите му, здрави като дърветата, по които се катереше, за да печели хляба си. Лесно можеше да си го представи как гушка бебе или бута количка. Кити се усмихна.

— Не съм сигурна дали дори знам истинското определение на думата семейство — каза. — Може би е една от онези рецепти, които импровизираш, докато ги изпълняваш — малко от това, щипка от онова. Наистина можем да опитаме, нали? Кой знае, в края на краищата може да се получи нещо, което да си заслужава.

— Мамо?

Щом Алекс чу, че Нина я вика тихо от тъмната стая, тя се спря в подножието на стълбата. Не ѝ се спеше, стоя до късно и гледа телевизия, само че неочаквано заспа по време на монолога на Джей Лено — разказваше някаква глупава шега за мъжете, които мамят жените си, само това си спомняше. Сега главата ѝ сякаш бе пълна с топчета стиропор, които трябва да изровиш, за да стигнеш до

пакетчето на дъното. Мина известно време, сети се, че Нина я викаше, тръгна по коридора и влезе в стаята ѝ.

Завари дъщеря си седнала с кръстосани крака върху леглото. Алекс се усмихна на картинката, която представляваше на меката светлина, идваща от лампата на нощното шкафче — мигаше сънливо, гъстата ѝ черна коса бе разрошена на тила, както когато беше малка.

Алекс се отпусна на леглото и я потупа по коляното, което се подаваше изпод юргана.

— Чух те, че си в хола. — Нина се прозина и потърка очи с юмруци. — Защо още не си си легнала? Всичко наред ли е?

— Бях тръгнала да си лягам. — Алекс се готвеше да ѝ каже, че всичко е наред, когато осъзна, че не е съвсем вярно. Макар че в известен смисъл беше добре или по-точно казано, беше прекрачила състоянието, в което се чувстваше неспособна да се справи с всекидневието. Въздъхна и ѝ довери: — Истината е, че още не мога да свикна да спя сама. По-добре дори с Джей Лено, отколкото сама.

Нина се усмихна и обърна очи нагоре.

— Много трогателно, няма що. Знаеш ли, кое е още по-лошо? — Сниши глас и прошепна: — Всяка вечер проверявам под леглото, преди да изгася лампата, просто за да съм сигурна.

Нямаше нужда да я пита защо. Още от малка го правеше. Алекс запази сериозна физиономия и отвърна леко подигравателно:

— Смятам, че ако имаше някакво чудовище, досега ние да сме го изплашили.

— Вярно, не може да се каже, че напоследък нещата са нормални — съгласи се Нина.

— Имам чувството, че всичко ще се промени. Време е да се появи и синьо небе над главите ни, какво ще кажеш?

Нина сви устни и се замисли.

— Случайно това синьо небе да е свързано с татко?

Алекс отново усети, че я обхваща напрежение. Всичко ли трябваше да се върти около Джим? Не показва ли на децата си, че и сама можеше да се справи? Спомни си за диамантената брошка, която майка ѝ ѝ подари. Когато я разгледа внимателно, намери в кутийката бележка, сгъната на четири и пъхната под капака, която показваше, че бе купена за зашеметяващата сума от десет хиляди долара — повече, отколкото си представяше, че баща ѝ би дал за украшение. Дали е било

знак на любов или просто е искал така да изкупи греховете си? Замисли се как майка ѝ я бе пазила скрита в чекмедже цели петнайсет години — явно това е бил единственият начин, да покаже мълчаливо обидата и гнева си. Побиха я тръпки. Трябваше да бъде благодарна на майка си не само че бе усетила в каква нужда се намира, а също и че я накара, макар и по ужасен начин, да се изправи срещу своето чудовище. Баща ѝ, Лийн, Берил — видя ги на ярка дневна светлина и откри, че те не са чудовища. Не съществуваха и супергерои, а само човешки същества — слаби, с недостатъци, някои по-големи отколкото на другите хора, а на такива като баща ѝ — съдбоносни.

А Джим? Той беше от добрите. Само че едва сега го разбра.

— Баща ти и аз... — Алекс млькна, защото внезапно я обзе подозрение. — Познавам този поглед, Нина Мари Кардоса. Шпионирала си ме, нали?

— Всъщност шпионирала не е точно казано — настръхна дъщеря ѝ. — Просто вдигнах слушалката, докато снощи разговаряхте. Честен кръст, не съм искала да ви подслушвам. — Вдигна възглавницата до брадичката си и се изсмя зад нея.

Алекс се помъчи да не се разсмее.

— Много смешно, Шерлок. Какво точно чу?

Нина отлепи възглавницата от устата си.

— Само онази част, когато се чудеше дали облаците щели да се разсеят утре, за да направите пикник край фара. — Хитро добави: — Ние също ще дойдем, нали?

— Ами ако ти кажа, че предпочитам да бъдем сами с баща ти?

Нина се замисли малко, после отвърна:

— Ще кажа, че идеята е добра, стига да обещаеш, че ще ми разкажеш абсолютно всичко после. — Изчерви се. — Е, не съвсем всичко, само онази част, която може.

— А ако не го направя?

Нина сви рамене, при което тениската се свлече от едното ѝ рамо.

— Сигурно, ще се наложи да измисля доста неща, за да задоволя любопитството на Лори.

— Звучи ми като изнудване — изръмжа ѝ Алекс.

Нина отвърна:

— Добре, признавам, ще ми се да направите всичко възможно вие двамата да се съберете отново. — След малко добави с копнеж: — Искаше ми се и той да беше дошъл с нас тази вечер. Много беше странно при баба, половината от времето не знаех как да се държа. Искаше ми се да ѝ кажа колко съжалявам за всичко, което се случи, колко ми липсваше, но така и не уцелих подходящ момент. Мислиш ли, че се е засегнала?

Неочаквано Алекс се просълзи.

— Не, миличко, сигурна съм, че не се е засегнала. — Спомни си колко пъти тя също би могла да ѝ протегна ръка, а вместо това се връщаше към спомена за баща си.

Нина отново се прозина, клепачите ѝ се затваряха. Смъкна се под завивките, пъкна възглавницата под главата си, после я оправи.

— Май че си права — измърмори сънливо. — Когато си тръгнахме, не изглеждаше разстроена. Дори ми се стори развеселена. Каза ми, че ако се проясни, сутринта ще отиде да плува.

— Да плува ли? — повтори изненадана Алекс.

— В залива. Както... — Нина вече бе затворила очи, гласът ѝ едва се чуваше. Промърмори още нещо, което Алекс не можа да разбере напълно, но въпреки всичко я накара да изтръпне. Прозвуча ѝ като „... едно време, когато бяхме семейство“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин първото, което Дафни видя щом отвори очи, бе слънцето; греещо на розово-синьото небе. През нощта бе спряло да вали. Сънено протегна ръка към съпруга си, но леглото до нея се оказа празно. Чу го в банята и гъргорещите звуци, които издаваше, докато си миеше зъбите, ѝ напомниха за някой...

Който потъва.

Седна в леглото и потърка настръхналите си ръце. Главата ѝ тежеше от кошмара, от който не можеше да се освободи. В него майка ѝ се удавяше. Дафни направи опит да я спаси, но докато тичаше към водата, краката ѝ затъваха в пясъка. Навътре в морето виждаше как тялото на майка ѝ подскача на вълните, а докато се мъчеше да освободи краката си, затъваше още по-дълбоко в мокрия пясък. В далечината се чу сирената за мъгливо време, спомни си, че докато сънуваше си помисли: „Колко странно“. Защото изобщо нямаше никаква мъгла. Слънчевите отражения блестяха по вълните като мрежа, украсена с хиляди малки диамантчета...

На железното легло в стаята за гости на Кити, Дафни примижа към слънцето, което хвърляше ярки снопове лъчи над покрива на съседната къща. Украсените стрелки на старинния часовник до леглото показваха седем без петнайсет. По това време майка ѝ обикновено ставаше. Представи си я как се показва на прозореца на спалнята си и вижда, че предстои прекрасен ден, и казва на себе си, както Дафни често я бе чувала:

— Чудесен ден за плуване!

Някакво странно безпокойство обзе Дафни. Замисли се дали все пак в желанието на майка ѝ да поплува не се криеше нещо друго. Като се замисли за подаръците, които им направи, всъщност те бяха повече от подаръци, по-скоро съкровища, с които да я запомнят, Дафни потръпна.

Когато съпругът ѝ се появи от банята все още по пижама, с разрешена коса и петънце от паста за зъби в единия ъгъл на устата,

Дафни си каза: „Спокойно. Роджър ще помисли, че действаш истерично, а знаеш колко мрази той това.“

— Роджър? — обади се тя тихо. — Тревожа се за мама.

— Да кажеш нещо ново? — Той се засмя, докато сваляше долнището на пижамата си, но вместо весело, смехът му прозвуча иронично.

Тя се насили и пое дълбоко дъх. Спокойно.

— Не говоря за процеса — каза. — Мислех си за снощи, не ти ли се стори, че тя се държеше малко странно?

Роджър, подскачайки на един крак, докато изуваше и другия си крачол, спря и я изгледа. Долнището на пижамата му се влачеше по старото чамово дюшеме.

— Странно ли? — повтори той в недоумение. — Странно не е точната дума. Бих казал, че всяка жена, примирила се, че ще гние през остатъка от живота си в затвора, подлежи на освидетелстване.

Дафни настръхна.

— Е, ако ще ми държиш такъв тон...

Роджър моментално се разкая. Седна до нея, а старото легло изскърца.

— Извинявай, мила. На мен също ми е трудно. Нямах намерение да казвам нищо до закуската... Днес се налага да замина. Този идиот — посредникът, ни върти на малкия си пръст. Запланувал е събрание за утре сутрин и трябва да бъде там.

Дафни застина.

— Знаел си го поне от петък. Защо ми го казваш чак сега?

— Не исках да се разстройваш — отклони поглед настрани и познатият му обиден тон прозвуча отново. — По дяволите, да не мислиш, че аз го искам?

Дафни не можеше вече да понася внимателно извърнатите му очи и отпуснатите му рамене. Кичурчето коса, което се спускаше по челото му, ѝ напомни за бурени, които трябва да се изкоренят.

— Да ти кажа ли честно? Не знам. — Той понечи да добави нещо, но тя вдигна ръка и го накара да замълчи. — Да не задълбаваме този въпрос. Върви и си вземи душ, аз ще събудя децата. — После добави престорено нехайно: — Слушай, Роджър, всъщност няма никакъв смисъл да стоиш тук до процеса. Защо не останеш в Ню Йорк, докато всичко свърши?

Тя затаи дъх, защото нямаше представа какво ще ѝ отговори. Представи си, че казва нещо, подобно на: „И да те изгубя завинаги? Съзнавам, че не съм най-добрият съпруг, но не съм глупав, нито пък сляп. Разбирам колко рискувам...“

Обаче Роджър не възрази. Тя улови погледа му и дали така ѝ се стори, но сякаш той се уплаши, че ще попадне в капан. После, след като не забеляза нищо подозрително в държането ѝ, отвърна:

— Ще видим. Зависи как ще протече срещата утре. — Понечи да стане, после явно се сети за нещо, отново се отпусна на леглото и се взря напрегнато в нея. — Слушай, Даф, знам, че има някои неща, които трябва да оправим. Щом се върнеш, ще се опитаме, нали? Можем да отидем на брачна консултация, ако желаш. Сериозно ти говоря. Ще направим всичко, каквото трябва.

— Разбира се — отвърна тя без желание. За Роджър бракът винаги представляваше нещо като среща, отбелязана в календара за другата седмица, за следващия месец или дори за следващата година, докато тя желаше той да се състои в днешния ден, днешната сутрин, още същата минута.

Проследи го как стана и тръгна към банята, не беше солидният човек, който някога се бе надявала, че щеше да я закриля, а просто един обикновен мъж, минал първата си младост, чийто задник бе започнал да се отпуска, а около кръста му висяха тлъстини, бързащ да хване самолета и да върши по-значителни неща, отколкото да успокоява страховете на съпругата си.

— Роджър? — подвижна тя след него. Той спря и се обърна.

— Ммм. — Забеляза, че той вече мислеше за друго, за всичко, което го чакаше в Ню Йорк.

— Питам се — започна Дафни, — дали някога си бил с друга жена. Откакто сме женени, искам да кажа. — Смаяна от собствената си смелост, тя не се изненада, когато Роджър я изгледа с широко отворени очи.

— Какво те кара да ми задаваш подобен въпрос? — попита.

— Не знам. Може би заради баща ми. — Не му напомни за жената в книжарницата, само изчака секунда и добави: — Е, спал ли си?

Той я изгледа продължително, после отвърна троснато:

— Дори няма да те удостоя с отговор. — Присви очи и попита: — Кити ли пълни главата ти с подобни глупости? Знам, че никога не ме е харесвала.

— Не — отвърна искрено Дафни. — Никога не съм чувала Кити да каже лоша дума срещу някого, най-малко срещу теб.

Идеше ѝ да му извика: „Не ти вярвам.“ Изведнъж престана да има значение дали ѝ бе изневерявал. Тя вече му нямаше доверие, не вярваше, че той щеше да реализира надеждите и мечтите ѝ. Вече не го свързваше с бъдещето си.

— Е, да се надяваме, че е така.

Роджър я изгледа укорително. Със саркастичен тон попита:

— Сега вече мога ли да си взема душ? Или има още нещо, което би искала да узнаеш за тъмното ми минало?

— Извинявай, че повдигнах въпроса — отвърна тя. — Върви да се къпеш.

На Дафни ѝ стана тъжно, но и малко си отдъхна. Основното, което ѝ направи впечатление, бе, че всичко мина много тихо. Тя не очакваше, че осемнайсетгодишен брак ще завърши така спокойно. Чу шума от душа и разсеяно се запита дали щеше да се сети да остави суха кърпа за нея.

Е, във всеки случай нямаше да го изчака, за да узнае. Облече стара плажна рокля, която намери в килера, и се качи на горния етаж, за да събуди децата, но ги намери и двамата седнали на пода да си играят. Неохотно тръгнаха пред нея към кухнята, където сестра ѝ месеше тесто.

Дафни забеляза колко хубава изглеждаше Кити тази сутрин — очите ѝ блестяха, страните ѝ бяха розови, сякаш бе изгоряла на слънцето. Дали бе вярно онова, в което майка им бе толкова сигурна? Изгледа сестра си въпросително и над русите главици на децата, застанали между тях, Кити я погледна в очите и кимна свенливо.

Дафни отиде до нея и я прегърна.

— Кити, колко съм щастлива заради теб — прошепна. — Знаеш ли колко весело ще бъде? Децата ни ще растат заедно, вече нямам търпение.

Не добави, че съществуваше голяма вероятност да остане в Мирамонт по-дълго от очакваното.

Кити миришеше на канела, а косата ѝ — на дъждовна вода.

— Готви се да станеш кръстница. И още нещо — можеш да останеш тук колкото желаеш. — Говореше много развълнувано. — Настоявам. Ще бъда доволна да останеш завинаги.

Образът на Джони изплува в съзнанието на Дафни — застанал на края на кея, бръкнал ръце дълбоко в джобовете си, а вятърът развява косата му. Тя си позволи един дълъг болезнен миг, за да се отдаде замечтано на копнежа, който се мъчеше да потисне заради объркания си брак.

Тогава си спомни за какво бе слязла долу.

— Ще прескоча до мама — обяви. — Нали нямаш нищо против да наглеждаш децата около час?

Глупаво бе да се тревожи, знаеше го, но някакво шесто чувство я караше да отиде и да провери с очите си. Сигурно щеше да завари майка си да пие кафе или пък да се спуска към плажа. Може би щяха да поплуват заедно. Защо не, помисли си Дафни. Водата бе още студена, но освежаваща. Тъкмо да проясни главата си.

— Нищо, разбира се. — Като я изгледа внимателно, Кити попита: — Какво има? Нали не се безпокоиш за мама? Снощи изглеждаше добре.

— Може би прекалено спокойна. — Изрече го несъзнателно. Побърза да добави: — Ще ти кажа, когато се върна. — Нямаше смисъл да тревожи сестра си за нещо, което сигурно щеше да излезе фалшива тревога.

Въпреки всичко, когато излизаше, изрече полушеговито:

— Ако не ти позвъня до четиридесет и пет минути, обади се на бреговата охрана.

Беше седем и половина. Спря колата пред къщата на майка си. Слънцето се бе издигнало и огряваше върховете на кипарисите, които растяха покрай скалата, обрулените им клони приличаха на протегнати ръце на сирени, мамещи моряците към дълбините, където ги дебнеше смъртта. Беше излязъл слаб вятър, а ясното небе блестеше отгоре. Откъм носа до нея достигна мирисът на високата трева, все още мокра от дъжда през нощта. Близко до брега един пеликан се стрелна над повърхността, гладка като огледало. Денят бе идеален за плуване.

Дафни реши да слезе първо на плажа. Ако майка ѝ не се виждаше никъде, е, още по-добре. Щеше да се отбие в къщата на чаша

кафе. А сутринта действително бе великолепно, толкова хубава, че я накара почти да забрави причината, поради която бе дошла.

Почти, но не съвсем.

Слезе по дървените стъпала, които се спускаха зигзагообразно надолу по скалата към плажа. Като малки по колко пъти на ден изкачваха тези стъпала? През безкрайните лета, когато със сестрите ѝ прекарваха почти само по бански костюми, сигурно са слизали и са се качвали хиляда пъти. Представи си майка си, застанала най-горе, облечена в любимата си синя хавлия, с развята от вятъра светлоруса коса. Дафни като че ли я чу да им вика: „Внимавайте, момичета...“ Винаги ги предупреждаваше за възможните опасности.

Сега, докато слизаше покрай скалата, обрасла със суха растителност, Дафни се запита дали е имало начин да ги подготви и за опасностите, които ги чакаха, ако семейството им се разпадне. Дали съществува предупредителна система за подобни неща? Нещо като мигане на фар от далечен бряг, накъдето се бяха упътили?

На пръв поглед плажът — съвсем малко заливче, изглеждаше пуст. После Дафни забеляза по-надолу край скалите, които се издаваха напред, една хавлия, сгъната прилежно върху сламена чанта.

Дали не бяха на майка ѝ? Да, разбира се. Кой иначе би дошъл да плува толкова рано през деня?

Докато оглеждаше хоризонта и повърхността на водата, слънцето я заслепи. Не се забелязваше никакъв признак на живот... само чайките летяха високо. От крясъците им, които ѝ се сториха пискливи и жални, я побиха тръпки.

Тогава забеляза на около стотина метра навътре в морето нещо бяло и кръгло, което ѝ заприлича на плувна шапка, която се потапяше и изплуваше на повърхността сред вълните. Не потъваше. Просто се носеше над водата. Дафни си спомни за съня си ѝ я обхвана страх.

Без да мисли, тя свали дрехите си и тръгна към водата, студеният въздух галеше като с коприна голата ѝ кожа.

Гмурна се под една вълна и едва си пое дъх. Кой би предположил, че водата е толкова студена? Никой не би влязъл в такова време. Не и да плува за удоволствие. За малко да се върне, но се застави да продължи.

Започна да плува.

Удряше здраво, мъчеше се да се отърси от страха, който я обземаше. Вълните, които от брега ѝ изглеждаха малки, я връхлитаха. Отдавна не бе плувала толкова навътре. Когато бе с децата, прекарваше повечето време да ги наблюдава как цапат на плиткото. Шегуваше се, че е излязла от форма, но сега не беше смешно.

Все пак Дафни продължи да плува, ръцете ѝ пореха вълните със заучени силни удари. Ледени талози се издигаха и я шибаха в лицето. Гълташе вода, но още веднъж преодоля подтика да се върне.

Някъде високо над главата ѝ изписка чайка. Минути по-късно и на нея ѝ идеше да крещи. Ледената вода я сковаваше, крайниците ѝ натежаха. Усещаше как тежестта ѝ я дърпаше надолу, тогава се обърна по гръб. Отгоре висеше небето, беше се вторачило в нея като огромно немигащо око. Пое си въздух с мириса на морска вода и извика с всичка сила:

— Мамо!

Никакъв отговор. Дафни се носеше и трепереше в тишината, вълните я люлееха и като че ли я тласкаха по-далеч от бялата шапка, която, виждаше я с периферното си зрение, бе на няколко десетки метра от нея.

„Върни се“ — подкани я един вътрешен глас. Помисли си за Кайл и Джени и дробовете ѝ се свиха от страх. Ако потънеше, децата ѝ щяха да останат без майка.

Но ако се върнеше, тя щеше да остане без майка.

Дафни продължи да пори вълните. Вече приближи до бялата топка. Присви парещите си очи като процепи и продължи да загребва още по-силно. Спомни си как последната година в гимназията донесе вкъщи първа награда от щатското състезание за написване на къс разказ. Баща ѝ сложи грамотата в рамка и я закачи на стената в стаята ѝ. „Всеки път, когато я погледнеш, ще си казваш, че можеш да постигнеш всичко. Всичко, което решиш да направиш.“

Но тази мисъл се загуби сред всекидневните грижи по време на брака ѝ и докато отглеждаше децата си — усещането ѝ за себе си като личност, способна на значителни постижения.

Дафни събра всички сили и бързо успя да преодолее разстоянието, което я делеше от майка ѝ. Едва тогава видя, че бе преплувала напразно цялото това разстояние — бялата топка, която със

замряло сърце бе приела за плувна шапка, се оказа мръсно парче стиропор, откачило се от рибарска мрежа.

Обзе я ужасно усещане за загуба. Почувства се някак си измамена. Заплува на място и панически се огледа. Хоризонтът беше ярък, обширен и пуст.

Едва когато заплува обратно към брега, Дафни осъзна колко се бе отдалечила. Сега вятърът духаше срещу нея. Беше се усилил, вдигна по-големи вълни, които се трупаха една върху друга. А течението, майчице, чувстваше го как я тегли навътре в морето.

Обзе я паника и тя се обезсърчи. Ударите ѝ отслабнаха, краката ѝ се движеха като ножици, но не я придвижваха напред. Стори ѝ се, че плува на място. Или може би потъва. Тогава ѝ хрумна, че майка ѝ може би не бе искала да я спасят. А сега тя, която имаше за какво да живее, щеше да умре.

Иронията на положението я накара леко да се засмее и водата забълбука в гърлото ѝ. Не беше героиня. Дори не успя да спаси брака си. „Аз съм още един нещастен случай в това лудо, объркано семейство.“

Чувстваше, че губи сили и едва си поемаше дъх. Искаше ѝ се само да се носи по повърхността на водата. Да се остави на течението да я закара, където и да е. Толкова ли е трудно човек да се откаже от живота? Напоследък се бе отказала от какво ли не — от баща си и майка си, от Джони... а сега и от Роджър.

Само мисълта за децата я поддържаше. Да не види отново милите им личица как примигват сънливо, когато оправя възглавниците им вечер, или да не погали гладката им кожа, розова от банята, след като ги е избърсала, не, това е немислимо.

През смъдяща червена мъгла ѝ се стори, че зърна тъмна фигура. Тя се открои на брега, който изглеждаше недостижимо далеч, от него я разделя огромно разстояние и високи вълни. После примигна, фигурата беше изчезнала.

Вълните се втурнаха към нея една след друга и ѝ се стори, че направо я нападат. Едва успяваше да държи главата си над повърхността, изплю солената вода, която пълнеше устата ѝ. Морето и небето притъмняха и се пръснаха на сиви късчета. Вече не усещаше краката си. „Боже, помогни ми...“

— Дафни!

Беше започнала да потъва, когато чу, че някой вика името ѝ. Джони.

Гласът приличаше на неговия.

Не, невъзможно. Откъде ще му хрумне да я търси тук? След топлината от радостното чувство, което изпита, я обзе студено объркване.

Въпреки всичко събра последни сили и продължи. „По гръб... карай по гръб.“ Дафни се обърна, гълтайки въздух, докато замайването започна да ѝ минава. Сивото небе отново придоби цвят. Започна да движи ръцете и краката си.

Не беше минала и няколко метра, когато една вълна се разби върху нея. Дафни потъна надолу, устата и носът ѝ се напълниха с вода, краката ѝ се оплетоха в ледените талози и ѝ се стори, че са се омотали в дълго въже.

Помъчи се да изплува на повърхността, дробовете ѝ пламнаха, ръкомахаше напосоки...

... и бе прихваната от здрави ръце. Обзета от паника, започна хаотично да се бори с тях, но те я държаха здраво и я издигаха към повърхността.

— Всичко е наред... Спасена си, Дафни.

Джони. Давейки се и хълцайки едновременно, тя се облегна на него.

— Спокойно — каза ѝ задъхано той. — Почти стигнахме. Вода се стичаше по лицето и влизаше в очите ѝ. Ту виждаше лицето му на фокус, ту то се размазваше пред погледа ѝ. Но присъствието му и здравите му ръце веднага я успокоиха и тя се отпусна. Той я прихвана с една ръка през гърдите и със силни загребвания започна да я влече към брега. „Джони, о, Джони... ти ме откри.“

— Не е далеч — задъхано я успокои той.

Тя се остави на него и престана да движи краката си, което явно само ги забавяше. Може би бе загубила съзнание за малко, защото след известно време усети нещо здраво под краката си.

Дафни се свлече върху мокрия пясък. Полежа така малко, задъхано поемаше дъх на пресекулки, по тялото ѝ бяха полепнали пясък и кафяви водорасли, изхвърлени на брега по време на нощната буря. После широките гърди на Джони закриха слънцето. Със силните си ръце я вдигна да се изправи.

— Дафни? Добре ли си? — Коленичи до нея, взирайки се тревожно в лицето ѝ. Очите му бяха сиви като океана зад гърба му.

Тя отново се изкашля, изплю вода и се облегна на него. Като отмахна полепилите се кичури коса по очите и бузите си, тя погледна Джони и се засмя слабо, смехът ѝ веднага се обърна в плач.

Той не се опита да я спре. Просто я държеше в прегръдките си, а тя ридаеше. Под топлата кожа на гърдите му чуваше как сърцето му бие силно и уверено, ръцете му я галеха по цялото тяло като че ли да се уверят, че наистина е добре.

— Дафни, слава Богу... слава Богу... — шепнеше той непрекъснато.

Когато тя успя да се съвземе и да го погледне внимателно, видя, че беше гол също като нея. Вода се стичаше от ръцете и гърдите му, косата му бе залепнала за главата. Но именно очите му ѝ показаха, че тя наистина е жива, че това, което се бе случило във водата, не бе сън. В този миг очите му вече не бяха сиви като океана, съвсем не бяха сиви, а сини като ясното небе над главите им. Бяха очи на мъж, който би направил всичко заради своята любима.

— Как... откъде... разбра...

— Тихо — успокой я той и я притисна към гърдите си. — Слава Богу, че беше сестра ти. След като Кити звънила у майка ти и никой не отговорил, тя се разтревожила и ми се обади. — Той се усмихна. — Мислиш ли, че щях да стоя и да чакам, докато разбере, че нещо се е случило с теб?

— Мама. Тя... — Дафни се задави и отново се разрида.

— Чакай — успокой я той. — По-късно ще говорим за това. Първо трябва да те изсушим и да се облечеш. Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че ще мога. — Опита се да се изправи, но коленете ѝ се подгънаха като гумени. Тогава Джони я вдигна — на ръце, също като в момичешките ѝ фантазии, в които след това героинята заживява щастливо, никой не е наранен, нито пък умира.

„Няма да продължи вечно“ — помисли си. Рано или късно истинският живот щеше да се стовари върху тях. Но бе сигурна в едно — тя повече с нищо нямаше да се справя сама. Каквото и да се случеше — добро, лошо, неприятно, Джони щеше да бъде до нея. Ако не да я спаси — засега веднъж ѝ стигаше, той щеше да споделя живота ѝ.

— Забравих да ти благодаря — прошепна тя, докато се изкачваха по стръмните дървени стъпала.

— Не бързай — отвърна той глухо, което ѝ подсказа, че едва съдържа вълнението си. — Имаме на разположение цял живот.

ЕПИЛОГ

Беше един от тези прекрасни дни, които по-възрастните жители на Мирамонт щяха да запомнят за месеци, дори години напред — заредиха се безоблачни дни, през които електронният термометър на сградата на Уел Фарго показваше неизменна температура от близо двайсет и осем градуса. Разноцветни чадъри се появиха по плажовете, където мъглата, която се стелеше сутрин, се вдигаше към обяд. Ранен дар за месец юни, преди летните тълпи курортисти да започнат да се изсипват с цели автобуси и да пълнят паркингите край брега.

Беше минала точно една година от датата, изписана върху гранитната плоча на гроба, съседен на този, в който бе погребан Върнън Сийгрейв. Дългите клони на бяла акация в гробището Туин Оукс хвърляха сянка и върху двата. На плочата пишеше само: Лидия Беатрис Сийгрейв — предана съпруга и майка.

Дъщерите ѝ не се съмняваха, че някои щяха да приемат тези думи с ирония. По време на медийната буря, която избухна след смъртта ѝ, наречена от таблоидите „мистериозно изчезване“ (сякаш Лидия им се присмиваше от някоя разкошна хасиенда някъде на юг от границата), имаше моменти, когато дори Дафни, Кити и Алекс не знаеха какво да мислят. Така или иначе тялото ѝ не бе открито, вълните не го изхвърлиха на брега. Майка им бе оставила всички свои неща в ред и това можеше да се смята за доказателство, че бе практична жена, на която предстоеше процес за убийство и за която времето просто бе свършило.

Но всяка от тях поотделно бе стигнала до заключения, които те по-късно обобщиха. През дългите тихи нощи след изчезването на Лидия, когато никоя от тях не бе в състояние да спи и куп въпроси без отговор оставаха да висят пред тях, картината бавно започна да се оформя — портрет на съпруга, която бе обичала мъжа си повече от всичко, толкова, че да го убие, за да го спаси от действие, от което нямаше да има връщане назад, нито пък възможност за изкупление.

Общо взето обикновена жена, нелишена от талант и от чувство за хумор, която заради любовта бе извършила престъпление.

За Кити годината бе както на придобивка, така и на загуба. След като бременността ѝ протече спокойно, роди здраво четирикилограмово момиченце вкъщи, на викторианското легло, подобно на шейна, на което и бе заченато. Шон, който не бе пропуснал нито една сбирка на бъдещи бащи, стоя до нея през всичките шестнайсет часа на родилния процес. Когато дойде момента за прерязване на пъпната връв ѝ акушерката му подаде ножиците, той изпълни задължението си с гордостта на церемониалмайстор, който пуска на вода презокеански кораб. Поел новородената си дъщеричка, той изгледа кичура ѝ червеникава коса, засмя се слабо и с леко потрепващ глас отбеляза сухо:

— Поне има моите очи.

Както и всичко друго в живота на Кити, новото ѝ семейство бе неординарно, меко казано. Имаха намерение да изчакат, докато Шон завърши колежа, по-късно щяха да кроят планове за бъдещето. Обаче това не го спираше да идва почти всяка вечер, тогава Кити и бебето се надпреварваха коя от тях да привлече вниманието му за по-дълго. Шон измисли името на дъщеря си — Мадлен, което редовните посетители на „Чай и съчувствие“ веднага съкратиха на Мади.

Но нямаше никакво съмнение под чия опека щеше да се намира бебето. Момиченцето на Дафни бързо се вживя в ролята на малка майка и стоеше неотлъчно до люлката. Непрекъснато говореше на Мади шепнешком като че ли бебето разбираше всяка негова дума и великодушно му даваше куклите и играчките си. Непознати, които приближаваха твърде близо до бебето, се сблъскваха с възмутено четиригодишно дете, което ги гледаше свирепо и ги държеше на разстояние с думите:

— Това е моето бебе.

Що се отнася до Дафни, тя остана в Мирамонт за постоянно. Няколко месеца след изчезването на майка ѝ тя съобщи на Роджър, че иска развод и нае скромна едноетажна къща на няколко пресечки от тази на Кити. В началото Роджър бе неумолим, но след първите една-две сцени и няколко гневни заплахи, той се отнесе изненадващо разумно към цялата работа. В края на краищата постигнаха съгласие. Той щеше да задържи апартамента в Ню Йорк, децата щяха да

прекарват месец и половина при него през лятото, освен това щеше да ги взема понякога за Коледа и Великден. Тя запази попечителските права над Кайл и Джени, както и значителният аванс за новата си мемоарна книга, посветена на семейството ѝ, която трябваше да излезе през есента.

Алекс — ветеран в този вид война, я увери, че всяко зло е за добро. Знаеше го от опит, защото през декември тихо се ожениха повторно с бившия ѝ съпруг. Продадоха къщите, в които живееха, и изненадаха всички като се преместиха в къщата над залива Аква Фрия. Кити и Дафни се съгласиха да получат дела си във вид на месечни вноски.

В този прекрасен ден, следобеда на годишнината от смъртта на майка им, те се бяха събрали на верандата, където като деца бяха прекарвали дълги часове. Долу на двора Джени разхождаше Мади в количката си за кукли по пътеката, бебето се друсаше и си умираше от удоволствие, червените му къдрици блестяха на слънцето. Близначките бяха взели Кайл със себе си с обещанието, че няма да го изпускат от очи.

Дафни не се безпокоеше за сина си, защото братовчедките му трепереха над него. Бе седнала на зеления плетен стол до стълбата, сестрите ѝ от двете ѝ страни, а готов куфар чакаше до вратата.

— Дали да не направя лимонада? — попита Кити загрижено. — Няма да е лошо да вземете термос. Ще пътувате дълго.

— Няма нужда. Ще спираме по пътя — отвърна ѝ Дафни.

— Ще пият шампанско, глупачке. — Алекс се разсмя завистливо, като изсипа стопения лед от чашата си върху хортензиите под верандата. Тъй като Джим бе в командировка в Тайван, тя и момичетата бяха цяла седмица на леден чай и бисквити и Алекс се оплака, че е толкова напълняла, че можела да потопи лодка, макар сестрите ѝ изобщо да не забелязваха някаква промяна.

Кити въздъхна.

— Искане ми се... ох, и аз не знам. Истинска церемония нямаше да бъде лошо. С цветя и торта. И ориз. Каква сватба е, ако никой не хвърли ориз?

— Я не приказвай — сгълча я с обич Алекс. — Погледни себе си и Шон. Докато решите да се съберете, сигурно вече ще сте подали молби за пенсии.

Кити тръсна глава привидно възмутена.

— Поне ще има кой да ме буца в инвалидната количка.

— Ще трябва първо да получи разрешение — пошегува се Дафни. По-сериозно добави: — Слушайте, знам, че ме мислите за луда, може и да съм. Но след всичко, което се случи, идеята ми хареса. Помните ли, че преди двайсет години за една бройка не избягахме с Джони.

— Беше много отдавна. Забравила съм какво точно стана. — Алекс се наведе напред, изпълнена с любопитство.

— Джони развали работата — напомни ѝ Дафни.

— Не се изненадвам, след като знам как татко постъпи с него — спомни си Кити и изразът ѝ стана мрачен.

Дафни поклати глава.

— Не беше само заради това. Джони се боеше заради мен. Че всичко това щяло да ми липсва. Бяхме много млади. Но в известен смисъл стана по-добре. Нямахше да имам Кайл и Джени, например.

— Щастливка — цяла седмица няма да си спомняш, че съществуват. — Алекс бе пожелала децата да останат при нея, докато Дафни е на меден месец.

Кити се обади тихо:

— Главното е, че си щастлива. — Погледът ѝ се разнежи, когато погледна Мади и после отново Дафни, тогава очите ѝ заблестяха. — На кого му е притрябвал ориз, когато имаш мъж, който се отказа от трона заради жената, която обича?

Дафни се засмя с неудобство.

— Не беше чак толкова драматично. Той пак си е адвокат... само не е областен заместник-прокурор.

— Сигурна съм, че частната практика има своите плюсове. — Алекс намигна.

— Поне няма да гладувате — отбеляза Кити.

— Като че ли някой би могъл да гладува край теб! — Алекс се намръщи и погледна отчаяно кутията със сладки, които Кити бе донесла.

В този момент Дафни чу далечен шум на мотор. Спомни си за отдавнашни вечери, когато седеше на същата тази веранда и чакаше.

Този път тъмносин гъндърбърд зави зад ъгъла на *Сайпръс лейн*. Обаче мъжът зад волана също като едновременното момче опасно бе присвил очи, стиснал цигара в единия ъгъл на устата си. Забеляза я и натисна клаксона. Тя му махна в отговор, чувствайки се отново на шестнайсет години, когато животът бе пред нея, готов да ѝ поднесе всякакви чудеса и ужаси.

Изправи се бавно, краката ѝ като че омекнаха и коленете ѝ се подгъваха. В момента внимаваше само да не се спъне и да не падне. Отиде, взе куфара и прегърна сестрите си една по една за довиждане. После спря, пое дъх, наситен с дълбокия мирис на море и хвойна, бръкна в джоба на блейзъра си и извади два смачкани стари билета. Слезе по стълбата на верандата като че ли бе чакала този миг цял живот. С високо вдигната глава и разтуптяно сърце, тя тръгна да пресрещне мъжа, който вървеше към нея по пътеката.

Издание:

Айлин Гоудж. Последен танц

ИК „Бард“, София, 2000

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-144-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.